

НОРА РОБЪРТС ЛЪЖЕЦЪТ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2015

chitanka.info

*На Джоан
Невероятна приятелка за вечни времена*

ПЪРВА ЧАСТ

КУЛА ОТ ЛЪЖИ

*Съсипва не лъжата, която ти минава през
ума, а лъжата, която остава и се загнездва.*

Франсис Бейкър

1.

Беше се затворила в голямата къща — за Шелби щеше да си остане голямата къща — и седеше в огромното кожено кресло на съпруга си, пред огромното му представително бюро. Креслото имаше цвета на гъсто еспресо. Не беше кафяво. Ричард много държеше на подобни уточнения. Самото бюро — елегантно и лъскаво, беше от африканско зеброво дърво, изработено по поръчка в Италия.

Когато тя подхвърли — на шега — че нямала представа, че в Италия има зебри, той я погледна по *онзи* начин. Въпросният поглед й подсказваше, че въпреки голямата къща, елегантните дрехи и големия диамант на безименния пръст на лявата ръка тя щеше да си остане Шелби Ан Померой, стъпила с единия крак в просташко градче в Тенеси, където бе родена и израсла.

Навремето щеше да се разсмее, мислеше си тя, щеше да разбере, че тя се шегува, и да й се радва така, сякаш бе звездичката в живота му. Само че блясъкът й бе помръкнал, за съжаление твърде бързо.

Мъжът, с когото се запозна преди пет години под обсипаното със звезди небе, я бе омаял, беше я отвел далече от всичко познато, беше я въвел в свят, който тя дори не си бе представяла, че съществува.

Отнасяше се с нея като с принцеса, беше й показал места, за които бе чела единствено в книгите и бе гледала по филмите. Навремето я обичаше — нали? Не биваше да го забравя. Обичаше я, желаше я, беше й дал всичко, което една жена може да поиска.

Беше я осигурил. Често използваше точно тази дума. Осигурил.

Може би се разстрои, когато тя забременя, може би се уплаши — само за минутка — разбра го от изражението му, когато му съобщи. Само че той се беше оженил за нея, нали? Заведе я в Лас Вегас, сякаш преживяваха най-невероятното приключение в живота.

Тогавя бяха щастливи. Беше важно да си напомня и това. Да, не биваше да го забравя; бе важно да задържи спомените за онова прекрасно време.

Жена, останала вдовица на двайсет и четири, има нужда от спомени.

Жена, която е научила, че животът ѝ е бил лъжа, че е не просто разорена, а потънала в ужасни дългове, има нужда от спомени за прекрасните мигове, които е изживяла.

Адвокати, счетоводители и данъчни ѝ обясниха всичко, но все едно говореха на китайски, докато разправяха за финансиране със заеми, за хедж фондове и просрочени ипотеките. Голямата къща, която я плашеше още от мига, в който влезе, не беше нейна — или поне не толкова, че да има значение — а на ипотечната фирма. Колите — на лизинг, не купени, също бяха с неплатени вноски и не бяха нейни.

А мебелите? Купени на кредит, чиито вноски бяха просрочени.

Ами данъците? Дори не искаше да мисли за данъците. Потръпваше от ужас, когато си помислеше за тях.

През двата месеца и осем дни, изминали от смъртта на Ричард, тя непрекъснато мислеше по въпроси, за които той все ѝ повтаряше да не се тревожи, защото не били нейна грижа. Когато ставаше дума за тези въпроси, той я поглеждаше по *онзи* начин, за да ѝ подсказе, че не е нейна работа.

Сега обаче всичко беше нейна работа; трябваше да се заеме с всичко, защото дължеше на кредиторите, на ипотечната фирма и на американското правителство толкова много, че мисълта за сумата едва не я парализираше.

Не можеше да си позволи да се парализира. Имаше дете, дъщеря. Най-важна в момента беше Кали. Едва на три е, помисли си Шелби и ѝ се прииска да отпусне глава на елегантното, лъскаво бюро и да се разплаче.

„Но не можеш да си го позволиш. Сега тя има само теб, така че ще направиш необходимото.“

Отвори една от кутиите с надпис „Лични документи“. Адвокатите и данъчните бяха отнесли каквото бяха преценили, бяха прегледали всичко и сигурно бяха направили копия на всичко.

Сега тя трябваше да прегледа документите и да провери какво може да се спаси. Заради Кали.

Трябваше да го открие. Все някъде трябваше да е останало нещо, за да осигури детето си, след като изплати дълговете. Щеше да си намери работа — как иначе, но тя нямаше да е достатъчна.

Парите не я интересуваха, помисли си тя, докато прехвърляше касовите бележки за костюми и обувки, от ресторанти и хотели. За

частни самолети. Разбра, че не се интересува от парите, след първата шеметна година — след като се роди Кали.

След като се роди дъщеря ѝ, единственото ѝ желание бе да си има дом.

Спря и огледа кабинета на Ричард. Натрапчивите цветове на съвременното изкуство, което той предпочиташе; чисто белите стени, за които твърдеше, че подчертавали това изкуство; тъмното дърво и кожа.

Това не приличаше на дом, и наистина не беше. Никога нямаше да бъде, помисли си тя, дори да живееше тук осемдесет години, вместо нищо и никакви три месеца, откакто се преместиха.

Той бе купил имота, без да я пита; беше го обзавел, без да се интересува какво харесва тя. Трябвало да бъде изненада, бе заявил той, докато отваряше врата след врата в чудовищната къща във Виланова, тази ехтяща сграда, за която твърдеше, че била в най-хубавия квартал от покрайнините на Филадельфия.

Тя се бе престорила, че ѝ харесва. Как иначе? Доволна, че най-сетне имат постоянен дом, макар цветовете да бяха прекалено натрапчиви, а високите тавани — неприятни. Кали трябваше да има дом, да ходи в хубави училища, да си играе в безопасен квартал.

Трябваше да се сприятели с други деца. Тя също трябваше да си намери приятелки — поне така се надяваше.

Само че така и не остана време.

Нямаше и застрахователна полица за десет милиона долара. Беше я излъгал и за това. Беше излъгал и за парите за колежа на Кали.

Защо?

Тя пропъди въпроса. Никога нямаше да научи отговора, така че нямаше смисъл да пита защо.

Можеше да отнесе костюмите, обувките и вратовръзките му, спортните принадлежности, стиковите за голф и ските в някой магазин и да ги остави на консигнация. Щеше да вземе колкото пари ѝ дадат.

Щеше да продаде абсолютно всичко, което не беше вече отнесено. Ако се налага, щеше да продава в „Ибей“. Или пък в „Крейглист“. Или дори в заложна къща — не че имаше някакво значение.

В гардероба бе прибрала предостатъчно свои вещи, които можеше да продаде. Също и бижута.

Погледна диаманта — пръстена, който той й бе сложил, когато отидоха във Вегас. Щеше да запази халката, но диаманта щеше да продаде. Да, имаше предостатъчно неща, които да продаде.

Щеше да го направи заради Кали.

Прегледа папките една по една. Бяха взели всички компютри и все още не й ги бяха върнали. Затова пък можеше да прегледа написаното на хартия.

Отвори медицинския му картон.

Беше се грижил добре за себе си, помисли си тя — което й напомни да прекъсне членството в кьнтри клуба и във фитнеса. Съвсем бе забравила. Той бе здрав човек, който поддържаше тялото си и никога не пропускаше преглед.

Трябваше да изхвърли всички витамини и хранителни добавки, които той пиеше всеки ден, реши тя, докато обръщаше друг лист.

Нямаше смисъл да ги пази — и тях, и документите. Здравият мъж се беше удавил в Атлантическия океан, на няколко километра от брега на Южна Каролина, на трийсет и три години.

Можеше просто да прекара всичко през шредера. Ричард унищожаваше документ след документ в машината; имаше си своя, в кабинета. Нямаше нужда кредиторите да четат резултатите от последните му кръвни тестове, нито да знаят, че преди две години си е направил противогрипна ваксина, нито да оглеждат документа от спешното отделение, когато си изкълчи пръста преди две години, докато играеше баскетбол.

За бога, това се бе случило преди три години! За човек, с чиито унищожени в шредера документи можеше да се вдигне планина, той бе твърде привързан към медицинските документи.

Тя въздъхна и забеляза нов лист, отпреди почти четири години. Понечи да го остави настрана, но спря и се намръщи. Името на лекаря й беше непознато. По онова време живееше в небостъргач в Хюстън, всяка година се местеше, понякога дори по-често, така че нямаше начин да запомни всички лекари. Само че този лекар беше в Ню Йорк.

— Не може да бъде — прошепна тя. — Защо му е на Ричард да ходи на лекар в Ню Йорк за...

Изтръпна. И умът й, и сърцето изтръпнаха, усети студена топка в стомаха си. Пръстите й затрепераха, когато вдигна листа, за да го погледне отблизо, сякаш написаното щеше да се промени.

Думите обаче си останаха същите.

Ричард Андрю Фоксуърт си бе направил операция по свое желание при доктор Дипок Харяна в медицински център „Маунт Синай“, на 12 юли 2011 г. Вазектомия.

Беше си направил вазектомия, без да ѝ каже. Бе направил така, че да няма повече деца. Беше се преструвал, че иска още, когато тя заговори за второ дете. Съгласи се да отиде на преглед, както и тя, след като пробваха в продължение на цяла година и тя така и не забременя.

Чу гласа му.

За бога, Шелби, просто трябва да се отпуснеш. Ако се притесняваш и си напрегната, изобщо няма да се получи.

„Няма да се получи, защото ти си направил така, че да не се получи. Излъгал си ме, дори за това. Излъгал си ме, а сърцето ми щеше да се пръсне от болка.

Как си могъл? Как си могъл?“

Тя се отблъсна от бюрото и притисна пръсти към очите си. Юли — средата на юли, когато Кали беше на осем месеца. Беше ѝ казал, че заминава в командировка; точно така, сега вече си спомни. Беше в Ню Йорк, поне за това не я беше излъгал.

Тя не искаше да води бебето в града. Той го знаеше много добре. Беше уредил всичко. Поредната изненада за нея. Изпрати ги двете в Тенеси с частен самолет.

Така тя можеше да прекара известно време със семейството си. Щеше да им покаже малката, да се остави майка ѝ и баба ѝ да ги погледят двете с Кали поне за две седмици.

Колко бе щастлива и благодарна, помисли си тя сега. А той е искал да я разкара от пътя си, за да направи нужното никога вече да не стане баща на друго дете.

Пристъпи отново към стола и взе снимката, която бе сложила в рамка, специално за него. На нея бяха двете с Кали. Беше ги снимал брат ѝ Клей по време на същото гостуване. Беше подарък за благодарност, който той изглежда ценеше, и затова го държеше на бюрото си — оттогава не беше местил снимката.

— Поредната лъжа. Просто поредната лъжа. Никога не си ни обичал. Нямаше да ни лъжеш чак толкова, ако ни обичаше.

Обзета от бяс при мисълта за това предателство, тя едва не разби рамката в бюрото. Спря я единствено лицето на бебето. Остави я

отново — внимателно, сякаш бе изработена от безценен, крехък порцелан.

След това се отпусна на пода — вече не можеше да седне зад това бюро. Затова седна на пода с натрапчив цвят, с гръб към белите стени, и се разплака. Плачеше не само защото мъжът, когато обичаше, бе мъртъв, а защото никога не бе съществувал.

Нямаше време за сън. Въпреки че мразеше кафе, тя си направи огромна чаша на италианската машина на Ричард, след като я зареди с двойна доза еспreso.

Болеше я глава, тъй като плака дълго. После, напрегната от кофеина, разгледа всички документи в кутията и ги раздели на купчинки.

Докато разглеждаше по-внимателно фактурите от хотели и ресторанти, тя разбра, че той не просто е лъгал, а я е мамил непрекъснато.

Сметките за румсървис бяха прекалено високи за сам човек. Имаше и бележка за сребърно колие от „Тифани“ — не й беше подарявал такова — купено по време на същата командировка; още пет хиляди бяха похарчени в „Ла Перла“ — бельото, което предпочиташе тя да носи — по време на друга командировка, фактура от уикенд, прекаран в хотел във Върмонт, а уж по същото време трябваше да приключва сделка в Чикаго. Положението започваше да й се изяснява.

Защо бе запазил всичко това, доказателствата за лъжите и изневерите? Защото, осъзна тя, му бе имала доверие.

Дори не беше това, помисли си младата жена, когато прие истината. Беше подозирала, че той има връзка, а той бе наясно, че тя подозира. Беше запазил документите, защото я смяташе за твърде послушна и бе сигурен, че няма да пипне личните му документи.

И беше точно така.

Другите животи, които бе водил, бе държал под ключ. Тя нямаше представа къде да открие ключа, никога не би го попитала — и той знаеше, че е така.

Колко ли други жени бе имал, питаше се тя. Имаше ли значение? И една бе предостатъчна; сигурно бяха по-изтънчени, по-опитни, с

много повече знания от момичето от малко планинско градче в Тенеси, което забременя от него на деветнайсет, омаяно и глупаво.

Защо се беше оженил за нея?

Може и да я беше обичал, поне малко. Желаяше я. Но това не бе достатъчно, за да поддържа щастиято му, да го накара да остане до нея.

Имаше ли значение? Той беше мъртъв.

Да, помисли си тя. Да, имаше значение.

Той я беше направил на глупачка, беше я унижил. Беше я зарязал с финансов товар, който да я притиска години наред и да застраши бъдещето на дъщеря им.

Разбира се, че имаше значение, мамка му.

Прекара още един час, докато преравяше всяко листче в кабинета му. Сейфът бе вече изпразнен. Тя знаеше за съществуването му, въпреки че нямаше представа каква е комбинацията. Даде позволение на адвокатите да го отворят.

Те бяха иззели почти всички правни документи, но имаше пет хиляди в брой. Тя ги извади и ги задели. Свидетелството за раждане на Кали, паспортите им.

Отвори паспорта на Ричард и погледна снимката.

Какъв красавец! Изтънчен, изискан като филмова звезда, с гъста кестенява коса и светлокафяви очи. Как само ѝ се искаше Кали да е наследила трапчинките му. Те я бяха очаровали.

Остави паспортите. Макар да бе малко вероятно да използва своя или на Кали, тя ги прибра. Щеше да унищожи паспорта на Ричард. Или... защо да не попита адвокатите какво да прави с него?

Не намери нищо скрито, но възнамеряваше да прегледа всичко отново, преди да пъхне листовете в шредера или да ги подреди в кашони.

Разтърсена от кофеина и мъката, тя обиколи къщата, мина през огромното двуетажно фоайе и се качи по витите стълби. Беше с дебели чорапи и стъпките ѝ не се чуваха по дървения под.

Първо надникна при Кали. Влезе в красивата стая, наведе се и целуна дъщеря си по бузата, преди да завие малкото си момиченце, заспало в любимата си поза с вирнато дупе.

Остави вратата отворена и тръгна по коридора към голямата спалня.

Осъзна, че я ненавижда. Мразеше сивите стени, черната кожена табла на леглото, остриите контури на черните мебели.

Сега я мразеше дори още повече, защото знаеше, че се е любила с него в това легло, след като е бил с други жени, в други легла.

Стомахът я присви и тя си помисли, че няма да е зле да отиде на лекар. Трябваше да се убеди, че не ѝ е лепнал нещо. Не мисли сега, каза си тя. Просто утре си запиши час, и не мисли повече.

Отиде до гардероба му — голям почти колкото цялата ѝ стая в Рандеву Ридж, у дома.

Някои от костюмите му бяха обличани не повече от веднъж, спомни си тя. „Армани“, „Версаче“, „Кучинели“. Ричард имаше слабост към костюми от италиански дизайнери. И обувки, помисли си тя, когато посегна към чифт черни мокасини от „Ферагамо“ и ги обърна, за да огледа подметките.

Дори не бяха изтъркани.

Пристъпи напред и отвори един шкаф, извади сакове за костюми.

Още утре сутринта щеше да отнесе колкото е възможно повече в магазина за дрехи втора употреба.

— Трябваше да съм свършила тази работа досега — измърмори тя.

Първо нахлуха шокът и мъката; след това пристигнаха адвокатите, счетоводителите, чиновниците.

Прегледа джобовете на сивия раиран костюм, за да се увери, че са празни, и го прибра в сака. Влизаха по пет в сак, пресметна тя. Четири сака за костюмите, след това още пет — може би дори шест — за якета и палта. Накрая идваше ред на ризите и спортните панталони.

Тази монотонна работа ѝ възвърна спокойствието; постепенното разчистване придаде лекота на сърцето ѝ, макар съвсем за кратко.

Поколеба се, когато стигна до тъмнобронзовото кожено яке. То му беше любимото; той изглеждаше страхотно в авиаторски стил и с този наситен цвят. Знаеше, че е един от малкото подаръци, които му е купувала и той наистина е харесал.

Погали ръкава — гладък, мек като масло, и едва не се остави на желанието да го отдели, да го запази, само за малко.

След това си припомни фактурата от лекаря и бръкна грубо в джобовете.

Празни, разбира се. Той много внимаваше да изпразва джобовете си всяка вечер, да вади всички монети, за да ги оставя в стъклената чинийка на тоалетката си. Слагаше телефона да се зарежда, ключовете пък отиваха в чинийката до входната врата, или ги закачаше в шкафа в кабинета си. Никога не оставяше нищо в джобовете, което да тежи и да разваля линията на дрехата; никога не забравяше.

Само че, когато стисна джобовете — навик, който бе придобила от майка си, когато переше — тя напипа нещо. Провери отново джобовете и се увери, че са празни. Пъхна пръсти вътре и извади джоба.

Забеляза малка дупчица в хастара. Да, това яке наистина му беше любимото.

Отнесе го в спалнята и извади ножичката за маникюр. Внимателно разшири дупката, като си каза, че по-късно ще я закърпи, преди да даде якето за продажба.

Пъхна пръсти в отвора и извади ключ.

Не беше ключ от врата, помисли си тя и го завъртя на светлината. Не беше и от автомобил. Беше ключ от банков сейф.

Въпросът бе коя е банката. И какво имаше в нея. Защо му е бил банков сейф, след като имаше сейф тук, в кабинета си?

Мина ѝ през ума, че трябва да каже на адвокатите. Само че тя щеше да си мълчи. Откъде да знае, че там не е скрил тефтер с всички жени, с които е спал през последните пет години? Тя не можеше да се подложи на подобно унижение.

Щеше да намери банката, сейфа и да провери лично.

Можеха да вземат къщата, мебелите, автомобилите — акциите, облигациите, парите, които съвсем не бяха сумата, за която ѝ бе казал Ричард. Можеха да вземат произведенията на изкуството, бижутата, палтото от чинчила, което той ѝ подари за първата — и последна — Коледа в Пенсилвания.

Тя обаче щеше да опази онова, което бе останало от гордостта ѝ.

Събуди се от кошмар, който я бе оставил разтреперана и стресната.

— Мамо, мамо, мамо. Събуди се!

— Какво? — Тя дори не отвори очи, протегна се, привлече малкото си момиченце към себе си в леглото и го гушна.

— Вече е утро — изчурулика Кали. — Фифи е гладна.

— М-м-м. — Фифи, любимото плюшено кученце на Кали, се будеше гладно всяка сутрин. — Добре. — Въпреки това реши да поспи още минутка.

Снощи се беше изтегнала за малко, както бе облечена, дръпна кашмирената кувертюра и заспа. Нямаше начин да убеди Кали — или Фифи — да се сгуши при нея още за един час, но можеше да отложи неизбежното поне с няколко минути.

— Косата ти мирише много хубаво — прошепна Шелби.

— Косата на Кали. Косата на мама.

Шелби се усмихна, когато усети подръпването.

— Същата е.

Наситеното златисточервено бе наследено по майчина линия. От страната на Макний, както и почти неуправляемите къдрици, които — тъй като Ричард ги предпочиташе гладки и лъскави — тя изправяше със сешоар всяка седмица.

— Очите на Кали. Очите на мама.

Кали отвори очите на Шелби с пръсти — същите наситеносини очи, които на определена светлина изглеждаха почти лилави.

— Същите са — започна Шелби и се намръщи, когато Кали бръкна в окото ѝ.

— Червено.

— Сигурно. Какво иска Фифи за закуска? — Още пет минути, помисли си тя. Само още пет.

— Фифи иска... бонбони!

Задоволството в гласа на дъщеря ѝ накара Шелби да отвори зачервените си очи.

— Наистина ли, Фифи? — Шелби обърна веселото плюшено лице на розовия пудел към себе си. — Няма начин.

Преобърна Кали, погъделичка я по ребрата и въпреки главоболието, се наслади на веселите ѝ писъци.

— Хайде на закуска. — Грабна Кали в ръце. — След това трябва да отидем на сто места, моя малка кралица на феите, и да се срещнем с разни хора.

— Ами Марта? Марта ще дойде ли?

— Не, миличко. — Тя се замисли за бавачката, за която бе настоявал Ричард. — Помниш ли — казах ти, че Марта няма да идва повече?

— Също като татко — отвърна Кали, докато Шелби я носеше надолу.

— Не точно. Но аз ще направя и за двете страхотна закуска. Знаеш, че ще бъде вкусна почти колкото бонбони.

— Торта!

Шелби се разсмя.

— Топло. Палачинки. Палачинки кученца.

Кали се изкиска и отпусна глава на рамото на Шелби.

— Обичам мама.

— Обичам Кали — отвърна Шелби и си обеща, че ще направи каквото е необходимо, за да осигури на Кали хубав, сигурен живот.

След закуска помогна на дъщеря си да се облече с топли дрехи. Тя се радваше на снега по Коледа, но почти не го забеляза през януари, след нещастията с Ричард.

Сега вече бе март и ѝ беше писнало от студ и сняг, а по нищо не личеше, че студеният въздух ще се затопли. Затова пък в гаража бе доста приятно, докато настаняваше Кали на седалката и пренасяше тежките сакове с дрехи в елегантния джип, който едва ли щеше да кара още дълго.

Трябваше да намери достатъчно пари, за да си купи кола на старо, подходяща за дете. Някой миниван, мислеше тя, докато излизаше на заден ход от гаража.

Караше внимателно. Пътищата бяха отгъпкани, но зимата бе оставила безжалостния си отпечатък в квартала и навсякъде се бяха отворили дупки.

Не познаваше никого тук. Зимата бе толкова люта, толкова студена. Животът ѝ изведнъж стана толкова тежък, че през повечето време си стоеше вкъщи и не излизаше. А и Кали прекара тежка настинка. Тъкмо тя ги задържа у дома, Шелби помнеше много добре, когато Ричард замина за Южна Каролина. Това пътуване трябваше да бъде за цялото семейство.

Щяха да бъдат с него на яхтата. Докато слушаше как дъщеря ѝ бърби с Фифи, тя потръпна при мисълта. Насочи отново вниманието си към трафика и започна да следи пътя, за да не пропусне магазина за дрехи втора употреба.

Прехвърли Кали в количката ѝ, прокле ледения вятър и изтегли най-горните три сака от багажника. Докато се опитваше да отвори вратата на магазина, без да остави саковете да се търкулнат настрани, и същевременно да предпази Кали от поривите на вятъра, една жена отвори.

— Олеле! Дайте да ви помогна.

— Благодаря. Тежки са, затова...

— Вече ги поех. Мейси! Стока.

Друга жена — в напреднала бременност — излезе от задната стаичка.

— Добро утро. Здравей, красавице — обърна се тя към Кали.

— Ти си имаш бебе в корема.

— Точно така. — Мейси отпусна ръка на корема си и се усмихна на Шелби. — Добре дошли. Носите ли ни нещо?

— Да. — Шелби се огледа бързо и забеляза стойки с дрехи и аксесоари. Съвсем малко място бе отделено на мъжките дрехи.

Надеждите ѝ рухнаха.

— Досега не съм влизала и не бях сигурна дали... Повечето от нещата, които нося, са мъжки костюми, ризи и якета.

— Не получаваме достатъчно мъжки дрехи. — Жената, която ѝ отвори, посочи сака, който бе оставила на широкия плот, и попита: — Може ли да погледна?

— Да, разбира се.

— Не сте оттук — отбеляза Мейси.

— Не, не съм.

— На гости ли сте?

— Ние... в момента живеем във Виланова, от декември, но...

— Мили боже! Тези костюми са невероятни. В чудесно състояние са, Мейси.

— Кой размер, Шерил?

— Четирийсет и втори. Поне двайсет са.

— Двайсет и два — уточни Шелби и тайно кръстоса пръсти. — В колата има още.

— Още ли? — ахнаха едновременно двете жени.

— Обувки, четирийсет и пети номер. Има палта и якета и...
Съпругът ми...

— Дрехите на тати! — обяви Кали, когато Шерил закачи един от костюмите на стойката. — Да не пипаш костюмите на тати с лепкави пръсти.

— Няма, миличка. Вижте... — започна Шелби, в опит да обясни. Кали разреши проблема.

— Татко отиде на небето.

— Моите съболезнования. — Притиснала ръка към корема си, Мейси протегна другата и докосна ръката на Кали.

— На небето е красиво — уведоми ги детето. — Там живеят ангелите.

— Самата истина — потвърди Мейси, погледна Шерил и кимна. — Защо не отидете да донесете останалите — помоли тя Шелби. — Може да оставите... как се казваш, красавице?

— Кали Роуз Фоксуърт. А това е Фифи.

— Здравей, Фифи. Ние ще гледаме Кали и Фифи, докато внесете останалите.

— Добре, ако сте сигурни... — Тя се поколеба, след това се запита защо им е на двете жени — едната поне в седми месец — да офейкат с Кали, докато тя отиде до автомобила и се върне. — Само минутка, Кали, да слушаш. Мама отива да вземе нещо от колата.

Бяха много мили, помисли си Шелби по-късно, докато отиваше да провери местните банки. Хората обикновено се държат мило, стига да им дадеш възможност. В магазина взеха всичко и тя бе наясно, че приеха повече стока, отколкото им бе нужна, защото Кали успя да ги очарова.

— Ти си талисманчето ми, Кали Роуз.

Кали се усмихна широко над сламката, щръкнала от кутията със сок, но така и не откъсна очи от дивидито на задната седалка — гледаше „Шрек“ за десетмилионен път.

2.

След като обиколи шест банки, Шелби реши, че късметът я е изоставил. Освен това детенцето ѝ трябваше да обядва и да поспи.

Щом нахрани Кали, тя я изми и я приспа — приспиването винаги отнемаше двойно повече време, отколкото се беше надявала. После събра смелост, за да прослуша телефонния секретар и гласовата поща на мобилния.

Беше съставила планове за плащания с компаниите на кредитните карти и знаеше, че те са проявили максимално разбиране. Направи същото и с данъчните. За ипотеката се беше съгласила на бърза продажба; едно от съобщенията беше от брокерката, която искаше да уреди първите огледи.

Имаше нужда да полегне за малко, но през следващия час я чакаше доста работа — стига, с божия помощ, Кали да поспи спокойно.

Тъй като бе най-удобно, реши да използва кабинета на Ричард. Беше затворила повечето стаи в голямата къща, беше спряла отоплението навсякъде, където бе възможно. Искаше ѝ се да запали камината. Погледна устройството в черно и сребристо под мраморната полица. Единственото, което ѝ харесваше в стряскащата къща, бе камината — топлината и уютът, който създаваше само с едно щракване на копче.

Само че това щракване струваше пари, а тя нямаше намерение да ги харчи само за да се порадва на газовите пламъци, след като един пуловер и дебели чорапи щяха да я стоплят. Извади списъка, който бе направила — със задачите — и позволи на брокерката да организира „отворени врати“ в събота и неделя.

Щеше да заведе Кали някъде, така че и двете да са навън, и да остави всичко на професионалистката. Междувременно откри името на фирмата, което адвокатите ѝ бяха дали. Хората бяха готови да купят мебелите, за да не се налага да ги изземат.

Ако не успееше да продаде всичко, или поне по-голямата част, тогава щеше да ги предложи онлайн — ако някога отново има достъп

до компютър.

Ако не получи достатъчно, щеше да се наложи да изтърпи унижението да бъдат иззети.

Едва ли съседите щяха да приемат благосклонно дворна разпродажба, а и времето беше прекалено студено.

След това се обади на майка си, на баба си и на снаха си и ги помоли да кажат на лелите и братовчедите, които бяха звънели, че е добре; Кали също. Просто се бе заела да въведе всичко в ред.

Не можеше да им каже истината — още не. Те знаеха някои неща, разбира се, но поне засега не можеше да им каже повече. Заговореше ли по този въпрос, се гневеше, разплакваше се, а я чакаше прекалено много работа.

За да си намери занимание, тя отиде в спалнята и прегледа бижутата. Извади годежния пръстен и диамантените обеци, които Ричард ѝ подари за двайсет и първия ѝ рожден ден. Погледна и смарагдовия медальон, който той ѝ подари, когато Кали се роди. Имаше и други подаръци. Спря се и на часовниците му — общо шест — и армията му от копчета за ръкавели.

Направи подробен списък, както бе направила и с дрехите, които отнесе в магазина за втора употреба. Пъхна бижутата в плик заедно с оценките и застрахователната информация, а след това се обади по телефона, за да открие златарски магазин в околността, който не само продава, а и купува.

В кашоните, които взе, докато бяха навън, започна да прибира вещите, които си бяха нейни и държеше на тях. Снимки, подаръци от семейството. Брокерката я беше предупредила да „обезличи“ къщата, и Шелби възнамеряваше да направи точно това.

Когато Кали се събуди, Шелби я забавляваше, като ѝ възлагаше дребни задачи. Докато събираше багажа, чистеше. Вече не можеше да разчита на персонал, който да лъска и чисти безкрайните плочки, дървените подове, повърхностите от хром и стъкло.

Пригответи вечеря и хапна малко. Изкъпа дъщеря си. Дойде време за приказка, за лягане; след това събра още от вещите си и пренесе кашоните в гаража. Напълно изтощена, тя се отпусна в горещата вана и включи масажния панел, а след това се отпусна в леглото с бележника си, готова да запише и систематизира онова, което я чакаше на следващия ден.

Заспа неусетно, дори не загаси лампите.

На следващата сутрин излязоха отново с Кали и Фифи, „Шрек“ и коженото куфарче на Ричард, в което беше прибрала бижутата и необходимите документи, часовниците и копчетата му за ръкавели. Отби се в още три банки, разшири района на търсене, след това си напомни, че няма място за гордост, и паркира пред златарския магазин.

Наложи се да се справи с недоволството на тригодишната госпожица, че е прекъснала филма ѝ за пореден път, и подкупи Кали, като ѝ обеща ново дивиди.

Каза си, че всичко това е бизнес, просто долари и центове, и влезе с Кали в магазина.

Всичко вътре блестеше, беше тихо като в църква между службите. Прииска ѝ се да се обърне и да излезе тичешком, да се махне, но си наложи да пристъпи напред към жената със строг черен костюм и елегантни златни обеци.

— Извинете, бих искала да говоря с някого за продажба на бижута.

— Можете да разговаряте с всеки тук. Занимаваме се с продажба на бижута.

— Не, госпожо, аз съм тази, която продава. Бих искала да продам някои от своите. Пишеше, че купувате бижута.

— Разбира се. — Погледът на жената беше строг, също като костюма, и тя прецени Шелби от главата до петите.

Може би не изглеждаше особено добре, помисли си младата жена. Може би не успя да прикрие издайническите тъмни кръгове под очите си, но баба ѝ я беше научила на едно, и то бе, когато клиент влезе в магазина, да се отнасяш към него с уважение.

Шелби изправи гръб, макар да ѝ се искаше да се свие, и не отклони поглед.

— Има ли тук човек, с когото да разговарям, или да не си губя времето и да се обърна към друг магазин?

— Имате ли оригиналните фактури на бижутата, които искате да продадете?

— Не, нямам ги, тъй като някои са подаръци. Затова пък нося оценката им и застрахователните документи. На крадец ли ви

приличам? Да не би да си мислите, че влача със себе си и дъщеря си, за да пробутвам крадена стока в златарски магазини?

Усети, че всеки момент ще изгуби самообладание, и бе готова да избухне и да помете всеки и всичко, което се изпречи на пътя ѝ. Изглежда, консултантката усети какво става и се отдръпна назад.

— Един момент, ако обичате.

— Мамо, искам да се прибираме.

— И аз, миличка. След малко си отиваме вкъщи.

— Заповядайте.

Мъжът, който излезе, приличаше на нечий достопочтен дядо — от онези в холивудските филми, които са били богати през целия си живот.

— Благодаря, господине. За магазина ви се твърди, че не само продавате, но и купувате бижута, затова съм донесла някои, които бих искала да продам.

— Разбира се. Заповядайте. Седнете, а аз ще ги погледна.

— Благодаря.

Постара се да пристъпва с изправен гръб, докато вървеше към богато украсеното бюро. Той я покани да седне, и заради този мил жест тя започна да заеква като глупачка.

— Нося някои бижута, които са ми подарък от... от съпруга ми. Нося оценката и застрахователните документи. — Тя отвори неумело куфарчето, извади торбичките и кутиите, както и кафявия плик, в който бяха оценките. — Аз... Той... Ние... — Тя замълча, затвори очи и си пое дълбоко дъх. — Много се извинявам, никога не съм правила подобно нещо.

— Всичко е наред, госпожо...

— Фоксуърт. Казвам се Шелби Фоксуърт.

— Уилсън Браун. — Той пое протегнатата ѝ ръка и я стисна внимателно. — Покажете ми какво носите, госпожо Фоксуърт.

Тя реши да покаже най-скъпите бижута и отвори торбичката, в която бе прибран годежният ѝ пръстен.

Той го постави върху кадифената торбичка, взе бижутерска лупа, а тя отвори плика.

— Пише, че е три карата и половина, правоъгълен, безцветен — би трябвало да е висококачествен, ако се съди по онова, което чета. Камък с шест стени в платинен обков. Нали така?

Той вдигна поглед от лупата.

— Госпожо Фоксуърт, за съжаление, това е синтетичен диамант.

— Моля?

— Този диамант е създаден в лаборатория, както и страничните камъни.

Тя пъхна ръце под масата, за да не види той, че треперят.

— Означава, че е фалшив ли?

— Означава, че е създаден в лаборатория. Прекрасен пример за диамант, направен от човек.

Кали започна да мрънка. Шелби я чу през пулсирането в главата си, автоматично бръкна в чантата и извади телефон играчка.

— Обади се на баба, миличка, кажи й какво правим. Значи — продължи тя, — това не е безцветен диамант, а пръстенът не притежава стойността, упомената в този документ. Не струва сто петдесет и пет хиляди долара, така ли?

— Не, мила, не. — Гласът му бе нежен като милувка, и това влоши нещата още повече. — Мога да ви дам имената на други специалисти, за да попитате и тях за мнение.

— Вие не ме лъжете. Знам, че не ме лъжете. — Ричард обаче я бе излъгал, и то неведнъж. Не можеше да си позволи да рухне, каза си тя. Не и тук, не и сега. — Бихте ли погледнали останалите, господин Браун? Кажете ми дали и те са фалшиви.

— Разбира се.

Диамантените обеци се оказаха истински, и това беше всичко. Тя ги харесваше, защото бяха красиви, семпли и дискретни; не я караха да се чувства неловко, когато си ги слагаше.

Ценеше смарагдовия медальон, защото й го беше подарил в деня, когато взеха Кали от болницата. Бе също толкова фалшив, колкото и той самият.

— Мога да ви дам пет хиляди за диамантените обеци, ако все още искате да ги продадете.

— Да, благодаря. Разбира се. Кажете ми, моля ви, къде да занеса останалите? В заложна къща ли да отида? Знаете ли някоя добра? Не искам да водя Кали на място, където... знаете какво имам предвид, нали? Ако нямате нищо против, бихте ли ми дали представа колко струват?

Той се отпусна назад и я погледна внимателно.

— Годежният пръстен е с добра изработка и както вече ви казах, е чудесен пример за лабораторен диамант. Мога да ви дам осемстотин за него.

Шелби погледна човека, когато извади халката.

— Колко ще ми дадете за комплекта?

Не се поколеба и излезе с петнайсет хиляди и шестстотин долара — копчетата за ръкавели на Ричард не бяха фалшиви, и благодарение на тях сумата набъбна. Петнайсет хиляди и шестстотин. Не бяха достатъчно, за да покрият дълговете, но бяха повече, отколкото тя имаше.

Той ѝ даде името на друг магазин, където щяха да оценят часовниците на Ричард.

Тя знаеше, че е попрекавила с Кали, и въпреки това отиде в още две банки; след това реши да продължи друг ден.

Кали си избра „Малкото ми пони“ на дивиди, а Шелби си купи лаптоп и две флашки. Каза си, че това е инвестиция — нещо, което ще ѝ трябва.

Бизнес, напомни си тя. Не биваше да приема тези няколко фалшиви бижута като предателство, а като нещо, което ѝ даваше възможност да диша свободно.

Вместо да легне да поспи, тя направи таблица, в която записа бижутата и плащането. Отказа застрахователната полица — това също щеше да елиминира поредния разход.

Разходите по голямата къща, дори след като престана да използва някои от стаите, бяха съсипващи, но парите от бижутата щяха да ѝ помогнат.

Спомни си избата с вина, с която Ричард се гордееше, взе лаптопа, слезе с него долу и започна да описва бутилките.

Все някой щеше да изяви желание да ги купи.

Какво пък толкова — щеше да вземе една бутилка за себе си, да изпие чаша вино за вечеря. Избра си пино гриджо; беше понаучила нещичко за вината през изминалите четири години и половина, и поне знаеше какво харесва. Каза си, че ще върви чудесно с пиле и пелмени — едно от любимите ястия на Кали.

Към края на деня почувства, че нещата са под контрол, особено след като откри пет хиляди долара, пъхнати в един от кашмирените чорапи на Ричард.

Сега вече разполагаше с двайсет хиляди, за да поразчисти кашата и да започне отново.

Докато лежеше в леглото, заразглежда ключа.

— От коя ключалка си и какво ще открия? Няма да се предам.

Дали да не наеме частен детектив? Той със сигурност щеше да глътне значителна част от парите ѝ, но пък изглеждаше смислено решение.

Щеше да помисли още някой и друг ден, да опита в банките поблизо до града. Може би дори щеше да провери в града.

На следващия ден прибави трийсет и пет хиляди, след като продаде колекцията от часовници на Ричард, и още две хиляди и триста за стиковите за голф и тенис ракетата. Това оправи настроението ѝ и тя заведе Кали на пица между ходенето в две банки.

Сега вече можеше да си позволи детектив — може би трябваше да направи точно това. Трябваше обаче да си купи миниван, а проучването ѝ показва, че тази покупка ще отнеме значителна част от петдесет и осемте хиляди, с които разполагаше. Освен това бе редно да използва част от сумата, за да погаси някои от задълженията по кредитните карти.

Щеше да се заеме с продажбата на вината и от тези пари да плати на детектива. Засега обаче щеше да провери още една банка на път към дома.

Вместо да вади количката, тя взе Кали на ръце.

Кали я погледна инатливо и нацупено.

— Не искам, мамо.

— И аз не искам, но тази е последната. След това се прибираме и ще си направим официално чаено парти. Само двете с теб, миличко.

— Искам да съм принцеса.

— Както пожелаете, ваше величество.

Тя понесе развеселеното дете към банката.

Шелби вече бе наясно с процедурата, затова се нареди на най-късата опашка и зачака реда си.

Не можеше да носи Кали по този начин, не и всеки ден — да нарушава ежедневието ѝ и да я сваля и качва в колата. Тя самата се бе заинатила и бе готова да се нацупи, а не беше на три години и половина.

Реши тази банка да е последната. След това щеше да започне да проучва детективските агенции.

Щеше да продаде мебелите, както и вината. Време бе за малко оптимизъм, вместо за непрекъснати терзания.

Намести Кали по-удобно и се доближи до касиерката, която я погледна над очилата с червени рамки.

— Заповядайте.

— Бих искала да говоря с управителя, госпожо. Аз съм госпожа Ричард Фоксуърт и имам пълномощно. Съпругът ми почина през декември.

— Моите съболезнования.

— Благодаря. Доколкото знам, той е имал сейф в тази банка. Разполагам с ключа, нося и пълномощното.

Вече знаеше, че така всичко става по-бързо, отколкото да обяснява на отегчените банкови служители, че има ключ, но няма представа за къде е.

— Госпожа Бабингтън е в кабинета си. Тя ще ви помогне. Продължете направо, след това наляво.

— Благодаря. — Тя откри кабинета и почука на отворената стъклена врата. — Моля да ме извините, госпожо. Казаха ми да говоря с вас за сейфа на съпруга ми.

Влезе направо — вече знаеше, че така е най-добре. Седна и сложи Кали в скута си.

— Имам пълномощно и ключ. Аз съм госпожа Ричард Фоксуърт.

— Нека да проверя. Имаш прекрасна червена коса — обърна се жената към Кали.

— На мама. — Кали се пресегна и стисна кичур от косата на Шелби.

— Да, същата е като на майка ти. Името ви не се споменава.

— Какво?

— За съжаление, нямаме образец от подписа ви.

— Той има ли сейф тук?

— Да. Въпреки че разполагате с пълномощно, най-добре господин Фоксуърт да дойде лично. Тъкмо ще ви добави.

— Няма как да стане. Той...

— Татко отиде на небето.

— О! — По лицето на госпожа Бабингтън се изписа съчувствие.
— Моите съболезнования.

— Ангелите пеят на небето. Мамо, Фифи иска да се прибира.

— Скоро, миличко. Той... Ричард... Беше нещастен случай. Имало е буря, докато е бил на яхтата си. Случи се през декември. На двайсет и осми декември. Нося документите. Не издават смъртен акт, когато не могат да открият...

— Разбирам. Трябва да видя вашите документи, госпожо Фоксуърт. И документ със снимка.

— Нося и брачното свидетелство. Така ще имате всичко. Ето и доклада на полицията за случая. А тези писма са от адвокатите. — Шелби ѝ подаде всичко и затаи дъх.

— Може да си извадите съдебна заповед за достъп.

— Това ли трябва да направя? Мога да помоля адвокатите на Ричард... сега вече са мои адвокати, да се заемат.

— Изчакайте за момент, ако обичате.

Госпожа Бабингтън се зачете в документите, докато Кали се наместваше нервно в скута на Шелби.

— Искам си чаеното парти, мамо. Нали така каза. Искам чаено парти.

— Ще го направим, веднага щом приключим тук. Ще си направим чаено парти за принцеси. Ти намисли кои кукли ще поканим.

Кали започна да ги изброява и Шелби усети, че от нерви ѝ се допишка.

— Пълномощното е наред, както и останалите ви документи. Ще ви заведа до сейфа.

— Сега ли?

— Ако предпочитате да се върнете друг път...

— Не, не, много ви благодаря. — Беше останала без дъх и малко ѝ се виеше свят. — Досега не съм правила подобно нещо. Не знам каква е процедурата.

— Аз ще ви обясня. Трябва ми подписът ви. Ще разпечатам това. Май ще имате доста гости на чаеното парти — обърна се тя към Кали, докато работеше. — Имам внучка на твоята възраст. Много обича чаени партита.

— И тя може да дойде.

— Сигурна съм, че ще ѝ бъде много приятно, но живее в Ричмънд, Вирджиния, а това е доста далече. Подпишете, ако обичате, госпожо Фоксуърт.

Едва намери сили да го прочете, тъй като мислите ѝ препускаха.

Бабингтън използва карта за достъп и парола, за да влезе в трезор, където стените бяха покрити с чекмеджета. Номер 512.

— Ще изляза, за да погледнете на спокойствие. Ако ви трябва помощ, ми кажете.

— Много ви благодаря. Имам ли право да взема онова, което е вътре?

— Имате пълномощно. Не бързайте — добави тя и дръпна завесата, за да осигури на клиентката повече усамотение.

— Направо... мамка му! — Тя остави голямата торба, в която носеше нещата на Кали, и куфарчето на Ричард на масата, след това гушна дъщеря си и пристъпи към сейфа.

— Стискаш ме, мамо!

— Извинявай, извинявай. Господи, колко съм нервна. Сигурно вътре е напъхал само документи, които не е искал да са в къщата. Едва ли има нещо ценно. Може дори да се окаже празен.

Товава отваряй, за бога, нареди си тя.

С разтреперана ръка, тя пъкна ключа в ключалката и го завъртя. Дори отскочи леко назад, когато чу щракването.

— Така. Дори да е празно, няма значение. Важното сега е, че го открих. При това съвсем сама. Трябва да те оставя за малко, миличка. Стой тук, не мърдай.

Тя остави Кали на пода, извади кутията и я постави на масата.

След това впи поглед в нея.

— О, боже. Мама му стара.

— Мама му стара, мамо!

— Не говори така. Не биваше да го казвам. — Подпря се с ръка на масата.

Сейфът не беше празен. Първото, на което попадна погледът ѝ, бяха купчинки пари. Банкноти от по сто долара.

— На по десет хиляди са. О, боже, Кали, толкова са много.

Сега ръцете ѝ не просто трепереха, а се тресяха, докато броеше купчинките.

— Двайсет и пет са. Тук има двеста и петдесет хиляди долара в брой.

Чувстваше се като крадец и погледна неспокойно завесата. После натъпка парите в куфарчето.

— Трябва да попитам адвокатите какво да правя.

За парите, помисли си тя. Ами останалото?

Ами трите шофьорски книжки със снимки на Ричард? До една бяха на чужди имена. Имаше и паспорти.

И полуавтоматичен пистолет, 32-ри калибър.

Посегна към пистолета, след това отдръпна ръка. Искаше да го остави — сама не можа да си обясни защо не искаше да го докосва. Накрая успя да го премести и да извади пълнителя.

Беше израсла в планините на Тенеси с братята си; единият беше ченге. Знаеше как да борави с пистолет. Само че нямаше никакво намерение да разнася зареден пистолет, докато е с Кали.

Пъхна и него, и двата резервни пълнителя в куфарчето. Извади паспортите и шофьорските книжки. Откри номера на социални осигуровки на същите три имена, кредитни карти „Американ Експрес“ и „Виза“. Всичките бяха на тези имена.

Поне едно от тях беше ли истинско?

Имаше ли изобщо нещо истинско в цялата тази работа?

— Мамо! Хайде да си ходим. Да си ходим — подръпна Кали панталоните й.

— След малко.

— Веднага! Мамо, веднага!

— След секунда. — Острият й глас сигурно щеше да накара Кали да се разплаче, но понякога на детето трябваше да му се напомня, че не командва положението.

А пък мама не биваше да забравя, че едно тригодишно дете има право да се отегчи, докато го разкарва напред-назад всеки ден.

Наведе се и целуна момиченцето по косата.

— Почти приключих, нека само да пъхна кутията на мястото й.

Кали беше истинска, помисли си Шелби. Това беше най-важното. Ами останалото? Щеше да измисли какво да прави, но можеше и да не успее. Кали беше истинска, а с над двеста хиляди долара щеше да си купи приличен миниван, да покрие част от дълговете, може би дори да

отдели достатъчно за първа вноска за малка къщичка, след като започне работа.

Ричард може и да не бе имал такова намерение — тя нямаше представа какво означава всичко това, но той бе осигурил бъдещето на дъщеря си. Беше ѝ дал някакво спокойствие, а за останалото щеше да мисли по-късно.

Взе Кали на ръце, метна чантата на рамо и гушна куфарчето, сякаш животът ѝ зависеше от него.

— Добре, бебчо. Да вървим да си направим чаено парти.

3.

Тя отвори вратите на всички стаи, включи отоплението, дори запали камините — и седемте.

Купи свежи цветя, направи бисквити.

През времето, което прекара приведена над лаптопа, за да разбере кой е най-добрият начин за продажба на къща, при това бързо, научи, че трябва да има бисквити и цветя. Както я беше посъветвала брокерката, не биваше да оставя лични вещи.

Всичко трябваше да е неутрално.

За нея къщата бе напълно безлична; не беше приветлива, но тя никога не я беше харесвала. Може би с мебели, които създават уют, с по-пастелни цветове, щеше да я почувства като истински дом.

Само че така мислеше тя, а това нямаше никакво значение.

Колкото по-бързо се отърве от проклетата къща, толкова по-бързо тази част от огромния дълг щеше да падне от раменете ѝ.

Брокерката пристигна с цветя и бисквити, затова Шелби реши да си спести и времето, и парите. Жената бе довела цял екип и се втурнаха да местят мебели, да подреждат цветята, да палят свещи. Шелби бе купила десетина ароматизирани свещи, но реши да ги остави за себе си, да ги върне или просто да ги запази — щеше да реши допълнително.

— Къщата е в безупречен вид — усмихна се брокерката на Шелби и я погали окуражително по рамото. — Чистачите ви са свършили отлична работа.

Шелби се замисли как бе лъскала и търкала посред нощ и само се усмихна.

— Искаше ми се да изглежда добре.

— Повярвайте ми, изглежда прекрасно. Бързите продажби са трудна работа; някои от потенциалните купувачи може да се откажат, но съм сигурна, че ще получим оферти, при това добри.

— Дано да сте права. Искях да ви кажа, че в понеделник ще дойде човек за мебелите, но ако някой се интересува да ги купи, ще съм готова с цената.

— Чудесно! Някои са много хубави. На всяка цена ще кажа на хората.

Тя се огледа критично, замисли се за пистолета и документите, които беше заключила в сейфа на Ричард.

След това вдигна огромната чанта, която обикновено носеше.

— Двете с Кали няма да ви се пречкаме. Имам малко работа.

И трябваше да купи миниван.

* * *

Баща ѝ едва ли щеше да одобри, че не купува американски автомобил, а петгодишна тойота, която откри в „Кармакс“, но тя бе стабилна и изправна. Освен това цената беше добра.

Падна още повече, когато се насили да се пазари — и предложи да плати в брой.

Ръцете ѝ се разтрепериха, докато броеше парите — половината сега, втората половина, когато вземе колата другия следобед — но тя се постара да го прикрие.

Три пресечки по-надолу се наложи да спре и да отпусне чело на волана. Никога през живота си не бе харчила толкова много пари за едно нещо. Никога през живота си не бе купувала кола.

Сега си позволи да се разтрепери, но това не беше от нерви, а от удоволствие.

Шелби Ан Померой — защото това бе истинското ѝ име, каквото и да пишеше в документите — току-що си беше купила тойота миниван от 2010 г. в яркочервено. Беше я купила сама. Съвсем сама.

Беше успяла да свали хиляда долара, защото не се страхуваше да поиска.

— Ще се справим, Кали — подхвърли тя, въпреки че дъщеря ѝ беше потънала в света на „Шрек“. — Ще се справим, и още как.

От мобилния се обади на лизинговата форма и уреди да минат да приберат джипа. Стегна се отново и помоли да я закарат, за да си вземе вана. Най-добре беше да се заеме и със застраховката — и без това беше набрала инерция, а Кали се беше заплеснала. Поне за момента джипът беше нейният офис.

След като уреди застраховката на автомобила да бъде прехвърлена, тя провери сайта, в който бе пустила виното за продажба.

— Господи, Кали, наддават!

Очарована и възхитена, тя направи сметка и откри, че вече наддават за над хиляда долара.

— Довечера задължително ще включа още дванайсет бутилки.

Тъй като по всичко личеше, че късметът ѝ се усмихва, тя се стегна за пътуването до Филадельфия. Въпреки че имаше джипиес, на три пъти зави в неправилна посока, а стомахът я присви от натоварения трафик. Откри магазин за кожени изделия и отнесе вътре чинчилата, която не бе обличала никога.

Остана изненадана, че никой не я гледа, сякаш е жалка, нито пък ѝ се подиграха, защото връща палтото. Тези пари покриха значителна част от задълженията по кредитната карта и понамалиха стряскащата лихва.

Докато малкото ѝ момиченце похапваше „Хепи Мийл“, Шелби си призна, че е стояла бездейна дълго. Прекалено дълго. Сега бе счупила леда и възнамеряваше да предизвика наводнение.

Изчака да излязат от града, зареди автомобила — прокле студа и цената на дизела — а след това караше безцелно, тъй като Кали заспа.

На два пъти мина покрай къщата си — не че беше нейна — и всеки път преброяваше автомобилите, спрели отвън. Хубаво беше, че има хора; разбира се, че беше хубаво, защото всеки дошъл на оглед можеше да се окаже купувач. Как само ѝ се искаше да внесе Кали, да се отпусне и да поработи над таблицата.

Позабави се, за да накара брокерката да чака.

— Извинете ме за минутка — каза Шелби и се затича. — Кали трябва да се изпишка.

Малката едва не се изпусна. Когато се върна в голямата стая, завари брокерката наведена над таблета си.

— Проведохме изключително успешни „отворени врати“. Дойдоха над петдесет души; този период от годината е превъзходен. Интересът беше огромен, имаме и две оферти.

— Оферти ли? — Слисаната Шелби остави Кали на земята.

— Ниски са и едва ли заемодателят ще ги приеме, но за начало е добре. Едно четиричленно семейство проявява огромен интерес.

Мисля, че те ще са купувачите. Ще обсъдят въпроса и ще се свържат с мен.

— Това е чудесно.

— Освен това имам оферта за леглото в голямата спалня. Един от посетителите беше довел сестра си и въпреки че жената не си търси къща, прояви интерес към мебелите. Офертата е ниска, поне така ми се струва, а тя иска леглото веднага. Най-късно в понеделник.

— Продадено.

Брокерката се разсмя, след това примигна изненадано, когато разбра, че Шелби говори сериозно.

— Шелби, дори не съм ти казала каква е офертата.

— Няма никакво значение. Мразя тези мебели. Всичките в къщата. Освен в стаята на Кали — уточни тя и отметна коса, докато дъщеря ѝ вадеше кошницата с играчки, които Шелби държеше в един от шкафовете в кухнята. — Само там съм избирала всичко сама. Ако иска, да го вземе тази вечер. Все ми е едно. Освен това има предостатъчно други легла, на които мога да спя.

— Може ли да седнем?

— Извинете, разбира се. Много се извинявам, госпожо Тинсдейл — малко съм напрегната, това е.

— Нали ти казах да ме наричаш Дона.

— Добре, Дона. Искаш ли кафе, или нещо друго? Напълно забравих обноските.

— Просто седни. Предостатъчно неща имаш на главата. Честно казано, не знам как смогваш с всичко. Искам да ти помогна. Това ми е работата. Офертата за мебелите е прекалено ниска. Ще ти направя контраоферта. Няма нищо лошо в това човек да се пазари, Шелби, но не искам да се възползват от теб. Въпреки че мебелите са грозни.

— О! — Нещо у Шелби грейна. Значи не грешеше. — И ти ли мислиш така? Наистина?

— За всичко в тази къща, с изключение на стаята на Кали.

Шелби се разсмя и остана удивена, когато смехът премина в ридания.

— Извинявам се, много се извинявам.

— Мамо. — Кали се настани в скута ѝ. — Не плачи, мамо, недей.

— Добре съм. — Тя притисна момиченцето до себе си и го залюля. — Добре съм. Просто съм уморена.

— Мама трябва да поспи.

— Добре съм. Добре съм, мъничката ми. Не се тревожи.

— Ще ти наляя чаша вино — заяви Дона и извади кърпички от джоба си. — Седни. Видях една бутилка в хладилника.

— Не е ли много рано?

— Не и днес. Каж ми сега — започна тя и отиде да донесе чаши. — Какво друго искаш да продадеш? Картините?

— Господи, да. — Изтощена до припадък, тя остави Кали да попива лицето ѝ със салфетката. — Това беше в списъка ми със задачи. Не разбирам тези картини.

— Килимите? Лампите?

— Опаковала съм всичко, което искам да махна, освен в стаята на Кали, моите дрехи и някои от нещата, които ще запазя, докато живеем тук. Не искам нито едно от тези неща, госпожо... Дона. Дори чиниите не са мои.

— Долу има впечатляваща колекция от вина.

— Предложила съм двайсет и четири бутилки онлайн в един сайт, който открих. Хората вече наддават. Довечера ще включа още дванайсет.

Дона наклони глава на една страна и погледна преценяващо Шелби.

— Умно.

— Ако бях умна, нямаше да съм в тази каша. Благодаря — добави тя, когато Дона ѝ подаде чашата.

— Според мен не е така, но да започнем от самото начало. Можеш ли да ми кажеш името на фирмата, която ще дойде за мебелите?

— „Долби енд Сънс“ от Филадельфия.

— Чудесно. Те са добри, и тъкмо тях щях да препоръчам. — Дона отпи от виното и записа нещо в таблета си. След това заговори бързо: — Ще направя контраоферта, но купувачът ще трябва да стъпи на земята, ако говори сериозно за мебелите в голямата спалня. В противен случай Чад Долби — най-големият син, по всяка вероятност той ще ти даде цена — ще направи по-сериозна оферта. Има и двама търговци на произведения на изкуството, които бих ти препоръчала. Нека да погледнат какво имаш.

— Не знам как да ти благодаря.

— Това ми е работата — напомни ѝ Дона. — Освен това за мен е удоволствие. Имам дъщеря, две години по-млада от теб. Надявам се някой да помогне на нея, ако се озове в... в подобно положение. Забелязах, че си изпразнила гардероба на съпруга си.

— Да. Мама е добре, миличко. — Тя целуна Кали по косата. — Върви да си поиграеш. Занесох повечето неща в магазин за дрехи втора употреба — обясни тя на Дона, след като Кали се смъкна от скута ѝ.

— Чудесно. Мейси и Шерил са изключителни и магазинът им има много клиенти.

— Ти всички ли познаваш?

— Това е част от работата ми. А книгите?

— Събрала съм моите, които харесвам. Ричард е купувал другите, които са останали в библиотеката. Току-що ги беше купил — как го каза? — на едро.

— Ще ги продадем по същия начин — кимна Дона и отбеляза нещо в таблета си. — Ще включа и това към бележките си. Ако искаш, ще те свържа с някои познати. Така ще можеш да си уредиш срещи с хората.

— Чудесно. Много ти благодаря. Имах чувството, че се препъвам, докато се опитвах да разбера какво да правя.

— Доколкото мога да преценя, справяш се отлично.

— Благодаря, но имам нужда от съвети и напътствия. Ти си толкова мила. Не знам защо толкова се притеснявах от теб.

Дона се разсмя.

— Така въздействам на хората. Да дам ли на познатите си номера на мобилния, или предпочиташ да ти звънят на домашния?

— Дай и двата. Старая се мобилният да е винаги в джоба ми, но понякога забравям да го взема.

— Добре. Тези хора се занимават с бизнес и се интересуват от печалба. Но няма да те измамат. Ако се сетиш за нещо друго, веднага ми кажи. — Тя се усмихна. — Наистина познавам много хора. И още нещо, Шелби. — Ще ти намеря добра оферта за къщата. Тя е красива, на великолепно място, и подходящият купувач ще се появи. Аз ще ти го намеря.

— Сигурна съм.

И така, тази вечер Шелби спа по-добре, отколкото през изминалите седмици.

През цялата следваща седмица не спря да ѝ се вие свят. Сключи сделка с „Долби енд Сънс“, изпрати виното, спечелено на онлайн търговете, взе чек с хубава сума за някои от дрехите на Ричард и отнесе три сака със свои дрехи.

Прие оферта за чашите и чиниите, опакова всички и купи комплект пъстроцветни пластмасови чинии, купички и чаши.

Щяха да ѝ свършат работа.

Въпреки че бе най-разумно да прави вноски, тя изплати напълно задълженията по една от кредитните карти.

Приключи с една, оставаха още единайсет.

Произведенията на изкуството — не бяха оригинали, както Ричард твърдеше — не струваха, колкото се беше надявала. Но количеството компенсира.

Всеки ден се чувстваше все по-лека. Дори бурята, която навя трийсет и пет сантиметра сняг, не я обезкуражи. Тя уви Кали като ескимосче и двете направиха първия си снежен човек.

Нямаше за какво да пише до близките си, каза си тя, затова направи снимки с телефона, които да изпрати в Тенеси.

Приключенията изтощиха малкото момиченце, затова Кали и Фифи си легнаха към седем. Така на Шелби ѝ остана повече време, за да се занимава с таблицата, сметките и списъка със задачите.

Дали да използва парите, за да изплати някои от кредитните карти с по-малък лимит, или просто да ги остави? Дали да не прибави тези пари към големите задължения, за да се отърве от солените лихви?

Колкото и да ѝ се искаше да каже, че е приключила с две, имаше повече смисъл да ликвидира лихвата.

Внимателно направи плащането онлайн, както се бе научила съвсем сама, и записа резултата в таблицата.

Четиристотин осемдесет и шест хиляди, от които четиристотин долара бяха изплатени. Оставаха само два милиона и сто осемдесет и четири хиляди.

Не броеше обаче следващата сметка, която щяха да ѝ изпратят адвокатите и счетоводителите. На фона на останалите, тези суми ѝ се струваха нищожни.

Телефонът звънна и щом видя името на Дона на екрана, тя го грабна.

Може би.

— Ало?

— Здравей, Шелби, Дона се обажда. Знам, че е малко късно, но исках да ти кажа, че получих добра оферта за къщата.

— Наистина ли? Чудесна новина.

— Според мен, заемодателят ще одобри. Знам, че може да отнеме седмици, дори месеци, но ще направя всичко по силите си, за да склуча сделката. Вече ти споменах за семейството от първите отворени врати. Много са харесали къщата, а и мястото им е удобно. И още нещо. Тя не понася мебелите.

Шелби се разсмя и вдигна лице към тавана, почувствала се освободена от поредния товар.

— Наистина ли?

— Ненавижда ги. Каза, че се е постарала да не ги забелязва, преструвала се, че ги няма, за да види истинския облик на къщата, красотата ѝ. Той е малко притеснен заради бързата продажба, но тя иска имота, така че той се е съгласил. Ако заемодателят възрази и поиска цена, по-близка до тяхната, купувачът ще се съгласи.

— Господи, Дона!

— Да не прибързваме, но исках да ти кажа, за да отпразнуваш събитието.

— Имам желание да се съблека гола и да танцувам из цялата къща.

— Направи каквото искаш.

— Може би само ще потанцувам. Благодаря ти. Много ти благодаря.

— Стискам палци, Шелби. Ще се свържа със заемодателя рано утре сутринта. Пожелавам ти приятна вечер.

— И на теб. Благодаря ти още веднъж. Чао засега.

Не се съблече гола, но включи сателитното радио. Попадна на Адел, затанцува из кабинета, припяваше, а накрая отпусна глас.

Навремето имаше амбиции, стремежи, мечти. Щеше да стане певица — звезда. Гласът ѝ беше дар и тя го шлифоваше, използваше, ценеше.

Запозна се с Ричард благодарение на гласа си, когато той влезе в малкия клуб в Мемфис, където тя беше певицата на една група, наречена „Хоризонт“.

Тогаваше на деветнайсет, помисли си тя. Не можеше дори да си купи законно бира в клуба, въпреки че Тай, барабанистът, който беше увлечен по нея, ѝ купуваше тайно по някоя и друга бутилка „Корона“.

Господи, колко беше приятно да пее отново, да танцува. Освен приспивни песнички, не бе пяла от месеци. От Адел мина на Тейлър Суифт, а след това се опита да се пребори с дистанционното, за да намали звука, когато телефонът ѝ звънна отново.

Все още усмихната, тя отговори.

— Ало?

— Търся Дейвид Мадърсън.

— Имате грешка.

— Дейвид Мадърсън — повтори човекът и каза телефонния номер.

— Да, номерът е същият, но... — Нещо се загнезди в гърлото ѝ. Трябваше да го премахне. Стисна силно слушалката. — Тук не живее такъв човек.

Затвори, без да му даде възможност да каже и дума повече, след това забърза към сейфа и внимателно набра комбинацията.

Извади кафявия плик на бюрото и с разтреперани пръсти го отвори.

Вътре бяха документите, които откри в сейфа, на които бе усмихнатото лице на Ричард.

Единият комплект документи беше на името на Дейвид Алън Мадърсън.

Вече нямаше желание да пее, нито да танцува. По причини, които не можеше да обясни, тя отиде да провери всички врати и алармата.

Макар да знаеше, че хаби електричество, тя остави лампата във фойето запалена, също и в коридора на втория етаж. Вместо да се отпусне в своето легло, тя се пъкна при Кали.

Лежа будна дълго и се молеше телефонът да не звънне отново.

Фирмата за мебели изпрати екип, който взе всичко от двете гостни, фоайето и трапезарията, където Шелби не се бе хранила след нещастieto с Ричард. След известен пазарлък, тя се съгласи да продаде мебелите от спалнята на частен купувач.

Сумата покри лихвите и младата жена плати изцяло задълженията си по втората кредитна карта.

Оставаха още десет.

Къщата ѝ се стори още по-голяма и по-враждебна, след като по-голямата част от мебелите вече ги нямаше. Как само ѝ се искаше да се махне, но имаше още неща за уреждане, а те си оставаха нейна отговорност.

В един и трийсет имаше среща с купувач на книги — уговориха се за този час, за да може да сложи Кали да спи. Върза си косата и си сложи красивите висящи обеци с аквамарин, подарък от баба ѝ за Коледа. Сложи си фон дьо тен и руж, защото беше много бледа. Свали дебелите чорапи, които обикновено носеше вкъщи, и обу високи черни обувки.

Баба ѝ твърдеше, че макар понякога да стягат пръстите, високите токчета правят чудеса със самочувствието на жените.

Трепна, когато на вратата се звънна. Книжарят беше подранил с цели петнайсет минути — времето, в което бе намислила да сервира кафе и сладки в библиотеката.

Втурна се към долния етаж с надеждата той да не звънне втори път. Кали спеше леко.

Отвори вратата и пред нея застана по-млад и по-хубав мъж, отколкото бе очаквала. Повече нямаше да си прави заключения предварително.

— Господин Лодърдейл, много сте точен.

— Госпожо Фоксуърт. — Той протегна ръка.

— Заповядайте, навън е студено. Така и не свикнах със зимите на север.

— Не сте живели дълго в този район.

— Не, само през зимата. Да закача ли палтото ви?

— Да, благодаря.

Той изглеждаше як, с квадратна челюст и студени лешникови очи. Нямахте нищо общо със слабия, възрастен книжен червей с очила, когото си бе представяла.

— Дона... госпожа Тинсдейл каза, че ще проявите интерес към книгите, които имам. — Закачи дебелото късо палто в шкафа във фойето. — Заповядайте в библиотеката, за да разгледате.

— Имате впечатляващ дом.

— Ако не друго, то поне е голям — каза тя и го поведе към библиотеката покрай хола с рояла, на който никой не бе свирил, и салона с масата за бiliarд, която ѝ предстоеше да продаде.

Стаята щеше да ѝ е любима, непосредствено до тази на Кали, ако имаше възможност да я направи по-уютна и по-топла. Сега бе запалила камината и бе свалила плътните завеси — сложени на куп, готови за продажба — така че зимното слънце, колкото и да бе символично, влизаше вътре.

Мебелите — коженото канапе, което тя наричаше лимоненожълто, тъмнокафявите столове и прекалено лъскавите масички — щяха да бъдат взети до края на седмицата.

Надяваше се шкафовете, пълни с книги в кожени подвързии, които никой не четеше, също да заминат.

— Както ви казах по телефона, скоро ще се изнеса, така че съм готова да продам книгите. Вече съм прибрала онези, които искам... честно казано, съпругът ми ги купи, защото изглеждаха красиво в тази стая.

— Изглеждат внушително, също като къщата.

— Май да. Повече ме интересува какво пише в книгата, отколкото как изглежда на рафта. Ще направя кафе, докато ги разгледате.

Той пристъпи към тях и извади първата, която му попадна.

— „Фауст“.

— Чувала съм, че много хора купуват книги по този начин, заради кориците. За да им служат като украшение.

Прииска ѝ се да стисне ръце, но се насили да се отпусне. Трябваше вече да е свикнала, помисли си тя, а все още се чувстваше нервна.

— Щеше да ми бъде по-приятно, по-весело — поправи се тя, — ако не бяха еднакви. И подвързиите, и височината. А и аз не съм от

хората, които биха се настанили пред камината с „Фауст“.

— Не сте единствената. — Той върна книгата на мястото ѝ и обърна студените си очи към нея. — Госпожо Фоксуърт, аз не съм Лодърдейл. Казвам се Тед Привет.

— Господин Лодърдейл ли ви изпрати, за да разгледате?

— Не съм търговец на книги. Аз съм частен детектив. Преди два дни говорих с вас по телефона. Търсех Дейвид Мадърсън.

Тя отстъпи крачка назад. Макар да беше с токчета, бе в състояние да го надбяга, ако се наложи. Трябваше да го изгони от къщата, далече от Кали.

— Аз пък ви казах, че тук няма такъв. Сега ще ви помоля да си вървите. Очаквам гост всеки момент.

— Дайте ми само минутка. — Той се усмихна и вдигна ръце, сякаш искаше да покаже, че е напълно безобиден. — Просто си върша работата, госпожо Фоксуърт. Проследих Дейвид до този район и според информацията ми... Имам и снимка. — Той бръкна в джоба на сакото, протегнал другата ръка, за да покаже, че няма лоши намерения. — Моля ви, погледнете. Познавате ли този човек?

Сърцето ѝ заблъска. Беше пуसнала непознат в дома си. Беше постъпила необмислено, но след като толкова много хора влизаха и излизаха, тя не се беше замислила, когато го пусна. Дъщеричката ѝ спеше на горния етаж.

— Вие ме подведохте, като се представихте за друг — каза тя остро, с надеждата той да се стресне. — Така ли си вършите работата?

— Всъщност, да. Понякога.

— Не харесвам нито вас, нито работата ви. — Тя дръпна снимката от ръката му. Погледна я внимателно.

Беше сигурна, че ще види Ричард, но когато го видя — усмивката на филмова звезда, кафявите очи със златни точки — усети как я прорязва болка. Косата му беше по-тъмна и имаше брада, заради която изглеждаше по-възрастен, също като на снимката за идентификация в банката. На снимката обаче беше Ричард.

Мъжът, когото гледаше, ѝ беше съпруг. Същият този съпруг се бе оказал лъжец.

А тя? Каква беше тя?

— Това е снимка на покойния ми съпруг Ричард.

— Преди седем месеца този човек — представял се е като Дейвид Мадърсън — измамил жена в Атланта и ѝ отмъкнал петдесет хиляди долара.

— Нямам представа за какво говорите. Не познавам Дейвид Мадърсън. Съпругът ми се казваше Ричард Фоксуърт.

— Два месеца преди това, Дейвид Мадърсън измамил малка група инвеститори в Джаксънвил, Флорида, с двойно по-голяма сума. Мога да продължа, като включа и огромна кражба с взлом в Маями, извършена преди пет години. Редки марки и бижута на стойност двайсет и осем милиона долара.

Новината за измамите, след всичко, което бе научила през изминалите седмици, не я шокира. Когато обаче чу за кражбата и на каква стойност е била, усети как стомахът я присвива, а главата ѝ започва да се върти.

— Нямам никаква представа. Сега си вървете.

Докато той прибираще снимката, не откъсна очи от нейните.

— Последно е имал адресна регистрация в Атланта, където е извършвал измами с недвижими имоти. Живели сте в Атланта, преди да се преместите тук, нали?

— Ричард беше финансов консултант. Сега е мъртъв. Разбирате ли? Почина непосредствено след Коледа, така че няма как да отговори на въпросите ви. Аз пък не знам отговорите. Нямате право да идвате тук по този начин, да лъжете, за да влезете, и да ме плашите.

Той отново вдигна ръце, но нещо в изражението му подсказа на Шелби, че не е никак безобиден.

— Не се опитвам да ви уплаша.

— Да, но ме плашите. Аз се омъжих за Ричард Фоксуърт в Лас Вегас, Невада, на 18 октомври 2010 г. Не съм се омъжила за Дейвид Мадърсън. Не познавам такъв човек.

Той изви насмешливо уста.

— Омъжена сте от четири години, но твърдите, че не знаете с какво съпругът ви си е изкарвал хляба. Не знаете с какво се е занимавал. Не знаете кой е бил в действителност.

— Ако се опитвате да ми кажете, че съм глупачка, кажете го направо. Да си е изкарвал хляба ли? Какъв хляб, за бога? — Напълно измъчена, тя вдигна ръце. — Тази къща ли? Ако не я продам по най-бързия начин, ще ме изгонят. Твърдите, че Ричард е мамил хора, че е

крал? Почти трийсет милиона долара? Който и да ви е наел да го откриете, трябва да влезе в час, също като вас. Аз се опитвам да изплатя дълг от три милиона долара, с който той ме остави. Сега си вървете и кажете на клиента си, че е попаднал на грешния човек. А дори да не е, този човек е мъртъв. Не мога да направя абсолютно нищо. Ако иска да си вземе парите от мен, както вече казах, няма откъде да ги взема.

— Госпожо, искате да ви повярвам, че сте живели с него четири години, но дори не знаете кой е Мадърсън? Искате да ми кажете, че не знаете нищо ли?

Гневът ѝ притъпи страха. Беше ѝ писнало. Тя избухна.

— Пет пари не давам какво вярвате, господин Привет. Ама изобщо не ми пука. Вмъкнахте се тук и сигурно очаквате да измъкна купчина марки и бижута от джоба си или стотици хиляди в брой и да ви ги връча. Май сте не само невъзпитан, но и глупав. Сега вълн.

— Просто търся информация за...

— Нямам никаква информация. Не знам нищо за тези престъпления. Знам единствено, че съм на място, което не познавам, в къща, която не искам, защото...

— Какво?

— Вече нищо не знам. — Дори нямаше сили да продължи. Почувства умора. — Не мога да ви кажа онова, което не знам. Ако имате въпроси, обърнете се към Майкъл Спиърс или Джесика Бродуей. „Спиърс, Канън, Файф енд Хановър“. Те са адвокати от Филадельфия, които се занимават с кашата, в която се намирам. А сега, или си тръгвайте, или ще се обадя в полицията.

— Тръгвам си — заяви той и я последва, когато тя излезе и тръгна към шкафа, за да извади палтото му.

Той извади визитка и ѝ я подаде.

— Свържете се с мен, ако си спомните нещо.

— Няма как да си спомня нещо, което не знам. — Въпреки това взе визитката. — Ако Ричард е взел парите на клиентите ви, много ми е мъчно. Моля ви, не се връщайте тук. Втори път няма да ви пусна.

— Следващия път може да позвънят ченгетата — уведоми я той. — Не го забравяйте. И запазете визитката.

— Те няма да ме изпратят в затвора, защото съм проявила глупост. А това е единственото ми престъпление.

Тя отвори вратата и извика, когато видя мъж, протегнал ръка към звънеца.

— О, госпожо Фоксуърт, стреснах ли ви? Аз съм Мартин Лодърдейл.

Той беше по-възрастен, със светлосини очи, скрити зад очила с телени рамки, и грижливо оформена брада — по-скоро сива, отколкото прошарена.

— Благодаря ви, че дойдохте, господин Лодърдейл. Сбогом, господин Привет.

— Запазете визитката — повтори Привет, заобиколи Лодърдейл и тръгна по пътеката към сив автомобил.

Тя познаваше колите — дядо ѝ беше механик, и внимателно огледа тази. Хонда „Сивик“, сива, с регистрационен номер от Флорида.

Ако я види отново в квартала, щеше да се обади в полицията.

— Ще закача палтото ви — обърна се тя към Лодърдейл.

* * *

В края на седмицата библиотеката и голямата спалня бяха празни. Тя продаде в интернет масата за бiliarд, пианото, фитнес уредите на Ричард и безброй дребни предмети.

Беше ѝ останала само една кредитна карта, която да изплати, и вече усещаше вкуса на свободата.

Свали останалите картини от стените, продаде ги, а също и специалната кафемашина и блендера, последен писък на модата.

Когато се събуди в първия ден от пролетта, навън бе натрупало петнайсет сантиметра сняг и продължаваше да вали. Прииска ѝ се да се сгуши отново в спалния чувал с образа на принцеса Фиона, който напоследък ѝ служеше за легло.

Живееше в почти празна къща. Най-лошото беше, че малкото ѝ момиченце живееше в почти празна къща, нямаше приятелки, нямаше с кого да си играе и да разговаря, освен с майка си.

Преди четири години и половина, в една хладна октомврийска вечер на Запад, тя си беше купила красива синя рокля — Ричард много

я харесваше в синьо; отдели цял час, за да изправи косата си, защото той я харесваше гладка, и тръгна по пътеката в малкия параклис, стиснала в ръка една-единствена бяла роза.

Мислеше си, че това е най-щастливият ден в живота ѝ, но това съвсем не бе нейният живот. Беше просто една илюзия, а най-лошото бе, че е просто лъжа.

След това тя се стараеше да бъде добра съпруга, да се научи да готви по начина, който допадаше на Ричард, да събира багажа им, за да се преместят, когато на Ричард му хрумне, да се облича така, както той искаше. Стараеше се Кали да е измита, нахранена и красиво облечена, когато той се прибираше.

Приключих с всичко това, помисли си тя.

— Приключих — прошепна на глас. — Защо тогава сме все още тук?

Влезе в стария си дрешник, където бе започнала да прибира багажа си в сака „Луи Вюитон“, който Ричард ѝ купи в Ню Йорк, вместо торбата, в която натъпка дрехите си, когато замина с него.

Сега вече се зае да събере багажа си; после наруши едно желязно правило и настави Кали да гледа „Шрек“, след като ѝ даде купичка със зърнена закуска в кухнята, докато подреди нещата ѝ. Послуша един от съветите на майка си — да не звъни на никого, освен на полицията, пожарната или водопроводчик преди девет сутринта — и изчака да стане точно девет, за да се обади на Дона.

— Здравей, Шелби, как си?

— Отново вали сняг.

— Тази зима не иска да си отиде. Казват, че щяло да натрупа около двайсет сантиметра, а до събота метър и трийсет. Да се надяваме, че не са познали.

— Не разчитам на това. Дона, в къщата не е останало почти нищо. Само двете с Кали сме. Искам да взема телевизора, портативния, от плота в кухнята и да го занеса у дома при баба. Тя много ще му се зарадва. Също и големия, плоскоекранния — един от всичките. В къщата са общо девет, преброих ги. Искам да занеса един и на татко. Не знам дали купувачите ще искат телевизори. Знаем, че сделката още не е сключена, но може да включим и телевизорите, които остават. Пет пари не давам колко ще платят за тях.

— Мога да им предложа, разбира се. Ще ги накарам да ти направят оферта.

— Става. Аз не искам всичките, само няколко, и ще ги взема.

Все някак ще се справя, помисли си тя и потри болезнено пулсиращото си слепоочие.

— Когато приключим разговора, ще звънна в кабелната телевизия. Не мога да прибера мебелите на Кали във вана, защото е пълен с кашони, куфари и нейните играчки. И още нещо, Дона. Искам да те помоля за огромна услуга.

— Разбира се. Кажете какво да направя.

— Би ли сложила катинар на къщата, а аз да подпиша необходимите документи по мейла или по пощата, както кажеш. Искам да се прибера у дома, Дона.

Само като го каза, тя усети как раменете ѝ се отпускат.

— Трябва да отведа Кали вкъщи. Заради всичко, което се случи, така и не ѝ остана време да се сприятели с нито едно дете на нейната възраст. Къщата е празна. Винаги е била празна, но сега вече не можем да се преструваме. А и аз не мога да остана повече. Ако смогна с всичко, утре тръгваме. Най-късно в събота.

— Това не е никаква услуга и няма проблем. Аз ще се погрижа за къщата, ти не се тревожи. Сама ли ще караш през целия път?

— Нали съм с Кали. Ще се обадя да прекъснат телефона, но ако ти трябва, мобилният ще бъде у мен. И лаптопът ми, така че ще мога да получавам имейли. Ако продажбата не се осъществи, просто покажи къщата на други хора. Надявам се да стане хората, които я искат, да я купят и да я превърнат в истински дом. Ние обаче трябва да заминем.

— Ще ми пратиш ли един мейл, когато пристигнеш? Да не се притеснявам за теб.

— Да, разбира се. Ще ми се да бях разбрала колко си мила порано. Това вече прозвуча глупаво.

— Нищо подобно — разсмя се Дона. — И на мен ми се иска същото. Не се тревожи за нищо тук. Ако има нужда да свърша нещо тук, след като се прибереш, просто ми звъни. Да знаеш, че имаш приятелка във Филаделфия, Шелби.

— А ти — в Тенеси.

След като затвори, Шелби си пое дълбоко дъх. Направи внимателно списък на всичко, което трябваше да свърши. След като задраска и последната точка, си заминаваше у дома.

Щеше да заведе Кали в Рандеву Ридж.

4.

Трябваше ѝ почти цял ден, както и много изобретателни подкупи, за да не ѝ се пречка Кали. Трябваше да закрие сметки, да прехвърли други, да смени адресната регистрация, на която да пристига пощата. Цената за пренасянето на мебелите на Кали я стресна. Реши да наеме камион.

Затова преглътна с усилие и се зае и с тази задача.

Имаше смисъл — поне така си каза, тъй като на следващия ден, срещу двайсет долара бакшиш, хамалите свалиха големия телевизор от стената в хола, опаковаха го и го натовариха във вана.

Дона, както бе обещала, сложи катинар.

Шелби събра останалите си вещи и сложи всичко, от което можеше да има нужда по пътя, в огромен сак.

Може би беше глупаво да заминава толкова късно в петък. По-разумно беше да тръгнат рано на следващата сутрин.

Тя обаче нямаше никакво намерение да прекара още една нощ в къща, която никога не е била нейна.

Обиколи я цялата и накрая застана в двуетажното фойе.

Сега вече видя, след като студените произведения на изкуството ги нямаше, а мебелите бяха изнесени, каква е могла да бъде къщата. Топли цветове, по-меки тонове, може би масивни стари мебели, нещо със свой облик и характер, масичка в антрето с ваза за цветя, свещи.

Смес от старо и ново, помисли си тя, небрежна елегантност с елементи на непринуденост.

Антични огледала — да, можеше да групира стари огледала с различни форми на тази стена, различни книги, съчетани със семейни снимки, и красиви етажерки с дреболии. И...

Сега вече не беше нейна, напомни си тя. Тук вече нямаше работа, интериорът не беше неин проблем.

— Няма да кажа, че мразя тази къща. Не е честно към хората, които ще се настанят след мен. Все едно я проклинам. Затова просто ще кажа, че се грижих за нея, доколкото можах.

Остави ключовете в кухнята с благодарствено писмо за Дона и протегна ръка към Кали.

— Хайде, малката ми, заминаваме на екскурзия.

— Ще видим баба и дядо, и бабчето и деди.

— Да, и всички останали.

Тя тръгна към гаража. Кали теглеше малката чанта с Пепеляшка — преди любимата ѝ принцеса, в момента изместена от Фиона — след себе си.

— Хайде да сложим коланите на двете ви с Фифи.

След като настани Кали на столчето ѝ, момиченцето погали Шелби по бузата. Това бе нейният сигнал: погледни ме и ми обърни внимание.

— Какво има, сладурче?

— Бързо ли ще пристигнем?

Разкъсвана между смеха и възмущението, Шелби на свой ред погали Кали по бузата. Ако се започва със „Стигнахме ли вече?“, още преди да са излезли от гаража, ги очакваше безкрайно пътуване.

— Нали не си забравила, че ни чака път чак до Тенеси? Ще отнеме известно време, така че няма да е много скоро. Само че... — Тя се ококори, за да покаже колко е развълнувана. — Тази вечер ще отседнем в мотел. Ще си направим приключение.

— Пикучение?

— Точно така. Двете с теб, Кали Роуз. Пръсти на носовете — добави тя.

Кали се изкиска и сложи пръст върху нослето си, за да може Шелби да затвори вратата на вана.

Излезе от гаража на заден ход и изчака автоматичната врата да се затвори плътно.

— Това беше — подхвърли тя.

Потегли, без да се обръща назад.

Движението беше кошмарно, но тя реши да не му обръща внимание. Щеше да кара, колкото се налагаше.

За да запази „Шрек“ за времето, когато детето се отегчи, тя забавляваше Кали с песните, които дъщеря ѝ знаеше, и с нови, които запя, за да не се побърка.

През повечето време се получаваше.

Когато пресякоха границата с Мериленд, тя имаше чувството, че е постигнала победа. Искаше ѝ се да продължи, просто да кара, но вече бе зад волана от три часа, затова отби от магистралата. Кали грейна, като чу за детско меню, и похапна с удоволствие.

След два часа, помисли си Шелби, щеше да е преполовила пътя. Тогава щяха да спрат, за да пренощуват. Вече се беше спряла на мотел, а маршрутът бе на джипиеса.

Когато спря във Вирджиния, разбра, че е направила добър избор. На Кали ѝ беше омръзнало и бе станала раздражителна. Приключението да спрат в мотел я разведри.

Пижамата, Фифи и приказката за лека нощ сътвориха истинско чудо. Макар да бе сигурна, че и заря няма да събуди дъщеря ѝ, Шелби отиде в банята, за да се обади у дома.

— Мамо. Спяхме за през нощта, както ти бях казала.

— Къде точно се намирате?

— В „Бест Уестърн“ близо до Уидвил, Вирджиния.

— Чисто ли е?

— Да, мамо. Проверих рейтинга онлайн, преди да спрем.

— Сложила ли си веригата? — попита Ейда Мей.

— Да, мамо.

— Сложи стол под бравата, за всеки случай.

— Добре.

— Как е малкото ангелче?

— Спи дълбоко. Беше много добричка по пътя.

— Нямам търпение да я гушна. И теб, миличката ми. Да ни беше казала, че тръгваш днес. Клей младши можеше да дойде да ви вземе.

Тя беше единственото момиче, напомни си Шелби, най-малката от три деца. Майка ѝ винаги се тревожеше.

— Добре съм, мамо, наистина. А и вече минахме половината път. Клей си има работа и семейство.

— Ти си част от семейството му.

— Нямам търпение да го видя. Не само него, всички ви.

Лицата, гласовете, хълмовете, зеленината. Доплака ѝ се, затова се постара да говори весело и ведро.

— Ще се постарая до осем да сме тръгнали, но може и да стане по-късно. Би трябвало да пристигнем до два. Ще ти звънна, щом

разбера със сигурност, мамо. Много ти благодаря, че ще ни настаните у вас.

— Никакви приказки повече. Собственото ми дете и нейното детенце. Това е твоят дом. Ти се прибиращ вкъщи, Шелби Ан.

— Утре ще си бъда вкъщи. Кажете на татко, че няма страшно.

— Дано нямате проблеми. И си починете. Гласът ти ми звучи уморено.

— Малко. Лека нощ, мамо.

Макар да бе едва осем, тя се отпусна в леглото и заспа за броени минути, също като дъщеря си.

Събуди се в мрака, разтреперана от кошмар. Помнеше единствено откъслечни образи. Буря в морето, вълните заливат лодката — поклащаща се бяла точица в бурната чернота. Тя беше на руля, бореше се с всички сили да се измъкне, докато талазите връхлитаха, проблясваха светкавици. Отнякъде чуваше гласа на разплаканата Кали, която я викаше.

А Ричард? Да, да, Ричард, облечен в един от елегантните си костюми, я теглеше от руля, защото не можела да управлява яхта. Тя не можеше да прави нищо.

След това започна да пропада, пропадаше дълбоко в морето.

Разтреперана от студ, разтърсена, тя седна в непознатата стая и се опита да успокои дишането си.

Ричард бе паднал във водата, не тя. Ричард се беше удавил.

Кали спеше, сладкото ѝ малко дупенце беше вирнато във въздуха. Беше на топло, беше в безопасност.

Отпусна се отново, полежа, като галеше Кали, за да се успокои. Сънят обаче си беше отишъл, затова тя се предаде и тихо отиде в банята. Замисли се.

Дали да остави вратата отворена, ако Кали се събуди на непознато място, за да знае тя къде е майка ѝ? Дали да не затвори заради светлината и шума от душа? Ами ако събудят детето?

Накрая остави вратата откритата.

Не бе и помисляла, че ще се почувства толкова добре от един душ в мотелска стая. Водата я стопли и прогони кошмара, отми умората.

Носеше си шампоан и душ гел. Беше свикнала с качествени продукти много преди Ричард да влезе в живота ѝ, тъй като баба ѝ държеше най-хубавия салон за красота в Рандеву Ридж.

Сега вече беше спа, помисли си Кали. Нищо не бе в състояние да спре устрема на бабчето.

Нямаше търпение да види и нея, и останалите. Просто искаше да се прибере у дома, да поеме планинския въздух, да види зеленината, синьото небе, да чуе гласовете, които не я караха да мисли, че нещо не е наред с нея.

Уви косата си в кърпа, макар да знаеше, че така ще остане мокра още дълго, и направи нещо, на което майка ѝ я беше научила, когато бе малко по-голяма от Кали.

Намаза се цялата с лосион. Беше приятно, като втора кожа, макар докосването да бе от собствените ѝ ръце. Много отдавна никой не я беше докосвал.

Облече се, надникна да види как е Кали и остави вратата по-широко отворена, докато се гримираше. Нямаше намерение да се върне у дома бледа, с натежали очи.

Наистина, прибираще се кльощава, но апетитът ѝ щеше да се върне, след като се настани у дома и се успокои.

А тоалетът ѝ беше хубав — черен клин и тревистозелена риза, която ѝ напомняше за пролетта. Сложи си обеци и малко парфюм, защото според Ейда Мей Померой жената не е напълно облечена без тези неща.

Реши, че е положила достатъчно старание, върна се в стаята и прибра всичко, освен дрехите, с които щеше да пътува Кали. Красива синя рокличка на бели цветя и бял пуловер. След това светна една от нощните лампи и се сгуши до дъщеря си, за да я събуди.

— Кали Роуз. Къде е моята Кали Роуз? Все още ли е в царството на сънищата и язди розови понита?

— Тук съм, мамо! — Топла и мекичка като малко зайче, тя се обърна в прегръдката на Шелби. — Тръгнали сме на приключение.

— Точно така. — Тя я гушна за малко, защото тези моменти бяха безценни.

— Не съм си намокрила леглото.

— Знам. Ти си най-доброто дете. Върви сега да пишкаш и се облечи.

След като успя да вплете в косата на Кали синя панделка, която да отива на роклята, да я почисти, след като закуси с гофрети, и да налее бензин, в седем и трийсет поеха.

Тръгнаха рано, помисли си Шелби. Реши, че това е добър знак за онова, което предстоеше.

В десет часа спря, за да пишкат отново, взе една кока-кола, наля на Кали и прати есемес на майка си.

Тръгнахме рано. Няма много движение. Би трябвало да пристигнем около дванайсет и половина. Обичам те!

Когато се качи отново на магистралата, сивата хонда беше три коли зад нея. Поддържаше дистанция.

Значи, младата вдовица се отправяше към дома с миниван втора употреба. Всяко нейно действие бе смислено, нормално, обикновено.

Тя обаче знаеше нещо, помисли си Привет. Смяташе да разбере какво е то.

Когато видя планините, зелените им силуети, сърцето на Шелби отскочи в гърлото и тя усети как очите ѝ парят. Мислеше си, че знае колко иска да се прибере, каква нужда има от това, но в този момент желанието бе по-силно от всякога.

Сякаш отиваше на безопасно и истинско място.

— Погледни, Кали. Погледни направо. Там е домът ни. Това са Тексаските планини.

— Баба е в Тексаските панини.

— Пла-ни-ни — поправи я усмихнато Шелби и погледна в огледалото за обратно виждане.

— Пла-ни-ни. Баба и бабчето, и дядо, и деди, и чичо Клей, и леля Джили, и чичо Форест.

Шелби остана изненадана, че е запомнила повечето имена, дори тези на кучетата и котките.

Може би, помисли си Шелби, тя не беше единствената, която имаше нужда от това завръщане.

Беше вече към обяд. Пътят се виеше през зеленината; тя бе оставила прозореца наполовина отворен, за да усеща аромата на планините. Борове, реки и поточета. Тук нямаше сняг. Навсякъде бяха поникнали диви цветя — малки звездички, цветни петна — а пред къщите и хижите, покрай които минаваха, бяха избуяли жълти нарциси като прясно избито масло. Тук прането плющеше на просторите и разнасяше аромата чак в спалните. Високо в небето кръжаха соколи.

— Гладна съм, мамо. Фифи е гладна. Пристигнахме ли? Пристигнахме ли вече, мамо?

— Почти, миличко.

— Може ли да пристигнем веднага?

— Почти. Двете с Фифи ще похапнете нещо у баба.

— Искате сладки.

— Може би.

Пресече потока на Били, както го наричаха местните в памет на момчето, което се бе удавило още преди баща ѝ да се роди, и мина по непавирания път, който се спускаше към долината, покрай няколко разнебитени къщи и бунгала, където ловджийски кучета спяха в колибките си, а пушките бяха заредени и готови.

Видя табелата на лагера „Маунтин Спринг“, където брат ѝ Форест работи едно лято преди години. Там се беше къпал гол — и бе правил разни други неща — с Ема Кейт Адисън: нещо, което Шелби знаеше със сигурност, защото Ема Кейт беше най-добрата ѝ приятелка от дете, та чак до гимназията.

Ето я и отбивката към хотела/курорт, който построиха, когато тя беше към десетгодишна. Брат ѝ Клей работеше тук, водеше туристи на рафтинг. Беше се запознал със съпругата си тук — тя беше специалист по десертите и работеше в хотела. Сега Джили беше бременна с второто им дете.

Преди съпругите и децата, преди работата и кариерата, те бяха тичали на воля тук.

Навремето познаваше пътеките и потоците, местата, подходящи за плуване, убежищата на черните мечки. В горещи дни идваше в града с братята си и Ема Кейт, за да си купуват кока-кола от смесения

магазин, или пък отскачаха до салона на баба й, за да изпросят малко пари за харчене.

Знаеше кои са подходящите места да поседне и да гледа в далечината. Познаваше гласа на козодоя на смрачаване, след като червеното слънце се скрие зад планините.

Щеше да опознае всичко това отново, помисли си тя. Щеше да си припомни всичко. Щеше да се порадва на невероятното усещане за мека трева под босите крака и плисъка на студения поток около глезените.

— Моля те, мамо, много те моля! Нека да стигнем веднага!

— Вече сме съвсем близо. Виждаш ли онази къща там? Познавах момичето, което живееше в нея. Казваше се Лорилий, а майка й, госпожица Мейбълин, работеше при бабчето. Все още работи там и май баба ти ми каза, че Лорилий също работи при нея. Виждаш ли „вилищата“ малко по-нагоре?

— С вилищата се яде.

— Точно така. — Нетърпелива почти колкото дъщеря си, Шелби се разсмя. — Освен това означава разклонение на пътя — там може да избереш една посока или друга. Ако тръгнем надясно — ръката, с която рисуваши... Ако тръгнем натам, ще пристигнем в Рандеву Ридж за нула време. Ако обаче тръгнем наляво...

Развълнуваната Шелби пое наляво — малко по-бързо, отколкото трябваше.

— И тръгваме към къщи.

— Къщата на бабчето.

— Точно така.

Няколко къщи — някои построени, след като бе заминала — бяха пръснати наоколо, а пътят продължаваше да се вие и изкачва.

Видя къщата на Ема Кейт. Пред нея бе паркиран огромен джип с надпис „Оправяме всичко“.

Ето го и него. Домът й.

Наоколо беше пълно с коли и джипове, забеляза тя. Някои бяха спрени на алеята, други — отстрани на пътя. В предния двор тичаха деца и кучета. Пролетните цветя, за които родителите й се грижеха като за малки деца, опасваха красивата двуетажна къща. Кедрите блестяха на слънцето; розовият дрян, над който майка й трепереше, бе цъфнал, прекрасен както на всеки Великден.

Над верандата бе закачен плакат:

ДОБРЕ ДОШЛИ У ДОМА, ШЕЛБИ И КАЛИ РОУЗ!

Бе готова да отпусне глава на волана и да се разплаче от благодарност, но Кали заподскача в столчето.

— Навън! Навън! Бързо, мамо.

Видя още един надпис, поставен върху магаре за рязане на дърва точно пред къщата.

ЗАПАЗЕНО ЗА ШЕЛБИ

Смееше се, когато две момчета забелязаха вана и изтичаха към нея с викове:

— Ние ще го преместим, Шелби!

Момчетата на чичо й Грейди бяха пораснали поне с по петнайсет сантиметра от Коледа насам.

— Някой е организиран парти — провикна се тя.

— За теб е. Здравсти, Кали! — По-големият — Мекън — почука на прозореца на Кали.

— Кой е това, мамо?

— Това е братовчед ти Мекън.

— Братовчед Мекън! — Кали размаха ръце. — Здравей, здравей!

Шелби отби от пътя и с огромно облекчение спря.

— Пристигнахме, Кали. Най-сетне пристигнахме.

— Вън, вън, вън.

— Ей сега.

Докато успее да слезе от вана, децата я заобиколиха, готови да отворят задната врата. Майка й дотича.

Ейда Мей беше почти метър и осемдесет и имаше дълги крака, с които взе разстоянието от къщата до вана за нула време. Жълтата й

лятна рокля се развяваше, а червената ѝ коса подскачаше.

Преди Шелби да успее да си поеме дъх, тя я притисна в мечешка прегръдка. Усети облак „Лер дьо Там“, любимия парфюм на майка ѝ.

— Ето те и теб! Ето ги момичетата ми! Господи, Шелби Ан, изтъняла си като змия. Ще оправим тази работа. За бога, деца, направете малко място! — Тя обхвана лицето на Шелби с ръце и го вдигна към себе си. — Всичко ще бъде наред — каза тя, когато забеляза, че очите на Шелби се наляха със сълзи. — Да не си посмяла, че спиралата ти ще потече. Вече всичко е наред. Как се отваря тази врата?

Шелби изтегли дръжката и плъзна вратата встрани.

— Баба! Баба! — Кали протегна ръце. — Вън, вън!

— Ще те извадя веднага. Как, за бога, да я извадя от това чудо? Я да те погледна! — Ейда Мей обсипа лицето на Кали с целувки, докато Шелби я освобождаваше от предпазните колани. — Красива си като слънчев лъч през май. А каква прекрасна рокличка имаш! Ела и прегърни баба.

С жълтите си обувки без пети, Ейда Мей завъртя Кали в средата на пътя. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Момиченцето се притисна до нея.

— Не плачи, бабо.

— Това е от радост, а най-хубавото е, че съм с водоустойчива спирала. Събрали сме се и тук, и в къщата, и в задния двор, а скарата вече работи. Приготвили сме храна като за цяла армия; има и шампанско, за да отпразнуваме събитието.

Гушнала Кали, Ейда Мей привлече Шелби за прегръдка на три поколения.

— Добре дошла у дома, миличка.

— Благодаря, мамо. Не знам какво друго да кажа.

— Да влезем вътре, ще ти направя сладък чай. Камионът пристигна преди има-няма два часа.

— Толкова бързо ли?

— Качихме всичко в стаята на Кали. Сглобено е, много е красиво. Стаята ти е до стаята на мама — обясни тя, докато влизаха в къщата. — Настаних те в старата стая на Клей, Шелби, защото е по-голяма от твоята. Прясно боядисана е, има и нов матрак. Старият беше износен. Кали е в старата стая на Форест, така че ще имате обща баня.

Сложила съм ти нови кърпи. Взех ги от спа центъра на баба ти, много са хубави.

Шелби искаше да ѝ каже, че не е трябвало да си прави чак толкова труд, но за Ейда Мей суетенето беше като дишането.

— Джили е направила торта, много специална. Всеки момент ще роди, но пък прави торти като Бети Крокър.

Брат ѝ Клей излезе. Висок като родителите си, той бе наследил тъмната коса и очи на баща си. Усмихна се широко, сграбчи Шелби, завъртя я и прошепна в ухото ѝ:

— Крайно време беше да се появиш.

— Дойдох възможно най-бързо.

— Дай я тук — нареди той на майка си и прегърна Кали. — Здравей, слънчо. Помниш ли ме?

— Чичо Клей.

— Момичетата винаги помнят красивците. Хайде да си намерим някоя беля.

— Дай му само бели на него — измърмори Ейда Мей и прегърна Шелби през кръста. — Трябва ни студена напитка и стол.

— Имам чувството, че съм седяла дни наред, но една студена напитка ще ми дойде добре.

Хората от семейството се бяха пръснали из цялата къща, така че имаше още много прегръдки и целувки, още повече, когато влязоха в кухнята. До Джили, която, изглежда, всеки момент щеше да роди, бе застанало едно момченце, година по-малко от Кали.

— Дай го на мен. — Клей вдигна сина си от другата страна. — Сега вече са двама. — Той се измъкна през задната врата и наддаде индиански боен вик, а двете деца се разкискаха.

— Роден е за татко. Добре му се отразява — отбеляза Ейда Мей и погали нежно корема на Джили. — Иди да поседнеш.

— Добре съм. А сега — още повече. — Тя прегърна Шелби. — Много се радвам да те видя. Навън има кани с чай и колкото искаш бира. Има и четири бутилки шампанско — майка ти заяви, че е само за дамите, защото мъжете нямамо да го оценят.

— Така си е. Ще започна обаче с чая. — Шелби все още не си беше поела дъх, но реши, че и това ще стане по-късно. — Джили, изглеждаш прекрасно.

Косата ѝ бе като слънце — за разлика от тъмната коса на Клей, и бе прибрана в стегната опашка, така че лицето ѝ, закръглено от бременността, бе открито. Ясните ѝ сини очи блестяха.

— Наистина, прекрасно. Добре ли си?

— Супер. Остават още пет седмици и два дни.

Шелби излезе навън, на широката задна веранда, огледа двора със зеленчуковата градина, вече цялата в зелено, и децата, накачулили се на люлката. Скарата пушеше, масите за пикник бяха подредени като войници, а на столовете бяха вързани балони.

Баща ѝ — генералът — бе застанал край скарата с една от смешните си престилки. На тази бе написано „Целуни булгура ми“.

След секунди се озова в прегръдките му. Не биваше да плаче, предупреди се тя. Щеше да развали всичко.

— Здравей, татко.

— Здравей, Шелби.

Той се наведе от метър и осемдесет, целуна я по косата и я притисна до себе си. Беше красив и стегнат, маратонец за удоволствие, провинциален лекар по професия.

— Прекалено много си отслабнала.

— Мама обеща да оправи тази работа.

— Значи ще го направи. — Той се отдръпна. — Лекарят казва — храна, напитки, много сън и глезене. Това ще ти струва двайсет долара.

— Запиши ми го на сметката.

— Всички разправят така. Върви да си вземеш нещо за пиене. Аз трябва да се справя с ребърцата.

Тъкмо отстъпи назад, и отново се озова в нечия мечешка прегръдка. Позна боцкането на бакенбардите, обърна се и го прегърна.

— Дядо!

— Тъкмо разправях на Вай онзи ден: „Вай, нещо ми липсва. Но не мога да разбера какво“. Сега вече ми е ясно. Била си ти.

Тя вдигна ръка, погали стоманеносивите бакенбарди, вгледа се във веселите сини очи.

— Радвам се, че ме откри. — Отпусна глава на широките му гърди. — Тук е истински карнавал. Толкова забавление и смях.

— Време е и ти да се включиш в карнавала. Ще поостанеш ли?

— Джак — измърмори Клейтън.

— Наредено ми е да не задавам въпроси. — Веселите очи можеха да се превърнат в раздражителни за секунда. Така и стана. — Разбира се, че ще попитам внучката си дали има намерение да си остане у дома този път.

— Няма нищо, татко. Да, ще остана.

— Добре. Сега Вай ме гледа накриво, защото те задържам. На шест часа — посочи той и се обърна.

Ето я и нея — Вайола Макний Донахю, с яркосиня рокля, къдриви тицианови коси и огромни слънчеви очила като на филмова актриса, смъкнали се на носа; сините ѝ очи гледаха настойчиво над тях.

Изобщо не прилича на баба, помисли си Шелби. Провикна се към нея, докато пресичаше ливадата:

— Бабо!

Вайола свали ръце от кръста си и я прегърна.

— Крайно време беше, но Вай си е запазила най-хубавото за края.

— Бабче, колко си красива!

— Имаш късмет, че приличаш на мен. Или поне, както изглеждах преди четирийсет години. Това е той, генът на Макний, и добрата поддръжка на кожата. Малкото ти ангелче си е същото.

Шелби се обърна и видя Кали с братовчедите си; търкаляха се по тревата като малки кученца.

— Тя е сърцето и душата ми.

— Знам.

— Трябваше да...

— Приказки от рода на „трябваше да...“ са чиста загуба на време. Да се поразходим — настоя тя, когато видя, че очите на Шелби се пълнят със сълзи. — Погледни зеленчуковата леха на баща си. Най-хубавите домати в Ридж. Забрави грижите. Просто ги забрави.

— Прекалено много са, бабче. Повече, отколкото мога да ти разкажа сега.

— Тревогите не вършат никаква работа, единствено докарват бръчки на жената. Забрави ги. Онова, което трябва да бъде свършено, ще се свърши. Сега вече не си сама, Шелби.

— Бях забравила... какво е да не съм сама, и ми се струва истински сън.

— Всичко тук е истинско, и винаги е било. Ела, миличка, да те гушна. — Привлече младата жена към себе си и разтри гърба ѝ. — Сега вече си у дома.

Шелби погледна към планините, забулени в облаци — силни, величествени, истински.

Вече си беше у дома.

5.

Някой изнесе банджото на дядо ѝ; много скоро съпругата на чичо ѝ Грейди извади цигулка, а брат ѝ Клей — китарата си. Искаха кънтри музика, музиката на планините. Тези високи, весели нотки, хармонията от звуци извика спомени, запали светлината в нея. Бе нещо като раждане.

Тук беше началото ѝ — в музиката и планините, зеленината, събиранията.

Роднини, приятели, съседи се настаняха на масите. Тя наблюдаваше как братовчедите ѝ танцуват на ливадата, жълтата рокля на майка ѝ се вееше в такт, докато танцуваше с малкия Джаксън. Баща ѝ бе поставил Кали в скута си и двамата водеха сериозен разговор, докато похапваха картофена салата и ребра, печени на скара.

Смехът на баба ѝ се носеше над музиката, докато Вайола седеше с кръстосани крака на ливадата, отпиваше от шампанското и се усмихваше на Джили.

По-малката сестра на майка ѝ, Уайнона, не откъсваше очи от най-малката си дъщеря, а тя не се отделяше от едно кльоцаво момче със съдрани дънки, което леля ѝ наричаше „момчето на Холистър“.

Тъй като братовчедка ѝ Ларк беше на шестнайсет, с извивки като планински път, вниманието, насочено към нея, бе напълно основателно.

Хората непрекъснато ѝ предлагаха храна; тя похапваше и усещаше, че майка ѝ не я изпуска от поглед. Пиеше шампанско, въпреки че то я караше да мисли за Ричард.

Запя, защото дядо ѝ я помоли да изпълни „Котън Ай Джо“ и „Солти Дог“, „Лоунсъм Роуд Блус“ и „Лост Джон“. Думите се върнаха, сякаш бе пяла песните вчера. Тя остави музиката да се понесе към небесната шир и да успокои разбитото ѝ сърце.

Беше се отказала от всичко това заради мъж, когото не бе познавала истински, и живот, който бе фалшив от началото до края.

Не беше ли чудо, че онова, което бе истинско, я чакаше?

Когато успя да се измъкне, тя се вмъкна в къщата и се качи на горния етаж. Сърцето ѝ се изпълни с обич, когато влезе в стаята на Кали.

Посрещнаха я бледорозови стени и нежни бели пердета на прозорците към задния двор, откъдето се виждаха планините. Красивите бели мебели и леглото с балдахин в розово и бяло бяха готови. Дори бяха подредили някои от куклите, играчките и книгите в бялата библиотека, а плюшените животинчета бяха на леглото.

Стаята беше двойно по-малка от онази в голямата къща, но изглеждаше прекрасно. Тя влезе в малката баня — блеснала от чистота, защото майка ѝ не допускаше друго — и надникна в стаята на брат си. Сега щеше да е нейната стая.

Старото ѝ легло с метална рамка, в което бе спала и мечтала, бе обърнато към прозореца, точно както в стаята по-нататък по коридора. Много ѝ харесваше, че е разположено така, защото можеше да гледа планините. Върху него бе метната семпла бяла кувертюра. Ейда Мей бе подредила възглавници с дантелени ръбчета пред таблата, и други в зелени и сини нюанси. В долната част се виждаше шал — отново в синьо и зелено, плетен от прабаба ѝ.

Стените бяха в топло, опушено зелено, също като планините. Два акварела — творби на братовчедка ѝ Джеслин — красяха стаята. Меки, приятни цветове; пролетна ливада, зелена гора на зазоряване. Имаше и ваза с бели лалета — любимите ѝ, поставена на стария ѝ скрин, както и снимка в сребърна рамка, на която тя държеше осеммесечната Кали в ръце.

Бяха качили багажа ѝ. Не ги бе молила; нямаше нужда. Кашоните сигурно бяха прибрани в гаража и чакаха да измисли какво да прави с нещата, останали от живота, който вече ѝ се струваше чужд.

Усети умора и приседна на леглото. През прозореца долиташе музика, чуваха се гласове. Беше само на една крачка от всички, скрита зад прозореца, седнала в детската си стая, докато се питаше какво да прави с вещите, които бе донесла. Достатъчно бе да отвори прозореца, и щеше да бъде част от тях, вместо отделена.

Но...

В момента, днес, всички я приветстваха с добре дошла у дома и оставиха останалото неизречено. Зад приветствията обаче бе скрит

въпрос. Част от онова, което носеше, бяха отговори, и още много въпроси.

Колко да им каже, колко да премълчи?

Какъв смисъл имаше да разказва, че съпругът ѝ е бил лъжец и измамник — а тя се страхуваше, че може да стане още по-зле. До дъното на душата си се страхуваше, че е бил мошеник и крадец. Какъвто и да беше — дори да станеше по-лошо — той си оставаше баща на детето ѝ.

Беше мъртъв и не можеше да обясни нищо.

Докато седеше тук и мислеше, нямаше да разреши нищо. Пропиляваше партито по случай завръщането, слънчевия ден, прекрасната музика. Трябваше да слезе отново долу, да хапне торта — въпреки че ѝ се гадеше при мисълта за храна. Насили се да стане, и тогава чу стъпки по коридора.

Изправи гръб и се усмихна мило.

Форест, брат ѝ — единственият, който не бе дошъл, да я посрещне, застана на прага.

Той не беше висок като Клей. Малко не му достигаше до метър и осемдесет и бе по-набит. Имаше структурата на бияч; баба им твърдеше (с известна гордост) че има защо. Беше с тъмна коса като баща си, но очите му, същите като нейните, бяха дръзки и сини. Сега задържаха нейните. Спокойни очи, пълни с въпросите, които никой не изрече.

Все още не.

— Здравсти. — Насили се да се усмихне по-широко. — Мама каза, че трябвало да работиш днес. — Работата на заместник-шериф — брат ѝ беше ченге — му прилягаше като втора кожа.

— Точно така.

Имаше изваяни скули, също като баща им, и очите на майка им. В момента на брадичката му имаше лилава синина.

— Бил ли си се?

Той я погледна недоумяващо в първия момент, след това докосна челюстта си с пръсти.

— Наложих се. Арло Катъри — нали го помниш — стана малко... неконтролируем снощи в бара „Шейди“. Долу те чакат. Реших, че ще те открия тук.

— На две крачки оттам, откъдето тръгнах.

Той се подпря на касата и отново заразглежда спокойно изражението ѝ.

— Така изглежда.

— По дяволите, Форест, по дяволите! — Никой от семейството не бе в състояние да я накара да се гърчи и свива като Форест. — Кога ще престанеш да ми се сърдиш? Минаха четири години. Почти пет. Не можеш да ми се сърдиш вечно.

— Не ти се сърдя. Сърдех ти се, но сега вече остана само раздразнението.

— А кога ще спреш да се дразниш?

— Не знам.

— Искаш да кажа, че сбърках, че допуснах огромна грешка, когато избягах с Ричард ли?

Той изглежда се замисли.

— Би било добро начало.

— Да, но не мога да го кажа. Не мога, защото... — Тя посочи снимката на скрина. — Това ще означава, че и Кали е грешка, а не е така. Тя е дар, радост, и най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

— Ти избяга с един гадняр, Шелби.

Всички мускули в тялото ѝ пламнаха и се напрегнаха.

— Не беше гадняр по времето, когато избягах с него. Кое те прави толкова праведен, заместник-шериф Померой?

— Не съм праведен, просто прав. За мен бе непросимо, че сестра ми избяга с гадняр и че почти не съм ги виждал с племенницата ми през тези години.

— Идвах, когато можех. Водех Кали, когато можех. Правех най-доброто, което можех. Да не би да искаш да кажа, че Ричард беше негодник? Мога да го кажа, защото така се оказа. Не прецених добре и се омъжих за гадняр. Така по-добре ли е?

— Донякъде. — Той не откъсваше очи от нея. — Някога удрял ли те е?

— Не. Господи, никога. — Напълно озадачена, тя вдигна ръце. — Никога не ми е посягал, кълна се.

— Не се връщаше за погребения, раждания, сватби. Едва успя да дойдеш на сватбата на Клей. Как успяваше да те държи далеч от нас?

— Сложно е, Форест.

— Тогава опрости нещата.

— Той просто казваше „не“. — Възмущението ѝ набъбваше. — Това достатъчно просто ли е?

Той вдигна рамене и отново се отпусна.

— Не помня да си се подчинявала толкова лесно, когато ти се кажеше „не“.

— Ако мислиш, че ми е било лесно, лъжеш се.

— Искам да знам защо изглеждаш толкова уморена, защо си отслабнала толкова, защо си толкова нещастна, след като се отби тук за — може да се каже — десет минути на Коледа.

— Може би защото съм разбрала, че съм се омъжила за негодник, който дори не ме е харесвал.

Възмущението ѝ се бореше с чувството за вина, а вината пропъждаше умората.

— Защото разбрах, преди да се окажа вдовица, а детето ми без баща, че не го обичам, абсолютно никак. Дори и не го харесвам.

Гърлото ѝ се стегна от сълзи, заплашващи да рукнат и да отприщят язовира, който тя бе построила, за да ги задържи.

— Но не се прибрах вкъщи.

— Не, не се прибрах. Може да съм се омъжила за гадняр, защото самата аз съм гаднярка. Може би просто не съм разбрала как да извадя себе си и Кали от калната локва, в която се оказахме. Би ли ме оставил на мира поне засега? Не е ли достатъчно за момента? Сега, ако трябва да говоря с всички останали по този въпрос, ще рухна.

Той се приближи и седна до нея.

— Дали пък да не променя „ядосан“ на „леко раздразнен“?

Сълзите потекоха и тя не можа да ги спре.

— „Леко раздразнен“ е огромен напредък. — Тя се обърна и притисна лице в рамото му. — Толкова много ми липсваше. Все едно беше крак, ръка или половината ми сърце.

— Знам. — Той я прегърна. — И ти ми липсваше много. Затова ми трябваша почти пет години, за да стана от ядосан леко раздразнен. Имам въпроси.

— Ти винаги имаш въпроси.

— Защо пътуваш от Филадельфия с миниван, който е малко по-стар от Кали, два куфара, куп кашони и нещо, което ми прилича на гигантски плоскоекранен телевизор?

— Той е за татко.

— Да бе. Фукла. Имам още въпроси, но те ще изчакат. Гладен съм, пие ми се бира... всъщност, две бири. Ако не те заведе долу, мама ще се качи да ни търси, а тя ще ми съдере кожата, защото съм те разплакал.

— Имам нужда от малко време да се успокоя, преди да започнат въпросите. Трябва да си поема малко въздух.

— Мястото е подходящо. Ела, да слезем долу.

— Добре. — Тя се изправи заедно с него. — Ще проявя леко раздразнение към теб, защото изпитваш леко раздразнение към мен.

— Може.

— Можеш да разкараш част от раздразнението, като накараш Клей да качите телевизора и да измислите къде да го сложите.

— Трябва да отиде в моя апартамент, но мога просто да идвам и да гледам с татко, докато му изяждам храната.

— Може и така — съгласи се тя.

— Мен ме устройва. — Той още я прегръщаше през раменете. — Знаеш ли, че Ема Кейт се е върнала?

— Какво? Наистина ли? Мислех, че е в Балтимор.

— Беше, допреди шест месеца. Вече станаха седем. С татко ѝ се случи нещастие миналата година. Падна от покрива на Клайд Бароу и се нарани много лошо.

— Знам. Мислех, че се възстановява.

— Тя се върна, за да се грижи за него. Нали знаеш каква е майка ѝ.

— Безпомощна като пате в кълчища.

— Точно така. Тя остана два месеца. Той ту влизаше, ту излизаше от болницата, ходеше на физиотерапия, а тя нали е медицинска сестра — можеше да му помага най-добре. Мъжът, с когото живееше, идваше и си отиваше. Свестен човек. Само че в Балтимор имало съкращения в болницата, и тя не остана. Двамата с гаджето се преместиха тук, и сега работи в клиниката на Ридж.

— При татко.

— Да. Той разправя, че била страхотна сестра. Мат — нейният човек — се нанесе при нея, започна бизнес с партньора си. И Гриф е от Балтимор. Занимават се със строителство. Те са момчетата, които оправят всичко.

— Видях надписа на джипа пред къщата на Ема.

— Мат и Гриф правят нова кухня за госпожа Бици. Доколкото разбрах, тя решавала нещо ново на всеки пет минути, така че работата доста се проточи. Ема Кейт и Мат имат апартамент срещу моя, а Гриф се е настанил в старата къща на Трипълхорн на Файв Посъм Роуд.

— Че къщата се разпадаше още по времето, когато бяхме на десет — спомни си тя.

Много обичаше всичко там.

— Той я стяга. Сигурно ще му отнеме цял живот, но важното е, че работи.

— Ти си пълен с новини, Форест.

— Само защото те нямаше да ги чуеш. Трябва да отидеш да се видиш с Ема Кейт.

— Ще ми се да беше дошла днес.

— На работа е; освен това сигурно е все още на етап раздразнение по отношение на теб. Може да ти се наложи доста да се потрудиш, докато й мине.

— Вече не знам колко хора съм наранила.

— Тогава не го прави отново. Ако решиш да заминеш, сбогувай се, както си му е редът.

Тя погледна към задната врата и видя Клей да тича със сина си на рамене, а баба й люшкаташе Кали.

— Няма да заминавам. И без това ме нямаше прекалено дълго.

Спа в детското си легло, на новия матрак, и си каза, че нощта е хладна. Открехна прозореца, за да влиза въздух. Когато се събуди, навън валеше кротко и тя се сгуши с усмивка, когато чу ромоленето. Щеше да стане след малко, каза си, да провери как е Кали и да й направи закуска.

Щеше да се заеме с подреждането на багажа и всички останали задължения, които я чакаха. Имаше нужда от още пет минути.

Когато се събуди отново, дъждът беше понамалял и вече ръмеше, по улуците се стичаха капки. Чу песента на птиците. Не помнеше кога за последен път се е будила от песента на птиците.

Претърколи се и погледна красивия стъклен часовник на нощното шкафче, а след това се изстреля като стрела от лък.

Мина набързо през банята и се втурна в стаята на Кали. Леглото ѝ беше празно.

Що за майка беше тя — да спи до след девет и да няма представа къде е дъщеря ѝ. Боса, обзета от паника, тя се втурна на долния етаж. В камината в хола гореше огън. Кали седеше на пода, а старото куче Кланси се беше свило до нея.

Край тях бяха подредени плюшени играчки, а Кали побутваше розовия слон, поставен върху кухненска кърпа.

— Много е болен, бабче.

— Виждам, миличко. — Свита на един стол, Ейда Мей пиеше кафе и се усмихваше. — Струва ми се напрегнат. Добре че ти си толкова добра лекарка.

— Скоро ще се оправи. Но трябва да е много смел, защото му трябва инжекция. — Тя го преобърна нежно и използва един от постелите си вместо спринцовка. — Сега ще го целунем, за да не го боли. От целувките ще се почувства по-добре.

— От целувките всичко става по-хубаво. Добро утро, Шелби.

— Много се извинявам, мамо, успала съм се.

— Едва девет часа е, в дъждовно утро — каза Ейда Мей, а Кали скочи и се втурна към Шелби.

— Играем си на болница и всичките ми животни са болни. Ще ги излекувам. Ела да ми помогнеш, мамо.

— Мама има нужда от закуска.

— А, няма нужда, просто ще...

— Закуската е важна — нали така, Кали?

— Аха. Баба ме накара да изям закуската, след като дядо отиде да се погрижи за един болен. Ядох бъркани яйца и препечена филийка с конфитюр.

— Бъркани яйца. — Тя вдигна Кали, за да я целуне. — Много хубаво си облечена. Тя кога стана?

— Към седем. Не започвай. Защо искаш да ме лишиш от два часа с единствената ми внучка? Двете с нея се забавлявахме, нали така, Кали Роуз?

— Ама много. Дадох на Кланси кучешка бисквитка. Той седя като добро момче и ми стисна ръката. А дядо ме разходи на гръб чак до долния етаж, защото бях тиха и не те събудих. Той трябва да помага на болните хора. Затова аз ще помагам на болните животни.

— Искаш ли да донесеш животните в кухнята, докато направя на мама закуска? Тя ще си изяде всичко, също като теб.

— Моля те, недей... Добре, мамо — довърши тя, предупреждена от присвитите ѝ очи.

— Пий кока-кола, след като така и не си се научила да се държиш прилично и да пиеш кафе. Кали, донеси всички болни животни и ги подреди тук. Ще ядеш яйца с шунка и сирене — в тях има протеини. Цял ден съм свободна. Взех си отпуска до средата на седмицата. Имам връзки с шефката.

— Как ли ще се справи бабчето без теб?

— Все някак ще се справи. Вземи си колата и седни, докато направя закуската. Тя е добре, Шелби — добави тихо Ейда Мей. — Заета е и е щастлива. А двамата с баща ти се радвахме на компанията ѝ тази сутрин. Няма да те питам как си спала. Вече изглеждаш по-добре.

— Спала съм десет часа.

— Дължи се на новия матрак. — Ейда Мей нарязва шунката. — А и дъждът. Иска ти се да проспие целия ден. Напоследък не си спала добре, нали?

— Не съм.

— Не си и яла.

— Трудно се събужда апетит.

— Като те погледа малко, ще стане по-лесно. — Тя погледна Кали. — Държа да ти кажа, че си се справила блестящо с това дете. Донякъде е въпрос на характер, но тя е възпитана, без да е свита; освен това е щастлива.

— Всеки ден, още със ставането, иска да играе.

— Първо попита за теб, но щом я заведох до вратата на стаята и ѝ показах, че спиш, тя се укроти. Това е добре, Шелби. Дете, което се държи за майка си, казва повече, отколкото когато майката се държи за детето. Сигурно ти е било трудно да не я държиш до себе си през последните месеци, докато сте били само двете.

— В квартала така и не видях деца на нейната възраст. Но пък беше ужасно студено, имах чувството, че вали сняг на всеки пет минути. Щях обаче да потърся добра детска градина, за да може да общува с деца, но... просто не го направих, след като... нали знаеш. Не знам дали това е добре за нея. А и нали вие двамата с татко

дойдохте за малко, после и бабчето, и това ѝ се отрази добре. Беше страхотна помощ, че бяхме заедно.

— Надявам се. Всички се тревожехме, че си тръгваме прекалено бързо. — Ейда Мей пресипа разбитите яйца в тигана върху шунката и настърга отгоре сирене. — Не знам дали щях да си тръгна, ако не ми беше казала, че ще се върнеш веднага щом можеш.

— Не знам дали щях да издържа, ако не знаех, че се прибирам у дома. Мамо, това е порция като за двама души.

— Яж колкото искаш, след това още мъничко. — Погледна Шелби през рамо и присви очи. — Грешат, когато казват, че няма начин човек да е прекалено слаб, защото ти си прекалено слаба. Да знаеш, Кали, че ще поналеем майка ти, за да ѝ поруменеят бузите.

— Защо?

— Защото тя има нужда. — Ейда Мей пресипа яйцата в чиния, добави препечена филийка и я постави на плота. — И още малко.

— Добре, мамо.

— Започвай. — Ейда Мей се зае да лъска и без това безупречната кухня. — В два имаш час за масаж с горещи камъни в салона на мама.

— Така ли?

— Може да ти направим и маска на лицето; аз лично ще ти я направя през седмицата. Заслужаваш да ти поолекне, след като си дошла чак от Филадельфия с дете на ръце. Освен това двете с Кали имаме планове за днес следобед.

— Какви?

— Ще я заведа при Сузана. Помниш ли приятелката ми Сузана Лий? Вчера не можа да дойде, защото беше организирала парти по случай сватбата на племенницата си. Скарлет. Скарлет Лий. Бяхте съученички със Скарлет.

— Разбира се. Скарлет сгодена ли е?

— Планират сватба през май. Сгодила се е за едно мило момче, с което се запознала в колежа. Сватбата ще бъде тук, защото родителите ѝ са тук; след това заминават за Бостън, където той работи в рекламата. Скарлет има диплома за учителка, така че ще се занимава с това.

— Учителка ли? — Шелби се разсмя. — Доколкото си спомням, Скарлет ненавиждаше училището, все едно е спанак, сготвен в арсеник.

— Може и да е било така. Сега вече е различно. Както и да е. Ще заведе Кали у Сузана, ще я поразходя, а след това Сузана ще вземе внучката си Челси — тя е на три годинки, като Кали, дъщеричката на сина ѝ Роби. Той се ожени за Трейси Лин Баурън. Май не познаваш Трейси. Родителите ѝ са от Пиджън Фордж. Мило момиче, грънчарка. Тази купа е нейна — тази, с лимоните.

Шелби погледна тъмнокафявата купа с яркосини и зелени завъртулки.

— Много е красива.

— Тя си има пещ и работи вкъщи. Носят някои от нещата ѝ в града — в „Артфул Ридж“, магазина за подаръци на хотела. Двете с Трейси ще сте свободни, а ние със Сузана, Челси и Кали ще се позабавляваме.

— На нея ще ѝ бъде много приятно.

— И на мен. Известно време ще ти я отнемам, затова не ми се пречкай. Ще я заведе към единайсет. Ще се запознаят, след това ще обядваме. Ако времето се пооправи, ще ги изведем.

— Кали обикновено спи около час следобед.

— Тогава децата ще поспят. Престани да се притесняваш. — Ейда Мей вирна брадичка и сложи ръка на кръста си. — Успях да отгледам две момчета — мисля, че ще се справя с още едно дете.

— Знам, че можеш. Просто... не съм я изпускала от поглед... и аз не знам откога. А и ще се разприказва.

— Ти винаги си била умно дете. Как иначе. — Ейда Мей отпусна ръце на раменете на Шелби. — Мили боже, момиче, колко си напрегната! Записала съм ти час при Вони — помниш ли Вони? Тя ни е братовчедка по линия на баща ти.

Смътно, помисли си Шелби, защото братовчедите бяха цял батальон.

— Вони Гейтс — продължи Ейда Мей. — Средното момиче на Джед, братовчедка на баща ти. Тя ще ти помогне да се отпуснеш.

Шелби протегна ръка назад и я сложи върху пръстите на майка си.

— Не се чувствай длъжна да се грижиш за мен.

— Това ли ще кажеш на дъщеря си при същите обстоятелства?

Шелби въздъхна.

— Не. Ще ѝ кажа, че това ми е работата, освен това искам да се погрижа за нея.

— Точно така. Хайде, още една хапка — прошепна Ейда Мей и целуна Шелби по косата.

Младата жена изяде още една хапка.

— От утре ще си миеш сама чиниите, днес недей. Какво искаш да правиш днес сутринта?

— О, трябва да разопаковам багажа.

— Не те попитах какво трябва да правиш — уточни Ейда Мей, докато вдигаше чинията на Шелби, — а какво искаш.

— Това включва и двете. Ще се почувствам по-спокойна, когато подредя и оправя всичко.

— Двете с Кали ще ти помогнем. Кога ще пристигнат останалите ти неща?

— Всичко вече е тук. Донесла съм всичко.

— Всичко? — Ейда Мей се закова на място и погледна дъщеря си. — Миличка, хората качиха два куфара и нещата на Кали, защото си надписала кашоните. Клей младши подреди не повече от шест кашона в гаража.

— Какво щях да правя с всички други вещи, мамо? Дори след като си намеря къща — но преди това трябва да си намеря работа — не мога да използвам всички неща. Знаеш ли, че има фирми, които идват, оглеждат и купуват цялото обзавеждане и го вземат от къщата?

Каза го небрежно, незаинтересовано, докато ставаше. След това се наведе и вдигна Кали, която танцуваше с вдигнати ръце.

— Брокерката ми ги препоръча. Тя много ми помогна да уредя нещата. Ще трябва да ѝ изпратя цветя, когато сделката приключи, нали?

Въпросът не разсея майка ѝ, както се бе надявала Шелби.

— Всичките мебели ли? Шелби, спалните в онази къща бяха седем. Ами огромният кабинет? В някои от другите дори не съм влизала. Че това си беше като малък замък, от онези, за които хората плащат за обиколка. — Огромна изненада и притеснение се изписаха по лицето на Ейда Мей. — Дано си взела добри пари за всичко това.

— Работих с много добра фирма. В бизнеса са от трийсет години. Направих доста проучвания онлайн. Вече мога да си намеря работа като изследовател след цялото това ровене, но ми идваше да се

застрелям още преди края на първата седмица. Отиваме да оправим багажа, Кали. Ще ми помогнеш ли, преди двете с баба да излезете?

— Ще помогна. Обичам да помагам на мама.

— Най-добрата помощничка на света. Да започваме. Мамо, Клей дали е качил горе кашона с малките закачалки на Кали? Още не мога да използвам стандартни за нейните неща.

— Качи всичко, което беше с нейното име. Ще отида да проверя, за всеки случай.

— Благодаря, мамо. Аз ще отида, тъкмо ще преместя столчето в твоята кола.

— Аз да не съм вчерашна. — Остротата в гласа на Ейда Мей подсказа на Шелби, че майка ѝ продължава да мисли за продажбата на мебелите.

Тя все още не знаеше и половината.

— Двамата с баща ти още пазим твоето столче — добави Ейда Мей. — Вече е готова за него.

— Мамо! — Шелби пристъпи към майка си, за да я прегърне. — Кали, да знаеш, че имаш най-добрата баба в целия свят.

— Моето бабче.

Това вече разсея Ейда Мей, поне за момента, помисли си Шелби, тъй като знаеше, че майка ѝ ще мисли и премисля наученото за мебелите в чудовищната къща.

Беше ѝ странно, че Кали не се мотае в краката ѝ и не си играе наблизко, така че да я вижда, но момиченцето бе много развълнувано, че ще си има нова приятелка. Освен това, тя щеше да се справи много по-бързо, отколкото ако Кали „помагаше“.

По обяд, след като всичко бе сложено на място, а леглата — оправени, тя се запита какво да прави.

Погледна лаптопа си с нещо като омраза, но си наложи да го включи. Нямаше никакви съобщения от кредитори — поне засега това бе добра новина. Все още нямаше новини за продажбата на къщата, но тя и не очакваше. Прочете кратък имейл от магазина за дрехи втора употреба, откъдето я уведомяваха, че са продали две от кожените якета на Ричард, кашмирения му балтон и две от официалните ѝ рокли.

Тя благодари и написа, че няма проблем да изчака до първо число на следващия месец, за да ѝ изпратят чек на адреса, който им беше оставила.

След като оправи багажа и отговори на имейлите, взе душ и се облече. Все още бе твърде рано да отиде на масаж — а той щеше да е истинско удоволствие! Затова реши да се поразходи. Щеше да ѝ се отрази добре.

Продължаваше да ръми. Небето бе млечносиво, като дим. Беше ѝ приятно да се разхожда под дъжда. Избра яке с качулка и меки кожени ботуши и потърси огромната си чанта, в която побираше нещата на Кали. Но се сети, че я бе дала на майка си, затова пъкна портфейла в задния джоб на дънките.

Почувства се лека, необременена от нищо, но не знаеше какво да прави с ръцете си. Затова ги пъкна в джобовете на якето и напипа пакетче мокри кърпички, които бе пъкнала последния път, когато облече якето — тогава не ѝ бе толкова леко.

В мига, в който излезе, вдъхна дълбоко хладния, влажен въздух. Застана неподвижно, стиснала мокрите кърпички на Кали, готова да посрещне дългия празен следобед, който я очакваше.

Всичко около нея зеленееше, избуяваше и цъфтеше, а мъглата и дъждът правеха зеленото по-ярко, по-наситено. Всички миризми — на мокра трева, на влажна почва, нежната сладост на зюмбюлите, които танцуваха в пурпурни одежди сред жълтите нарциси — я зашеметиха, когато тръгна по дългия, познат път.

Можеше да мине покрай дома на Лий, просто за да погледне. Наближаваше времето за сън, а Кали не беше съвсем научена да се стиска, докато спи. Беше почти готова, деветдесет и осем процента, но щеше много да се засрами, ако се изпусне. Дано баба ѝ се сети да я покани, преди да я сложи да спи.

Защо да не намине, просто да я погледне как е...

„Престани. Веднага престани. Тя е добре. Всичко е наред.“

Щеше да се вслуша в съвета на майка си и да прави каквото ѝ хрумне. Щеше да се поразходи в дъжда, да се помотае, да си даде време, за да погледа планините под мъгливото им одеяло, да се порадва на спокойствие на пролетните цветя.

Погледна към дома на Ема Кейт и забеляза джипа на майсторите на алеята отпред и яркочервения автомобил зад него. Запита се как да

се обади на Ема Кейт, след като и двете се бяха върнали в Ридж.

В този момент приятелката ѝ слезе от автомобила.

И тя беше с качулка, в ярко, бонбонено розово, което щеше много да допадне на Кали. Косата ѝ беше различна, помисли си Шелби, докато Ема Кейт вадеше два плика с покупки от кошницата. Нямаше я вече дългата плитка, която Шелби помнеше; сега прическата ѝ бе симпатична — къса, небрежна, с бретон.

Понечи да я извика, но не знаеше какво да каже и се почувства глупаво и неудобно.

Когато се обърна, за да затвори вратата, Ема Кейт я забеляза. Вдигна вежди под топло кафявия бретон и прехвърли едната торба през рамо.

— Виж ти, кой стои под дъжда като мокра котка.

— Просто ръми.

— Пак мокри. — Остана неподвижна за момент. Торбите висяха на раменете ѝ, по широката ѝ уста нямаше и следа от усмивка, а дълбоките кафяви очи я наблюдаваха критично, дори под дъжда. — Разбрах, че си се върнала.

— И аз чух същото за теб. Надявам се баща ти да е по-добре.

— По-добре е.

Шелби се почувства глупаво, че стои така, и тръгна по късата алея пред къщата.

— Косата ти ми харесва.

— Бабчето ме убеди да я подстрижа. Моите съболезнования за съпруга ти.

— Благодаря.

— Къде е дъщеричката ти?

— С мама. Имат среща с внучката на госпожица Сузана.

— Челси. Голяма работа е тя. Тръгнала ли си нанякъде, Шелби, или просто се мотаеш в дъжда?

— Тръгнала съм към салона на Вайола, но имам предостатъчно време, защото Кали е с мама, така че... преди това ще се помотая.

— Тогава влез, за да кажеш „здрости“ на мама, защото тя ще ми трие сол на главата, ако не те види. И без това трябва да внеса покупките.

— С удоволствие. Дай ми едната.

— Няма нужда.

Отблъсната, точно както старата ѝ приятелка бе искала да се почувства, Шелби отпусна рамене, докато вървяха към вратата.

— Аз... Форест каза, че си имаш приятел и живеете в града.

— Точно така. Мат Бейкър. Заедно сме от две години. В момента е при Вайола, оправя една от мивките.

— Мислех, че джипът е негов.

— Имат два. Този е на партньора му. Грифин Лот. Мама прави ремонт в кухнята и ни побърква всички.

Ема Кейт отвори вратата и се обърна към Шелби.

— Да знаеш, че всички в Рандеву Ридж говорят за теб. Красивото момиче на семейство Померой, което се омъжи за богаташ. Останала вдовица на млади години и се върнала. Какво ли ще прави? — Ема Кейт се подсмихна. — Какво смята да прави? — повтори тя и влезе в къщата с торбите.

6.

Гриф се смяташе за търпелив човек. Обикновено не избухваше. Когато това се случваше, ставаше лошо, но бе нужно огромно усилие, за да бъде докаран до това състояние.

В момента обаче сериозно обмисляше да залепи с изолирбанд устата на прекрасната майка на Ема Кейт.

Цяла сутрин, докато монтираше долния ред шкафове, тя не спря да го засипва с въпроси.

Дишаше му във врата, не го оставяше на мира, не се откъсваше от него.

Много добре знаеше, че Мат отпраши при госпожица Вай, за да се отърве от бърбривата и, честно казано, ужасно досадна майка на приятелката си.

Най-лошото бе, че тя не спря да трепери — направо се тресеше от страх — за шкафовете, докато ги монтираше. Ако се наложеше да ги демонтира, след като тя си промени мнението отново, тогава бе готов на нещо по-лошо от изолирбанд.

Имаше въже за бърнджи скокове и много добре знаеше как да го използва.

— Виж сега, Гриф, миличък, дали не направих грешка с бялото? Малко ми се струват простички. Освен това бялото е студен цвят, нали? Кухнята има нужда от топлина. Дали не трябваше да се спра на череша? Толкова е трудно да решиш, преди да видиш, нали? Как да разбереш дали ти харесва, преди да ги видиш?

— Чисто и свежо — каза той, като се постара да говори ведро, макар да му се искаше да скърца със зъби. — Кухните трябва да бъдат чисти и свежи; така ще бъде и тук.

— Мислиш ли? — Тя бе застанала почти до лакътя му, преплела пръсти. — Ами, не знам. Хенри каза, че му било все едно. Само че няма да му е все едно, ако не стане добре.

— Ще стане чудесно, госпожице Бици. — Вече направо гореше от желание да забие пирон в средата на челото ѝ.

Двамата с Мат си бяха имали работа с капризни клиенти в Балтимор. Някои се опитваха да контролират всяка тяхна стъпка; имаше и взискателни, и страхливи, а Луиза Адисън — Бици беше неоспоримата кралица на треперливите.

Предишните шампиони — Джон и Ронда Търнър, които искаха да съборят стена в къщата им в Балтимор, след това да я иззидат отново, а после да я съборят втори път — изглеждаха решителни, непоклатими като тухлена стена.

Работата, за която бяха предвидили три седмици — бяха отпуснали три дни за непредвидени неща — вече се проточваше цели пет. Един господ знае кога щеше да приключи всичко.

— Не знам — заяви тя за милионен път и потри брадичката си с ръце. — Бялото е малко студено, нали?

Той напасна шкафа, извади нивелир и прокара ръка през тъмнорусата си коса.

— Сватбените рокли са бели.

— Да, така е, но... — Големите ѝ очи се разшириха още повече и в тях заблестя вълнение. — Сватбени рокли ли? Гриф Лот, да не би да знаеш нещо, което аз не знам? Да не би Мат да е задал съдбовния въпрос?

Имаше желание да блъсне партньора си под някой автобус. Да го метне под колелата, а след това да се качи зад волана и да го прегази. Само че...

— Просто дадох пример, като... — Потърси отчаяно друго сравнение. — Например магнолии. Или... — Мили боже, помогни ми. — Да, топки за бейзбол.

Глупости.

— Уредите ще внесат разнообразие — продължи той отчаяно. — Също и плотът. Топлото сиво ще придаде приятен и изискан облик.

— Май цветът на стените не е подходящ. Дали да не...

— Мамо, няма да преобоядисваш стените — заяви Ема Кейт, когато влетя в кухнята.

Гриф бе готов да падне на колене и да целува краката ѝ. А след това изгуби ума и дума, когато зад нея се показа червенокосата.

Първата му мисъл бе: „Мили боже!“. Надяваше се да не го е изрекъл на глас.

Тя беше красива. Мъж на почти трийсет е виждал предостатъчно красиви жени, но повечето са на големия екран. Тази обаче, от плът и кръв, беше страхотна.

Гъста къдрава коса с цвета на изгрева падаше от двете страни на лице, сякаш изваяно от порцелан — ако изобщо нещо се вае от порцелан; нямаше представа. Меки, плътни устни със съвършена трапчинка над тях, дълбоки, тъжни сини очи.

Сърцето му забрави да бие, ушите му забръмчаха за цяла минута и той пропусна почти целия спор между майка и дъщеря.

— Кухнята е сърцето на дома, Ема Кейт.

— Както си тръгнала, ще имаш късмет, ако ти остане сърце. Остави Гриф да работи, мамо, и ела да поздравяваш Шелби.

— Шелби ли? *Шелби!* Боже мой!

Тя хукна към вратата, сграбчи червенокосата и я залюля в мечешка прегръдка. Шелби, сграбчи Шелби, помисли си Гриф. Шелби беше хубаво име. От сега нататък щеше да му е любимо.

След това се сети. Шелби — или Шелби Померой, както изписва Бици, когато гушна отново червенокосата. Сестрата на приятеля му Форест.

Госпожица Вай — по която страшно си падаше. Тя бе внучката на госпожица Вай.

Веднага се забелязваше, ако човек успееше да надмогне по някакъв начин заслепението си, как е изглеждала госпожица Вай като млада. Така би изглеждала и госпожица Ейда Мей преди двайсет години.

Внучката на госпожица Вай, помисли си отново той. Вдовицата.

Нищо чудно, че очите ѝ излъчваха такава тъга.

В същия миг го бодна чувство на вина, че му се прииска да я прегърне като Бици, но след това си напомни, че не е негова вината, че съпругът ѝ е починал.

— Много ми е мъчно, че вчера пропуснах посрещането ти, но двамата с Хенри трябваше да отидем на годежа на дъщерята на братовчедка му близо до Мемфис. Да ти кажа, дори не харесвам братовчедка му. Едно надменно женище. Надува се, защото се била омъжила за адвокат от Мемфис. Но пък годежът беше прекрасен, имаше и прием в хотел „Пийбоди“.

— Мамо, дай възможност на Шелби да си поеме дъх.

— О, много се извинявам! Не спирам да говоря. Да знаеш колко се вълнувам, че те виждам. Гриф, Ема Кейт и Шелби бяха неразделни, кълна се, още откакто навършиха годинка, та чак до...

Едва сега се сети защо се е прибрала Шелби.

— О, миличка. Миличката ми тя, моите съболезнования. Толкова си млада, а да ти се случи подобна трагедия. Как си?

— Радвам се, че се прибрах у дома.

— У дома е най-хубаво. А пък моят е напълно разбит, дори не мога да ти приготвя нещо вкусно. Колко си отслабнала! По-кльоцава си дори от нюйоркската манекенка. Достатъчно висока си, за да станеш манекенка. Ема Кейт, имаме ли кока-кола? Ти открай време обичаше кола, нали, Шелби?

— Да, госпожо, но не се притеснявайте. Много ми харесват новите шкафове, госпожице Бици. Толкова чисти, свежи. А как добре стоят на сиво-сините стени.

Вдовица или не, в този момент на Гриф му се прииска да я целуне. Навсякъде.

— Гриф каза съвсем същото. Каза, че били чисти и свежи. Наистина ли мислиш, че...

— Мамо, дори не сме представили Шелби. Шелби, това е партньорът на приятеля ми, Грифин Лот. Гриф, Шелби — сега вече си Фоксуърт, нали?

— Да. — Тя обърна невероятните си очи към него и сърцето му отново започна да бие. — Приятно ми е.

— Здравей, аз съм приятел на брат ти.

— На кой от двамата?

— И на двамата, но най-вече на Форест. Още отсега държа да ти кажа, че съм влюбен в баба ти. Замислям как да я накарам да зареже Джаксън, за да избягаме заедно в Таити.

Прекрасно оформената уста и тъжните очи грейнаха, макар и съвсем малко.

— Разбирам те.

— Гриф живее в старата къща на семейство Трипълхорн — добави Ема Кейт. — Възстановява я.

— Значи умееш да правиш чудеса.

— Докато мога да използвам инструменти. Трябва някой ден да дойдеш да я видиш. Получава се.

Тя му се усмихна, но този път усмивката не докосна големите тъжни очи.

— Теб те чака работа, а аз трябва да отида при баба.

— Шелби, трябва да дойдеш отново, когато свършим, и ще си поприказваме хубаво — пърхаше около нея Бици. — Искан ми се пак да започнеш да идваш като едно време. Знаеш, че тук сме като семейство.

— Благодаря, госпожице Бици. Беше ми приятно — обърна се тя към Гриф; след това излезе.

— Ще те изпратя. — Ема Кейт подаде торбите на майка си. — Има студено месо и готови салати — предостатъчно храна. Няма да се притесняваш за готвене, докато не докарат новата ти печка. Връщам се веднага.

Ема Кейт отвори вратата и каза:

— Поздрави бабчето.

— Добре. — Шелби излезе и се обърна. Радостта, с която Бици я посрещна, я накара да изпита още по-силна болка от резервираното отношение на Ема Кейт. — Моля те да ми простиш.

— Защо?

— Защото си най-добрата приятелка, която съм имала в живота си.

— Това беше едно време. Хората се променят. — Ема Кейт тръсна рошавата си коса и натъпка ръце в джобовете на якето. — Виж, Шелби, преживя тежък удар и на мен много ми е мъчно, но...

— Трябва да ми простиш. — Гордостта я караше да си тръгне; обичта не ѝ позволи. — Не се отнесох справедливо към приятелството ни и се извинявам. Винаги ще ми бъде тежко, че стана така. Но имам нужда да ми простиш. Моля те да си спомниш какво беше приятелството ни, преди да го съсипя, и да ми простиш. Моля те само да поговориш с мен, да ми разкажеш как си живяла и как е сега. Дори това ще ми бъде достатъчно.

Ема Кейт я погледна със замислените си тъмни очи.

— Искан да те попитам нещо. Защо не се върна, когато дядо почина? Той те обичаше. Аз имах нужда от теб.

— Много исках, но не можах.

Ема Кейт поклати бавно глава и отстъпи назад.

— Не, това не е достатъчно за прошка. Каж ми защо не може да направиш нещо, което много добре знаеше, че е важно, а просто

изпрати цветя и картичка, все едно това е напълно достатъчно. Кажете ми истината поне за това.

— Той каза „не“. — По лицето на Шелби се изписа срам, който прогори сърцето ѝ. — Той каза „не“, а аз нямах нито пари, нито смелост, за да се боря с него.

— Винаги си била смела.

Шелби си спомни момичето, което бе смело, все едно си припомняше братовчедка си Вони. Смътно.

— Май бях изчерпала всичката смелост, която притежавах. И без това едва намирам сили да стоя на прага ти и да те моля да ми простиш.

Ема Кейт си пое дълбоко дъх.

— Помниш ли „Бутлегър Бар енд Грил“?

— Разбира се.

— Да се срещнем утре там. В седем и половина ми е удобно. Ще поговорим.

— Трябва да питам мама дали може да гледа Кали.

— А, да. — Хладното отношение се върна отново, дори постудено от ситния дъждец. — Сигурно става въпрос за дъщеря ти, която никога не съм виждала.

Този път я заболя още повече — както от срам, така и от чувство за вина.

— Мога да продължа да се извинявам колкото пъти се налага, или колкото искаш да чуеш.

— Ще бъда там в седем и трийсет. Ако успееш, ела.

Ема Кейт влезе вътре, облегна се на вратата и заплака.

Гриф монтира последния шкаф от долния ред в блажена тишина, тъй като Ема Кейт се жертва и заведе майка си на пазар. Реши да си почине и надигна бутилка бира, докато оглеждаше напредъка.

Беше напълно сигурен, че мрънкалото ще одобри всеки сантиметър от новата си кухня, след като приключи работа. Освен това щеше да изглежда чисто и свежо — точно както каза червенкосата.

Нещо ставаше тук, замисли се той. Бици заяви, че Ема Кейт и Шелби били приятелки от бебета, а Ема Кейт стоеше като дърво. Не я

бе виждал да се държи така досега. А пък на червенокосата ѝ личеше, че се чувства неловко и е тъжна.

Момичетата са се сдърпали, реши той. Имаше сестра, така че бе наясно, че младите дами се счепкват жестоко и са злопаметни. Трябваше да поразпита Ема Кейт. Бе въпрос на време да намери правилното копче, да я накара да си излее душата.

Искаше да разбере какво се таи тук.

Запита се колко време трябва да мине, за да е прилично да покани вдовица на среща.

Трябваше да се засрами, че му минават подобни мисли, но просто не можеше да се спре. Реагира толкова бурно и спонтанно, когато я видя... Никога не му се бе случвало нещо подобно. А той харесваше жените.

Остави бутилката бира и реши, че след като на Мат му трябва цял ден, за да оправи мивката, той ще започне горния ред шкафове. Освен това, едва ли беше само мивката, помисли си той, докато придърпваше стълбата. Там ще побъбри. Нищо не се правеше в Рандеву Ридж, без преди това да се обсъдят събитията надълго и нашироко.

И да се пийне леден чай. И да се задават въпроси, след които следва дълго, лениво мълчание.

Той имаше избор, когато Мат реши да се премести в Тенеси заедно с Ема Кейт. Или оставаше, или заминаваше. Щеше да си намери нов партньор, да поеме бизнеса сам. Или пък да рискува и да започне от нулата, на ново място, при нови хора.

Не съжаляваше, че рискува.

Чу, че входната врата се отвори. Трябваше му време да свикне, че хората в Ридж рядко си заключват вратите.

— Да не би да се наложи да ѝ монтираш нова мивка? — провикна се Гриф и включи електрическата отвертка за последния винт на първия горен шкаф.

— Госпожица Вай ме хвана да свърша и други неща. Я, много си напреднал. Изглежда супер.

Гриф изръмжа и слезе, за да погледне шкафа.

— Думата на деня е „мрънкам“, и във всеки речник в тази страна има снимка на Бици Адисън.

— На нея май ѝ е трудно да се придържа към решенията си.

На това му се казваше разбиране.

— Просто не ми е ясно как решава да стане сутрин от леглото. Щях да съм напреднал още повече, ако половинката ти беше дошла порано, за да я изведе. За нея бялото е прекалено бяло и сигурно е избрала неподходящ плот. Да не забравя, че боята на стените не е каквато трябва. Хич не питай.

— Сега вече е прекалено късно за нови идеи.

— Кажй й го ти.

— Сигурно много си падаш по нея.

— Да, колкото и ти. Боже, Мат, няма ли начин да я затворим някъде през следващите три дни?

Мат се ухили, съблече си якето и го метна настрана.

Гриф беше висок и слаб, а Мат беше набит и мускулест. Черната му коса беше късо подстригана, а чупливата на Гриф бе пусната чак до яката. Мат бе гладко избръснат, а слабите, изпити бузи на Гриф бяха винаги обрасли.

Мат играеше шах и обожаваше дегустации на вино.

Гриф пък обичаше да играе покер и да пие бира.

Бяха близки като братя вече над десет години.

— Донесъл съм ти сандвич — подхвърли Мат.

— Какъв?

— От онези, лютите, които харесваш. Разгражда стомашните мазнини.

— Супер.

— Какво ще кажеш да монтираме още два шкафа, а след това да си починем? Ама бърза почивка. Един господ знае колко време Ема Кейт ще успее да задържи Бици.

— Дадено.

Щом започнаха работа, Гриф реши да проучи нещата.

— Отби се внучката на госпожица Вай. Тази, дето се е върнала наскоро. Вдовицата.

— Така ли? Чух да приказват, докато бях в града. Как е?

— Страхотна. Ама сериозно — закима той, когато Мат го стрелна с поглед. — Косата й е като на майка й и на госпожица Вай. Като при онзи художник...

— Тициан.

— Точно така. Дълга и къдрава. Има същите очи. Тъмносини, почти лилави. Прилича на онези жени, за които пишат поетите, чак до тъжните очи.

— Е, какво искаш — съпругът ѝ е починал малко след Коледа. Страшен празник, няма що.

Преди около три месеца, пресметна Гриф. Значи бе прекалено рано да я кани на среща.

— Какво е станало между тях с Ема Кейт? Нещо не беше наред.

— Какво да е станало? Вдигни твоя край на милиметър-два. Стоп. Супер.

— Бици разправяше, че били добри приятелки, но езикът на тялото и на двете казваше обратното. Не помня Ема Кейт някога да я е споменавала.

— Не знам — отвърна Мат, а Гриф се протегна за винтовете. — Май е нещо във връзка с начина, по който заминала, когато се запознала с бъдещия си мъж.

— Трябва да има и още нещо — продължи да подпитва Гриф и се зачуди дали има нужда. Мат не беше от онези, които се задълбочават в проблемите на хората. — Много хора се местят, когато се задомят.

— Сигурно са престанали да поддържат връзка — сви рамене Мат. — Ема Кейт я е споменавала един-два пъти, но не е разказвала много за нея.

Гриф поклати глава.

— Мат, онова, което знаеш за жените, може да се побере в напръстник. Когато една жена повдигне даден въпрос, а не говори много, значи има прекалено много за разправяне.

— Защо тогава не го е казала?

— Защото е имала нужда от правилен подход, от подканване. И Форест не казва много, но той умее да пази тайна. Досега не съм се замислял, че трябва да подхожда правилно към него.

— Това е било, преди да разбереш, че е страхотна.

— Точно така.

Мат огледа отново нивото от всички страни, след това премина нататък.

— Нали не си решил да се умилкваш около вдовица с дете, която е малката сестра на приятеля ти?

Гриф само се усмихна, докато подравняваха втория шкаф.

— Нали не си решил да се умилкваш около наперена южнячка, която всеки път ти повтаря, че е прекалено заета, за да започне връзка?

— Да, ама накрая я свалих, нали?

— Най-доброто нещо, което някога си правил. Готов ли си?

— Да.

Гриф пусна шкафа, за да го долепи до първия.

— Да попиташ Ема Кейт какво става.

— Защо?

— Защото, след като изпрати червенокосата, нейните очи бяха тъжни. Преди да я изпрати, беше малко ядосана, а след това изглеждаше тъжна.

— Наистина ли?

— Да. Значи трябва да я разпиташ.

— Защо да я разпитвам за подобно нещо? Защо да разбутвам стари неща?

— Мат, тук има нещо. То ще си остане тъжно, докато не бъде разбутано и не излезе наяве.

— Нещо като гнездо на оси — заяви Мат. — След като си толкова любопитен, попитай я сам.

— Бъзльо.

— За такова нещо ли? Да бе! Изобщо не се срамувам. — Той провери нивото. — Точно на място. Справихме се добре.

— Захващаме ли го?

— Веднага. Дай първо да довършим реда, а след това ще ядем.

— Дадено, брат ми.

Вайола се захвана с фризьорство за забавление; първо правеше сложни прически от списания на сестрите си и на приятелките си. Тя разказа как взела ножицата за пръв път — и бръснача на дядо си, за да подстриже сестра си Евалин, и си спестила боя, защото се справила блестящо, също като госпожица Бренда, която вземала доста пари за същото в салона си.

Била на дванайсет, и от тогава нататък започнала да подстригва всички в семейството и да прави прически на момичетата — включително и на майка си — за специални случаи.

Докато била бременна с първото си дете, работела за госпожица Бренда и си докарвала по още нещо в малката кухничка на бунгалото, където живеели с Джаксън. След раждането на Грейди — четири месеца преди да навърши седемнайсет — тя добавила и маникюр и работела предимно в двустайната къща, която наели от Боби, чичото на Джак.

Когато второто дете било на път, скоро след Грейди, тя успяла да се запише в школа по козметика, докато майка ѝ се грижела за бебетата.

Вайола Макний Донахю бе родена амбициозна и не се страхуваше да тласка съпруга си напред.

На двацет, с три деца и след загубата на едно, която разби сърцето ѝ, тя вече имаше свой собствен салон — откупи салона на Бренда, когато тя напусна съпруга си и избяга с един китарист от Меривил.

Потънаха в дългове, но тъй като Вайола не беше съгласна с проповедника, който твърдеше, че господ ще ги осигури, тя вярваше, че той гледа благосклонно на онези, които работят до изнемога.

А тя правеше точно това — често ѝ се случваше да прекарва по осемнайсет часа на ден на крака, докато Джак работеше не по-малко в гаража на Фестър.

Роди и четвъртото си дете; благодарение на упоритата работа изплатиха бързо дълговете. След това всичко се повтори, защото Джак започна свой авторемонтен бизнес, който включваше и извозване на автомобили. Джак Донахю беше най-добрият механик в областта и носеше на гърба си по-голямата част от бизнеса на Фестър, докато самият Фестър се търкаляше пиян през пет от седемте дни в седмицата.

Справиха се, отгледаха децата си и си купиха хубава къща.

След като бе осигурила бъдещето, Вайола купи старата галантерия, разшири бизнеса и накара целия град да заговори, когато инсталира три модерни стола за педикюр.

Бизнесът си остана постоянен, но когато искаш повече, трябва да измислиш как да го постигнеш. Туристите обикаляха Ридж, разглеждаха и търсеха нещо по-различно и евтино, или пък живописно, на по-тихо място, отколкото в Гатлинбърг или Меривил.

Те идваха за разходки в планината, за да ловят риба и да лагеруват; някои отсядаха в хотел „Рандеву“ или се спускаха по реката. Онези, които идваха на почивка, се отпускаха с парите и си позволяваха повече.

Затова тя реши да разшири бизнеса. А след това още веднъж. Местните наричаха салона ѝ просто „При Вай“, а туристите си записваха часове в салон „Вайолас Хармъни Хаус енд Дей Спа“.

Името ѝ харесваше.

Най-новото — и, както Вайола твърдеше, последно — разширение, бе стаята за релаксация; просто по-различно име за чакалня. Но каква чакалня само! Въпреки че предпочиташе дръзки, наситени цветове, всичко тук бе нежно, приглушено. Бе инсталирала камина на газ, забрани електронните играчки и предлагаше специални чайове от местни билки, изворна вода, меки кресла, в които да потънеш, и плюшени халати с нейното лого, избродирано на тях.

Тъй като разширението, най-новото и уж последно, беше направено, докато Шелби се местеше от Атланта във Филадельфия, тя не го беше виждала.

Не се изненада особено, когато баба ѝ я поведе през съблекалнята с шкафчетата и я настани в стая, в която се носеше нежно ухание на лавандула.

— Бабче, това е невероятно!

Говореше тихо, тъй като две жени, които не познаваше, седяха на кремави кресла и разлистваха лъскави списания.

— Трябва да опиташ жасминовия чай. Прави се тук, в Ридж. Отпусни се, преди Вони да се заеме с теб.

— Тук е точно толкова хубаво, колкото и в другите спа центрове, в които съм била. Дори по-хубаво.

Имаше плитки купички със слънчогледови семки, дървени купи с наситенозелени ябълки, кани с бистра вода, в които плуваха резени лимон или краставица, и кани с чай, който клиентките отпиваха от малки красиви чашки.

— Ти си невероятна.

— Не е достатъчно да имаш идеи, ако не ги реализираш. Обади ми се, когато Вони приключи.

— Добре. Би ли... може ли да провериш какво прави мама? Искам да съм сигурна, че Кали се държи добре.

— Не се притеснявай.

По-лесно беше да се каже — поне така си мислеше Шелби. Вони, която едва ли беше повече от метър и шейсет, я настани на затоплена маса в стая с приглушена светлина, където се носеше приятна музика.

— Момиче, на тези рамене има толкова камъни, че можем да построим триетажна къща. Поеми си дълбоко дъх. И още веднъж. Точно така. Започвам.

Тя се опита, а след това просто се унесе.

— Как се чувстваш сега?

— Какво?

— Добър отговор. Не бързай да ставаш. Ще усилия малко осветлението и ще метна халата върху краката ти.

— Благодаря ти, Вони.

— Ще кажа на госпожица Вай, че другата седмица имаш нужда от още един. Ще ти трябват няколко пъти, Шелби, докато се отпуснеш.

— Но аз се чувствам чудесно.

— Това е хубаво. Не ставай бързо, чу ли? Аз излизам и ще ти донеса чудесна изворна вода. Сега трябва да пиеш много вода.

Тя изпи водата, преоблече се и тръгна към салона.

Четири от шестте фризьорки работеха; два от четирите стола за педикюр бяха заети. Видя, че две жени са на маникюр, и погледна ноктите си. Не си беше правила маникюр от преди Коледа.

Стаята за релаксация беше тиха като храм, а салонът жужеше от гласове, чуваше се бълбукане от ваните за крака, бръмчаха сешоари. Пет жени я повикаха — три козметички и две клиентки. Тя се заприказва с тях, прие съболезнования и поздравя, а след това отиде при баба си.

— Точно навреме. Току-що направих кичурите на Доли Уобък, а жената за следващия час се обади, че няма да дойде, така че ще мога да ти направя маска и масаж на лицето. Върви да си сложиш халата.

— Да, но...

— Кали е добре. Двете с Челси са си организирали чаено парти с костюми. Ейда Мей каза, че вече били неразделни и й напомняли за вас с Ема Кейт.

— Радвам се. — Шелби се постара да не мисли за студения поглед на приятелката си от детството.

— Ще прибере дъщеря ти след два часа. Така ще ти остане време за масаж и ще можем да си поговорим. — Вайола наклони глава и светлината отвън се заигра с червената ѝ коса. — Вони ти се отрази добре, нали?

— Прекрасна е. Бях забравила, че е толкова дребничка.

— На майка си се е метнала.

— Може да е дребничка, но има изключително силни ръце. Не ми позволи да ѝ оставя бакшиш, бабче. Каза, че мама се била погрижила; че сме едно семейство.

— Можеш да оставиш бакшиш на мен, като отделиш час от времето си. Хайде, върви да си сложиш халата. Козметиката е на същото място. Ще влезем в първата кабинка.

Тя тръгна послушно. Искаше Кали да си намери приятелки, нали? Щеше да има с кого да си играе. Така беше правилно и щеше да ѝ се отрази добре. Беше глупаво да се притеснява толкова много, след като прекарваше деня в салона на баба си.

— Приготвила съм най-подходящото за теб — каза Вайола, когато Шелби влезе. — Енергизиращ масаж. Кожата ти ще заблести. Закачи халата на кукичката, легни, а аз ще те завия.

— И това е ново. Не стаята — говоря за стола и някои от машините.

— Ако искаш да сразиш конкуренцията, трябва да си наясно с новостите. — Вайола извади престилка и я завърза върху бермудите си и яркооранжевата тениска.

— В съседната стая имам машина с електроимпулси, която заличава бръчките.

— Сериозно? — Шелби се настани под чаршафа на наклонения стол.

— Само двете с майка ти сме обучени да я използваме, но Мейбълин... помниш ли Мейбълин?

— Да. Тя открай време работи за теб.

— От доста години, а сега и дъщеря ѝ работи тук. Лорилий има същия усет към ноктите като майка си. Сега обучаваме Мейбълин на новата машина, за да можем да я ползваме и трите. Ти имаш предостатъчно време, преди да започнеш да се притесняваш за бръчки. — Тя метна завивка върху чаршафа, после прибра косата на Шелби. —

Я да те погледна. Миличка, кожата ти е малко дехидратирана. От стреса е.

Започна с почитване; ръцете ѝ върху лицето на Шелби бяха меки като на дете.

— Има неща, които едно момиче може да каже пред баба си, но не и пред майка си. Тук сме на сигурно място. А Ейда Мей — тя умее да вижда хубавото. Благословена е с това свое качество. Имаш неприятности — не е скръб. Знам как изглежда скръбта.

— Бях престанала да го обичам. — Можеше да го каже на глас, със затворени очи, докато ръцете на баба ѝ докосваха лицето ѝ. — Може би никога не съм го обичала истински. Знам, че той не ме обичаше. Трудно е, след като знам със сигурност.

— Беше млада.

— По-голяма бях от теб.

— Аз имах невероятен късмет. Също и дядо ти.

— Бях добра съпруга, бабче. Наистина. А Кали... Тя е специална. Искях още едно бебе. Знам, че не е редно да искаш дете, когато нещата не вървят както трябва, но си мислех, че така е най-добре. Щеше да е хубаво, ако имах още едно бебе, което да обичам. Да знаеш само как копнеех за още едно детенце!

— Познавам този копнеж.

— Той каза, че няма нищо против. Каза, че Кали ще се зарадва на братче или сестриче. Само че така и не се случи, а първия път беше бързо и лесно. Аз си направих изследвания; той каза, че също си е направил.

— Каза, така ли? — повтори Вайола, докато втриваше внимателно ексфолиант в кожата на Шелби.

— Аз... Наложих се да прегледам всичките му документи, след като почина. Имаше много неща за преглеждане. — Адвокати, счетоводители, данъчни, кредитори, сметки и дългове. — Тогава открих фактура от лекар. Ричард пазеше всичко. Беше издадена няколко седмици след раждането на Кали, по времето, когато я доведох тук за пръв път, а той каза, че бил в командировка. Толкова благосклонно прие идването ни, уреди всичко. Частен самолет, лимузина. А в това време е ходил на лекар в Ню Йорк, за да си направи вазектомия.

Ръцете на Вайола застинаха на място.

— Значи са го клъцнали и те е подвел, че се опитвате да си направите бебе, а?

— Никога няма да му простя за това. От всичко, само това не мога да му простя.

— Негово право е да реши дали иска друго бебе, но няма право да си направи операция, без да ти каже. Ужасна лъжа. А на човек, който изрича такива ужасии лъжи, който живее с лъжите, част от сърцето му липсва.

— Лъжите бяха много, бабче, но ги открих, след като умря. — У нея бе останала празнота, която знаеше, че никога няма да успее да запълни. — Чувствам се като глупачка, защото съм живяла с непознат. Не разбирам защо се ожени за мен, защо живееше с мен?

Въпреки гнева, който бушуваше в нея, Вайола продължи да гали лицето ѝ и да говори спокойно.

— Ти си красиво момиче, Шелби Ан; каза, че си била добра съпруга. А не бива да се чувстваш като глупачка, защото си се доверила на съпруга си. За какво друго е лъгал? Имало ли е други жени?

— Не съм сигурна и не мога да попитам. Но от онова, което открих — да, имало е други жени. Сега обаче разбирам, че не ме интересува. Дори не ме интересува колко са били. Той пътуваше много и отсъстваше често. Преди няколко седмици ходих на лекар, направих си изследвания, да не би... Не ме е заразил с нищо, така че дори да е имало други жени, бил е внимателен. Не ме интересува дали жените са били сто или повече.

Тя събра сили, докато Вайола ѝ слагаше енергизиращата маска.

— И парите, бабче. Лъгал е за парите. Не обръщах кой знае какво внимание, защото той повтаряше, че парите били негова работа, а моята била да се грижа за къщата и Кали. Той... умееше да ме отрязва като с бръснач, без дори да повишава глас или да вдига ръка.

— Студеното презрение е по-съкрушително от едно избухване.

Успокоена, Шелби отвори очи и погледна баба си.

— Страхувах се от него. Не ми е приятно да го призная, дори не знам кога и как се е случило. Сега обаче, когато се връщам назад, всичко ми се изяснява. Не му беше приятно да задавам въпроси за пари, затова и не питах. Имахме толкова много — дрехите, мебелите,

ресторантите, пътуванията. Но той е лъгал и за тях, занимавал се е с някакви измами. Все още не съм съвсем наясно какви.

Затвори очи отново; не от срам — не и пред бабчето — а от умора.

— Всичко е било на кредит. И къщата — той дори не бе направил първа вноска за нея, след като я е купил през лятото. Не знаех нищичко, докато през ноември ми каза, че се местим. Ами автомобилите, кредитните карти... Има и дългове в Атланта, които не са платени. Неплатени данъци.

— Значи те е оставил потънала в дългове.

— Опитах се да се справя и изработих планове за изплащането им — продадох много неща през изминалите седмици. Имам оферта за къщата и ако я купят, тя ще намали драстично дълга.

— Колко дължиш?

— В момента ли? — Тя отвори очи и погледна отново баба си. — Един милион деветстотин деветдесет и шест хиляди долара и осемдесет и девет цента.

Вайола си пое рязко дъх.

— Господи, Шелби Ан, това е огромна сума!

— След като къщата се продаде, сумата ще намалее. Тя струва един милион и осемстотин хиляди. Ще дължа още сто и петдесет, но такива суми се опрощават при бързите сделки. А започнах от около три милиона. Малко повече заради таксата на адвокатите и на счетоводителите.

— Значи си платила един милион долара от януари насам, така ли? — Вайола поклати глава. — Било е страхотна гаражна разпродажба.

7.

След масажа и енергизиращата маска, тя се прибра у дома и завари дъщеричката си да гука от щастие; настроението ѝ се подобри още повече.

Най-голямото облекчение бе, че говори с баба си. Разказа ѝ всичко — как откри сейфа в банката и какво имаше в него, за частния детектив, за таблицата, която бе направила, за нуждата да си намери работа възможно най-скоро.

След като нахрани Кали, изкъпа я и я сложи да спи, тя вече знаеше всичко за Челси и бе обещала да я заведе при другото момиченце в най-скоро време.

След това слезе и видя баща си, разположил се на любимото си кресло, да гледа баскетбол на новия телевизор. Майка ѝ бе седнала да плете на канапето.

— Заспа ли?

— На секундата, още преди да свърша приказката. Днес си я изтощила напълно, мамо.

— Но пък беше забавно. Двете момиченца бяха в свои води — да не говорим, че не седнаха и за минутка. Двете със Сузана се разбрахме да се редуваме: ту Челси да идва, ту Кали да ходи у тях. Взех номера на Трейси, за да ти го дам. Оставила съм го на таблото в кухнята. Трябва да звънеш на майката на Челси, миличка, за да се разберете.

— Добре. Може ли да те помоля за една услуга?

— Разбира се.

— Днес видях Ема Кейт.

— Чух вече. — Пръстите ѝ и куките за плетене се движеха бързо. Ейда Мей вдигна глава и се усмихна. — Намираме се в Ридж, миличка. Ако не научиш какво става десет минути след като се е случило, значи трябва да отида при баща ти да провери дали слухът ми е наред. Хати Мънсън — нали помниш, че живее срещу Бици, въпреки че двете вечно се разправят за нещо. Сега са във война, защото Бици си ремонтира кухнята, обаче не е последвала съвета на Хати за нови електроуреди. Синът на Хати работи за „Ел Джи“, но Бици купи

„Мейтаг“, и Хати го приела като лична обида. Разбира се, Хати Мънсън се обижда, ако кихне в собствената си кухня и ти не ѝ кажеш „наздраве“ от своята.

Шелби се настани на ръба на канапето, развеселена от начина, по който майка ѝ винаги намираще начин да представи нещата забавно, докато баща ѝ ругаеше играчите, реферите и съдиите.

— Двете може и да са скарани, но Хати не пропуска нищо. Видяла ви е двете с Ема Кейт пред дома на Бици и знае, че си влизала. Как върви кухнята? Не съм ходила повече от седмица.

— Монтираха шкафовете. Красиви са.

— Приятелят на Ема Кейт — Мат, и Грифин. Големи сладури са, а и работят чудесно. Ще ги повикам да ми оправят голямата баня, а от старата ти стая ще стане чудесна баня, свързана със спалнята.

— Стига, Ейда Мей. — Клейтън отклони вниманието си от играта, колкото да чуе какви ги приказва жена му за банята.

— Ще го направя, Клейтън, така че влизай бързо в час. Гриф каза, че могат да махнат стената, и така ще си имам баня като в спа център. Разгледала съм куп списания и съм събрала разни идейки. А пък Гриф има книги специално за водопроводи — не съм виждала такива досега. Той вече си е свързал спалнята с банята. Ходих до къщата на Трипълхорн да я видя. Да знаеш, че е като в списание, въпреки че той спи на надуваем дюшек на пода в банята. Там е завършил кухнята, и направо съм позеленяла от завист.

— Изобщо не започвай, Ейда Мей.

— Обичам хубавите кухни — обърна се тя към Клейтън, след това се усмихна широко на Шелби и изрече само с устни: „Засега“. — Сигурно двете с Ема Кейт сте наваксали.

Нищо подобно, помисли си Шелби.

— Тъкмо затова искам да те помоля за услуга. Тя каза, че иска да се видим утре в „Бутлегър“ към седем и половина, стига да успее да отида. Само че...

— Разбира се, че ще отидеш. Старите приятели са основата на живота ти. Не знам какво щях да правя без Сузана. Двамата с баща ти ще гледаме Кали и ще я сложим да си легне. Много ще ни бъде приятно.

— Най-сетне нещо, с което съм съгласен. — Клейтън погледна дъщеря си. — Ти наваксай с Ема Кейт. Ние ще поглезим Кали.

— Благодаря. — Тя се наведе и целуна майка си, а след това и баща си. — Качвам се, защото от цял ден глезене ми се доспа. Много благодаря, мамо. Утре ще вечеряме в шест. Аз ще готвя.

— Да, но...

— Аз ще готвя, Ейда Мей — повторя тя със същия глас, с който майка ѝ говореше на баща ѝ.

Клейтън се разсмя.

— Станала съм много добра готвачка, сама ще се убедиш. Ще напълнея, докато двете с Кали сме тук, защото съм добре възпитана. Лека нощ.

— Тя наистина е добре възпитана — каза Клейтън, когато Шелби тръгна към горния етаж. — Заслужаваме похвала. Да видим какво ще вечеряме утре.

— Тази вечер не беше толкова бледа и уморена.

— Наистина. Да видим как ще минат следващите няколко дни и да се порадваме, че двете са у дома.

— Радвам се. А още повече ще се зарадвам, когато се сдобри с Ема Кейт.

* * *

Шелби трябваше да свърши доста неща. Сутринта взе количката, разходи Кали из града, купи необходимото за вечерята с пиле — лесна и неангажираща — която планираше, а и така обиколи Ридж, за да разбере дали някой търси служители.

Облаците се бяха разнесли, въздухът беше свеж след пролетния дъжд. Облече на Кали розово дънково яке и ѝ сложи шапка, а тъй като имаше вероятност да кандидатства за работа, се гримира.

— При Челси ли отиваме, мамо?

— Ще се разходим до града, миличка. Отиваме до магазина, а и трябва да открия банкова сметка. Може да се отбием при бабчето.

— Ще видим бабчето! И Челси.

— По-късно ще звънна на майката на Челси и ще видим.

Мина покрай къщата на Ема Кейт и видя джипа отпред — едва се сдържа да не вдигне ръка и да махне към отсрещната къща, когато си представи как Хати Мънсън я наблюдава.

Хората като госпожа Мънсън непрекъснато говореха; това ѝ беше добре известно. В Ридж я бяха посрещнали с радост, но имаше и такива — не бяха никак малко — които обичаха да клюкарстват, облеgnати на задната ограда и в магазина, докато обядваха в „Сид енд Сади“, за горкото момиче на семейство Померой, което бе останало вдовица с дете. Какво друго можеше да очаква, след като беше избягала с мъж, за когото никой не знаеше нищо?

Щяха да обсъждат как се е преместила на север, че рядко се прибираше у дома, че бе зарязала колежа, след като родителите ѝ бяха работили здраво, за да я изпратят да учи.

Да, клюките щяха да са много. А те не знаеха и половината.

Най-разумно бе да наведе глава, да се държи приятелски и да си намери добра работа. „Добра работа“ означаваше, че ще може да осигури детска градина за Кали, така че се налагаше да помисли и по този въпрос.

Детската градина щеше да се отрази добре на дъщеря ѝ. Как само се беше лепнала за Челси. Трябваше да общува с други деца, дори това да означаваше, че повечето от парите, които изкарва, щяха да се стопяват.

Докато Кали говореше на Фифи, Шелби пое от разклонението към града. Непрекъснато се оглеждаше за къщи, които се продават. Когато се изнесе да живее сама, трябваше да е някъде наблизо. Достатъчно близо, за да може Кали да ходи пеш при баба си или при бабчето. Да ходи на гости на приятелки, в града, също като нея едно време.

Трябваше ѝ малка къща с две спални, с малка градинка. Докато живееше в апартамент, работата в градината ѝ липсваше, а във Филадельфия нямаше възможност да се занимава с това.

Позволи на мислите да полетят и си представи къщата. С малко дворче, където да засади цветя, зеленчуци и билки. Щеше да научи Кали как да седи растенията, да се грижи за тях и да прибира реколтата.

Щеше да обикаля гаражните разпродажби и битаците, за да си купи мебели, да търси изгодни предложения, за да смени тапетите, или да боядиса и претапицира. Меки цветове и меки мебели.

Тук щяха да живеят добре, да се справят.

Тя тръгна по главната улица с магазини, покрай няколко стари къщи от двете страни на извитата улица.

Можеше да работи в магазин за подаръци, да сервира, да организира разпродажбите в дрогерия или да подрежда храната в супермаркета. Баба ѝ каза, че може да започне работа в салона, но тя не притежаваше талант да работи с коса; нямаше и разрешително. Там щеше да се преструва, че работи, а семейството ѝ вече бе направило достатъчно за нея.

Можеше да провери в хотела или в хижата край града. Нямаше да е днес — не и с Кали, но тези места трябваше да се включат в списъка.

Харесваше ѝ как изглежда всичко, колко е свежа пролетта, как витрините блестят на слънцето, как висящите цветя красят улицата. Беше ѝ приятно, когато хората я спираха, за да поговорят. Неколцина туристи се разхождаха по стръмните тротоари; други с огромни раници снимаха градския кладенец, за който се носеше легенда, че събрал влюбени от враждуващи семейства и те се срещали тук в полунощ.

Накрая бащата на момичето застрелял момчето, а момичето умряло от разбито сърце.

Говореше се, че сбогуването им дало името на града, а кладенецът — обитаван от духове, разбира се — присъстваше на много снимки и платна.

Може пък да си намери работа в някой офис; тя имаше сравнително добри компютърни познания. Истината бе, че нямаше абсолютно никакъв опит, освен да помага във фризьорски салон — да пълни шишета с шампоан, да мете пода, да работи на регистратурата; можеше да гледа деца, и бе работила два семестъра в библиотеката на колежа.

А, да — можеше и да пее с група.

Едва ли щеше да събере група, а нямаше намерение да пълни шишета с шампоан. Значи оставаха продажбите на дребно. Може би трябваше да потърси свободно място в детска градина. Но в Ридж имаше само една — а онези, които имаха семейство, обикновено разчитаха на майка, братовчедка или сестра, която да гледа децата, докато са на работа.

Продавачка, помисли си отново тя. Или пък сервитьорка. Тук вече имаше възможности — още повече, че лятото приближаваше, а с него нахлуваха туристите; повече семейства наемаха къщи или отсядаха на хотел.

В „Артфул Ридж“ представяха главно местни творци. В „Маунтин Трежърс“ имаше подаръци и дреболии. В „Хейсти Маркет“ продаваха марки и закуски на всички, на които не им се вървеше седемстотин метра до магазин „Хагърти Фуд“. Имаше аптека, сладкарница за сладолед, бар и грил, пицария; там беше и магазинът за алкохол на Ал.

Малко по-надолу, на ъгъла, се виждаше „Шейди“ — най-обикновен бар. Майка ѝ сигурно щеше да получи удар, ако започне работа в него.

Замисли се над възможностите и спря в салона при баба си, за да покаже красивото си детенце.

— Ще ти направя прическа — реши Вайола. — Кристъл, донеси ми една от по-високите седалки, ако обичаш. Ще седнеш на мястото на бабчето, Кали Роуз. Тук правех прически на баба ти и на майка ти, а сега и на теб.

— Косата на Кали. — Кали протегна ръчички към Вайола и я погали по косата. — Косата на бабчето.

— Почти еднакви, нали... Въпреки че моята иска малко повече грижи напоследък.

— Грижи — повтори Кали и Вайола се разсмя.

— Сядай, Шелби — Кристъл няма клиент през следващия половин час. Виж каква красива коса!

Кали, която понякога ставаше нетърпелива и раздражителна, когато се занимават с косата ѝ, се гледаше доволно в огледалото.

— Ще стана принцеса, бабче.

— Ти си принцеса, но ще направим прическа, достойна за положението ти. — Тя разреса къдриците, грабна една от сребристите щипки, за да задържи кичурите, и започна да я сплита отстриани.

— Чух, че Бони Джо Фарнсуърт — братовчедка на съпруга на сестрата на Джили — се развежда. Той се казва Лес Уикет, играеха с Форест като момчета. Не изкараха и две години; бебето им е на шест месеца. Направиха голяма сватба, а сметката в хотела направо разори баща ѝ.

— Смътно помня Лес. Жалко, че има неприятности.

— Доколкото разбрах, неприятностите започнали още с разрязването на сватбената торта. — Кристъл, с гъста руса коса на кичури, размърда многозначително вежди. — Май не трябва да казвам защо.

— Трябва, разбира се. — Вайола завърза първата плитка и се зае с втората. — При това, в най-големи подробности.

— Може и да не знаеш, че Бони Джо се мотаеше с Бойд Катъри. Средният син на Лорета Катъри. Момчетата на семейство Катъри бяха трудни клиенти. Форест се би с Арло — най-малкия; стана скоро, когато Арло се напи като казак в „Шейди“ и се сби заради игра на билиард. Арло замахнал към Форест, когато Форест се намесил да ги разтърве. Нали го знаеш Арло, Шелби? Слабо момче със сламеноруса коса, вечно кисел. Караше мотор и се опитваше да ти привлече вниманието.

— Помня Арло. Отстраниха го от училище и го изпратиха някъде за известно време, защото се беше нахвърлил на едно момче, двойно по-малко от него, точно пред училище.

— Бойд е много по-лош, от мен да знаеш. — Докато говореше, Кристъл подготвяше работното си място за следващия клиент. — Двамата с Бони Джо вечно се измъкваха, след това се разделиха, когато го арестуваха за...

Тя погледна Кали, която бе твърде заета да се възхищава на образа си и не им обръщаше внимание.

— За притежание на разни забранени вещества. Тогава Бони Джо тръгна с Лес, и докато се усетим, двамата вече планираха сватба. Ако питаш мен, баща ѝ беше толкова облекчен, че ще се омъжи за добро момче и е приключила с Бойд, че бе готов да плати и двойно повече за сватбата. Бойд обаче го пуснаха точно преди сватбата и тръгна приказка, че двамата с Бони Джо пак са заедно, а сега са заминали за Флорида, където той има братовчеди; тя оставила бебето като недоядена пица. Разправят, че братовчедите приготвяли онова, заради което го тикнаха в затвора.

Беше хубаво, почти колкото масаж и маска, просто да поседи двайсетина минути и да наблюдава как баба ѝ превръща малкото момиченце в истинска принцеса, докато Кали се любува на образа си. Освен това слушаше клюки, които не бяха свързани с нея.

Вайола изви плитките като корона, събра къдриците в опашка и я прихвана с розов ластик.

— Красива. Красива съм, бабче!

— Много. — Вайола се наведе и лицата им се отразиха едно до друго. — Момичето трябва да знае кога е красиво. Има обаче две неща, които в момента ми се струват по-важни.

— Кои?

— Да си умна. А ти си умна, нали, Кали Роуз?

— Така казва мама.

— А тя знае много добре. Трябва и да си мила. Ако можеш да си красива, умна и мила, тогава вече ще бъдеш истинска принцеса.

Целуна Кали по бузата и я остави на пода.

— Ако не чаках клиентка, щях да ви заведа на обяд. Следващия път ще се разберем от по-рано.

— Следващия път ние ще те заведем на обяд. — Шелби настани Кали в количката. — Кристъл, търся си работа. Знаеш ли някой, който да наема персонал?

— Чакай да помисля. През пролетта и лятото наемат хора на доста места. Не съм и помисляла, че ще си търсиш работа, Шелби, след като имаш толкова пари от...

Тя закри уста с длан и погледна объркано Кали.

— Много се извинявам. Не знам защо устата ми се задейства преди ума.

— Няма нищо. Просто искам да се занимавам с нещо. Знаеш как е.

— Знам как е, когато имаш нужда от пари, за да си платиш сметките. Но ако искаш натоварена работа, може да пробваш в „Артфул Ридж“. Там има класа; бизнесът им върви, особено сега, когато започват да идват туристи. Може да им трябва нова хостеса в големия ресторант. Винаги търсят красавици. А, да, и в „Рандеву Гардънс“ — нали я знаеш, градината? Винаги имат нужда от хора през този сезон. Може да ти бъде приятно, ако обичаш цветя.

— Благодаря, ще помисля. Трябва да отида да напазарувам. Довечера ще стотвя за мама и татко. Бабо, трябва да дойдете и вие с дядо. Ще ми бъде приятно да приготвя вечеря и за вас.

— С удоволствие. Ще кажа на Джаксън.

— Заповядайте в шест — може и по-рано, защото в седем и двайсет трябва да изляза, за да се видя с Ема Кейт.

— Запозна ли се е гаджето на Ема Кейт? — попита Кристъл.

— Още не.

— Добро момче е. Ами другият... Грифин? — Тя притисна ръка към сърцето си. — Ако не бях сгодена и нямаше да се омъжвам за втори път, щях веднага да му скоча. Много е наперен. Обичам наперените мъже.

— Кристъл, клиентката за единайсет и трийсет е тук.

— Веднага ще я поема. Много ми беше приятно да си побъбрим, Шелби. — Тя прегърна младата жена. — Радвам се, че се прибра.

— И аз.

— Първият ѝ съпруг беше един такъв, наперен — каза тихо Вайола. — И заминаваше наперено с всяка, която му се върже.

— Дано този път има повече късмет.

— Този ми допада. Не е наперен, но е стабилен тип, а тя има нужда от такъв за баланс. Обичам това момиче като шербет от малини, но тя има нужда от някого, който е здраво стъпил на земята. Какво ще вечеряме?

— Изненада. Отивам на пазар, иначе ще трябва да поръчам от пицарията.

Видя Челси и майка ѝ в магазина и тази среща изяде още половин час от времето ѝ. Разбраха се да се видят в парка на следващия ден, за да си поиграят децата.

Тъй като щеше да готви за шестима души, тя се замисли за менюто. Правеше хубаво печено пиле с чесън, салвия и розмарин; щеше да добави и червени картофи с пикантен дресинг — изряза рецептата от едно списание, моркови с масло и мащерка, които Кали обожаваше, и грах. Щеше да направи и соленки.

Ричард не обичаше соленките ѝ — наричаше ги хляб за простаци. Това го помнеше много добре.

Е, да върви по дяволите.

Дали да не приготви предястие, да го подреди красиво? За десерт щеше да има профитероли. Готвачката, която идваше по три пъти в седмицата, докато живееше в Атланта, ѝ бе показала как се правят.

Тя натовари покупките и подкупи Кали с крекери във формата на животинки. Опита се да не ахне, когато чу сумата на касата.

Правя го за семейството, напомни си тя, докато броеше парите. Същото това семейство ѝ бе осигурило покрив над главата и се грижеше за дъщеря ѝ. Можеше да си го позволи, и щеше да им сготви хубава вечеря.

Едва на излизане се сети, че е дошла пеш.

— Господи, колко съм глупава!

Три плика с покупки, а я чакаха повече от два километра.

Замърмори тихо, натъпка две от торбите в багажника на количката, преметна чантата на Кали през рамо и взе последната торба.

По едно време я прехвърли в другата ръка. Замисли се дали да не звънне на майка си или да се отбие при шерифа, за да провери дали Форест е там, и да го помоли да я закара.

— Ще се справим. Няма страшно.

Спомни си времето, когато тичаше до града, а след това се връщаше, но тогава беше дете. Препускаше по хълмовете и завоите.

Е, сега вече не беше дете; освен това носеше три торби с покупки. А на петата ѝ излизаше пришка.

Стигна до разклонението и спря, за да събере сили за последната част.

До нея спря джипът на майсторите. Гриф се наведе от прозореца.

— Здравсти. Да не би колата ти да се е развалила? Аз съм Гриф — добави той. — Грифин Лот.

— Помня. Не, колата ми не е развалена. Не взех тъпата кола, защото нямах намерение да пазарувам толкова много.

— Тъпата кола — повтори Кали на Фифи и Шелби въздъхна.

— Добре. Искаш ли да те закарам?

— Повече, отколкото искам дълъг и безпроблемен живот. Само че...

— Да, ясно — запознахме се едва вчера, но Ема Кейт ме познава от две години. Ако бях сериен убиец, досега да съм в затвора. Здравсти, сладурче. Как се казваш?

— Кали. — Момиченцето наклони глава, готово за флирт, и приглади новата си прическа. — Аз съм красива.

— И то много. Виж, мога да те оставя на пътя с красивото момиченце и трите торби.

— Щях да кажа, че искам да ме закараш, но нямаш детско столче.

— А, да. — Той прокара ръка през косата си. — Ще нарушим закона, но е по-малко от километър, а аз ще карам бавно. Ще отбивам всеки път, когато идва автомобил, независимо от коя посока.

Петата ѝ гореше, ръцете я боляха, а краката ѝ бяха като гума, разтегната прекалено много и оставена така прекалено дълго.

— Напълно достатъчно е, ако караш бавно.

— Чакай. Дай да ти помогна.

Това бе вторият човек извън семейството, който ѝ предлагаше помощ. Трудно ѝ беше да си припомни колко време преди това не бе чувала тези думи.

Той слезе от джипа и взе пликите. Чувствителността се върна в ръката ѝ и тя усети как я пробождат хиляди иглички.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

Той остави покупките, а тя вдигна Кали и ѝ каза:

— Сядай мирно. Не мърдай, докато сгъна количката.

— Как се... А, ясно. — Гриф сгъна количката, сякаш го правеше от години.

Тя се обърна отново към Кали и видя, че дъщеря ѝ е взела плик с храна за вкъщи, оставен на седалката до нея.

Похапваше сладко пържени картопки.

— Кали! Не са твои!

— Гладна съм, мамо.

— Няма проблем. — Гриф се разсмя и се качи. — Нямам доверие на хората, които се въздържат да ядат картофи. Трябваше да напазарувам в града, затова използвах случая да купя нещо за обяд за нас с Мат. Нека да си хапне картопки.

— Времето ѝ за обяд мина. Не очаквах, че ще се забавим чак толкова.

— Не си ли отраснала тук?

Тя си пое дълбоко дъх, докато той караше — както бе обещал — с около трийсет и пет километра в час.

— Трябваше да се сетя.

Седналата в скута ѝ Кали подаде картофче на Гриф.

— Благодаря. Приличаш на майка си.

— Косата на мама.

— Твоята е много красива. Да не би да си ходила при госпожица Вай?

— Това е бабчето, Кали. Госпожица Вай е бабчето.

— Бабчето направи косата ми като на принцеса. Аз съм красива и умна, и добра.

— Виждам. Ти си най-прекрасната принцеса, която се е качвала в джипа ми, така че това означава много за мен. Коя е приятелката ти?

— Това е Фифи. Тя обича пържени картофки.

— Надявам се. — Той зави по алеята към къщата и шеговито възкликна: — Успяхме! Ти извади принцесата и каляската ѝ. Аз ще взема покупките.

— Няма нужда. Мога...

— Да внесеш три торби с покупки, дете и количка и каквото още има в кувара, който мъкнеш ли? Със сигурност можеш, но аз ще взема покупките.

— Вземи мен! — Кали се измъкна от ръцете на Шелби и се хвърли на врата на Гриф.

— Кали, недей...

Той слезе, наведе се и подложи гръб.

— Добре, принцесо, качвай се на борда.

— Иха! — извика Кали и се хвана, докато Шелби се опитваше да слезе от другата врата и да вземе останалото.

Той я изпревари, извади две от торбите и с по една в ръка, докато дъщеря ѝ се подрусваше доволно на гърба му, се отправи към вратата.

— Залючено ли е?

— Май не. Мама може да... — Тя замълча, защото той вече бе влязъл, а Кали се държеше за врата му и бърбеше в ухото му, сякаш бе най-добрият ѝ приятел.

Силно притеснена, Шелби извади количката и последния плик с покупки и метна чантата на Кали на рамо. Успя да внесе всичко в къщата и остави количката до вратата, за да я почисти по-късно.

Той сложи пликите на островчето в средата на кухнята. Преди тя да успее да каже и дума, сърцето ѝ спря, защото той завъртя Кали. Детето увисна надолу с главата, като пискаше от неописуема радост. След това я подхвърли във въздуха и я хвана безпроблемно. Накрая я взе на ръце.

— Обичам те — каза Кали и го целуна звучно по устата.

— Само това ли трябвало да направя? — усмихна се широко той и подръпна косата ѝ. — Очевидно от години подхождам неправилно към завоеванията си.

— Остани да си поиграеш с мен.

— Бих останал, ако можех, но трябва да се върна на работа.

Кали стисна в ръка един кичур от косата му, очевидно я хареса и я нави на пръста си.

— Върни се да си играеш с мен.

— Разбира се, някой път. — Погледна Шелби и се усмихна. Тя забеляза, че очите му са зелени и умни като на котка. — Страхотно дете.

— Така е. Благодаря ти. Ти имаш ли деца?

— Аз ли? Не. — Той остави Кали и я плесна игриво по дупето.

— Трябва да вървя, малка червенокоске.

Тя прегърна крака му.

— Чао, господине.

— Гриф. Само Гриф.

— Гуиф.

— Гррр-иф — поправи я автоматично Шелби.

— Гррр — повтори Кали и се изкиска.

— Гррр-иф трябва да си тръгва — каза той и погледна Шелби. —

Всичко ли внесе?

— Да. Много ти благодаря.

— Няма за какво. — Тръгна към вратата. — Кухнята много ми харесва — добави той и излезе.

Вървеше наперено, помисли си тя.

— Гррр-иф — обърна се Кали към Фифи. — Той е красив, мамо, и мирише хубаво. И ще се върне, за да си играе с мен.

— Ами... ммм. Хм.

— Гладна съм, мамо.

— Какво? А, да. Знам. — Шелби се стегна и се върна към действителността.

8.

Докато майка ѝ се прибере, Шелби бе сложила пилето във фурната, бе обелила картофите и морковите, а на масата в трапезарията — използваше се единствено за важни събития — бяха подредени хубавите чинии.

Не бяха най-хубавите, от бабата на баща ѝ, безценни като сантиментална стойност, а другите, с розите по ръбчетата.

Беше сложила ленени салфетки, като ги сгъна във формата на изправени ветрила, подреди свещите и цветята в средата и довърши последните еклери за профитеролите.

— Мили боже, Шелби! Масата изглежда великолепно, като за височайши гости.

— Ние сме височайши гости.

— И ще се храним като такива. А как хубаво мирише! Открай време знаеш как да подредиш всичко така, че да е красиво.

— Забавно ми е. Надявам се, нямаш нищо против, че поканих баба и дядо.

— Нямам, разбира се. Мама ми каза, когато се отбих в салона след срещата на градинарския клуб и след като двете със Сузана напазарувахме. Купих страшно сладко пролетно костюмче на Кали. Прекарах си страхотно.

Тя остави три торби на плота и започна да вади покупките.

— Нямам търпение да го облече. Не е ли страхотно? Малката поличка на розови и бели райета беше комбинирана с блузка с къдрици. Ами тези розови обувчици! Проверих кой номер носи, така че със сигурност ще ѝ станат. Ако не, ще ги върнем.

— Много ще ѝ харесат, мамо. Направо ще се влюби в обувките.

— Купих и тази сладка блузка с надпис „принцеса“ и невероятна бяла жилетка, обточена с кант. — Продължаваше да вади дрехи, докато говореше. — Тя къде е? Ще иска ли да ги пробва?

— Спи. Извинявай, че спи толкова късно, но всичко ми отне много повече време, отколкото предполагах, след това трябваше да ѝ

направя нещо за обяд, а тя беше развълнувана, затова я сложих да спи чак към три.

— Не се притеснявай. Отбих се в салона и там видях Максин Пинкет — нали помниш, че се премести в Арканзас преди няколко години? Върнала се е на гости и дойде в салона, за да я подстрижа и боядисам. Вече не се занимавам с това, но тя е стара клиентка и знам какво харесва.

Шелби помнеше смътно госпожа Пинкет, затова кимаше, докато пълнеше еклерите с крем.

— Каза ми, че останала много разочарована, когато Кристъл ѝ казала, че не съм на работа. И тъкмо тогава влязох аз и тя ме помоли да я подстрижа. Никак не ѝ харесват стилистите в Литъл Рок. Затова се съгласих. Оказа се, че съпругът на дъщеря ѝ може да постъпи на работа в Охайо, и то след като се премести в Литъл Рок, за да е близо до дъщеря си и трите си внучета. Много ѝ е мъчно. Разбирам я, затова...

Ейда Мей затвори очи и потръпна.

— И с телбод да ми зашиеш устата, пак не мога да млъкна.

— Не е и нужно. Нямахте възможност да натрупаш спомени с Кали повече от три години. А и тя също. Аз съм виновна, мамо.

— Сега вече всичко това е зад гърба ни, имаме възможност за много спомени. Какво правиш? Малки еклерчета ли са това? Я, тя се е събудила. — Ейда Мей погледна към бебелефона, оставен на плота. — Отивам да занеса новите ѝ дрешки и да се позабавляваме. Имаш ли нужда от помощ, миличка?

— Не, мамо, благодаря. Не искам да правиш нищо на тази вечеря, освен да седиш. Така че, върви, позабавлявай се с Кали.

— Дано розовите обувчици ѝ станат, толкова са сладички.

Щеше да я снима с розовите обувки, помисли си Шелби. Кали може и да не ги помни, когато порасне, но щеше да помни, че баба ѝ я е обичала, че ѝ е било приятно да ѝ купува красиви дрехи. Щеше да помни, че бабчето ѝ е правила прическа като на принцеса.

Това бе най-важното. Също като приятна семейна вечеря на масата в трапезарията — това бе наистина важно.

Тя довърши еклерите, поля пилето със сос, за да не прегори, и сложи картофите и морковите.

Трябваше да се преоблече — не само за вечеря, а и за да е готова за срещата с Ема Кейт. Погледна таймера, изтича на горния етаж и влезе на пръсти в стаята си, за да не разсейва Кали и майка си от модното им ревю.

През следващите петнайсет минути не можа да реши какво да облече. Преди имаше три, може би дори четири пъти повече дрехи и никога не се бе замисляла.

Може би, помисли си тя, защото не ѝ се бе струвало важно.

Отивам на бар, напомни си тя. Хората не се обличат официално за там. Беше поне три категории над „Шейди“, но и също толкова под нивото на големия ресторант в хотела.

Спря се на черни дънки и семпла бяла риза. Облече коженото яке, което бе запазила — много го обичаше. Антрацитното сиво отиваше на косата ѝ и не беше толкова строго като черното.

Тъй като вечерите бяха хладни, тя избра боти.

Не бе забравила яденето и щом слезе в кухнята, грабна една престилка и се захвана с бисквитите.

Беше забавно да вложи толкова труд, помисли си тя. После извади красиво плато и се опита да си представи дали няма да изглежда по-добре, ако подреди картофите и морковите около пилето, вместо да ги слага в купи.

Форест влезе през задната врата и попита:

— Какво е това? Мирише вкусно. Много съм гладен.

— Остани за вечеря, ако искаш. Баба и дядо също ще дойдат. Аз готвих.

— Ти си готвила?

— Точно така, Форест Джаксън Померой, така че или оставай, или заминавай.

— Винаги ли си така наконтена, докато готвиш?

— Не съм наконтена. По дяволите! Да не би да съм прекалено нагласена за „Бутлегър“?

Той присви очи.

— Защо питаш?

— Защото, глупако, ще ходя в „Бутлегър“ и не искам да съм неподходящо облечена.

— Попитах защо ще ходиш в бара, след като приготвяш вечеря.

— Ще изляза след вечеря, щом искаш да чуеш всички подробности. Имам среща с Ема Кейт.

Лицето му се проясни.

— А, добре.

— Прекалено нагласена ли съм, или не?

— Добре си. — Той отвори вратата на фурната и погледна пилето. — Изглежда ужасно вкусно.

— И ще бъде точно такава. Сега къш. Трябва да направя предястията.

— Леле, че сме специални! — Той я заобиколи и си взе бира.

— Просто искам да съм мила. Мама ме праща на масаж, баба направи прическа на Кали, а нали видя как са подготвили стаите на горния етаж. Искам да им се отблагодаря.

Той стисна лекичко рамото ѝ.

— Всичко е супер. Масата изглежда страхотно. Радвам се, че имаш среща с Ема Кейт.

— Ще видим дали е така след срещата. Тя ми е ужасно сърдита.

— Защо не ѝ сготвиш пиле за вечеря?

Беше хубаво цялото семейство да се събере за вечеря и да се насладят на всичко, което бе приготвила. Едва сега си даде сметка, че го правят за пръв път. Щеше да има и втори, обеща си тя, тогава щяха да дойдат и Клей, Джили и малкият Джаксън.

Разбра, че се е справила добре, когато дядо ѝ си взе втора порция от всичко, а баба ѝ поиска рецептите.

— Ще ти ги напиша, бабо.

— И за мен. — Ейда Мей стана, за да ѝ помогне да разтребят. — Това пиле направо засрами моето.

— Дано сте си оставили място за десерта.

— Имаме място, нали, Кали? — Джак погали корема си и Кали се отпусна назад, за да погали своя.

Най-голямо удоволствие ѝ доставиха ококорените очи, когато внесе кулата от профитероли, залети с разтопен шоколад.

— Това е по-красиво, отколкото в ресторант — възкликна баща ѝ. — Дали е и толкова вкусно, колкото изглежда?

— Ще разбереш. Трябва да тръгвам, така че, мамо, би ли сервирала? Не искам да закъснявам.

— Никъде няма да ходиш без червило. — Това бе закон на баба й. — Нещо с малко розово. Пролет е.

— Добре. Накарай Форест да помогне с чиниите.

— Щях да помогна — отвърна бързо той. Стисна ръката й, когато тя се наведе, за да целуне Кали. — Вечерята беше вълшебна, Шелби. Да не пиеш, преди да се качиш зад волана.

— Ти си този с бирата на масата. Кали, да слушкаш.

— Баба каза, че ще има вана с пяна.

— Колко забавно. Няма да се бавя.

— Напротив, забави се. — Ейда Мей сервира щедри порции еклери. — Върви да се позабавляваш.

— Добре. Да не...

— Къш!

— Добре де.

Беше й странно, че излиза вечерта, сама. А колко беше нервна, колко се притесняваше, че Ема Кейт няма да й прости.

Независимо от всичко си сложи червило и малко руж. Подкара към града с надеждата да намери правилните думи, да се сдобри с приятелката си и да я върне отново в живота си.

Уличните лампи блестяха и тя забеляза светлини високо в планината. Магазините затваряха в шест, но тя забеляза, че пицарията е пълна. Имаше и хора, тръгнали на разходка.

Паркингът на бара бе вече пълен и тя започна да търси място на улицата. Струваше й усилие, за да слезе от колата, но накрая го направи и вървя половин пресечка. Отвори вратата и влезе в шумното заведение.

Не помнеше тук да е било толкова пълно през седмицата. Но по онова време не бе достигнала възрастта, на която имаше право да пие, така че бе прекарвала по-голямата част от времето в сладоледения салон или в пицарията.

Повечето маси и сепарета бяха пълни, миришеше на бира и скара.

— Как сте? — Една сервитьорка се приближи към нея с приятна усмивка, а тъмните й очи обходиха помещението, вероятно за да открие свободна маса. — Мога да ви настаня на бара, ако... Шелби? Шелби Ан Померой?

Шелби бе погълната от прегръдка, която ухаеше на прасковени цветове.

Жената отстъпи — беше красива, с блестяща опъната кожа и тъмни очи с гъсти мигли.

— Не ме ли помниш?

— Много се извинявам, аз... — В този момент се сети. — Танзи?

— Значи помниш. Явно ти трябваше време. Променила съм се малко.

— Малко ли? — Онази Танзи Джонсън, която познаваше, беше грозновата, с разстояние между зъбите, имаше акне и носеше очила. Жената пред нея бе с великолепни извивки и прелестна усмивка, чиста кожа и блестящи очи.

— Кожата ми се изчисти, поналях се, оправих си зъбите и нося контактни лещи.

— Изглеждаш божествено.

— Приятно ми е да го чуя. Но пък вие двете с Ема Кейт никога не сте ми се подигравали като останалите момичета. Моите съболезнования за съпруга ти, Шелби, но се радвам, че си у дома.

— Благодаря. Сега тук ли работиш? По-пълно е, отколкото помня, и по-приятно.

— Радвам се, защото не само работя тук. Аз съм управителят. И съм омъжена за собственика.

— Охо! Нещата са се променили. Кога се омъжи?

— Преди година, през юни. При първа възможност ще ти разкажа за моя Дерик, но сега Ема Кейт те чака.

— Тук ли е вече?

— Ще те заведе. Запазила съм ви ъглово сепаре — страхотно местенце, особено вечерта, когато сервираме безплатни крилца. — Тя хвана Шелби под ръка. — Имаш дъщеричка, нали?

— Кали. На три годинки.

— И аз чакам.

— Честито, Танзи. — Това бе повод за нова прегръдка. — Честито.

— Тъкмо влизам в четвъртата седмица. Знам, че трябва да се чака до края на първия триместър, но нямам търпение. Затова казвам на всички, дори на напълно непознати. Виж кого открих!

Ема Кейт вдигна поглед от телефона си.

— Успя, значи.

— Да. Извинявай, ако съм закъсняла.

— Не си. Забравих, че тази вечер има крилца, затова помолих Танзи да ни запази маса и дойдох по-рано.

— Сядай. — Танзи махна към сепарето. — Вие двете имате доста да наваксвате. Какво да ти донеса, Шелби? Първите напитки са от заведението.

— Аз съм с кола, така че... Едва ли ще се напия от една чаша вино.

— Предлагаме приятна селекция. — Танзи изброи няколко възможности.

— Пино ноар.

— Веднага ще го донеса. А за теб, Ема Кейт?

Ема Кейт вдигна бирата си.

— Имам си, Танзи.

— Много се радвам, че ви видях. — Танзи стисна рамото на Шелби и си тръгна.

— В първия момент не я познах.

— Пораснала е. Тя е най-щастливият човек, когото познавам, но пък открай време си беше слънчево момиче.

— Въпреки че през повечето време я тормозеха. Помня как в гимназията Мелъди Бънкър и Джолийн Нютън не спираха да я мачкат.

— Мелъди е кисела и нахална и досега. Беше на второ място в конкурса „Мис Тенеси“ и не спря да се хвали. Още не може да преживее, че ти стана кралица на бала.

— Господи, не съм се сещала за това от години.

— Целта в живота на Мелъди е да е най-красива и най-популярна. Да, ама не стана. Да не говорим, че и Джолийн не се е развила кой знае колко. — Ема Кейт се отпусна назад, настани се в ъгъла на сепарето по диагонал от Шелби. — Сгодена е за сина на собствениците на хотела и обича да се разкарва из града в готината кола, която татко ѝ е купил.

Сервитърката донесе виното на Шелби.

— Танзи казва „наздраве“. Ако искате още нещо, веднага ме повикайте.

— Благодаря. Пет пари не давам за Мелъди и Джолийн — продължи Шелби, като завъртя чашата между пръстите си. — Разкажи

ми за себе си. Ти учеше за медицинска сестра, точно както искаше. Хареса ли ти в Балтимор?

— Горе-долу. Сприятелих се с нови хора, имах добра работа. Запознах се с Мат.

— Сериозни ли са отношенията ви с Мат?

— Дотолкова, че изтърпях шока и ужаса на мама, когато ѝ казах, че ще живеем заедно. Все още ми чете лекции и настоява да се ожена и да родя.

— Ти не искаш ли?

— Аз не бързам като теб.

Шелби прие удара и отпи глътка вино.

— Харесва ли ти работата в клиниката?

— Трябва да съм пълна глупачка, ако не ми харесва да работя с доктор Померой. Баща ти е страхотен човек, чудесен лекар. — След като отпи нова глътка бира, Ема Кейт се изправи и попита: — Какво искаше да кажеш с това, че не си имала пари, за да се върнеш? Доколкото разбрах, си била потънала в пари.

— Ричард се занимаваше с парите. Аз не работех...

— Не искаше ли да работиш?

— Трябваше да се грижа за Кали и за къщата. Освен това нямам квалификации за никаква сериозна работа. Не завърших колеж, нито пък...

— Ами пеенето?

Обърка се, когато не успя да довърши изречението. Навремето двете с Ема Кейт довършваха изреченията си, но сега вече бе различно.

— Беше просто детска фантазия. Нямах нито опит, нито умения. Родих дете, той се ожени за мен, осигуряваше ни двете с Кали и ни купи хубав дом.

Ема Кейт отново се облегна назад.

— Това ли искаше? Да те осигуряват?

— Вече имах Кали, нямах умения, нито образование...

— Той ли ти каза, че си глупава? Нали искаш да ти простя, Шелби? — настоя Ема Кейт, когато Шелби продължи да мълчи. — Кажи ми истината. Погледни ме в очите и ми кажи истината.

— През цялото време, по един или друг начин. Не грешеше. Аз не умеех нищо.

— Това са пълни дивотии. — Очите на Ема Кейт пламнаха, тя остави бирата на масата и се приведе напред. — Ти не беше просто певица в групата, ти се занимаваше и с мениджмънта, и с маркетинга. Ти измисляше какво и как да се прави. Направиха те помощник-мениджър в книжарницата на колежа, и то след като беше работила там само месец. Започна да пишеш песни, и всичките бяха много хубави, Шелби. Дявол да го вземе, много добре знаеше как да се справяш. Бяхме на шестнайсет, когато промени до неузнаваемост стаята ми, и не само че я направи красива, а измисли и как да убедиш мама. Не ми казвай, че не можеш да правиш нищо. Това са неговите приказки. Говори от свое име.

Думите, изстреляни като от картечница, оставиха Шелби без дъх.

— Тези неща не са нито практични, нито реалистични. Ема Кейт, нещата се променят, когато имаш дете и то зависи от теб. Бях домакиня, стоях си у дома. В това няма нищо лошо.

— Наистина няма нищо лошо... стига да ти доставя удоволствие, и ако има кой да го оцени. Но според мен не е било така. Когато говориш по този въпрос, ми изглеждаш нещастна.

Тя поклати глава.

— Най-хубавото нещо в живота ми е, че съм майка на Кали — тя е моята светлинка. Ричард работеше, за да мога да си остана вкъщи с нея. Много майки, които искат, не могат да си го позволят, затова съм доволна, че той ни осигуряваше.

— Пак тази дума.

Прилоша ѝ. Срамуваше се.

— Трябва ли да говорим по този въпрос?

— Искаш да ти простя, защото избяга — добре. Но да ти простя, че ме отрязал, че не се вясваше тук, че не беше до мен, когато имах нужда от теб — това е друго. Ти обаче заобикаляш истината.

Защото истината бе черна и ужасна. Шумът от гласовете и тракането на чинии, който ѝ се струваше приятен и забавен, когато влезе, сега блъскаше в главата ѝ.

Гърлото ѝ бе пресъхнало и я болеше. Съжали, че не е поръчала вода. Въпреки това успя да заговори.

— Нямах пари, защото, ако успееш да заделя хиляда долара, той щеше да ги намери и да ги вземе. За да инвестира — така казваше, защото аз нямах усет към парите. Имах текущи сметки, ако исках да си

купя дрехи или пък играчка за Кали, така че не ми трябваха пари в брой. Нямахте защо да се оплаквам. Имаше кой да чисти, кой да ми помага с Кали, кой да готви — защото аз можех да готвя само по селски. Трябваше да проявя благодарност. Не можех да тръгна към Тенеси всеки път, когато някой почине, или се жени, или пък има рожден ден. Той имаше нужда съпругата му да си е у дома.

— Той те е откъснал от семейството и от приятелите ти. Той е смачкал целия ти свят, и на всичко отгоре те е карал да си благодарна за тази работа.

Точно така бе постъпил. Не беше разбрала истината, защото всичко се бе случило постепенно — докато не й остана нищо.

— Понякога си мислех, че ме мрази, но не беше така. Той нямаше никакви чувства към мен. През първите няколко месеца, дори през първата година, беше вълнуващо, прекрасно. Той ме караше да се чувствам специална. Оставях го да се занимава с всичко; бях съгласна. Бях бременна с Кали и много щастлива. След като тя се роди, той... Всичко стана различно.

Пое си дъх и се насили да продължи.

— Мислех, че е различно, защото бебето променя много неща. Той не й обръщаше особено внимание, а ако кажех нещо по този въпрос, се правеше на обиден. Нали се грижел да имам добър живот? Аз не исках да пътувам много с бебето, а той не настояваше. Затова през повечето време го нямаше. Понякога се връщаше и нещата се оправяха за известно време, понякога не. Никога не се знаеше дали ще е добре, или зле. Дори не можех да предположа, затова се стараех всичко да бъде както той го харесва. Исках дъщеря ми да има спокоен, щастлив дом. Това беше най-важното.

— Но ти не си била щастлива.

— Такъв живот си бях създавала, Ема Кейт. Това беше изборът ми.

— Избрала си да те тормозят.

Тя усети как гърбът ѝ се напруга.

— Той никога не ми е посягал, нито пък на Кали.

— Достатъчно умна си и знаеш, че това не е единственият тормоз.

Въпреки че говореше остро и сериозно, тя шепнеше. Дори в шумния ресторант, хората често дочуваха онова, което не трябва.

— Карал те е да се чувстваш като нищожество, незначителна, глупава и задължена. Откъснал те е, доколкото е могъл, от хората, които ти носят щастие. Ако съдя по онова, което ми казваш, той е използвал Кали, за да те държи под контрол.

— Може и така да е. Сега вече е мъртъв, така че всичко приключи.

— Щеше ли да останеш с него, да продължиш да живееш по този начин?

Шелби се намръщи и прокара пръст по ръба на чашата.

— Мислих за развод — щях да бъда първата в семейството и това ми тежеше. Въпреки това обмислях възможността, особено когато той замина на последното си пътуване. Трябваше да бъдем тримата, семейна почивка. Да прекараме няколко дни на топло. Но когато Кали се разболя, не можахме да заминем и той тръгна сам. Остави ни в онази ужасна къща в деня след Коледа. Аз не познавах абсолютно никого там, а детето имаше висока температура.

Сега вече тя вдигна поглед и част от съдържания гняв избликна.

— Дори не се сбогува с нея, да не би да е заразноболна — така каза. Помислих си, че не я обича. Нямах проблем, че не обича мен, но вече ми беше ясно, че не обича и нея, а тя не го заслужаваше. Тя наистина заслужава нещо по-добро. Мислих за развод, но нямах пари за адвокат; казах си, че той има много пари и може да довърши развода. Ами ако ми вземе Кали напук? Обмислях какво да правя и как да постъпя, когато дойдоха от полицията. Казаха, че станал нещастен случай, в Южна Каролина — яхтата и Ричард са изчезнали.

Тя взе чашата с вино.

— Той изпратил сигнал за бедствие; казал, че лодката пропуска вода, а моторът бил спрял. Говорили с него и взели — как се казва? — местоположение, посока, все едно. Изпратили спасителна лодка, но по някое време изгубили контакт. Открили яхтата разнебитена. Търсиха го почти седмица. Открили някои негови неща. Дъждобранът му — разкъсан; едната обувка. Само едната. Открили и спасителните жилетки. Казаха, че яхтата се била преобърнала, той бил повлечен от вълните и по всяка вероятност се е удавил. Затова не се наложи да обмислям развода.

— Ако се чувстваш виновна, значи си глупачка.

— Вече не се чувствам виновна.

— Има и още, нали?

— Има, но засега стига. Може ли да спрем? — Тъй като имаше нужда от топлота, тя стисна ръката на Ема Кейт. — Извинявай, че те нараних. Извинявай, че не бях достатъчно силна, за да се боря за онова, което е правилно и добро. Просто... Господи, имам нужда от вода! — Огледа се за сервитьорката, после изскочи от сепарето.

— Чакай!

Шелби заобикаляше масите; опита се да се промъкне през тълпата, скупчила се край бара. Ема Кейт я последва.

— Лошо ли ти е? Тоалетната е в другия край.

— Не, стори ми се, че видях някого.

— Когато има безплатни крилца, идват много хора.

— Не, говоря за един човек от Филадельфия. Частен детектив, който дойде да търси Ричард.

— Частен детектив ли? Това е нещо ново.

— Не е възможно да съм го видяла. Няма начин. Просто говорехме за Ричард и мислех за него. В момента не искам да мисля повече за това. Искам малко да си почина.

— Добре.

— Може ли да поговорим за нещо друго? Дори за Мелъди и Джолийн, пет пари не давам. За каквото и да е.

— Бони Джо Фарнсуърт ще се развежда. Омъжи се за Лес Уикет. Сватбата беше помпозна, не са минали и две години оттогава.

— Чух. Пак се била хванала с Бойд Катъри, били във Флорида и сигурно правели наркотици заедно с братовчедите му.

— Влизаш в крачка. Да се върнем да седнем. Искам още една бира, защото няма да карам.

Шелби тръгна доволно след нея.

— Живееш наблизко?

— Да, в един от апартаментите над „Маунтин Трежърс“, затова паркирах колата и дойдох пеш. Чакай да намеря сервитьорката и... о, по дяволите!

— Какво?

— Току-що влязоха Мат и Гриф. Сипаха ме. Трябваше да пратя есемес на Мат, ако не искам да идва, за да ми осигури оправдание да се отърва от теб. Не искам, но ще трябва да изтърпим момчетата, така че няма да мога да те разпитвам вече. Спокойно.

— Казах ти повече, отколкото на другите, освен на бабчето.

— Засега става — усмихна се Ема Кейт и махна с ръка.

— Твоят Мат е страхотно готин.

— Така си е. И много го бива в ръцете.

Шелби се задави от смях. Мат продължи да се промъква към тях. Пъхна красивите си ръце под лактите на Ема Кейт, изправи я на крака и я целуна.

— Ето го и моето момиче. — После се обърна и попита: — Значи ти си Шелби?

— Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен. Нали не си тръгвахте?

— Връщяхме се към масата — отвърна Ема Кейт. — Готова съм за нова чаша.

— Този път Гриф черпи.

— Две бири „Блек Беър“. Аз май ще пия „Бомбардиър“. А ти, Шелби?

— За мен чаша вода.

— Не знам дали ще мога да си я позволя, но ще се жертвам, щом е за теб.

— С кола съм — обясни Шелби, докато се промъкваха към сепарето.

— А ние не — отвърна весело Мат и прегърна Ема Кейт през раменете, след като седнаха. — Прекарахме чудесен ден. Развихрихме се у майка ти, мила, и плотът е готов.

— На нея хареса ли й?

— Не й хареса. Направо се влюби в него. Казах ти аз, че ще стане така.

— Ти имаш повече вяра и по-малко опит с изчанченото мислене на мама.

— Видях кухнята онзи ден, когато някои от шкафовете бяха монтирани — обърна се Шелби към Мат. — Изглеждаше супер. Добре работите.

— Приятелката ти ми харесва. Има чудесен вкус и набито око. Радваш ли се, че се прибра?

— Да, много. Тук ми е мястото. За теб промяната е голяма след Балтимор.

— Не можех да изпусна това съкровище.

— Това показва, че и ти имаш чудесен вкус и набито око.

— Да пием за тези думи, когато Гриф донесе бирите. Той каза, че дъщеря ти е върхът.

— И аз мисля така.

— Гриф кога е виждал Кали? — учуди се Ема Кейт.

— Днес ме закара до нас, защото мъкнех и пазарски торби, и Кали, а вървах пеша. В магазина не помислих. Тя е луда по него.

— Май и той е луд по нея. Така... — Мат се усмихна и нави кичур от косата на Ема Кейт на пръста си. — След като вече станяхме толкова добри приятели, кажи ми нещо срамно за Ема Кейт, за което майка ѝ няма представа. Вече изкопчих повечето срамотии от Бици.

— Не мога. Как да ти разкажа за случая, когато тя открадна две кутии „Бъдуайзър“ от запасите на баща си и двете се измъкнахме от къщата и ги изпихме, а тя повърна в хортензиите на майка си?

— Повърнала ли е? Моята хортензийка се е опиянчила от един кен „Бъдуайзър“, а?

— Бяхме на четиринайсет. — Ема Кейт присви очи към Шелби, но в тях се таеше смях. — А на Шелби ѝ беше още по-зле.

— Самата истина. Гълтах максимално бързо, защото ми беше горчиво, а след това повърнах. Така и не се научих да пия бира.

— Тя не харесва бира, а? — Гриф остави чашите пред приятелите си и чаша вода с резен лимон пред Шелби, след това се настани до нея. — Това може и да съсипе плановете ми да те помоля да убедиш Вайола да избяга с мен.

— Това е колкото шега, толкова и истина. — Мат вдигна чашата си. — Е, за приятелите, дори когато не проявяват и капка здрав разум и не пият бира.

Привет седна в колата си и започна да записва. Беше паркирал от другата страна на улицата срещу мястото, където Шелби бе оставила минивана си. Младата вдовица се забавляваше, пиеше вино със стара приятелка. Не беше чак толкова задръстена, колкото си мислеше, защото за малко да го забележи.

Сега май бе на двойна среща в местния бар.

Но не бе направила нищо подозрително; не пилееше пари.

Може би нямаше нищо общо с цялата работа. Може би не знаеше нищо.

А може би беше достатъчно умна да си седи в Тенеси, докато реши, че хоризонтът е чист. Като се има предвид какво е заложено, нищо не му пречеше да остане още ден-два.

За своя дял от почти трийсет милиона, щеше да отдели колкото време е необходимо.

9.

Беше се забавлявала като възрастен човек, беше прекарала нормална вечер с хора на своята възраст. Видя как искриците на старото ѝ приятелство с Ема Кейт се разпалват и това ѝ даде надежда, че нещата ще се оправят.

Видя един мъж, който ѝ се стори свестен — това бе думата, която ѝ хрумна — влюбен в приятелката ѝ.

Хареса ѝ как двамата се гледаха. Отношенията им бяха непринудени, имаше и искрици на фамилиарност. Беше виждала приятелката си влюбена и преди, но онова бяха тийнейджърски терзания и драми, които блясваха като комета в нощното небе и бързо изчезваха от погледа. Сега обаче отношенията на двамата бяха истински, стабилни — като млади фиданки, пуснали корени.

Ако изгубените години се върнеха — не само с начина, по който Ема Кейт и Мат се разбираха, а с връзката между нея и Гриф и очевидно братските отношения между Мат и Гриф, тя щеше да е безкрайно благодарна, че са я приели в малкия си кръг.

Може би трябваше да се постарее повече и да се отпусне, докато седеше до Гриф — коленете им се допираха в малкото сепаре. Толкова отдавна не бе седяла близо до мъж, и това обясняваше защо от време на време потръпваше. С него обаче се разговаряше лесно — и с тримата беше така. А колко хубаво беше да не говори за себе си и за проблемите си поне за час.

Отпиваше от водата и ѝ се искаше да продължи все така.

— Нещата в Ридж не са се променили чак толкова. Едва ли ти е било лесно да започнеш бизнес тук, още повече че не си... местен.

Мат се усмихна широко.

— Говориш за нас, янките.

— И това има значение. Имаш обаче много симпатичен акцент — каза Шелби и той се разсмя.

— Има значение, че сме добри — и то много добри. Да не забравяме и фактора Ема Кейт. — Той разроши и без това непокорната

й коса. — Някои хора бяха любопитни за онзи янки, който забърсал Ема Кейт, и затова ни наемаха за разни дребни нещица.

— Боядисване — обясни Гриф. — Мислех, че вече никога няма да се отървем от бояджийските услуги. След това бащата на Ема Кейт ни даде тласък, когато едно дърво падна върху къщата на семейство Холистър. Повикаха го да оправи покрива, а той ги накара да вземат нас за другите неща. Техният лош късмет беше добър за нас.

— Тези Холистър са ни роднини — замисли се Шелби. — Братовчедка ми Ларк се е лепнала за едно от момчетата.

— За същите става въпрос — потвърди Ема Кейт. — А баба ти им даде нов тласък.

— Сериозно?

— Тя нае Дюи Трейк и екипа му — те са от Меривил, за да направят стаята за релаксация в спа центъра и да довършат малкия вътрешен двор. Разни дребни неща — продължи Ема Кейт.

— А господин Къртис? Нали той й вършеше работата?

— Той се пенсионира преди две години, и дори баба ти не успя да го убеди да работи. Затова тя нае Трейк, но тази работа продължи не повече от две седмици.

— Кофти. — Гриф надигна бирата.

— Прекалено много пари искаха — добави Мат.

— И баба ти беше на същото мнение и го разкара.

— По същото време бях там — заразказва Гриф. — Леле, на нищо го направи. Беше там от четири дни и вече закъсняваше с изпълнението, надрънка куп глупости. Тя му съдра кожата и го отпрати по живо, по здраво.

— Типично в стила на баба.

— Тогава си паднах по нея — въздъхна Гриф и се усмихна замечтано. — Жена, която може да сложи мъж на мястото му, е просто страхотна. За да не изпусна възможността...

— Лошият късмет на Дюи Трейк се превърна в истински късмет за вас.

— Именно. Попитах я дали ще ми позволи да огледам.

— Гриф е връзката ни с общността — обясни Мат.

— А Мат се грижи за сметките. Получава се. Хвърлих един поглед, помолих да видя плановете и казах, че ще мога да й представя сметка на следващия ден, но й дадох приблизителна сума на мига.

— С единайсет хиляди по-малко — напомни му Мат.

— Тя ме огледа преценяващо — сигурно познаваш този поглед на госпожица Вай.

— Изпитвала съм го безброй пъти върху себе си — призна Шелби.

— Паднах си още повече по нея, но се въздържах и не я помолих да избяга с мен. Подходящият момент е всичко. А тя каза: „Момче, искам тази работа да е приключена до Коледа, и да се свърши както трябва. Напиши ми сметката и ми я представи още утре сутринта. Ако ми хареса, бъди готов да започнеш веднага“.

— Значи те е харесала.

— Да, а останалото е в историята — заяви Гриф. — Щом Вайола Донахю ти даде зелена светлина, пътят ти е разчистен.

— Не беше зле и когато Гриф взе старата къща, барабар с шестнайсетте декара буренясалата градина — обади се Мат. — Тя просто плачеше: „Купи ме, Гриф, хайде! Имам невероятен потенциал“.

— Така си е — съгласи се Шелби. Спечели си бърза, искрена усмивка от Гриф и усети как потръпва.

— Няма как да я пропуснеш, ако знаеш къде да гледаш. Много хора мислеха — може би още мислят — че съм луд.

— Това сигурно ти е повишило акциите. Ние тук, в Юга, ценим лудите.

— Ти познаваш ли малкия Лот от Балтимор? — започна Ема Кейт.

— Май е малко смахнат — отбеляза Шелби. — Но пък има добри ръце.

Тя видя, че Форест влиза в заведението, и си помисли: Проверява ме. Някои неща не се променят.

— Представителят на закона пристига — отбеляза Гриф, когато Форест се отправи към сепарето. — Здравсти, Померой. Това да не би да е полицейска акция?

— Не съм на работа. Дошъл съм за бира и някоя лудетина.

— Тази е заета. — Мат се притисна по-близо до Ема Кейт. — Но може да седнеш и да си поръчаш бира.

— Първо бирата. — Той кимна към чашата на Шелби и попита: — Това вода ли е?

— Да, татко. От къщи ли идваш? Кали добре ли е?

— Да, мамо. Накисна се във ваната с пяна до тавана, накара дядо й да й разкаже две приказки и спеше заедно с Фифи, когато я оставих. Искаш ли още вода?

— Дали не трябва да се прибирам?

— Спокойно. Още по едно? — попита той останалите.

— За мен диетична кола, Форест — каза Ема Кейт. — Вече си изпих полагаемото.

Когато брат й отиде да поръча напитките, Шелби се огледа.

— Знам, че не идвахме често тук, но не помня да е имало чак толкова много хора.

— Нямах представа какво е в събота. — Тъй като си беше поръчал нова бира, Мат допи чашата. — Има музика на живо. Двамата с Гриф говорихме с Танзи — а тя говори с Дерик — да сложат по-голяма сцена, дансинг и втори бар.

— Могат да организират частни партита. — Гриф огледа заведението. — Запазваш оригиналната архитектура и се стараеш да има добра акустика, добър поток от хора. Получава се.

— Напитките идват. — Форест се сви в самия край на пейката. — Как върви кухнята на госпожица Бици?

— Още два дни — отвърна Мат, — и приключваме.

— Да знаеш, че мама иска да направи голяма баня, свързана със спалнята. Исква и кабина за сауна. — Присви очи към Гриф. — Знаеш, нали?

— Може и да сме поприказвали по въпроса.

— Така старата стая на Шелби отива по дяволите. Тя сега спи в стаята на Клей, Кали е в моята, и повече няма.

— Да не би да имаш намерение да се върнеш да живееш при родителите си?

— Но, но човек не знае какво може да се случи. — Той стрелна Шелби с поглед. — А ти? Ако тя си постигне своето — а това със сигурност ще стане — и нещо при мен се промени, ще се преместя у вас.

— Има предостатъчно място. Остава ли уговорката за неделя?

— Ти ли ще черпиш с бира?

— Да.

— Значи ще дойда.

— Гриф иска да съборим няколко стени в старата къща на Трипълхорн — обясни Ема Кейт на Шелби.

— Мислиш ли, че след като поживея там двайсетина години, ще започнат да й казват „старата къща на Лот“?

— Не — заяви Форест. Сервитьорката донесе напитките и той каза: — Здравсти, Лорна, как си тази вечер?

— Супер, но щях да съм още по-добре, ако седях и си пийвах с красиви мъже.

Остави пълната чаша пред Шелби и взе празната.

— Да се пазиш от този, миличка. — Тя побутна Гриф по рамото. — Чаровник като него може да убеди всяка жена в каквото пожелае.

— В безопасност съм. Той е хвърлил око на баба ми.

Лорна подпря подноса на ханша си.

— Ти ли си внучката на Вай? Ама, разбира се — много си приличате. Тя е неземно щастлива, че си се прибрала заедно с дъщеричката си. Днес бях в салона и тя ми показа снимката на малката, която е направила с телефона, след като й е сплела косата. Страшна хубавица.

— Благодаря.

— Извикайте ме, ако имате нужда от нещо друго. Чух те, Прентис! — провикна се Лорна през рамо. След това я повикаха от друга маса. — Дръж го под око — каза тя на Шелби.

— Не я помня. Трябва ли?

— Нали помниш госпожица Клайд?

— В дванайсети клас ни преподаваше английска литература.

— На всички ни е преподавала. Лорна й е сестра. Премести се от Нашвил преди около три години. Съпругът й починал от инфаркт на петдесет.

— Много тъжно.

— Нямали деца, затова тя си събрала багажа и дошла да живее при сестра си. — Форест отпи от бирата. — Дерик разправя, че Танзи е дясната му ръка тук, а Лорна — лявата. Видя ли Танзи?

— Да. Трябваше ми повече от минута, докато я позная. Мат ми каза, че смятали да разширят заведението, да сложат дансинг и втори бар.

— Сега вече оплеска нещата — сръза я Ема Кейт, когато разговорът се пренесе към събаряне и строителни материали. — От

тук нататък ще слушаме само за работа.

Тя обичаше разговорите за строителство, освен това ѝ беше приятно, че има още половин час с брат си.

— Беше ми много приятно, но трябва да тръгвам.

— Ще те изпратя до колата ти — каза Гриф и стана, за да може тя да излезе от сепарето.

— Глупости. Струва ми се, че благодарение на брат ми улиците на Ридж са сигурни и безопасни. Седни на моето място — подкани тя Форест. — Ще ти е по-удобно.

— Веднага. Прати ми есемес, когато се прибереш.

Тя се разсмя, но разбра, че той говори сериозно.

— Какво ще кажеш да ти пратя есемес, ако имам проблеми по дългия два километра път? Лека нощ на всички. Благодаря за напитката, Гриф.

— Беше вода.

— Следващия път ще се постарая да те разоря.

Излезе щастлива. Дори отвори прозореца, въпреки че беше студено, пусна радиото и запя с него. Не забеляза автомобила, който тръгна след нея.

В бара Форест се настани на нейното място.

— Искаш да я изпратиш до колата, а?

Гриф заби поглед в чашата с бира.

— Сестра ти е готина.

— Не ме карай да те удрям.

— Дори да ме удариш, тя пак ще си остане готина.

Форест реши да не му обръща внимание и насочи вниманието си към Ема Кейт.

— Вие двете май сте се сдобрили.

— Поне започнахме.

— Какво успя да измъкнеш от нея?

— Достатъчно, за да съм сигурна, че проклетият ѝ съпруг е бил голям гад. Ти пръв се усети, Форест.

— Да. — Очите му станаха леденостудени, а устните му изтъняха. — Но не можех да направя абсолютно нищо.

— Какво е направил този гад? — попита Гриф.

— Накарал я е да се почувства незначителна и тъпа и си е държал парите под ключ. — Гневът, който бе потискала досега,

избликна. — Бил е от мъжете, които си имат извънбрачна връзка, докато жената се грижи за бебето у дома, а доколкото разбирам, пет пари не е давал за детето. Има и още. Сигурна съм, че има още. Тя обаче не ми каза всичко.

Ема Кейт си пое дълбоко дъх.

— Кълна се, че ако не беше умрял, щях да ти държа палтото, докато го сритваш, Форест, или пък ти щеше да държиш моето.

— Трябвало е тя да го срита.

— Обзалагам се, че никой никога не те е карал да се чувстваш тъп и незначителен — поклати глава Гриф. Замисли се за тъжните очи и за веселото малко момиченце, което отсега флиртуваше.

Гневът му припламна. Щеше да избухне — бавно, постепенно и разрушително.

— Сестра ми имаше връзка с един тип. Пасивно агресивен, манипулативен гадняр. Беше я смачкал, при това само за няколко месеца. Нямаха деца. Такива хора започват, като те карат да се чувстваш като най-невероятния човек на планетата, показват ти, че си съвършен, че имат невероятен късмет, че си попаднал в живота им. След това започват да се отдръпват, по малко, постепенно. Беше страшно отслабнала, а тя никога не е била дебела.

— Наистина — съгласи се Форест. — Познавам я. Сестра ти е готина.

— Добре изиграно. Онзи кретен не оставяше Джоли на мира. Защо не направи нещо с косата си? Ако не може да си позволи подобър салон, защото работи на тъпа работа, той щял да плати.

— Целуваш, после риташ яко — обади се Мат. — Помня го. Когато Джоли най-сетне се отърва, Гриф го подведе да го удари.

— Искях да го пребия, а по този начин можех да кажа, че той ме е нападнал.

— Пак си е нападение.

— Млъквай, господин заместник-шериф, струваше си.

— Шелби винаги е била толкова... каква е думата? — замисли се Форест.

— Жизнена — помогна му Ема Кейт. — Тя вършеше всичко. Няма да прегази човек, за да постигне своето, но беше много амбициозна. Ако се опиташ да я прегазиш, нея или друг, особено друг — тя погледна Гриф, — щеше да ти даде да разбереш.

— Все още е жизнена. Вие двете вероятно не го виждате, защото се познавате открай време. Аз обаче го виждам.

Ема Кейт наклони глава към Гриф.

— Гриф Лот, Шелби каза, че дъщеря ѝ много си падала по теб. Ти падаш ли си по майката?

— Брат ѝ седи до мен и вече заплаши да ме фрасне.

— Тя е твой тип — обади се Мат.

— Мой тип ли?

— Защото нямаш тип, стига да е жена.

— Брат ѝ седи до мен — повтори Гриф и вдигна чашата бира.

Шелби отиде на срещата в парка и се забавлява почти колкото Кали. Най-хубавото беше, че двете с майката на Челси се разбраха. Трейси да гледа момичетата за няколко часа, докато Шелби свърши малко работа на следващия ден, а два дни по-късно Шелби щеше да направи същото за нея.

Всички печелеха.

Може би, помисли си тя, докато си разглеждаше гардероба, щеше да успее да си намери работа на половин ден.

Избра семпла жълта пролетна рокля и хубави бежови обувки, а отгоре облече късо сако.

Върза косата си на опашка и сложи обеци с малки перлички. Бяха изкуствени, имаше ги още от колежа, но бяха красиви и отиваха на тоалета.

Тъй като майка ѝ се върна на работа, двете с Кали бяха сами в къщата и не ѝ се налагаше да обяснява защо се гласи, за да си търси работа. Ако имаше късмет и си намери, щеше да постави всички пред свършен факт.

Ами ако си намери работа и продаде къщата? Тогава щеше да се разтанцува по Хай стрийт пред погледа на Господ и на всички хора.

— Мама е красива.

— Кали е по-красива. — Шелби погледна към леглото, където се беше настанила Кали и събличаше двете кукли Барби.

— Миличка, защото куклите са голи?

— Трябва да ги преоблека за Челси. Челси има котенце, Снежанка. Може ли и аз да си имам котенце?

Шелби погледна старото куче, което хъркаше край леглото.

— А според теб, как ще се почувства Кланси?

— Може да си играе с котенцето. Моето ще се казва Фиона, като в „Шрек“. Може ли котенце, мамо? И кученце. Много искам кученце.

— Когато си имаме наша къща, ще си вземем коте.

— И кученце! Кученцето ще се казва Магаре, като в „Шрек“.

— Ще видим.

Ричард бе забранил домашните животни. Когато двете с Кали си намерят къща, щяха да си имат и куче, и котка.

— И пони!

— Прекаляваш, Кали Роуз. — Грабна я и я завъртя. — Мама красива ли е днес? Искам да изглеждам много добре.

— Мама е красива.

Притисна буза към бузата на дъщеря си.

— Кали, ти си най-прекрасното нещо на този свят.

— Време ли е да ходим у Челси?

— Почти. Облечи куклите, след това ще ги сложим в чантата на Кали и ще ги занесем у Челси.

Тя остави Кали, побъбри с Трейси и се отправи към града.

Беше способна да го направи, каза си. Беше достатъчно умна, за да се научи. Знаеше някои неща за изкуството и познаваше — е, това беше преди — някои от местните хора на изкуството. Беше напълно нормално да я вземат на работа в „Артфул Ридж“.

След като паркира, тя поседя известно време, за да се овладее.

Не показвай, че си отчаяна. В най-лошия случай, купи нещо. Ще се справиш.

Лепна усмивка на лицето си, без да обръща внимание на присвиването в стомаха, слезе от колата и тръгна по тротоара към „Артфул Ридж“.

Колко беше красиво — щеше да ѝ достави удоволствие да прекара известно време тук. Носеше се мирис на ароматни свещи, вътре нахлуваше естествена светлина. Веднага забеляза поне десет неща, които би искала да има у дома, веднага след като си намери дом.

Свещници от ковано желязо, ръчно изработени бледосини чаши за вино, картина на планински поток в мъгливо утро, дълга, елегантна кана от лъскаво кремаво стъкло.

Имаше и от произведенията на Трейси, а купите с форма на лале бяха прекрасни.

Стъклените лавици блестяха; старият дървен под проскърцваше, но бе чудесно лакиран.

Момичето, което стана и се приближи, беше на не повече от двайсет години и носеше на едното си ухо пет-шест пъстроцветни обеци.

Не е човекът, който взема решенията, но поне може да ме насочи, каза си Шелби.

— Добро утро. Какво да ви покажа?

— Тук е много красиво.

— Благодаря! Представяме много местни творци. В този район има много талантливи хора.

— Знам. Тази картина е на една от братовчедките ми. А, те са две. — Пристъпи към четири малки акварела.

— Вие сте братовчедка на Джеслин Померой?

— Да, по бащина линия. Аз съм Шелби Померой. Сега Фоксуърт. Шелби много добре знаеше, че има значение от кое семейство си.

— Средната дъщеря на чичо Бартлет. Много се гордеем с нея.

— Миналата събота продадохме нейна картина на един господин от Вашингтон.

— Чудесно! Творба на братовчедката Джеси ще краси стената на някого във Вашингтон.

— На гости ли сте в Ридж?

— Родена съм и съм израсла тук, но през последните години живях другаде. Сега се върнах у дома. Преди няколко дни. Още не съм се настанила. Истината е, че ми се иска да си намеря работа на половин ден. Би било чудесно да работя в магазин, в който предлагат творбите на братовчедка ми.

— И на Трейси Лий — добави тя, тъй като не беше зле да покаже, че познава хората. — Дъщеря ѝ и моята станаха първи приятелки.

— Каните за кафе на Трейси не се задържат. Разпродават се на мига. Сестра ми Тейт е омъжена за Уди, братовчед на Роби — съпругът на Трейси. Живеят в Ноксвил.

— За Тейт Браун ли става въпрос?

— Да. Сега вече се казва Брадшоу — но това е сестра ми. Познавате ли я?

— Да. Излизаше с брат ми Клей, докато бяха в гимназията. Значи сега е омъжена и живее в Ноксвил.

Възможности, помисли си Шелби, докато бърбеха за семействата си.

— Тъкмо започвахме да търсим хора за сезона. Искаш ли да говориш с управителката?

— Да, благодаря.

— Дай ми една минутка. Поразгледай, ако искаш.

— С удоволствие. — Щом момичето се скри, Шелби провери етикета с цената на високата кана. Намръщи се. Добра цена, каза си тя, но в момента не ѝ беше по джоба.

Щеше да си постави за цел да я купи.

Когато момичето се върна след малко, приятелското ѝ отношение се беше стопило, а гласът ѝ прозвуча хладно.

— Качи се в офиса. Ще ти покажа къде е.

— Благодаря. Сигурно е приятно — каза Шелби, докато вървяха към задната част на магазина, пълна с дървени каси и полици с глинени и текстилни изделия — да работиш сред толкова красиви вещи...

— Нагоре по стълбите, първата врата. Отворена е.

— Благодаря.

Качи се по яките стълби и влезе в стая с три прозореца с изглед към Ридж и хълмовете.

Тук също имаше произведения на изкуството — симпатичен стол с извити крака в наситено синьо и прекрасно старо бюро, обновено така, че дъбът блестеше в златно. Отгоре бе поставена ваза с червени рози и гипсофил, а до нея имаше компютър и телефон.

Трябваше ѝ миг, преди да забележи жената зад бюрото и да разбере на какво се дължи промяната в държанието на продавачката.

— Здравей, Мелъди. Нямах представа, че работиш тук.

— Управител съм на галерията. Баба я купи преди година и ми възложи да я стегна.

— Справила си се чудесно.

— Благодаря. Човек прави каквото може за семейството си. — Тя се изправи — имаше чудесна фигура; бе облечена с вталена розова

рокля. Русата ѝ коса падаше на дълги, меки вълни по раменете и обрамчваше сърцевидно лице с гладка кожа, която блестеше след грижите на опитна ръка и бронзант, или пък качествен фон дьо тен.

Шелби знаеше, че Мелъди никога няма да покаже лицето си на слънце и да рискува да ѝ се появят бръчки и петна.

Леденосините ѝ очи огледаха Шелби. Тя пристъпи напред, за да докосне буза до нейната.

— Не си се променила! Господи, влагата тук сигурно подлудява косата ти.

— Добре че имам достъп до продукти от хубав салон. — А пък ти трябва да си погледнеш корените, помисли си тя; косата на Мелъди Бънкър растеше безобразно бързо.

— Сигурно. Чух, че си се върнала. Истинска трагедия със съпруга ти. Просто трагедия. Моите съболезнования.

— Благодаря ти, Мелъди.

— Пак се връщаш, откъдето тръгна, а? Живееш при майка си, нали? Заповядай, седни. — Мелъди се облегна на бюрото, за да гледа отвисоко, от позиция на силата. — Как си, Шелби?

— Добре. Радвам се, че отново съм вкъщи. Как е майка ти, Мелъди?

— Добре. След две седмици заминаваме за Мемфис за няколко дни, да пазаруваме. Ще отседнем в „Пийбоди“, разбира се.

— Разбира се.

— Знаеш колко е трудно да се намерят прилични дрехи тук, затова ходим в Мемфис всеки сезон. Признавам, не съм предполагала, че ще те видя отново в Ридж, но след като си вече вдовица, сигурно имаш нужда от подкрепата на семейството.

— Така е.

— Много се изненадах, когато Кели каза, че си долу и питаш за работа, а в града се говори, че си богата и си имала пребогат съпруг. Имаш дъщеря, нали?

Сините очи блестяха, но не от приятелско чувство.

— Някои разправят, че това ти е помогнало да вържеш господина.

— Сигурно говорят, но някои са готови да кажат какви ли не гадости, за да чуят собствения си глас. Бих искала да работя — отвърна Шелби.

— Много бих искала да ти помогна, Шелби, но за работа в „Артфул Ридж“ имаме определени изисквания. Едва ли някога си работила на каса.

Мелъди много добре знаеше, че е работила в салона.

— Напротив — още от четиринайсетгодишна, през уикендите и през летата в салона на баба ми. Бях помощник-управител на книжарницата на колежа — университета в Мемфис, помниш ли? Беше преди няколко години, но сигурно ще ми дадат препоръки, ако има нужда. Умея да работя и с каса, и с компютър. Познавам софтуера.

— Семейен салон и книжарница в колеж не ти дават кой знае какво основание за изискано място, на което се предлагат произведения на изкуството. А знаеш ли как да продаваш? Работила била в книжарницата в колежа. Там нещата се продават сами, нали? Ние предлагаме изискани творби, много от които са ексклузивни. Ние сме най-добрите в този град. И в областта, както твърдят някои. Имам си репутация.

— Сигурна съм, че е заслужена, след като разгледах долу. Въпреки че аз бих свалила тези столове с ракитови облегалки отпред заедно с масата отзад, и щях да направя нещо интересно с глинените чинии и чашите за вино, в съчетание с текстилните произведения.

— Нима?

Тя се усмихна на леденостудения тон.

— Да, но аз така виждам нещата. Казвам го единствено, защото нямаш намерение да ме вземеш на работа.

— Не бих и помислила.

Шелби кимна и стана.

— Ти губиш, Мелъди, защото щях да бъда от огромна полза за бизнеса на баба ти. Благодаря ти, че ми отдели от времето си.

— Защо не отидеш в салона? Баба ти сигурно ще ти намери работа, подходяща за уменията и опита ти. Сигурно има нужда от човек, който да мете и да мие мивките.

— Да не би да мислиш, че това е унижение? — Шелби наклони глава. — Не съм изненадана, Мелъди, ни най-малко. Не си се променила след гимназията и все още ме мразиш, защото короната на кралица на бала стана моя, вместо твоя. Тъжно. Ужасно тъжно, че животът не те е обогатил с нищо след гимназията.

Тя излезе с вдигната глава и тръгна надолу по стълбите.

— Бях втора в конкурса Мис Тенеси!

Шелби се обърна и се усмихна на Мелъди, която бе застанала на най-горното стъпало с ръце на кръста.

— На глупачките първо място не се полага — каза тя и излезе.

Усети, че трепери. Не беше сигурна дали е от гняв или унижение. Върви пеша, нареди си тя и пресече улицата.

Първата ѝ мисъл бе да отиде в салона и да изплаче всичко, но се обърна рязко и тръгна към бара.

Може пък Танзи да има нужда от друга сервитьорка в „Бутлегър“.

Тласкана от гняв и унижение, тя почука на вратата. Отваряха след половин час, но със сигурност вътре имаше човек.

Когато започна да блъска отново, вратата се отвори. Як мъж по тениска с изрязани ръкави, които откриваха ръце с мускули като планински хребети, я погледна строго. Очите му бяха черни като оникс.

— Отваряме чак в единайсет и половина.

— Знам. Тук пише ясно. Търся Танзи.

— Защо?

— Това си е моя работа, така че... — Тя млъкна и се опита да се овладее. — Извинявам се... много се извинявам. Разстроена съм и се държа невъзпитано. Казвам се Шелби, приятелка съм на Танзи. Искам да поговоря с нея за минутка, стига да е свободна.

— Здравей, Шелби. Аз съм Дерик.

— А, съпругът на Танзи. Приятно ми е да се запознаем, Дерик. Наистина се извинявам, че се държах невъзпитано.

— Няма нищо. Виждам, че си разстроена. Влизай.

Двама от персонала подреждаха масите. Беше сравнително тихо и Шелби чу шума и гласовете, долитащи откъм кухнята.

— Седни на бара. Аз ще повикам Танзи.

— Благодаря. Няма да ѝ отнема много време.

Тя седна и се опита да приложи дишането, на което ги учеха на курса по йога в Атланта. Не се получи.

Танзи дойде усмихната.

— Много се радвам, че намина. Снощи така и не ни остана време да си поговорим.

— Държах се невъзпитано с Дерик.

— Нищо подобно — каза той, — освен това вече се извини. Искаш ли нещо за пиене?

— Аз...

— Една кола? — предложи Танзи.

— О, боже, да. Благодаря. Повтарям се, но много се извинявам. Току-що имах спречкване с Мелъди Бънкър.

Танзи се настани на един от високите столове.

— Искаш ли нещо по-силно от кока-кола?

— Изкушавам се, но не, благодаря. Ходих, за да проверя дали не мога да си намеря работа на половин ден. Жалко, защото много харесах магазина и имах чудесно усещане. Всичко беше супер, докато се качих да поговоря с Мелъди. Тя хапе като гнездо гърмящи змии, честна дума. А пък аз си мислех, че е пораснала след гимназията.

— Такива като нея никога не порастват и не забравят. Аз трябва да се извиня, че те пратих там. Не се и сетих за Мелъди... Старая се да не се сещам за нея.

Танзи се усмихна на Дерик, когато той постави чаша с безалкохолна бира пред нея.

— Благодаря, мили. Мелъди е там по два-три часа на ден, само няколко дни в седмицата. През останалото време ходи на разни срещи на клубове, прави си маникюр или обядва в големия ресторант. Розана, помощник-управителката, се занимава с магазина.

— Който и да се занимава с него, Мелъди ще го съсипе, но няма да ме вземе на работа. Благодаря — вдигна тя поглед към Дерик, когато той остави чаша кола пред нея. — Сигурна съм, че ще те харесам, защото имаш добър вкус за съпруги. А и заведението ти ми харесва. Снощи прекарах чудесно. А, да — честито за бебето.

— Това е достатъчно. Аз вече те харесвам. — Той си наля газирана вода. — Танзи ми разказа за теб, как си я защитавала, когато разни като онази гадина отсреща са се заяждали с нея.

— Дерик, не я наричай така.

— Тя е гадина — намеси се Шелби и отпи от колата. — Поне донякъде ѝ го върнах. Отдавна не съм имала възможност да дам на някого каквото заслужава. Поне се почувствах добре. Дори прекалено добре.

— Винаги те е бивало в тази част.

— Така ли? — Шелби ѝ се усмихна, вече по-спокойно. — Явно съм си припомнила как става. Когато си тръгнах, от ушите ѝ излизаше дим — все е нещо. Така че няма начин да работя там в близко бъдеще. Вие имате ли нужда от помощ? Може би още една сервитьорка?

— Искаш да сервираш ли?

— Искам работа. Не, трябва ми работа — поправи се Шелби. — Това е истината. Имам нужда от работа. Днес обикалям навсякъде, докато Треиси Лий гледа Кали заедно с дъщеря си Челси. Ако не наемате персонал, няма проблем. Аз съм си направила списък.

— Ти работила ли си някога като сервитьорка? — попита Дерик.

— Сервирала съм често храна, прибирала съм масата много пъти. Не се страхувам от тежка работа. Търся работа на половин ден, но...

— Работата на сервитьорка не е за теб, Шелби — започна Танзи.

— Добре. Благодаря ви, че ме изслушахте, и благодаря за колата.

— Не съм приключила. Дватамата с Дерик имахме намерение да включим някакво забавление в петък вечер.

Дерик се намръщи.

— Да, говорихме малко.

— Две съботи в месеца имаме група, която пее на живо, и тогава има доста оборот, бизнесът върви. Искаше ни се да включим и петъците. Ще те наема веднага, Шелби, за да пееш всеки петък, от осем до полунощ.

— Танзи, много ти благодаря, но не съм пяла от години.

— Имаш ли още глас?

— Не че нямам...

— Не можем да ти плащаме много, поне докато видим как върви. Ще пееш по четирийсет минути, след това двацет почивка, през която ще обърнеш внимание на хората. Ще обиколиш масите. Искам и тема за всяка седмица.

— Тя вече те разбра — измърмори Дерик, но в гласа му ясно пролича гордостта.

— Имам добри идеи. — Стиснала безалкохолната бира в едната си ръка, Танзи почука с пръст по плота. — И тази добра идея е да започнем с четирийсетте. Песни от четирийсетте и специални напитки от онова време. Какво са пиели в онези години? Мартини или бойлърмейкър^[1]. Ще разбере — заяви тя и махна с ръка. —

Следващата седмица идва ред на петдесетте; ще разберем какво е било типично. Всичко е носталгия. Ще привлечем много народ. Ще уредя подробностите. Засега ще използваме машината за караоке. Може би, ако направим разширението, ще си вземем пиано или пък ще наемем двама музиканти. Засега, за начало, ще купим машината за караоке, Дерик, защото започваме понеделници с караоке.

— Пълна е с идеи — похвали я отново той.

— Някой беше казал, че хората обожават да слушат гласа си, когато не могат да пеят. В понеделник вечер тук ще бъде пълно. А сега и в петъците. Така ще ги наречем — просто „Петък вечер“. Знам, че е само за една вечер, Шелби, но така ще има достатъчно време, за да си намериш работа за през деня, ако имаш нужда.

— Ти съгласен ли си? — обърна се Шелби към Дерик.

— Тя е управител. Аз просто притежавам бара.

— Без този петък — продължи Танзи. — Прекалено рано е и трябва да организираме всичко. Следващия петък. Сигурно ще искаш да дойдеш няколко пъти, да репетираш, след като организирам всичко. Разширението ни е жизнено необходимо, Дерик, след като започнем. Говори с Мат и Гриф и се разбирайте да започват час по-скоро.

— Слушам!

— И така, какво мислиш, Шелби?

Младата жена изпусна съдържания си дъх и отново вдиша дълбоко.

— Добре. Съгласна съм, но ако не се получи, няма да ми се сърдиш. Съгласна съм. Много благодаря. Аз ще бъда вашата „Петък вечер“.

---

[1] Коктейл от бира с уиски. — Б.пр. ↑

10.

Тя отиде до салона с танцова стъпка.

— Я да те видя! Колко си красива — възкликна Вайола в мига, в който тя влезе. — Сиси, помниш ли внучката ми Шелби?

Това постави началото на дълъг разговор с жената на стола на Вайола, докато Вайола сваляше огромните ролки от главата ѝ и оформяше прическата.

Щом ѝ дадоха възможност, Шелби съобщи новината.

— Колко хубаво! Танзи и нейният Дерик направиха чудеса с бара, а сега се включваш и ти. Ще пишат за теб.

Шелби се разсмя и вдигна автоматично кошницата с ролки от скута на баба си, за да не ѝ пречи.

— Ще бъде само в петък вечер, но...

Сиси я прекъсна, за да разкаже за дъщеря си, която участвала в училищния мюзикъл, докато Вайола бухна косата ѝ, така че стана двойна.

— Трябва да вървя. Мама сигурно има работа.

— Дълбоко почистване. Трейси гледа Кали, нали? — попита Вайола. — След малко имам почивка.

— Аз обаче трябва да се отбия на още две места. Мислех да проверя дали в „Маунтин Трежърс“ или в „Уот Нот Плейс“ търсят хора на половин ден, защото Танзи ми каза, че привличали доста туристи и местни.

— Там си купих много симпатични чаени чаши — отиват си с другите, които имам — уведоми ги Сиси.

— Включила съм ги в списъка си. В „Артфул Ридж“ търсят служители, но за мен няма да има място, докато Мелъди Бънкър решава.

— Мелъди ти завижда още откакто бяхте деца. — Вайола познаваше добре клиентката си и я напръска обилно с лак за коса. — Бъди доволна, че не те е наела, защото щеше да ти стъжни живота. Готова си, Сиси. Достатъчно бухнала ли е?

— Вай, много добре знаеш, че обичам да привличам вниманието с косата си. Господ ме е дарил с гъста коса, затова нека да си свърши работата. Изглежда прекрасно. Никой не може да ме нагласи като теб. Днес ще обядвам с приятелките си — обърна се тя към Шелби. — Ще се поотпуснем малко в хотела.

— Да прекарате чудесно.

Бяха нужни още няколко минути, докато Вайола изпрати Сиси; след това тя въздъхна и седна.

— Следващия път, кълна се, ще използвам велосипедна помпа, за да й направя прическата. Колко дни в седмицата мислиш да работиш?

— Три до четири, дори пет, ако е на половин ден и се разбера с Трейси — иначе ще помоля мама да се занимава с Кали. Освен това трябва да я запиша на детска градина.

— Това ще ти изяжда всичките пари.

— Надявах се да изчакам до есента, да й дам възможност да свикне, но може да се наложи и по-рано. На нея ще й се отрази добре да е сред другите деца.

— Така е. Слушай сега. Не знам защо ще ходиш в „Маунтин Трежърс“ и на другите места, след като мога да ти намеря работа тук. Може да помагаш с телефоните, книгата, продуктите, доставките и клиентите. Можеш да организираш всичко, защото ти идва отвътре. Ако намериш нещо, което ти допада повече, добре. Засега поне, може да идваш три дни в седмицата. Четири, когато сме натоварени. Може да водиш и Кали. Когато ти беше на нейната възраст, прекарваше доста време в салона.

— Така си е.

— Да ти се е отразило зле?

— Не, много ми беше приятно. Имам чудесни спомени как си играех, слушах какво говорят жените, правех си маникюр и прическа като възрастните. Не искам да се възползвам от вас, бабче, не искам вие да работите за мен.

— Няма да е възползване, нито пък ще работим за теб, тъй като има какво да вършиш. Не мога да кажа, че ще ми направиш услуга, тъй като се налага да ти плащам. Просто така е разумно, но ако не искаш да работиш тук, тогава е друг въпрос.

— Защо не дойдеш — провикна се Кристъл от мястото си. — Така ще ни спестиш удоволствието да вдигаме телефона, да

проверяваме книгата за приходящи клиенти, ако Доти е отзад или е в почивка.

— Ще ми трябваш три дни в седмицата от десет до три, а в събота, когато сме претоварени, от девет до четири. — Вайола замълча, когато забеляза колебанието по лицето на Шелби. — Ако не приемеш работата, ще се наложи да наема друг човек. Така ли е, Кристъл?

— Самата истина. Тъкмо обсъждахме, че трябва да наемем човек на непълнен работен ден. — Кристъл се прекръсти, както си беше с гребенчета в косата. — Кълна се.

— Ще трябва да изясним някои неща, тъй като отдавна не си работила тук — продължи Вайола, — но ти си умно момиче. Предполагам, че ще се ориентираш бързо.

Шелби погледна Кристъл.

— Закълни се, че тя не си измисля, за да ме вземе на работа.

— Няма такова нещо. Доти непрекъснато тича между салона и манипулационните, след това е в съблекалнята и в стаите за почивка. А пък Саша няма почти никакво време, защото, откакто взе лиценз, има много работа с масажите на лице и тяло. Справяме се, но ще бъде много по-лесно, ако има кой да тича около нас.

— Добре. — Шелби се разсмя изненадано. — Много ще ми бъде приятно да работя тук.

— Значи си наета. Можеш да ми отделиш часа, който възнамеряваше да прекараш в търсене на работа, и да огледаме наоколо. Кърпите би трябвало да са сухи. Може да ги сгънеш и да ги изнесеш, да ги прибереш на местата ми.

Шелби се наведе и притисна буза до бузата на Вайола.

— Благодаря ти, бабче.

— Ще имаш предостатъчно работа.

— Тъкмо това искам — увери я Шелби.

Докато се прибере с Кали, тя бе готова с график, който я устройваше. За един ден от седмицата щеше да се разбере с Трейси, да й плаща за два, когато се налагаше да работи в събота, а Ейда Мей зае другия ден и заяви, че това бил „денят на баба и Кали“.

Когато не се получаваше, щеше да води детето със себе си.

В петъците майка ѝ и баба ѝ щяха да се редуват — идеята беше тяхна, помисли си тя, докато минаваше с колата по алеята пред къщата.

Щеше да изкарва прилична сума, а за детето ѝ щяха да се грижат добре. За повече не можеше и да мечтае.

Когато забеляза, че очите на Кали се притварят, тя си каза, че трябва да я сложи да спи веднага; след това щеше да отдели време, за да проучи песните от четирийсетте и да започне да работи над репертоара си. Кали бе почти заспала на рамото ѝ, когато се качваха към горния етаж.

Зави към стаята на Кали, като се поклащаше и тананикаше, за да се унесе дъщеря ѝ, а след това изписка тихо, когато Гриф излезе в коридора.

Кали скочи в ръцете ѝ и изпищя с пълно гърло.

— Извинявайте! — Гриф свали слушалките. — Не ви чух. Извинявам се. Майка ти каза... Здравсти, Кали, извинявай, че те уплаших.

Кали се разхлипа, а след това протегна ръце към него. Той се наведе напред и я гушна. Кали се притисна към него и продължи да плаче на рамото му.

— Спокойно, миличка. — Разтри гърба ѝ и се усмихна на Шелби. — Майка ти иска нова баня. Обещах ѝ да се отбия при първа възможност, за да взема мерки. О, изглеждаш страхотно.

— Ще поседна за малко. — Тя се отпусна на най-горното стъпало. — Не видях джипа ти.

— Дойдох пеша от дома на госпожица Бици. Там довършваме, така че можем да започнем тук следващата седмица.

— Следващата седмица ли?

— Да. — Той галеше Кали, докато сълзите на момиченцето преминаха в тихо подсмърчане. — Имам две бързи поръчки и ще се справим за нула време. Бях пуснал музика, затова не те чух.

— Няма нищо. Със сигурност нямах нужда от тези последни десет години от живота си. Трябва да я сложа да спи.

— Аз ще я сложа. Стаята ѝ е тук, нали?

Той влезе в стаята на Кали. Докато Шелби стане и ги настигне, той вече я беше сложил в леглото, беше я завил с леко одеялце и отговаряше тихо на въпросите, които тя често задаваше, преди да си легне.

— Целувка — настоя Кали.

— Дадено. — Той я целуна по бузата, изправи се и погледна Шелби. — Това ли е всичко?

— Да. — Даде му знак да излезе и отстъпи навън в коридора. — Този път е лесно, защото се е изморила, докато е била у Челси.

— Мирише на череша.

— Сигурно е пила сок.

А майка ѝ ухаеше на горска поляна — свежо, сладко и същевременно диво. Може би най-подходящата дума за деня беше „феромони“.

— Наистина изглеждаш великолепно.

— Ходих да си търся работа, постарях се да имам представителен вид.

— Много повече от представителна си, направо... — Той усети, че иска да каже „убийствена“. — ... супер. Намери ли си работа?

— О, да, покрих всички бази.

Охо, метафора от бейзбола! Май трябваше да се ожени за нея.

— Искам една кола — каза тя. — Ти искаш ли?

— Няма да ти откажа. — Още повече, че така щеше да остане още малко с нея. — Разкажи ми за работата.

— Това е доста директно за нашия край — предупреди го тя, докато слизаха по стълбите. — Първо трябва да обсъдим как съм стигнала до търсенето на работа.

— Извинявай, все още съм си янки.

— Остани си такъв. Отива ти. Какво слушаш? — попита тя.

— Какво ли не. Май беше „Блек Кийс“, когато съкратих живота ти с десет години. „Треска“.

— Добре поне че изгубих десетте години заради песен, която харесвам. А сега на въпроса ти. Първо, изритаха ме грозно и ми смачкаха фасона, когато се опитах да си намеря работа в „Артфул Ридж“, тъй като съперницата ми от гимназията — поне тя си мисли, че сме съперници — е управителка.

— Мелъди Бънкър. Познавам я. Опита се да ме сваля.

— Ами! — Удивена, тя млъкна, остана с отворена уста и му даде шанс да се вгледа в нея. Очите ѝ бяха почти лилави. — Наистина ли?

— Беше пийнала, а аз бях отскоро в града.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че и ти си я свалял?

— Замислих се — призна той, докато вървеше след нея към кухнята. — Тя е красавица, но има нещо гадно в нея.

— Не са много хората — особено мъжете — които забелязват тази подробност.

— Аз веднага разпознавам гадните неща. Беше с друго момиче, имаше доста... Как да го кажа, без да съм груб... Имаше доста „мяу-у“.

— Кажи го спокойно, това си е самата истина. Тя открай време гледа да издере очите на хората. Наистина е гадна дълбоко в себе си, и така се държи. Днес много се постара да ме накара да се чувствам глупава и безполезна, но не успя. Няма равна на нея по гадости, но днес не ѝ се получи.

Тя се овладя, тръсна глава и извади кока-кола и чаши.

— Няма значение, стана по-добре. Много по-добре.

— Какво ти каза? Да не би пак да съм прекалено директен?

— А, започна с неприятни забележки за косата ми.

— Имаш невероятна коса. Като на русалка вълшебница.

Тя се разсмя.

— За пръв път чувам подобно сравнение. Като на русалка вълшебница. Трябва да го кажа на Кали. Както и да е — гаднярката Мелъди пусна няколко хапливи забележки за състоянието ми в момента, които преглътнах, защото исках тъпата работа. След това обаче продължи и се опита да ме среже — че нямам квалификация, че ми липсва интелигентност. Ясно показва, че нямам никакъв шанс да работя при нея, затова си намерих две други работи, които са много по-приятни.

— Сигурно.

Шелби се усмихна сухо и наля колата върху кубчетата лед.

— Така се беше напушила, когато си тръгнах, че изкрещя, че била на второ място в конкурса Мис Тенеси, което е най-голямото ѝ постижение. Това беше краят на южняшката миловидност и възпитание, и аз на свой ред я обидих.

— Вече знам. — Той вдигна пръст. — Знам. На глупачките първо място не се полага.

— Бързо си чул клюката. — След като напълни чашите, тя му подаде едната. — Знам, че я е заболяло, но бях толкова бясна, че

отидох право в бара. Исках да помоля Танзи да ме назначи като сервитьорка. Попаднах на Дерик — а той прилича на екшън звезда.

— Не се бях замислял.

— Ти го гледаш като мъж. А аз — с очите на жена. — Тя се разсмя отново и размаха ръка пред лицето му. — Каква късметлийка е тази Танзи, а и Дерик също, защото тя е сладурана, умна и чувствителна жена. Та след като се извиних, че съм се държала невъзпитано, защото бях разтреперана от нерви, те не пожелаха да ме наемат като сервитьорка.

— Кофти ден за търсене на работа.

— Нищо подобно. Наеха ме за петък вечер, за да пея. Ще бъда забавлението в петък вечер. Както Танзи го нарича, просто „Петък вечер“.

— Сериозно ли? Браво, това е невероятно! Всички разправят, че си страхотна певица. Изпей ми нещо.

— Няма.

— Хайде де, съвсем малко.

— Ела в „Бутлегър“ следващия петък, и ще слушаш до насита. — Вдигна чашата си към него и отпи доволно. — После, защото това съвсем не е всичко, отидох да разкажа на бабчето, а след това се канех да отскоча на други места, но тя ме убеди да започна на непълнен работен ден при нея, защото наистина имало работа; надявам се, че беше откровена.

— Скромният опит ми показва, че госпожица Вай е болезнено откровена.

— Така е, а Кристъл се закле, че наистина били говорили да наемат човек на половин ден. Така че си имам не само една, а две работи. Вече съм част от трудовите хора. Господи, колко ми е хубаво!

— Искаш ли да празнуваме? — Той веднага забеляза как искрящите от радост очи станаха предпазливи. — Да викнем Мат и Ема Кейт и да отидем на вечеря?

— Много ми се иска, но трябва да остана вкъщи и да си подготвя репертоар. Танзи иска всяка седмица да е различна, затова трябва да направя малко проучване. А и не мога да оставя Кали, въпреки че на мен ще ми тежи много повече, че я оставям, отколкото на нея.

— Тя обича ли пица?

— Кали ли? Да, разбира се, тя е на второ място в списъка ѝ с любими неща след сладоледа.

— Тогава една вечер след работа ще ви заведе и двете на пица.

— Много си мил, Грифин. Тя вече си пада по теб.

— Чувството е взаимно.

Тя му се усмихна и доля чашите с кола.

— От колко време си в Ридж, Грифин?

— Почти година.

— И все още си нямаш момиче? Девоjkите би трябвало да се лепят на такъв мъж.

— Ами, Мелъди ми се лепна за около десет минути. Да не забравяме и госпожица Вай. Много ми се иска да отвърне на чувствата ми.

— Дядо ще те извика на дуел.

— Ще му извъртя някой номер аз.

— И той е склонен към номера и е много изобретателен. Да ти призная, изненадана съм, че Ема Кейт — и със сигурност госпожица Бици — не са се опитали да те сватосат.

— Опитаха, но не се получи. — Той сви рамене и отпи кола. — Не съм проявил интерес към никоя. Досега.

— Значи... О! — Беше минало доста време, но жената не забравя изражението на мъжа, гласа му. Макар да бе притеснена и смутена, Шелби се почувства поласкана. Отпи от чашата и продължи: — Държа да ти кажа, Гриф, че положението ми в момента е доста объркано.

— Аз ще оправя нещата, червенокоске. Нали това ми е работата.

Тя успя да се засмее нервно.

— Това е доста неочаквано, но се случва. Да не говорим, че не съм сама.

— Бонусът ми харесва. Знам, че при създалите се обстоятелства избързвам, но според мен е най-добре да кажеш нещата такива, каквито са. Ти ме поразил в мига, в който влезе в кухнята на Бици. Имах намерение да действам бавно, да пипам с кадифени ръкавици — но, по дяволите, Шелби, защо?

Това бе съвсем открито, помисли си тя, и притеснително, колкото и ласкателно.

— Ти всъщност не ме познаваш.

— Но имам намерение да те опозная.

Този път тя се разсмя от учудване.

— Просто така ли?

— Освен ако не съм ти крайно неприятен — но те уверявам, че съм свестен човек. Искам да излезем, когато си готова и когато пожелаеш. А междувременно, тъй като съм вързан с Мат, а той е вързан с Ема Кейт, ще се виждаме непрекъснато. Освен това хлапето ти много ми харесва.

— Това ми е ясно. Ако мислех по друг начин, бих казала, че я използваш, за да се добереш до мен, но това е друго. А истината е, че в момента не знам какво да ти кажа.

— Можеш да си помислиш. Аз трябва да се заема с работата, а ти също си имаш задачи. Кажете на майка си, че съм взел мерките. Щом реши какви плочки и какви аксесоари иска, ще ги поръчам.

— Добре.

— Благодаря за колата.

— Пак заповядай. — Тя го изпрати, обзета от нервност, каквато не бе изпитвала много отдавна. Бе грешка, огромна грешка да мисли за мъже на този етап от живота си.

— Говорех сериозно за пицата — обърна се той на вратата.

— Кали ще бъде на седмото небе.

— Избери деня и ми кажи. — Той се намръщи за миг и погледът му проследи автомобила, който мина. — Познаваш ли някого със сива хонда? Май е модел от 2012-а.

— Не се сещам. Защо?

— Непрекъснато я виждам. Все ми е пред погледа през последните няколко дни.

— Много хора живеят наоколо.

— Номерът е от Флорида.

— Някой турист. Сега ходят на разходки и преходи в планината, докато е все още хладно и навсякъде са нацъфтели пролетни цветя.

— Сигурно. Както и да е, браво за работата.

— Благодаря.

Гледаше след него, докато той се отдалечаваше — наистина имаше наперена походка. Освен това накара кръвта ѝ да кипне по начин, който бе забравила, че съществува.

Най-добре беше да насочи вниманието си към Кали, работата и как да се измъкне от блатото на дълговете.

Замислена за дълговете, тя се качи на горния етаж. Щеше да се преоблече, да състави нов бюджет, да провери как върви продажбата на къщата и дали са получени нови пари от магазина за дрехи втора употреба. След това щеше да помисли за репертоара.

Това си беше работа, но също така и удоволствие — най-добре да отхвърли трудните неща.

Спря рязко на вратата на стаята си.

Сива хонда с номера от Флорида ли? Прекрачи към скрина и отвори едно чекмедже. Оттам извади всички визитки от Филадельфия.

Пазеше и визитката на Тед Привет, частния детектив. Маями, Флорида.

Значи наистина го беше видяла в бара. Беше я проследил чак до Ридж. Защо? Какво означаваше това?

Той я наблюдаваше.

Пристъпи към прозореца и погледна навън.

Нямаше избор относно дълговете, с които се прибра, но нямаше намерение да си седи кротко и да не прави нищо, докато кашата, която бе забъркал Ричард, се опитва да нахлуе и в сегашния ѝ живот.

Вместо да се заеме с набелязаните задачи, тя грабна телефона си.

— Форест? Извинявай, че те притеснявам, докато си на работа, но май имам неприятности. Трябва ми помощ.

Той я изслуша, без да я прекъсва, не зададе нито един въпрос. От това нервите ѝ се изопнаха още повече. Тя продължи да излива всичко, а той не помръдваше. Очите му не се откъсваха от нея нито за миг, но не издаваха нищо.

— Това ли е всичко? — попита той накрая.

— Май да. Да, това е. Струва ми се повече от достатъчно.

— Пазиш ли документите, които си намерила в сейфа?

— Да.

— Трябват ми.

— Ще ги донеса.

— Седни. Не съм приключил.

Тя седна на плота в кухнята и преплете пръсти.

— Пазиш ли пистолета?

— Ами... да. Проверих дали не е зареден. Сложила съм го в кутия, най-горе в гардероба, където Кали не може да го стигне.

— А парите от сейфа?

— Запазих три хиляди в брой — и те са в гардероба. С по-голямата част, както ти казвах, платих старите сметки. Друга част съм внесла в банката тук, в Ридж.

— Искам всичко. И документите, и пистолета, и парите, и пликовете — всичко, което е излязло от сейфа.

— Добре, Форест.

— А сега искам да ми кажеш — Шелби, защо, мама му стара, ми разказваш всичко това едва сега?

— Дупката беше толкова дълбока, и стана още по-дълбока по неописуемо бърз начин. Първо почина Ричард и докато се опитвах да измисля какво да правя, адвокатите ми казаха за всички неприятности. Започнах да преглеждам сметките. Дотогава не го бях правила, защото той ги държеше под ключ. Това беше негова работа — и не ми натяквай. Не си бил там, не си живял моя живот, така че недей. След това разбрах за къщата и за всичко останало. Трябваше да се справя някак. Намерих ключа и трябваше да разбере. Когато намерих сейфа и онова в него... вече не знаех за кого съм била омъжена, с кого съм живяла и кой е бащата на детето ми.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не можех да позволя всичко това да ме погълне. Важното е онова, което имам сега, и смятам да се изчистя от миналото. Не искам Кали да има нищо общо. Не искам онзи детектив да продължава да ме следи. Нямам нищо. Не знам нищо.

— Аз ще се оправя.

— Много съм ти благодарна.

— Искаше ми се да ти понатяквам, Шелби. Само за да те разтърся и събудя. Та ти си ми сестра, за бога. Ние сме семейство.

Тя преплете отново пръсти, за да се стегне.

— Ако мислиш, че съм забравила, грешиш. Ако смяташ, че не ценя всичко това, значи си глупав.

— А какво да мисля? — засече я той.

— Че съм направила онова, което съм смятала за правилно. Не можех да се върна, преди да започна да излизам от дупката, Форест. Не можех. Може и да мислиш, че това е от чиста гордост, че съм

постъпила глупаво, но не можех да се върна и да стоваря неприятностите си на главата на семейството.

— И не можа да поискаш помощ, да потърсиш ръка, която да те изтегли от дупката, така ли?

— Господи, Форест, нали точно това правя! Само че трябваше да се кача достатъчно нагоре, за да се протегна към ръката. Точно това правя в момента.

Той стана и закри из стаята, спря пред прозореца за момент и се загледа мълчаливо навън.

— Добре. Може би те разбирам. Хайде, върви да ми донесеш всичко.

— Какво смяташ да направиш? Това е и моя работа, Форест.

— Ще си поговоря с детектива от Флорида и ще му обясня, че не ми е приятно да дебне сестра ми. След това ще направя нужното, за да разбере за кого, по дяволите, си била омъжена.

— Според мен, той е откраднал тези пари и ги е сложил в някой сейф или пък ги е измъкнал с мошеничество. Господи, Форест, ако трябва да платя и това...

— Не. Онова, което си взела, е напълно законно. Каквото и да е правил той, повече от ясно е, че не е останало нищо, с което да платиш. И още нещо. Трябва да разкажеш всичко това на останалите от семейството. Трябва да го излееш от себе си.

— Джили ще ражда всеки момент.

— Никакви извинения, Шелби. Довечера сядаш, след като Кали си легне, и казваш на всички. Аз ще се погрижа да се съберат. Да не би да искаш да разберат, че някакъв частен детектив от друг щат разпитва за дъщеря им и сестра им?

Това беше разумно. Тя притисна пръсти към очите си.

— Прав си. Ще им кажа. Трябва да застанеш на моя страна, Форест, когато мама и татко започнат да ме увещават да платят дълговете му. Няма да се съглася.

— Дадено. — Той се приближи и я прегърна през раменете. — На твоя страна съм, глупачке.

Тя отпусна глава на гърдите му. „Не искам годините с Кали да изчезнат, но ми се иска да бях по-силна и да му се бях опълчила. Всеки път, когато ми се струва, че съм си стъпила на краката, нещо се случва и аз падам отново.“

— Според мен, той добре се е подsigурявал хората да не могат да се изправят. Върви да ми донесеш нещата от сейфа. Трябва да действам.

Не му отне дълго време да проследи частния детектив — още повече, че човекът бе опитал да се скрие пред погледа на всички. Беше се регистрирал със собственото си име в хотела, макар да бе казал, че е писател на свободна практика.

Форест се замисли дали да не се изправи срещу Привет там, но го поблазни мисълта да му даде възможност да разбере какво причинява на сестра му. Щом смяната му свърши, той пообиколи с колата, докато забележа хондата пред „Артфул Ридж“.

Форест паркира джипа, излезе и мина пред магазина. Както можеше да се предполага, господинът, когото бе търсил около час, си приказваше с Мелъди.

Щеше да чуе какво ли не за Шелби от този източник. В това нямаше съмнение. След като целта бе пред очите му, той се върна отново в джипа и зачака.

Видя как Привет излезе и пресече към бара. Съмняваше се, че там ще намери кой да клюкарства, но ако беше наистина добър — а по всичко личеше, че го бива в работата му, щеше да успее да измъкне нещичко.

Петнайсет минути по-късно Привет излезе от бара и тръгна към салона.

Следваше пътя на Шелби от днес, което означаваше, че е я е следил цялата сутрин.

Това накара Форест да стисне юмруци.

Този път се забави, но когато Форест се разходи наблизо, забележа, че Привет е седнал за подстрижка. Поне щеше да остави малко пари в местния бизнес, вместо да търси начини да изкопчи информация.

Форест седна в джипа и търпеливо зачака Привет да излезе и да се качи в колата си.

Потегли след него. Следваше го с лекота, още повече че уличното движение не беше натоварено. Привет пое по разклонението към

Шелби и дома. Тъй като хондата подмина къщата, Форест се замисли и спря.

Извади сигналната лампа, сложи я на покрива на автомобила и зачака.

Когато Привет мина втори път и спря край пътя на няколко метра от къщата, Форест включи лампата, за да го види Привет в огледалото за обратно виждане.

Спря зад хондата и отиде до страничния прозорец — вече свален.

Привет беше извадил карта, а по лицето му се бе изписало недоволство.

— Надявам се да не създавам проблеми, господин полицай. Бихте ли ми помогнали? Май завих където не трябва. Търся...

— Не ми губете времето. Сигурен съм, че знаете кой съм, а аз със сигурност знам кой сте вие, господин Привет. Сложете ръце на волана, за да ги виждам. Веднага — нареди Форест и отпусна ръка върху кобура. — Знам, че имате разрешително за оръжие, и в мига, в който не виждам двете ви ръце, значи си просите неприятностите.

— Не си прося неприятностите. — Привет вдигна ръце и ги отпусна предпазливо на волана. — Просто си върша работата.

— А аз си върша моята. Ходили сте да се срещнете със сестра ми, докато е живяла на север, и сте влезли в дома ѝ, като сте се представили за друг.

— Тя ме покани.

— Притиснали сте в ъгъла жена с малко дете в собствения ѝ дом, а после сте я последвали през няколко щатски граници и я шпионирате.

— Аз съм частен детектив, господин заместник-шериф. Разрешителното ми е в...

— Вече казах, че знам кой сте.

— Заместник-шериф Померой, имам клиент, който...

— Ако Ричард Фоксуърт е измамил клиента ви, това няма нищо общо със сестра ми. Фоксуърт е мъртъв, така че клиентът ви няма късмет. Ако сте прекарвали десет минути с Шелби и сте преценили, че тя има нещо общо, значи сте адски тъп.

— Мадърсън. Той използваше името Мадърсън.

— Каквото и име да е използвал, с каквото и име да е дошъл на този свят, той вече е мъртъв. Лично аз се надявам акулите да са му смъкнали месото от костите. Сега, ако е истина, че не търсите неприятности, престанете да следите сестра ми и да разпитвате за нея из града. Мога да отида и в „Артфул Ридж“, и в бара, и в салона на баба. Те ще ми кажат кога и защо сте били там и как точно разговорът се е насочил към Шелби. Това престава незабавно. Ако ви хвана да го правите отново, ще ви арестувам. По тези места наричаме подобна дейност дебнене и имаме закон за тези случаи.

— В моята професия се нарича да си вършиш работата.

Форест се облегна небрежно на прозореца.

— Искам да ви попитам нещо, господин Привет. Мислите ли, че ако реша да ви арестувам тук и сега и ви прибера, съдията ще каже, че няма проблем да си седите тук — с бинокъла на седалката?

— Аз съм аматьор орнитолог.

— Избройте ми петте птици, които са типични за нашите планини. — Форест изчака няколко секунди. Привет се намръщи. — Видяхте ли, птичките ви не могат да летят. Ще кажа на шефа, както и на съдия Харис — който ми е трети братовчед — че съм ви заварил тук да наблюдавате дома на семейството ми и сестра ми, че сте я следили, нея и дъщеря ѝ из целия град, че сте задавали въпроси за вдовицата и за детето, останало без баща. Мислите ли, че след това той ще каже: „А, няма проблем, остави човека на мира“? Мислите ли, че е вероятно да прекарате нощта в затвора, вместо в хотелската си стая?

— Клиентът ми не е единственият, когото Мадърсън е измамил. Става въпрос за почти трийсет милиона в бижута, които той е откраднал от Маями.

— Вярвам ви. Убеден съм, че той е бил гаден мръсник. Знам, че е извъртял на сестра ми номер, който никога няма да забравя. Но няма да ви позволя да сторите същото.

— Господин заместник-шериф, знаете ли каква е наградата, ако намерите двайсет и осем милиона?

— Нула — отвърна добродушно Форест, — ако се опитвате да ги изкарате от сестра ми. Стойте далече от нея, господин Привет. В противен случай ще си навлечете страхотни неприятности, защото, ако ви хвана повторно, ще ви стъжня живота. Кажете на клиента си, че много съжаляваме за лошия му късмет. На ваше място щях да се върна

във Флорида и да направя точно това. И то още тази вечер. Но изборът е ваш.

Форест се изправи.

— Разбрахме ли се?

— Разбрахме се. Имам обаче един въпрос. Как е възможно сестра ви да живее години наред с Мадърсън и да не разбере какво представлява?

— Ще отговоря на въпроса с въпрос. Клиентът ви сравнително интелигентен човек ли е?

— Така мисля.

— Как се е оставил да бъде измамен? А сега ще тръгвате ли? Не смейте повече да минавате по този път. И буквално, и метафорично.

Форест тръгна към джипа и изчака Привет да потегли. След това пое по най-краткия път към семейния дом и паркира, за да е у дома, докато Шелби разказваше историята си на семейството.

ВТОРА ЧАСТ КОРЕНИТЕ

*Ние сме неразделни.
Да се върнем у дома,
след като сме били с компания,
означава да дойдем на себе си.*

Робърт
Фрост

11.

Признанията и истината изтощават както тялото, така и ума. Когато стана от леглото на следващата сутрин, Шелби усети, че започва деня изморена.

Никак не ѝ беше приятно да разочарова хората, които я бяха отгледали. Замисли се за Кали, запита се дали един ден тя няма да извърши нещо глупаво и да се събуди със същото усещане.

Имаше голяма възможност да стане точно така, затова Шелби се зарече да запомни това утро и да се постарее да осигури на дъщеря си спокойствие, когато този момент настъпи. За щастие, Кали бе все още твърде малка, за да извърши някоя глупост, а сега седеше в леглото си и разговаряше с Фифи. Затова Шелби я гушна за добро утро и това пооправи малко настроението ѝ.

След това и двете се облякоха и слязоха долу.

Шелби направи кафе и реши да компенсира част от разочарованието, което бе причинила на родителите си, като приготви препечени филийки и яйца на очи, любимите на баща ѝ.

Когато майка ѝ слезе, тя бе настанила Кали на столчето с нарязан банан и ягоди; закуската бе почти готова.

— Добро утро, мамо.

— Добро утро. Виждам, че сте ранобудни. Добро утро, слънчице — обърна се тя към Кали и се наведе за целувка.

— Ще ядем хляб с яйца, бабче.

— Така ли? Значи ще има специална закуска.

— Почти съм готова — обади се Шелби. — Ще направя яйца на очи за татко. Ти искаш ли?

— Не тази сутрин, благодаря.

Когато Ейда Мей се приближи, за да си налее кафе, Шелби се обърна, прегърна майка си и прошепна:

— Все още си ми сърдита.

— Разбира се, че съм ти сърдита. Сърденето не се включва и изключва като лампа.

— Значи още си ми много сърдита.

Ейда Мей въздъхна.

— По-скоро е като ключ за лампа с постепенно намаляване на светлината. Малко по-светло е.

— Много се извинявам, мамо.

— Знам, че ти е тежко. — Ейда Мей погали Шелби по ръката. — Опитвам се да си се представя в твоето положение и да си обясня защо не си се доверила на семейството си, за да ти помогнем.

— Няма такова нещо. Просто... аз сама се бях забъркала, нали така? Възпитали сте ме сама да се справям с неприятностите.

— Май сме свършили добра работа. Само дето не сме те научили, че споделените неприятности са половин неприятности.

— Беше ме срам.

Ейда Мей се обърна и обхвана лицето на Шелби с ръце.

— Никога, абсолютно никога няма да се срамуваш пред мен! — Погледна към Кали, която се опитваше да се пребори с нарязаните плодове. — Мога да кажа още много и сигурно ще го кажа, когато наоколо не се мотаят малчовци с уши като локатори.

— Тук няма локатори, бабче! Това е глупаво.

— Така си е, нали? Я да довърша пържената филийка, дето майка ти я е започнала.

Влезе Клейтън, готов за работа, с обичайната бяла риза, напъхана в панталоните с цвят каки. Пристъпи към Шелби, почука я по главата с кокалчетата на ръката си, а след това я целуна на същото място.

— Това ми прилича на закуска за уикенда, само дето е средата на седмицата. Подмазваш ли се? — попита той дъщеря си.

— Да.

— Браво.

Днес беше неин ред да гледа децата и тя заведе момичетата в парка, за да може Ема Кейт да мине, да си направят пикник през обедната почивка и най-сетне да се запознае с Кали.

— Когато бях малка, Ема Кейт беше най-добрата ми приятелка, както Челси на теб сега.

— Правехте ли си чаени партита? — обърна се Кали към Ема Кейт.

— Да, и пикници, също като този.

— Може да дойдеш у бабчето, за да си направим чаено парти.

— С най-голямо удоволствие.

— Бабчето е запазила сервиза на мама, така че можем да го използваме.

— А, онзи с теменужките и розовите рози ли?

— Аха. — Очите на Кали станаха кръгли като на бухал. — Трябва да внимаваме да не го счупим, защото е делкатен.

— Делкатен — поправи я Шелби.

— Добре. Сега да се полюшкаме. Хайде на люлката, Челси!

— Много е красива, Шелби. И красива, и умна.

— Съгласна съм. Тя е най-хубавото, което имам, Ема Кейт. Имаш ли време след работа? Трябва да ти кажа нещо. Само на теб.

— Добре. — Тъй като го очакваше — и се бе надявала старата ѝ приятелка да предложи, Ема Кейт вече имаше план. — Може да се поразходим до Наблюдателницата, както едно време. Днес приключвам в четири, така че ще те чакам в началото на пътеката към четири и петнайсет.

— Става.

Ема Кейт наблюдаваше как Кали се забавлява на люлките с Челси.

— Ако и от мен зависеше едно такова съкровище, не бих постъпила различно от теб.

— И много от нещата, които не би направила при други обстоятелства, ти се струват разумни.

— Мамо! Мамо! Люшкай ни. Люшкай ни, мамо! Искам по-високо!

— Прилича на теб — отбеляза Ема Кейт. — Никога не ти беше достатъчно високо.

Шелби се разсмя и стана.

— Напоследък гледам да съм по-близо до земята.

Стана, за да залюлее момичетата, и Ема Кейт си помисли колко е жалко, че нещата са се стекли така.

Успя да намери малко време, за да започне работа по репертоара си, и вдигна победоносно юмрук във въздуха, когато от магазина за

дрехи втора употреба ѝ съобщиха за продажбата на две коктейлни рокли, вечерна рокля и чанта. Тя обнови таблицата и пресметна, че с още една продажба ще успее да плати поредната кредитна карта.

Организира всичко за следващия ден, първия ѝ работен ден в салона. После извади старите си ботуши за преходи, които криеше в гардероба, да не би Ричард да ги открие и изхвърли.

Остави Кали у Клей, за да си поиграе с Джаксън, както се бяха разбрали, и видя колко е щастлива дъщеря ѝ, докато претърсва малкия форт на братовчед си в двора, преди да потегли към планинската пътека.

Още нещо, което ѝ беше липсвало, помисли си тя, докато паркираше и слизаше от колата. Липсвала ѝ бе тишината, която ѝ даваше възможност да се наслади на гласовете на птиците и шумоленето на бриза сред дърветата. Тук бе приятно хладно и се носеше острият мирис на бор. Метна на гръб раницата — поредното, което бе успяла да скрие от Ричард.

От дете бе научена винаги да си носи вода и други основни неща, когато отива дори на лесен, приятен преход. На покритието на мобилните телефони не можеше да се разчита — поне така беше последния път, когато мина по този пътека. Все пак пхна телефона в джоба си.

Държеше хората във всеки момент да могат да ѝ звъннат или да ѝ изпратят есемес, ако има проблем с дъщеря ѝ.

Щеше да доведе Кали тук, помисли си тя — да се изкачат по тази пътека, да ѝ покаже дивите цветя и дърветата. Може би дори щяха да видят сърна или забързан заек.

Щеше да я научи как да познава мечите екскременти. Усмихна се, защото Кали беше на възраст, в която това щеше да ѝ се стори колкото възхитително, толкова и гнусно.

Вдигна поглед към облаците над най-високите хълмове. Може би дори щяха да преспят на открито. Да си опънат палатка, да ѝ покаже какво удоволствие е да се спи под звездите в хубава, ясна нощ и да ѝ разказва истории, докато седят пред огъня.

Това бе истинското наследство, нали? Годиците, през които пътуваха от място на място, времето, прекарано в Атланта, във Филадельфия — това бяха съвсем други светове. Ако Кали избере някой

от тях или пък друг, напълно различен, тя винаги може да се върне към корените си, когато пожелае.

Винаги щеше да има семейство в Ридж и място, на което да се приюти.

Шелби се обърна, когато чу бръмченето на автомобил, и разгледа плъзналия по хълмовете град. Макар да знаеше, че ѝ предстои поредният мъчителен разговор, тя се усмихна, когато Ема Кейт паркира до нея.

— Почти бях забравила колко е красиво тук, точно на това място. Градът е от едната страна, пътеката от другата, така че лесно можеш да избереш накъде да поемеш.

— Двамата с Мат ходихме до пещерата Суитуотър първия път, когато дойде с мен. Искях да го видя от какво тесто е замесен.

— Той е страхотен. Кажи, как се справи?

— Все още го търпя. Още ли пазиш ботушите за преходи?

— Добре разтъпкани са.

— Винаги си го казвала. Аз най-сетне смених моите. Старая се поне по един-два пъти в седмицата да се разхождам в планината. Мат си купи карта за фитнеса в Гатлинбърг, защото си пада по тежестите и машините. Ще му се да намери място и да построи фитнес и в Ридж, за да не му е толкова далече. Аз предпочитам преходите; мога да вмъкна и някой от часовете по йога, които баба ти организира в неделя в спа центъра.

— Не ми е казала.

— Има си достатъчно грижи. Хайде да тръгваме, защото ми се иска да се качим до Наблюдателницата.

— Любимото място, на което си говорехме за момчета, родители и всичко, което ни дразнеше.

— Това ли правим и сега? — попита Ема Кейт, когато тръгнаха.

— В известен смисъл, да. Признах всичко пред семейството. Ти винаги си била част от семейството ми, така че искам да ти разкажа и онова, което не съм.

— Да не би да се опитваш да избягаш от закона?

Шелби се засмя и стисна ръката на Ема Кейт.

— Не бягам от закона, но ми се струва, че съм бягала от всичко друго. Вече престанах.

— Радвам се.

— Казах ти само част от нещата. Сега ще ти разкажа и останалото. Започна се, след като Ричард загина. Започнало е преди това, но може да се каже, че ми се стовари на главата след нещастиято.

Тя разказа всичко, което бе изпуснала, и се връщаше назад, когато Ема Кейт я питаше нещо. Пътеката стана по-стръмна, разшири се и тя усети приятна болка в краката. Забеляза красивите пера на синя птица, която се промушваше в един дрян, чиито цветчета тъкмо се отваряха и чакаха да грейнат в целия си бял блясък.

Въздухът стана по-хладен; въпреки това ѝ беше приятно и усещаше леката пот, избила по кожата ѝ.

Разбра, че е по-лесно да разкаже всичко, докато са тук, на открито, където хълмовете отнасяха думите надалече.

— Първо, все още не съм свикнала с мисълта, че човек, когото познавам, дължи милиони долари, но това не е твой дълг, Шелби.

— Аз съм подписала документите за къщата — поне така си мисля.

— Мислиш ли?

— Не помня да съм подписвала каквото и да било, но от време на време той тикваше под носа ми разни документи. „Подпиши това, не е нищо особено.“ Струва ми се, че през повечето време просто се е подписвал от мое име. Може би щях да се измъкна, ако започне процес, на който да се обяви, че съм фалирала. Когато къщата се продаде — а тя ще се продаде — това ще смъкне огромен товар от плещите ми. Дотогава обаче съм с вързани ръце.

— Продавала си дрехи.

— Досега изкарах почти петнайсет хиляди от дрехите — не броя коженото палто, което върнах с етикета и може да изкарам още толкова, когато продажбите приключат. Той имаше безобразно много костюми, а пък аз имах неща, които никога не бях обличала. Живеех в съвсем различен свят, Ема Кейт.

— Но годежният ти пръстен е бил фалшив.

— Сигурно за него не е имало смисъл да сложи истински диамант на пръста ми. Никога не ме е обичал, сега вече ми е ясно. Не съм сигурна как, но по някакъв начин съм му била полезна.

— Направо ми се струва невероятно, че си открила онзи банков сейф.

Когато си припомни, тя разбра, че се е опитвала да се бори с вятърни мелници. Само че...

— Бях тръгнала на мисия. Знаеш как е.

— Да, знам. — Слънцето се измести и Ема Кейт нагласи козирката на шапката си. — Куп пари и документи.

— Едва ли се е сдобил с тях по законен път. Мислих много, но за мен това не е кражба, а и трябваше да се погрижа за Кали. Ако някога се наложи да ги връщам, ще се справя. Засега част от тях са в банката, а когато се разплатя с всички, ще ги използвам, за да си купя малка къщичка.

— Ами частният детектив?

— Губи си времето, като се върти около мен. Предполагам, че сам ще стигне до този извод, или пък Форест ще го убеди.

— Форест умее да убеждава.

— Той още ми се сърди. Малко, но се сърди. И с теб ли е така?

— Трудно ми е да се сърдя, в момента съм като омагьосана.

Повървяха мълчаливо по познатата пътека.

— Мебелите чак толкова грозни ли бяха?

Развеселена, че приятелката ѝ задава подобен въпрос, Шелби се разсмя.

— Неописуеми. Жалко, че не ги снимах. Бяха тъмни и лъскави, твърди и ръбести. Всеки път имах чувството, че съм на гости в тази къща, и нямах търпение да изляза. Той така и не беше направил първата вноска, Ема Кейт. Когато почина, банката вече бе изпратила предупреждение, което изобщо не бях виждала.

Тя спря, за да отвори бутилката с вода.

— Сега си мисля, че е имал неприятности. Вероятно нещо е станало в Атланта. Затова е купил оная чудовищна къща на север, без да ми каже. Нагласил я е, а след това ми съобщи, че се местим, защото там възможностите за бизнес били по-благоприятни. Аз се съгласих. Това беше един от начините, по които съм му била полезна. Съгласях се. Като се връщам назад, ми е трудно да си спомня колко пъти съм го правила. Дори не знам кой е бил. Не мога да кажа, че съм знаела името му. Не знам и с какво се е занимавал, как си е изкарвал парите. Знам само, че нищо не е истинско — нито бракът ми, нито животът, който водехме.

Спря на Наблюдателницата и усети как сърцето ѝ полита.

— Това е истинско.

Виждаше се на километри наоколо: възвишенията, обрасли в наситено, тайнствено зелено, и дълбоките долини, закътани между тях — нежни като стария ѝ сервиз за чай. А върховете плуваха в облаците, тайнствени и притихнали.

Следобедът преваляше и светлината беше станала по-мека. Замисли се как изглежда всичко по залез: позлатено, с малки точици огненочервено, пълзящи наоколо, докато планините посивяваха.

— Знам, че приемах всичко това за даденост. Абсолютно всичко. Никога вече няма да го правя.

Седнаха на една скала, както безброй пъти през годините. Ема Кейт извади от раницата си пакетче слънчогледови семки.

— Навремето бяха гумени мечета — отбеляза Шелби.

— Тогава бях на дванайсет. И досега ми се ядат гумени мечета — заяви тя.

Шелби отвори раницата си и извади едно пакетче.

— От време на време позволявам на Кали да си хапне. Всеки път, когато ги отварям, си мисля за теб.

— Страхотни са — каза Ема Кейт. — Знаеш, че семейството ти ще ти помогне да изплатиш част от дълговете. И аз не бих се съгласила — заяви тя, преди Шелби да успее да отговори.

— Благодаря. Много се радвам, че ме разбираш. Тук ще си създам хубав живот. Знам, че мога. Може би трябваше да замина, за да се върна и да разбера кое е истинско и кое не.

— Освен това ще пееш, за да си изкараш вечерята.

— Това е черешката на тортата. Дерик на Танзи много ми хареса.

— Той е върхът. Какво лице!

— Наистина. Но...

— Какво тяло! — възкликнаха двете едновременно, а след това се смяха, докато останаха без дъх.

— Седим тук — въздъхна Шелби и погледна отново към ширналата се зеленина, — точно както едно време, и обсъждаме момчета.

— За тази загадка няма обяснение.

— Но пък си струва да ги обсъждаме. И двете правим — на мен ми предстои — онова, за което сме мечтали. Ема Кейт Адисън, медицинска сестра. Харесва ли ти?

— Много. Наистина много. По дяволите, не помня някога през живота си да съм полагала толкова усилия, както за да получа дипломата за медицинска сестра. Все си мислех, че ще работя в голяма болница. И работих. Харесваше ми, при това много.

Погледна Шелби.

— Но нямах представа, че работата в клиниката ще ми хареса още повече. Така че, изглежда, ми е трябвало известно време, за да го разбере.

— Мат ли беше черешката на тортата?

— Определено е черешка — ухили се Ема Кейт и пъхна в устата си поредното гумено мече. — И поне един пласт от тортата.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Нямам намерение да се омъжвам за друг. Не че бързам, въпреки че на мама ѝ се иска да действам. В момента нещата са супер такива, каквито са. Разбрах, че ще правят голяма баня в къщата на майка ти.

— Тя си е намерила папки с мостри и е изрязала снимки от разни списания. Татко се преструва, че това е лудост, но май идеята му допада.

Шелби отпи глътка вода, след това бавно завинти капачката.

— Онзи ден Грифин вземаше мерки.

— Нямам търпение да започнат да събарят стената. И двамата са като деца, когато трябва да разрушават.

— Хм. — Шелби се питаше дали да повдигне въпроса, когато забеляза проблясък на вода в далечината. Все пак разговорите за момчета на това място се бяха превърнали в традиция.

— Докато беше у мама, Грифин призна, че се интересува от мен.

Ема Кейт изсумтя и лапна ново гумено мече.

— Знаех си аз.

— Защото непрекъснато сваля жени ли?

— Като всеки нормален мъж, но не. Защото беше като поразен от светкавица, когато ти влезе в кухнята на мама първия ден.

— Така ли? Не съм забелязала. Не трябва ли да забелязвам подобни неща?

— Ти беше прекалено заета да се чувстваш виновна и да ти е неудобно. Какво му каза?

— Измънках нещо. В момента не мога да мисля за подобни неща.

— Да, но мислиш.

— А не би трябвало. Ричард умря скоро. А и това не е официално.

— Ричард — или както там му е името — го няма вече. — Тъй като дори мисълта за него я нервираше, Ема Кейт реши да хвърли камък към долината. — Ти си тук. Бракът ти не е бил щастлив — като цяло, една голяма лъжа, сама го каза. Няма задължителен период на траур, Шелби.

— Не става въпрос за траур. Просто ми се струва нередно.

— Не ти ли омръзна да правиш онова, което ти се струва редно? Правила си го цели четири години, и накрая се оказа в голяма каша.

— Дори не го познавам. Говоря за Грифин.

— Много добре разбрах, и тъкмо затова са измислили ходенето по срещи. Излизаш някъде, водиш разговор, откриваш кои са общите неща между вас, дали има привличане. Ами сексът?

— През последните месеци преди... той не се интересуваше... А, ти говориш за Грифин. Господи, Ема Кейт! — Шелби се разсмя и посегна към пакетчето с гумени мечета. — Все още не сме свикнали с измишльотината, наречена ходене по срещи. Не мога просто да правя секс с него.

— Защо не? И двамата сте свободни, здрави и пълнолетни.

— Виж докъде ме докара сексът с човек, когото почти не познавах.

— Уверявам те, че Гриф няма нищо общо с онзи, каквото и да е името му.

— Но аз просто не знам как да ходя по срещи с когото и да било.

— Ще свикнеш. Някой ден може да излезем четиримата.

— Може. Гриф иска да ни заведе на пица, а пък аз направих грешката да го спомена пред Кали. Тя ме попита вече два пъти.

— Ето, видя ли? — За Ема Кейт проблемът беше решен. — Нека да ви заведе на пица, а някой път четиримата ще отидем на вечеря. След това ще се оправяте сами.

— В момента животът ми е пълна каша, Ема Кейт. Не би трябвало да ходя по срещи.

— Мила моя, когато си сама, да излезеш с красив мъж се нарича живот. Идете на пица — посъветва я тя — и виж накъде ще тръгнат нещата.

— Сигурно ще ти писне да го чуваш, но много ми липсваше. Липсваше ми и това място тук. Да седим, да си говорим за какво ли не, да ядем гумени мечета.

— На това му се вика хубав живот.

— Направо върхът. — Завладяна от мига, тя сграбчи ръката на Ема Кейт. — Предлагам да се закълнем. Когато станем на осемдесет, ако имаме сили за преходи, да накараме двама готини младежи да ни докарат тук, за да поседим и да си поговорим за каквото ни се прииска и да похапнем гумени мечета.

— Ето това е онази Шелби Померой, която помня. — Ема Кейт сложи ръка на сърцето си. — Кълна се. Но двамата трябва да са супер готини.

— Това се подразбира.

Животът ѝ влезе в релси. Тя бе доволна — работеше по репертоара с песни, упражняваше се, връщаше се към ежедневието на Ридж благодарение на работата си в салона.

Струваше ѝ се странно и прекрасно колко бързо се върна всичко — и гласовете, и ритъмът, и приятните клюки, и градът, и планината оживяваха с пролетта.

Както бе решено, разрушаването на стената започна, така че сутрин, преди тя да тръгне на работа или да свърши нещо, къщата се изпълваше с мъжки гласове, чуваха се удари с чук, бръмчеше бормашина.

Свикна да вижда Гриф и Мат, а може би просто мислеше по този въпрос прекалено много. Непрекъснато. Как да не мисли за този мъж, след като той пристигаше у тях всеки ден с колан за инструменти, увиснал на кръста, и с онзи поглед.

Отиде да вземе чантата на Кали, и срещна Гриф в коридора пред старата ѝ стая.

— Звучеше добре тази сутрин — каза той.

— Моля?

— Ти. Звучеше добре. Пееше под душа.

— А, това е твърде удобна репетиционна.
— Страхотно пееш, червенокоске. Коя беше песента?
— Ами... — Тя се замисли. — „Бурно време“. От четирийсетте

е.

— Секси е във всяко десетилетие. Здравей, малка червенокоске.
Той се наведе, когато Кали хукна нагоре по стълбите.

— Мама ще работи при баба. Аз отивам при Челси, защото бабчето също работи през деня.

— Май ще се забавляваш.

— Може ли да ядем пица?

— Кали...

— Вече сме се разбрали — прекъсна я Гриф. — Може да го направим още довечера. Удобно ли ти е? — обърна се той към Шелби.

— Ами, аз...

— Мамо, искам пица с Гррр-иф. — За да подчертае желанието си, Кали се метна в ръцете му, след това се обърна към майка си и се усмихна.

— Как да откажеш на тази молба. Ще бъде чудесно, благодаря.

— Шест добре ли е?

— Да.

— Ще ви взема.

— А, да, столчето за кола. По-лесно ще бъде, ако те чакаме там.

— Добре. В шест. Ще излизаме на среща, нали? — попита той

Кали.

— Среща — повтори тя и го целуна. — Да вървим, мамо. Да вървим у Челси.

— Идвам. Много ти благодаря — каза Шелби. — Много я зарадва.

— И тя мен. До довечера.

Когато влезе отново на работното си място, Мат вдигна вежди.

— Да не би да си решил да сваляш местната певица?

— Ще го даваме постепенно.

— Страхотна е. Само че животът ѝ е твърде сложен, брат ми.

— Да. Добре че имам инструменти. — Той отново взе пистолета за пирони. — И знам как да ги използвам.

Мисли за нея през целия ден. Не помнеше друга жена да го е интересувала повече — контрастът между тъжните, предпазливи очи и

бързата усмивка, когато забравяше, че трябва да е нащрек. Грижеше се безупречно за детето си. А пък само как изглеждаше с тесни дънки!

Всичко му допаднаше.

Жалко, че работата вървеше толкова бързо и безпроблемно. Няколко спънки, и той щеше да има възможността да я вижда за по няколко минути всеки ден.

Само че Ейда Мей нямаше нищо общо с Бици. Когато се спря на плочките, на цвета и на окончателното архитектурно решение, тя не си промени повече мнението.

Остана му време да се прибере, да се изкъпе и да се преоблече. Един мъж не може да заведе две красиви дами на пица, вмирисан на пот и на дървени трески. Щяха да се приберат рано, каза си той, защото щяха да са с тригодишно дете. Може би така щеше да е най-добре. След това щеше да посвети два часа на работата по своята къща.

Май нямаше да е зле да насочи вниманието си към спалнята. Не се знаеше кога някоя хубавица ще се озове в леглото му, а не можеше да я покани на матрака на пода.

Той бе твърдо решил да доведе Шелби у дома, в леглото си. Само че това щеше да стане, когато и тя, и стаята са готови.

Качи се на колата и отиде в града; там си намери място за паркиране на няколко крачки от пицарията. Беше дошъл съвсем навреме — Шелби тъкмо слезе от минивана, паркиран наблизо.

Той се приближи и видя, че тя изважда Кали от детското столче.

— Да ти помогна?

— Няма проблем. Ще се справя. Благодаря ти.

Той забеляза, че гласът ѝ трепери, още преди тя да вдигне Кали на ръце, и видя, че очите ѝ плуват в сълзи.

— Какво е станало? Какво има?

— А, нищо, просто...

— Мама е щастлива. Толкова е щастлива, че чак плаче — обясни Кали.

— Щастлива ли си?

— Да. Много.

— Обикновено комбинацията от мен и пица не разплаква жените.

— Не е затова. Току-що говорих по телефона. Бяхме малко подранили, а Кали беше нетърпелива. Обади се брокерката. Къщата на север е продадена. — Една от сълзите преля и се стече по бузата ѝ, преди тя да успее да я избърше.

— Сълзи от щастие — обяви Кали. — Прегърни мама, Гриф.

— Разбира се.

Преди тя да успее да се измъкне, той прегърна и двете.

Усети я как се стегна за момент, а след това се разтопи.

— Това е невероятно облекчение. Все едно планина падна от плещите ми.

— Браво. — Той я целуна по косата. — Определено имаме повод да празнуваме. Нали така, Кали? Това ще бъде щастлива пица.

— Не харесвахме къщата. Радваме се, че вече не е наша.

— Точно така. Това е самата истина. — Шелби си пое дъх, остана отпусната до него още миг, след това се отдръпна. — Не харесвахме къщата, просто не беше за нас. Сега са я купили хора, за които е подходяща. Пицата наистина ще бъде много щастлива. Благодаря ти, Грифин.

— Мина ли ти вече?

— Да, добре съм.

— Тогава ми подай детето. — Той взе Кали на ръце. — Да вървим да празнуваме.

12.

Хлапетото беше очарователно, забавляваше го и ангажираше вниманието му. Освен това го ласкаеше, като настояваше да седи до него в сепарето.

За момент му се прииска и майката да флиртуваше толкова открито, колкото дъщерята, но човек не може да има всичко.

Беше приятен момент от деня му, между работата и къщата.

Когато управителят излезе, прегърна Шелби, а той наблюдаваше реакцията му.

Не че ревнуваше — не точно, но си каза нещо като „Внимавай, приятел“, докато чакаше да види какво ще стане.

— Да знаеш само как ми липсваше! — Джони Фостър, мъж с хитра усмивка и приятни маниери, не откъсваше ръце от раменете на Шелби, докато я оглеждаше. — И ето те тук. Нямах представа, че познаваш Гриф. — Джони прегърна Шелби през раменете и се обърна към Гриф. — Двамата с Шелби се познаваме отдавна.

— Това е братовчед ми Джони. Двамата с брат ми Клей заедно си търсеха белята.

— И я намирахме през ден-два.

— Братовчеди ли сте?

— Трети или четвърти, не знам — замисли се Джони.

— Трети, струва ми се.

— Далечни роднини — потвърди той и я целуна лекичко. — А ти си Кали и си красива като слънчице. Приятно ми е да се запознаем.

— Аз съм на среща с Гриф. Ще ядем пица.

— Дошли сте точно където трябва. Трябва да намерим време и да наваксаме — обърна се той към Шелби. — Нали?

— Добре. Клей каза, че си мениджър тук.

— Да. Направо не е за вярване. Взеха ли ви вече поръчката?

— Преди минутка.

— Кали, гледай там. — Той посочи плота, където един мъж с бяла престилка разливаше сос върху тесто. — Ще направя лично твоята пица, за да е специална. Искан да ти кажа, Гриф, че каквото и да

сте направили с пещта, се е получило вълшебно. Оттогава не ни е създавала проблеми.

— Радвам се.

— Пицата ще е готова след малко.

Шелби се настани отново в сепарето.

— Май вие двата с Мат сте оправяли по нещо из цял Ридж.

— Такъв беше планът. Човек, който може да ти оправи пещта, когато температурата спада, или пък тоалетната в неделя сутринта, когато чакаш гости за вечеря, е доста популярен.

Тя се разсмя.

— А кой не обича да бъде популярен? И да има поръчки. Как успяваш хем да бъдеш популярен, хем да работиш в старата къща на Трипълхорн?

— Важното е да си популярен. А къщата е хоби. Върша си работата по-добре, когато имам хоби.

— Мамо, виж! — Кали заподскача на мястото си. — Братовчедът прави номера!

— И е научил нови — отбеляза Шелби.

Джони подхвърли тестото, завъртя го бързо и го улови.

— Май ще ядем вълшебна пица.

Ококорената Кали се обърна към Гриф.

— Вълшебна пица ли?

— И още как. Не виждаш ли вълшебния прашец, който се носи около нея?

Сините ѝ очи, огромни като чинийки, отново се завъртяха към Джони. Тя ахна.

— Блести!

Това е то, силата на детското въображение, помисли си Гриф.

— Точно така. Когато ядеш вълшебна пица, в сънищата ти тя се превръща в принцеса на феите.

— Наистина ли?

— Така съм чувал. Само че ти трябва да я изядеш, а когато мама каже, че е време за лягане, трябва веднага да си легнеш и да си пожелаеш да я видиш.

— Добре. Но ти не можеш да бъдеш принцеса на феите, защото си момче. Това е глупаво.

— Затова аз съм принцът, който побеждава звяра с големите зъби.

— Принцовете побеждават дракони!

— Това не го разбирам. — Той въздъхна тежко и поклати глава. Видя, че Шелби му се усмихва от другата страна на масата. — Харесвам драконите. Може би ще успееш да вмъкнеш още едно желание и да си имаш собствен дракон. Можеш да летиш на него над своето кралство.

— И аз харесвам дракони. Ще летя на моя. Тя се казва Лулу.

— Няма по-хубаво име за дракон.

— Имаш подход — прошепна Шелби.

Гриф се усмихна широко.

— Имам много подходи.

— Сигурно.

Той си каза, че това е най-хубавият момент от деня, докато седи в шумната пицария и забавлява момиченцето, а майка ѝ се смее. Защо да не вмъкне такива моменти в ежедневието си?

Всички имаха нужда от вълшебна пица от време на време.

— Беше чудесно — заяви Шелби, докато той ги изпращаше до колата. — Кали ще запомни завинаги първата си среща.

— Значи трябва да има и втора. Ще излезеш ли отново с мен, Кали?

— Добре. Обичам сладолед.

— Какво невероятно съвпадение! Вече мисля, че сме създадени един за друг. И аз обичам сладолед.

Тя го погледна с притворени очи; той определи изражението ѝ като усмивка на фатална жена.

— Може да ме заведеш на среща със сладолед.

— Виж ти!

Развеселената Шелби настани Кали на столчето.

— Какво ще кажете за събота?

Шелби се обърна, докато закопчаваше коланите на детето.

— Какво?

— Какво ще кажеш за сладоледена среща в събота?

— Добре! — заподскача Кали на седалката.

— Трябва да работя... — започна Шелби.

— И аз. Значи, след работа.

— Ами... добре. Сигурен ли си?

— Нямахте да ви поканя, ако не бях. Не забравяй да си намислиш желание, Кали.

— Ще бъда принцеса на феите и ще летя на дракон.

— Кали, какво ще кажеш на Грифин?

— Благодаря ти за срещата. — Весела и невинна, тя протегна ръце към него. — Целувка.

— Получавах я веднага.

Той се наведе и я целуна. Момиченцето се разсмя и го погали по бузата.

— Харесва ми как драскаш. Гъделичка. Сега целуни мама.

— Разбира се.

Той предположи, че тя ще му подаде бузата си, и си каза, че няма да се примирява. Един мъж може да действа и без да се държи натрапчиво, особено след като е премислил.

Сложи ръце на кръста ѝ, плъзна ги към гърба, без да откъсва очи от нейните. Забеляза как тя разтвори очи изненадано, но не се отдръпна. Затова той продължи.

Наведе се, допря устните ѝ със своите, сякаш разполагаха с цялото време на света, сякаш не бяха на тротоара на Хай стрийт и не ги гледаха хората, които минаваха, и онези, които бяха на прозорците.

Лесно забравиха къде се намират, когато тялото ѝ се разтопи до неговото, а топлите ѝ меки устни се разтвориха под неговите.

Умът ѝ изведнъж се изпразни. Всяка мисъл — за минало, бъдеще и настояще — изчезна, когато нахлуха усещанията. Тялото ѝ се отпусна, въпреки че в този момент животът се върна в него. Главата ѝ се въртеше в дълги, лениви кръгове, сякаш бе пила твърде много вино.

Тя усети мириса на сапун и кожа, на зюмбюл в бъчва за уиски. Чу и друг звук и разбра, че мърка от удоволствие.

Той я пусна толкова нежно, колкото я бе прегърнал. Погледна я отново, много внимателно, и прошепна:

— Така си и мислех.

— Аз... просто... — Тя усети, че едва се държи на краката си, и едва потисна желанието да сведе очи, за да се увери, че е стъпила на земята. — Трябва да вървя.

— До скоро.

— Аз...

Кали извика:

— Чао, Гриф. Чао!

Той им махна и пъхна палци в джобовете си. Шелби заобиколи колата и Гриф не можа да скрие усмивката си, когато видя, че тя се олюлява.

Махна им отново. Тя едва успя да запали двигателя и потегли.

Да, това определено беше най-хубавият момент от деня му. Нямаше търпение да дочака повторението.

Тя подкара към къщи особено внимателно. Имаше чувството, че е изпила бутилка вино, а не чаша кока-кола с пицата. Жуженето се връщаше непрекъснато в гърлото ѝ, нещо като ехо от пеперудените крилца, които пърхаха в стомаха ѝ.

Кали задряма по време на краткото пътуване. Вълненията през деня си казваха думата. Наостри отново уши, готова да се разлудува отново, когато Шелби паркира.

Щеше да остави дъщеря си да се умори отново, каза си тя. Нямаше да ѝ отнеме много време. Освен това трябваше да мисли ясно, за да се заеме с неотложното. Нямаше време нито за тръпки, нито за тананикане.

Кали разказваше на баба си и дядо си с приповдигнат тон как са прекарвали на срещата.

— А в събота ще ходим на среща със сладолед.

— Наистина ли? Това ми се струва много сериозно. — Ейда Мей стрелна Шелби с въпросителен поглед. — Може би дядо ти трябва да поприказва с това момче какви са намеренията му.

— И за бъдещето му — добави Клейтън.

— Аз съм само придружителка — заяви весело Шелби. — О, да. Видях Джони Фостър. Нямахме време да си поговорим, защото работата в пицарията е натоварена. Той обаче ни разточи тестото за пицата. Направи вълшебна пица — нали, Кали?

— Аха, и Гриф каза, че мога да полетя на дракон, а той ще убие... какво беше, мамо?

— Май зъбат звяр.

— Ще го убие, и тогава ще се оженим.

— Страхотна пица — отбеляза Клейтън.

— Ти ще бъдеш кралят, дядо, а баба — кралицата. — Тя обикаляше стаята в кръгчета, въртеше се и подскачаше. — И Кланси може да дойде. — Тя прегърна старото куче. — Аз ще облека красива рокля, а после се казва „целуни булката“. Брадата на Гриф гъделичка, когато те целува, нали, мамо?

— Ами...

— Гъделичка ли? — Сега вече Ейда Мей се усмихна самодоволно.

— Аха. Кога е събота, мамо?

— Съвсем скоро. — Шелби хвана Кали, докато тя подскачаше, и я завъртя. — Сега се качваме. Трябва да те изкъпя, преди да започнеш да сънуваш и да се омъжиш за красивия принц.

— Добре.

— Хайде, пъхни дрехите си в коша. Идвам след мъничко. Тя прекара разкошно — заяви Шелби, когато Кали хукна към стълбите.

— А ти?

— Беше приятно. Той се държи изключително мило с нея. Но исках да ви кажа, че точно преди вечерята ми звъннаха. Къщата е продадена.

— Къщата ли? — В първия момент Ейда Мей я погледна недоумяващо, после се отпусна на един стол и очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, Шелби, говориш за къщата на север ли? Много се радвам. Много, наистина.

— Сълзи от щастие. — Шелби извади една от кърпичките от джоба си. — И аз се разплаках. Такъв товар ми падна от плещите! — Обърна се към баща си, а той пристъпи към нея и я прегърна, залюля я от едната на другата страна. — Мислех си, че знам колко ми тежи, откакто разбрах за проблема, но сега, след като вече я няма, товарът се оказа още по-тежък, отколкото си представях.

— Ние можем да ти помогнем с останалото. С майка ти говорихме и...

— Не, татко, не. Много ти благодаря. Обичам те. — Тя сложи ръце на раменете му. — Аз ще се справя сама. Ще ми отнеме известно време, но ще се справя сама и така ще се почувствам по-добре. Поне ще компенсирам за случаите, когато просто съм се оставяла на течението, когато не съм задавала въпроси, когато съм оставяла друг да се грижи за всичко.

Тя се облегна отново на него и се усмихна на майка си.

— А и най-лошото вече отмина. Мога да се справя с онова, което предстои. Толкова съм благодарна, че ако отново ми стане тежко, ще помоля за помощ.

— Никога не го забравяй.

— Кълна се, няма. А сега трябва да изкълпя детето. Денят беше чудесен — каза тя и си взе чантата. — Наистина.

Щом сложи Кали да спи, се зае с таблицата. Може би трябваше да почака, докато види подписите, но в момента имаше право на малко оптимизъм. Когато записа продажбата, тя затвори очи и си пое дълбоко дъх.

Дългът все още беше огромен — но, о, боже, тя го беше намалила.

Помисли си, че най-лошото е минало. А какво предстоеше?

Отпусна се на леглото и се обади на Ема Кейт.

— Как беше пицата?

— Истинско вълшебство, или поне така Гриф убеди Кали, затова тя си легна с усмивка и сега очаква да бъде принцеса, която ще лети на дракон. Това е, преди двамата с Грифин да се оженят на натруфена церемония.

— Той има подход към децата. Според мен, у него е останало голяма част от малкото момче, което е бил.

— Той ме целуна.

— И това ли беше вълшебство? — попита Ема Кейт, без да трепне.

— Мозъкът ми все още е омекнал. Само да не вземеш да кажеш на Мат. Той ще каже на Грифин, а аз ще се почувствам като глупачка. Не знам дали е, защото толкова отдавна никой не ме е целувал, или защото беше ужасно хубаво.

— Чувала съм, че той бил страхотен.

Шелби се усмихна.

— Твоят мозък омекна ли първия път, когато Мат те целуна?

— Направо ми изтече през ушите. Звучи противно, но беше върховно.

— Беше толкова хубаво — забравила съм какво е да ти е толкова хубаво. Трябваше да ти се обадя. Продадох къщата и ме целунаха така, че останах главозамаяна на Хай стрийт.

— Шелби, това е чудесно! И за двете, но най-вече това с къщата. Много се радвам за теб.

— Започвам да виждам ясно пътя си, Ема Кейт. Започвам да виждам ясно. Може и да ме очакват неравности, но виждам напълно ясно.

Част от тази яснота ѝ помогна да се сгуши в леглото, докато говореше с приятелката си.

Хубавият ден продължи с хубава седмица. Тя усети, че когато е щастлива, работи по-добре и печели по-добре.

Миеше подове, пълнеше шишета с шампоан, записваше часове, маркираше суми на касата, слушаше клюките. Изрази съчувствие, когато Кристъл се оплака от гаджето си, успокои Вони, когато бабата на масажистката почина в съня си.

Подреждаше столове и маси в малката градина на спа центъра, посади цветя.

След като разгледа детската градина, в която Челси щеше да ходи от есента, тя записа и Кали. Усети гордост и болка, защото това бе първата от много раздели.

Отиде на сладолед с Гриф и откри, че втората целувка е още по-въздействаща от първата. Но отказа, когато той я покани на вечеря.

— Много съм натоварена. В салона имам определена програма, и там ми е сравнително лесно. Само че до петък, когато ще разбера как ще мине в бара, ще използвам цялото си свободно време, за да репетирам и да планирам.

— Тогава след петък. — Той полагаше тръбите, които щяха да затоплят пода на новата баня. — Защото ще бъде страхотно.

— Надявам се. Защо не наминеш към „Бутлегър“ в петък?

Той приклезна.

— Червенокоске, няма начин да пропусна. Много ми е приятно да те слушам, когато репетираш под душа.

— Сега отивам да репетирам на място, преди барът да отвори. Дано Танзи се окаже права, че хората ще слушат стари песни, докато ядат свински пържоли или начос.

Тя притисна ръка към корема си.

— Ще разберем.

— Нервна ли си?

— Не. Пеенето не ме притеснява, доставя ми удоволствие. Притеснявам се да не ми плащат незаслужено. Ще трябва да го преодоляя. Тук става хубаво.

— Получава се. — Той ѝ се усмихна. — Нека думата на деня да бъде „постепенно“. Малко по малко.

— М-мм — отвърна тя, когато разбра, че той не говори единствено за новата баня.

В петък сутринта намери време за последна репетиция и се постара да не мисли за ефекта, който би могла да постигне, ако имаше двама музиканти.

Въпреки това промени по свой вкус старата класическа „Докато времето минава“.

— Изсвири я, Сам — каза застаналият зад бара Дерик.

— От всички барове в света...

— Ти да не би да си фен на старите филми?

— Татко беше, така че и ние станахме. А и кой не обича „Казабланка“? Как ти звучи това, Дерик?

— Струва ми се, че Танзи ще се окаже права. Направо ще ги разбием с „Петък вечер“. — Докато подреждаше чашите от предишната вечер, измити и изсушени, той изви вежда към нея. — Как се чувстваш?

— Обнадеждена. — Тя слезе от малката сцена. — Просто искам да кажа, че ако не постигнем успех, няма проблем.

— Да не би да си решила, че те чака провал, Шелби?

Тя наклони глава настрани и пристъпи към бара.

— Забрави онова, което казах. Тази вечер така ще ги сразим, че направо ще полетят до луната, а ти ще се почувстваш длъжен да ми повишиш заплатата.

— Не се увличай. Искаш ли кола?

— Благодаря, но нямам време, трябва да отида в салона. — За да е сигурна, че не е закъсняла, тя извади телефона си от джоба, погледна колко е часът и каза: — Тази вечер ще има много хора. Мен ме нямаше известно време, Танзи е пуснала слуха. Навсякъде има листовки, а ти

си ме сложил във фейсбук страницата си. Роднините ми ще нахлуят на тълпа, а те не са никак малко.

— Да ги шашнеш.

— Дадено — съгласи се тя. — До довечера.

Тя излезе. Беше разсеяна и все още репетираше наум. Не обърна внимание на жената, която я настигна.

— Шелби Фоксуърт?

— Моля? — Така беше свикнала с Померой, че едва не каза „не“.

— Да. Здравейте.

Спря, усмихна се и се опита да си припомни коя е тя. Но забележително красивата брюнетка със студени кафяви очи и съвършени червени устни не ѝ се стори позната.

— Аз съм Шелби. Не ви познавам. Коя сте вие?

— Казвам се Натали Синклер. Съпруга съм на Джейк Бримли. Ти го познаваш като Ричард Фоксуърт.

Полуусмивката остана на лицето на Шелби, а думите ѝ прозвучаха като чужд език.

— Какво? Какво казахте?

Жената присви очи като котка.

— На всяка цена трябва да поговорим, на някое по-усамотено място. Видях симпатичен парк наблизо. Да отидем там.

— Не разбирам. Аз не познавам Джейк Бримли.

— Промяната на името не означава, че променяш същността си.
— Натали бръкна в бледосинята си чанта и извади снимка. — Струва ли ти се познат?

На снимката брюнетката бе долепила буза до бузата на Ричард. Косата му беше по-дълга, отколкото той я носеше, и малко по-светла. Имаше и нещо различно в носа му, каза си Шелби.

И въпреки това, от снимката ѝ се усмихваше Ричард.

— Вие... много се извинявам... да не би да искате да кажете, че сте била омъжена за Ричард?

— Не. Не се ли изразих ясно? Ще го кажа отново, в случай че ви е било трудно да го разберете. Бях и все още съм омъжена за Джейк Бримли. Ричард Фоксуърт никога не е съществувал.

— Но аз...

— Трябваше ми доста време, докато те открия, Шелби. Хайде да си поговорим.

Бримли не беше сред имената, които откри в документите в сейфа. Господи, нима той имаше още едно? Поредното име. Поредната съпруга.

— Трябва да се обадя по телефона. Ще закъснея за работа.

— Давай. Странно малко градче, нали? Ако си падаш по пищови и бира.

Тя говореше също като Ричард.

— Има и изкуство — процеди Шелби. — Музика, традиции, история.

— Няма защо да се вкисваш.

— Хората, които ни мислят за селяни, обикновено са самовлюбени сноби от някое друго подобно място.

— Леле! — Натали изглеждаше развеселена. — Май ме засегна.

Шелби написа есемес на баба си, извини се и ѝ каза, че малко ще закъснее.

— Има хора, които обичат странното. Аз съм градско момиче. — Натали посочи алеята и тръгна по нея. Беше с прекрасни високи сандали в бледозлатисто. — Нали не си се запознала с Джейк тук?

— С Ричард се запознах в Мемфис. — Всичко ѝ се струваше малко замъглено. — Пеех с една група през лятната ваканция на колежа.

— И той просто ти завъртя главата. Много го биваше в тази работа. Вълнуващ, очарователен, сексапилен. Обзалагам се, че те е завел в Париж, в едно малко кафене на левия бряг на Сена. Отседнали сте в „Жорж Пети“. Купил ти е бели рози.

Тя усети как започва да ѝ се повдига, и това сигурно си пролича.

— Мъжете като Джейк си имат стереотипи. — Натали погали Шелби по ръката.

— Не разбирам. Как е възможно да си омъжена за него? Та той е мъртъв, но как е възможно да си била омъжена за него? Ние бяхме заедно повече от четири години. Имаме дете.

— Да, това беше изненада. Сега обаче разбирам, че семейството му е било от полза. Аз се излъгах да се омъжа за него — отидохме, без да му мислим, във Вегас. Да ти звучи познато? Аз обаче проявих здрав разум и не се разведох с него, когато той ме заряза.

Тези думи я притиснаха.

— Изобщо не съм била омъжена за него. Доколкото разбирам, думите ти означават точно това. Това искаш да ми кажеш.

— Тъй като той е бил все още законно женен за мен — да, дори не си била омъжена за него.

— И той е знаел.

— Разбира се, че е знаел. — Жената се изсмя. — Какво лошо момче! Това, разбира се, е част от чара му. Лошо момче е моят Джейк, ама много лошо.

В парка беше тихо. На люлките нямаше деца, никой не тичаше по поляните, фитнесът на открито беше празен.

Натали седна на една пейка, кръстоса крака и потупа мястото до себе си.

— Не бях сигурна дали си наясно с тази част и дали не си се включила в играта. Май те е измамил. Но той с това се занимава. — За секунда нещо като тъга премина по лицето на Натали. — По-точно казано, занимаваше се.

— Не мога да мисля. — Шелби се отпусна на пейката. — Защо му е да го прави? Как е възможно да направи подобно нещо? Господи, има ли и други? Причинил ли е същото и на други жени?

— Не знам. — Натали сви рамене с пълно безразличие. — Тъй като се е пренасочил прекалено бързо от мен към теб, едва ли е имал друга съпруга. А аз се интересувам тъкмо от това време.

— Не разбирам. — Шелби неочаквано усети, че не ѝ достига въздух, отпусна се назад и прокара ръце през косата си. — Не разбирам абсолютно нищо. Изобщо не съм била омъжена — прошепна тя. — Всичко е било лъжа и измама, както и пръстенът.

— Известно време си живяла доста добре, нали? — Натали ѝ отправи поглед, изпълнен с презрение. — Париж, Прага, Лондон, Аруба, Сейнт Барт, Рим.

— Откъде знаеш? Откъде знаеш къде съм ходила с него?

— Постарах се да науча. Имали сте луксозен апартамент в Атланта, обикаляли сте кънтри клубове, ти си имала рокли от „Валентино“. След това — къщата във Виланова. Не можеш да отречеш, че той ти е дал повече от достатъчно. Май добре си се уредила.

— Уредила ли? Уредила? — Сега вече я разтърси обида и бяс. — Той ме е лъгал, още от началото. Направил ме е своя курва, без дори да

знам. А аз си мислех, че го обичам. Първо мислех, че го обичам достатъчно, за да оставя семейството си и всичко познато. Мислех, че го искам.

— Грешка, за която си била компенсирана. Изтръгнал те е от малкия селяндурски градец, а? Опа, *извинявай*, от този център на изкуството и културата. Няколко години си тънала в лукс, така че недей да се жалваш, Шелби. Не е красиво.

— Какво ти става? Идваш тук и ми разказваш всичко това. Може да лъжеш.

— Провери, на всяка цена. Но знаеш, че не лъжа. Джейк си имаше начин да накара жените да се влюбят в него и да правят всичко, което той иска.

— Ти обичаше ли го?

— Много го харесвах и си прекарвахме добре заедно. Това беше достатъчно и щеше да е достатъчно, ако не ме беше оставил на сухо. Аз инвестирах в него, така да се каже. Но платих висока цена, без да видя никаква възвръщаемост.

— Каква възвръщаемост?

— Двайсет и осем милиона.

— Какви двайсет и осем милиона? Долара ли? Ти луда ли си? Той изобщо не разполагаше с толкова пари.

— Напротив. Знам, защото му помогнах да се сдобие с тях. Малко по-малко от трийсет милиона в лъскави диаманти, смарагди, рубини, сапфири и редки марки. Къде е плячката, Шелби? Ще се задоволя и с половината!

— Приличам ли ти на човек, който разполага с диаманти и смарагди? Той ме остави потънала в дългове до ушите. Това е цената, която плащам за това, че съм му повярвала. Ти колко плати?

— Четири години, два месеца и дваайсет и три дни в килия в област Дейд, Флорида.

— В затвора ли си била? Защо?

— За измама, защото бях дясната ръка на Джейк и Мики. Говоря за Мики О'Хара, третия член на веселата ни малка банда. Доколкото разбрах, Мики излежава дваайсет години.

Тя насочи пръст към Шелби с подигравателна усмивка.

— Не ти трябва да те погне Мики О'Хара, Шелби. Повярвай ми.

— Ти си наела частен детектив, за да ме дебне.

— Нищо подобно. Аз сама проучвам каквото трябва — това е едно от уменията ми. Половината, Шелби, и приключвам. Изкарала съм всяко пени.

— Нямам нищо, което да ти дам. — Шелби скочи на крака. — Искаш да кажеш, че Ричард е откраднал милиони долари ли? Значи детективът от Флорида ми е казал истината.

— С това се занимаваме, съкровище. А на него това му е работата. Да открие необходимото. Богатите самотни вдовици бяха специалността на Джейк. За броени дни ставаха като памук в ръцете му. Лесно ги караше да инвестират в сделки със земя — това също беше негова специалност. Но най-големият удар в кариерата ни, който се обърка, беше с бижута и марки; сред тях имаше някои великолепни. Ако очакваш да се вържа, че не знаеш нищо, номерът няма да мине.

— Не правя никакви номера. Ако е разполагал с толкова много, защо аз изплащам дълговете му?

— Винаги е умеел да се скатава. Бижутата бяха невероятни. А марките? За тях трябваше да намери подходящ колекционер. Когато замина на юг, Джейк можеше да ги вземе, но ако се опита да ги продаде, дори да отдели камъните, щяха да го проследят. Затова най-добрият начин бе да се спотаи за няколко години.

— Да се спотаи — прошепна Шелби.

— Такъв беше планът. Четири или пет години — така пресметнахме, преди да разкара всичко и да се пенсионираме. Или почти, защото никой не иска да се откаже от забавлението. Ти беше прикритието му, това е повече от ясно. Но ще ти трябват много усилия, за да ме убедиш, че си била чак толкова глупава, че не си знаела нищо.

— Бях достатъчно глупава, за да му повярвам, и ми се налага да живея с този факт.

— Ще ти дам време да помислиш. Дори да си чиста като сълза, Шелби, ти си живяла с един мъж повече от четири години. Замисли се, може да се сетиш за нещо. Половината от почти трийсет милиона долара — може вече да са малко повече — си е стабилна мотивация.

Дойде ред на Шелби да покаже презрение.

— Не искам половината от нещо, което сте откраднали.

— Тогава обяви своята част и вземи наградата. Ще бъде предостатъчно, за да платиш част от дълговете, в които си затънала. Както вече казах, аз си искам моето и си заминавам. Ако искаш да си

останеш в това мижаво градче и да работиш в салона на баба си за никакви пари, а в петък вечер да пееш в бар — изборът си е твой. Аз си искам моето, а ти задръж твоето. Трябва да мислиш и за малката си дъщеря.

— Само си помисли да се доближиш до дъщеря ми, и ще те разкъсам!

Натали погледна през рамо и изви устни.

— Мислиш ли, че можеш?

Шелби скочи, дръпна Натали и я изправи на крака, стиснала блузата ѝ в юмрука си.

— Мога, и ще го направя.

— Тъкмо това е привлякло Джейк. Той обичаше огнени момичета, макар и в зародиш. Спокойно. Не се интересувам от момиченца, нито пък имам намерение да се върна в пандиза. Петдесет на петдесет, Шелби. Ако включа и Мики в тази работа, чака те единствено болка и разбито сърце. Той не преговаря цивилизовано като мен.

Тя отблъсна ръката на Шелби.

— Помисли си. Ще се чуем.

Натали се отдалечи, а Шелби седна отново на пейката, защото краката ѝ всеки момент щяха да се разтреперят.

Двайсет и осем милиона ли? Откраднати бижута и марки. Двуженство. За кого, за бога, се беше омъжила? За кого си мислеше, че е омъжена?

Може би всичко беше лъжа. Но какъв беше смисълът?

Тя щеше да провери. Щеше да провери всичко.

Скочи на крака и извади телефона, за да се обади на Треиси и да попита как е Кали.

Когато отиде в салона, беше побесняла.

— Извинявай, бабче.

— Какво стана? Кой те ядоса?

Шелби пхна чантата си под плота.

— Трябва да говоря с теб и мама, когато сте свободни. Госпожо Холистър, как сте днес?

Жената на стола на Вайола — бабата на младия Холистър, се усмихна.

— Сега съм добре. Дойдох да ме понагласят, а Вай ме убеди да си направя кичури. Да видим дали господин Холистър ще забележи.

— Чудесно е, когато се поосвежиш с идването на пролетта. Бабче, трябва да се обадя набързо по телефона, а след това ще проверя запасите.

— Кърпите са готови за сгъване.

— Ще се погрижа.

Докато говореха по работа, двете се спогледаха. Вайола кимна и вдигна ръка иззад стола. Пет минути.

Шелби влезе в пералното помещение и звънна на брат си Форест.

13.

Не можеше да мисли за това. Кали беше в безопасност, а Трейси щеше да я пази. Не знаеше абсолютно нищо за крадени бижута и нямаше да познае рядка марка, дори някой да я лепнеше на челото ѝ. Ако въпросната Натали мислеше, че тя крие нещо, щеше да остане много разочарована.

Въпреки това бе разстроена, защото толкова лесно бе повярвала на Ричард — или Джейк, или каквото там му беше името. Той бе крадец и лъжец.

Но никога не ѝ е бил съпруг, помисли си тя, докато сгъваше кърпите и ги трупаше на купчинка. Макар да беше притисната от нова тежест, тя бе спокойна, колкото и ужасно да бе това.

Щеше да си върши работата, да се усмихва и да бъбри с клиентите, да се занимава със запасите. След това щеше да се прибере, да вечеря с малкото си момиченце и да отиде в бара, за да оправдае парите, които Танзи и Дерик ѝ плащаха.

Нямаше да разочарова никого, включително и себе си.

Форест я откри в края на деня, докато метеше малкия двор.

— Намери ли я? — попита Шелби.

— Не. Никой с това име или описание не е отсядал в малкия или големия хотел, хижата или бунгалата. Не е отседнала в Ридж. Не намерих и сведения за Натали Синклер, която да е излежавала присъда в област Дейд.

— Вероятно това не е истинското ѝ име.

— Може и да не е, но все някой в Ридж трябва да е забелязал красива брюнетка, която разпитва. Ще поровим по-дълбоко, ако се притесняваш.

— Не се притеснявам.

— А трябва. Каза ли на мама?

— И на нея, и на бабчето, а те ще разкажат на другите от семейството. Нямам намерение да рискувам, Форест, но не знам

нищичко за бижутата и марките, които тя търси.

— Може и да знаеш повече, отколкото си мислиш. Не ми се зъби — каза той. — За бога, Шелби, не можеш да направиш абсолютно нищо. Но той може да е споменал нещо, да е направил нещо, ти да си чула нещо, за което не си се сещала досега. Може да ти хрумне нещо. Това имам предвид.

Тя беше уморена. Потри челото си между очите, където я болеше.

— Тя ме напрегна.

— Как е възможно?

Шелби се засмя.

— Колкото и да е откачено, дълбоко в себе си съм доволна, че не съм била омъжена за него.

— Звучи напълно разумно.

— Добре, тогава ще бъда разумна. Тук приключих, затова се прибирам. Мама е взела Кали от дома на Челси. След малко ще бъда с дъщеря си и ще ѝ приготвя вкусна вечеря. След това ще се преоблека и наглася като човек, на когото му предстои да пее в петък вечерта.

— Ще карам след теб до нас. По-добре да заложим на сигурно, отколкото да съжالياваме след това — заяви той, преди тя да възрази.

— Добре, благодаря.

Дали не знаеше нещо — нещо, което бе дълбоко скрито, питаше се Шелби, докато шофираше, следвана от Форест. Сега вече можеше да мисли за миналото и виждаше незначителните знаци, че Ричард е намислил нещо. Телефонните разговори, които приключваха в мига, в който тя влезеше или минеше, заключените врати и чекмеджета. Той не допускаше никакви въпроси за работата и пътуванията си.

Тя си беше мислила, че има извънбрачна връзка, и то не само една. Досега обаче не бе и помисляла, че е крадец — не и крадец на едро, независимо от приказките на детектива. Да задигне бижута на стойност милиони долари!

Това беше сериозна кражба!

Какво знаеше сега? Тя тръсна глава, докато минаваше по алеята пред къщата. Не знаеше нищо. Абсолютно нищо.

Събра си нещата и махна на Форест. Първото, което чу, когато отвори входната врата, бе смехът на Кали, и тя забрави всичко друго.

След прегръдките, целувките и възторжения разказ за деня, прекаран с Челси, Кали седна с книжка за оцветяване, докато Шелби помагаше на майка си в кухнята.

— В стаята ти има красиви бели лалета — подхвърли Ейда Мей.

— О, мамо, любимите ми! Благодаря ти.

— Не ми благодари. Пристигнаха преди около час. От Грифин са.
— Ейда Мей я погледна и ѝ се усмихна. — Май си имаш обожател, Шелби Ан.

— Не, аз... Много е мил. Наистина много.

— Мил е, но не е чак толкова захаросан, че да те заболят зъбите. Много приятен младеж.

— Не си търся обожатели, мамо.

— Винаги съм казвала, че е по-вълнуващо, когато не търсиш, и въпреки това намираш.

— Мамо, не само че трябва да мисля за Кали и всичко, което ми е на главата, а и за онова, което се случи днес.

— Въпреки това трябва да се живее, малката ми. А пък младеж, който се сеца да изпрати цветя, е приятна изненада.

Така беше. Не можеше да го отрече, докато гледаше белите лалета. Любимите ѝ цветя, мислеше си тя — значи той е попитал някого, който я познава. Замисли се, докато се преобличаше в семпла черна рокля с класическа кройка.

Независимо дали имаше настроение или не, Грифин бе създал у нея усещане за романтика, а тя много отдавна не бе вкушвала това чувство.

Бе готова да се обзаложи, че той е сигурен, че цветята я карат да мисли за целувката два пъти по-често. Не го винеше; не винеше и себе си, че няма нищо против да я целуне отново.

Скоро.

Сложи си обеци. Търсеше лъскаво, по-едро бижу, но накрая се спря на семпли, също като роклята. Прихвана косата си отстрани и я остави да пада на къдрици по гърба.

— Какво мислиш, Кали? — Тя се завъртя като манекенка пред дъщеря си. — Как изглеждам?

— Красива мамо.

— Красива Кали.
— Искам да дойда с теб. Моля те, много те моля.
— Ще ми се да можеше. — Тя коленичи и погали Кали по косата, докато дъщеря ѝ се цупеше. — Там обаче не пускат деца.
— Защо?
— Това е нещо като закон.
— Чичо Форест е законен човек.
Шелби се разсмя и гушна детето.
— Законен човек.
— Аха. Той каза. Може да ме заведе.
— Няма да е тази вечер, миличка. Но слушай сега. Ще те взема на репетиция следващата седмица. Ще бъде специално представление, само за теб.
— Може ли да си облека празничната рокля?
— Защо не? Тази вечер баба и дядо ще бъдат с теб и ще се забавляват. — След първата почивка родителите ѝ щяха да дойдат, а после някой да ги смени.
Радваше се, че семейството ѝ ще присъства.
— Хайде да слизаме сега. Трябва да вървим.

Заведението беше препълнено. Тя очакваше да има много посетители, тъй като хората бяха любопитни, а роднините и приятелите ѝ щяха да я подкрепят. Каквото и да ги беше довело, тя се зарадва много, защото щеше да заслужи първата си заплата.

Поздрави доброжелателите си и им благодари безброй пъти; най-сетне стигна до масата точно отпред, където се беше настанил Гриф.

— Изглеждаш невероятно.

— Благодаря, това беше целта.

— Направо убийствено.

— Благодаря ти за цветята, Грифин. Много са красиви.

— Радвам се, че ги хареса. Ема Кейт и Мат идват, някъде наблизо са, а аз трябваше да се преборя с поне десет души, за да им запазя места. Говоря почти буквално — особено за един тип, който се нарича Големия Бъд, поне така ми каза Танзи.

— Големия Бъд ли? Тук ли е? — Тя се огледа бързо и забеляза огромното туловище, натъпкано в странично сепаре, където гризеше

порция ребра. Кльоцаво момиче, което не познаваше, се бе настанило срещу него и побутваше храната в чинията си, без да крие отегчението си.

— Учехме заедно в гимназията. Чух, че карал камион, но...

Замълча, когато погледът ѝ премина по Арло Катъри, а след това се върна, за да срещне очите му.

Не се беше променил много, помисли си тя, а светлите очи все още притежаваха силата да я накарат да потръпне.

Той изрита стола на масата, където се беше настанил с още двама мъже — те ѝ се сториха същите, с които се мотаеше открай време.

Надяваше се да не се задържат дълго и да се замъкнат заедно с Арло и змийския му поглед в „Шейди“, където обикновено профукваха парите си за бира.

— Какво става? — попита Гриф.

— А, нищо — просто човек, когото помня от едно време. Очаквах да има хора, които ще дойдат, за да разберат дали ще се проваля, или ще постигна нещо.

— Сензация — отбеляза Гриф. — Това е думата на деня, тъй като ти ще бъдеш сензация.

Тя се обърна към него и забрави за Арло.

— Много те бива с думите.

— Думата на деня трябва да пасва. А тази пасва. Трябваше да ти кажа, че Танзи е настанила родителите ти. Клей и Джили също са тук. — Той посочи една маса от дясната си страна, на която бе поставен надпис „Резервирана“. — Никой не се възпротиви. Дори Големия Бъд.

— А, Големия Бъд открай време обожава Клей. Той е свестен, Гриф, просто... понякога става прекалено настойчив. Татко чака мама да се наконти и скоро ще дойдат. Много се радвам, че ти си тук.

— Че къде другаде да бъда?

Тя се поколеба, после седна. Разполагаше с достатъчно време.

— Грифин, наистина ли не забелязваш, че в живота ми в момента цари небивал хаос?

— На мен не ми се струва така.

— Защото не си част от него. Днес разбрах нови неща, още по-лоши. В момента не мога да говоря за тях, но всичко е ужасно объркано.

Той я погали по ръката.

— Ще ти помогна да оправиш всичко.

— Защото с това се занимаваш ли?

— Да, и защото си падам по теб все повече и повече. А и ти по мен.

— Сигурен ли си?

Той се усмихна.

— Нали те виждам, червенокоске.

И този път, както и винаги, когато Кали се смееше, тя се предаде.

— Може и да е така. — Усмивката ѝ беше изкусителна, когато стана. — Може и да е така. — Плъзна пръст по ръката му и усети леко трепване. Бе забравила колко завладяваща е тази сила. — Приятно гледане.

Отиде в кухнята, където цареше невероятен хаос, и се вмъкна в килера, който се използваше за офис, за да си поеме дъх.

Танзи нахлу при нея.

— Мили боже, Шелби, претъпкано е. Дерик е зад бара, за да смогнем. Ти как си? Готова ли си? Аз треперя от нерви. — Тя притисна корема си с ръка. — А ти ми се струваш съвсем спокойна. Не си ли нервна?

— Не за това. Има много други неща, за които да съм нервна, така че това остави на заден план. Все едно съм обула стари пантофи. Ще се представя добре заради теб, Танзи.

— Знам. Излизам след няколко минути, за да ги успокоя и да те представя.

Тя извади смачкан лист от джоба си.

— Списъкът ми със задачи. Така се справям по-добре. Значи... Машината е нагласена, както ти искаше, а ти си знаеш работата.

— Да.

— Ако нещо се обърка с...

— Ще се справя — увери я Шелби. — Благодаря ти, че си запазила маса за нашите.

— Ти шегуваш ли се? Разбира се, че ще им запазя място на първия ред — това беше номер едно в списъка. Ще остане с надпис „Резервирано“ за баба ти и дядо ти. Трябва да проверя няколко неща, след това започваме. Имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря.

Тъй като искаше вечерта да протече естествено, тя излезе по-рано и побъбри с няколко познати на бара. После си взе бутилка вода.

Знаеше, че майка ѝ ще се притеснява преди излизането ѝ — винаги ставаше така; затова не отиде на масата на родителите си, само им се усмихна. Усмихна се и на Мат и Ема Кейт. После и на Гриф, когато Танзи се качи на малката сцена.

Щом Танзи застана зад микрофона, дрънченето, стърженето на столове по пода и гласовете утихнаха.

— Добре дошли на първата ни „Петък вечер“. Днес в „Бутлегър“ ще се върнем към четирийсетте, затова седнете удобно и се насладете на мартинито и бирата с уиски. Почти всички познават Шелби, и повечето сте я чували как пее. Онези, които не са, ги чака приятна изненада. Дватама с Дерик сме много горди, че тя е сред нас, на нашата сцена. А сега, Рандеву Ридж, приветствайте нашата Шелби Померой!

Шелби се качи на сцената и се обърна към заведението и аплодисментите.

— Благодаря на всички, че дойдохте тази вечер. Много се радвам, че се върнах в Ридж, че чувам познати гласове и дишам прекрасния планински въздух. Първата песен ще ни върне към времето, когато сме далече от дома.

Тя започна с „Ще се видим“.

Почувства се в свои води. Шелби Померой правеше онова, в което беше най-добра.

— Невероятна е — прошепна Гриф. — Сензация.

— Винаги е било така. Очите ти греят. — Ема Кейт го погали по ръката.

— Нищо, пак виждам с тях. Така дори ми е по-ведро.

Тя пъ успешно до първата почивка, доволна, че идват нови хора — масите и барът бяха препълнени. През почивката Клей се приближи до нея, прегърна я и прошепна:

— Много се гордея с теб.

— Беше ми хубаво. Много хубаво.

— Жалко, че не можем да останем повече, но трябва да заведем Джили вкъщи.

— Тя добре ли е?

— Просто е уморена. Днес влиза в деветия месец. — Разсмя се и отново притисна Шелби до себе си. — Ще ти се обадим, преди да тръгнем.

Тя се огледа и видя Мат и Гриф да съединяват масите, така че семейството и приятелите ѝ да са заедно.

Помисли си, че денят може би започна трудно, но вечерта щеше да е свършена.

Остана още малко с тях, а после отиде до бара за вода.

Не се обиди, когато забеляза, че Арло и приятелите му си тръгват. Беше се отърсила от неприятното усещане, че я зяпа.

Често я зяпаше по този начин, когато бяха тийнейджъри. Помнеше, че се опитваше да я убеди да я повози на мотора си и да пийнат тайно бира.

Не се беше съгласила нито за едното, нито за другото.

Стори ѝ се зловещо, че години по-късно той продължаваше да я зяпа, без да мига, точно като гущер.

Гриф се настани до нея на бара и тя се замисли за по-приятната му компания.

— Да излезем заедно утре вечер.

— Ами...

— Стига, Шелби, не ме мъчи. Наистина искам да прекарам малко време с теб, да сме само двамата.

Тя се обърна и го погледна право в очите — дръзки, зелени, умни. Нищо в тези очи не я караше да се чувства неловко.

— Искан ми се, но не е редно да оставя Кали сама две вечери поред и отново да моля нашите да я гледат.

— Добре, избери си вечер следващата седмица. Която и да е; избери и къде искаш да отидем.

— Ами... Вторник е най-удобно.

— Вторник. Къде искаш да отидем?

— Искан да видя къщата ти.

— Наистина ли?

Тя се усмихна.

— Наистина, и все се питах как да си изпрося обиколка.

— Дадено.

— Мога да донеса вечеря.

— Аз ще се погрижа. В седем?

— Нека да е в седем и половина, за да мога да изкъпя Кали.

— Значи седем и половина.

— Първо трябва да питам мама, но предполагам, че тя няма да има нищо против. А ти трябва да чуеш новините, преди да ме поканиш на среща.

— Това вече е среща. — Целуна я нежно и се отдалечи.

Тя си помисли, че бързата ласка е нещо като печат, като марка. Така и не можа да реши дали има нещо против, или не. Отблъсна мисълта и се качи на сцената за следващия етап.

Видя Форест да влиза с баба ѝ и дядо ѝ. Настаниха се на празните места.

Забеляза брюнетката едва когато бе по средата. Сърцето ѝ се сви, но тя продължи да пее, дори когато погледите им се срещнаха. Тук ли е била през цялото време, свита на маса в дъното, почти невидима в сенките?

Шелби премести поглед, опита се да срещне очите на Форест, но той беше на бара и не гледаше към нея.

Брюнетката се изправи за момент, след това отпи от чаша martini. Остави я и облече черно яке. Усмихна се, целуна върховете на пръстите си, вдигна ръка към Шелби и излезе.

Тя довърши втората серия песни — какво друго можеше да направи? След това хукна към Форест.

— Тя беше тук!

Той не попита за кого става въпрос.

— Къде?

— Отзад.

— Кой? — попита Гриф.

— Тръгна си — продължи Шелби. — Преди петнайсет минути. Сега я няма, но беше тук.

— Кой? — попита отново Гриф.

— Трудно ми е да обясня. — Шелби си лепна усмивка, обърна се и махна на някого, който я повика. — Трябва да работя. Разкажи им, Форест. Не можах да привлека вниманието ти, когато я видях, но се кълна, че беше тук.

— Кой? — попита Гриф за трети път, а Шелби тръгна към друга маса.

— Ще ти разкажа, но сега трябва да погледна навън.

— Идвам с теб. — Когато Мат понечи да стане, Гриф поклати глава. — Пази масата. Ние ще се върнем веднага.

— Какво става? — попита Вайола.

— Нищо страшно. Ще ти обясня, когато се върнем. — Форест я погали по рамото, след това излезе с Гриф.

— Мама му стара, Форест, какво става? Каква жена? Защо Шелби има такова изражение?

— Какво?

— Наполовина уплашено, наполовина вбесено.

Форест спря на вратата.

— Доста добре се ориентираш.

— Имам опит. Свикнал съм.

— Така ли?

— Това се казва да си стъпил здраво на земята.

Форест присви очи и кимна.

— Трябва да помисля. Междувременно, търсим красива брюнетка, към трийсетте, около метър и седемдесет, с кафяви очи.

— Защо?

— Защото излиза, че е била омъжена за същия тип, за когото и Шелби.

— Какво? Излиза ли? Какво значи това?

— Тя създава неприятности, както и гаднярът, за когото Шелби по всяка вероятност не е била омъжена. Положението е много по-зле, отколкото мислех, а аз си представях нещата доста зле.

— Значи, била ли е омъжена Шелби, или не?

— Трудно е да се каже.

— Как е възможно? — Гриф се ядоса и усети, че всеки момент ще избухне. Вдигна ръце. — Или да, или не.

Форест огледа улицата, автомобилите, паркирани покрай тротоара, ненатовареното движение.

— Как е възможно северняците да бързате чак толкова много? Човек има нужда от време, за да разкаже една история, както си му е редът. Ще ти разкажа, докато отиваме отзад, за да проверим. Да не си пипнал сестра ми?

— Все още не съм. Но ще го направя, така че свиквай с мисълта.

— Тя иска ли го?

— Би трябвало вече да ме познаваш достатъчно добре, Форест. Никой няма да я пипне, ако тя не иска.

— Аз те познавам достатъчно добре, Гриф, но сега говорим за сестра ми, а тя има нужда от време. Сестра ми е прецакана отвсякъде. А има и още.

Той му разказа, докато обикаляха сградата и паркинга.

— Мислиш ли, че тази жена казва истината?

— Казала е достатъчно, за да се убедя, че онзи гад, за когото е била омъжена Шелби, е не само лъжец, но и крадец. Ще проверя за случай с бижута и марки на стойност милиони долари. По думите на онази излиза, че или са откраднати, или са ги измъкнали от някого.

Очите му се плъзнаха по автомобилите.

— Ако не са избърсали масата на брюнетката, ще мога да сваля отпечатъци и да открия името ѝ — истинското.

— Ако тя казва истината, че е била омъжена за Фоксуърт, той е използвал Шелби от самото начало. — Гриф пхна ръце в джобовете си. — А Кали...

— И в единия, и в другия случай Кали си е добре. Шелби ще се погрижи. Но аз искам да си поговоря с жената, която я тормози.

— Брюнетка, казваш. Красива, с кафяви очи.

— Точно така.

— Според мен, няма да можеш да си поговориш с нея. Ела. — Грифин си пое дълбоко дъх и Форест забърза към него. — Май я открихме.

Тя седеше отпусната зад волана на сребристо беемве, с широко отворени очи. От малка черна дупка на челото ѝ все още се процеждаше кръв.

— Мама му стара. Мама му стара! — възкликна Форест. — Не докосвай колата.

— Нямам намерение да пипам проклетото нещо — каза той, докато Форест вадеше телефона. — Не съм чул изстрел.

Форест снима отстрани, след това и отпред.

— Малък калибър, виж как е обгоряло мястото около входната рана. Държал е пистолета опрян на челото ѝ, когато е дръпнал спусъка. Някой може и да е чул пукот, но само това. Трябва да се обадя на шефа си.

— А Шелби?

И Форест, също като Гриф, се обърна към бара.

— Да почакаме още малко. Просто ще почакаме. Трябва да обезопася мястото. Мама му стара, трябва да започнем да говорим с хората в бара. Шерифе?

Форест изправи гръб и нагласи телефона на ухото си.

— Да, господине. На паркинга зад „Бутлегър“ има убита жена. Да, господине, сигурен съм, че е мъртва. — Погледна Гриф и почти се усмихна. — Точно толкова сигурен съм, колкото и че я виждам в момента с дупка от малък калибър в главата. Стреляно е отблизо, в челото. Разбрах.

Форест въздъхна и пъкна телефона в джоба си.

— Жалко, че не си допих бирата, защото сега ме чака дълга нощ, а няма да мога да близна и капка. — Огледа тялото и се обърна към Гриф. — Ставаш заместник.

— Какво?

— Ти си мъж на място, Гриф. Запази самообладание, когато открихме мъртвата, и си проверен. Не се плашиш лесно.

— За пръв път виждам мъртвец.

— И не се разпищя като момиче. — Отпусна тежко ръка на рамото на Гриф и го потупа приятелски. — Освен това знам, че не си я убил, защото беше вътре с мен.

— Така си е.

— Все още е топла, значи не е мъртва отдавна. Имам необходимото в джипа, а ти трябва да останеш тук. Не мърдай от това място.

— Добре. — Естествено, друг избор нямаше, помисли си той, докато Форест отиваше към джипа си.

Замисли се. Жената е била вътре, след това е излязла и се е качила в колата си. Прозорецът откъм шофьора беше отворен.

Нощта беше топла. Дали е отворила прозореца, за да влиза въздух, или защото някой се е приближил до колата? Възможно ли е жена на паркинга на бар да отвори прозореца заради непознат?

Може би, но това бе по-малко вероятно, отколкото да го отвори заради познат.

Само че...

— Защо прозорецът ѝ е отворен? — попита той Форест. — Ако се съди по всичко, което ми каза, тя не познава никого тук. Със

сигурност е поне малко предпазлива — тогава заради кого е отворила прозореца?

— Стана заместник-шериф преди две минути, а вече мислиш като ченге. Горд съм с преценката си. Сложи ги.

Гриф погледна ръкавиците.

— Боже.

— Не искам да пипаш нищо — за всеки случай. Извади телефона си и запиши няколко неща.

— Защо? Няма ли да дойде подкрепление?

— Ще дойде. Тази жена преследваше сестра ми. Искам да знам всичко. Запиши модела, марката, номера. Снимай номера. Тя си е взела скъп автомобил под наем. Ще открием откъде е.

Насочи фенерчето към автомобила.

— Чантата ѝ е все още вътре, на седалката до нея. Затворена е. Ключът е в стартера, двигателят не е запален.

— Трябвало е да завърти ключа, за да отвори прозореца. Непознат град — трябвало е да си заключи колата.

— Синко, ако някога се откажеш от дърводелството, ще те взема на работа. — Форест отвори вратата, наведе се и погледна в чантата. — Има си чудесен малък „Глок“.

Гриф надникна над рамото на Форест.

— Носи пистолет?

— Тук сме в Тенеси, Гриф. Половината жени в бара носят пистолети. Заредени, почистени. С този не е стреляно напоследък. Има шофьорска книжка от Флорида на името на Мадлин Елизабет Проктър, а това не е името, с което се е представила на Шелби. Адресът е в Маями. Дата на раждане — двацет и втори август осемдесет и пета. Червило — почти ново — и сгъваем боен нож.

— Боже!

— Хубав нож. „Блекхок“. Карти „Виза“ и „Американ Експрес“ на същото име. Разполага с двеста и... трийсет и два долара в брой. Карта ключ за стая в „Лодж“ в Бъкбъри Крик в Гатлинбърг. Виж ти.

— Нещо я е притеснявало. — Форестър го погледна и той вдигна рамене. — Сигурно е знаела, че братът на Шелби е ченге. Ако се е занимавала с Шелби, е знаела, че брат ѝ като нищо ще я погне. А и цялото семейство ще наскача. Затова не се е регистрирала в местен

хотел, което е умно. Стояла е настрани от Ридж, представила се е на Шелби с фалшиво име.

— Видя ли сега защо те назначих за заместник-шериф? Какво, според теб, се е случило тук?

— Сериозно ли ме питаш?

— Мъртва жена в колата, Гриф. — Форест се изправи, без да крие любопитството си, и изправи рамене. — Сериозно те питам, разбира се.

— Тази вечер е дошла, за да побърква Шелби. Стояла е точно пред погледа ѝ. Щом Шелби я е видяла, задачата ѝ била изпълнена и тя можела да си тръгне. Излязла е, качила се е в колата — сигурно за да се върне в Гатлинбърг. Някой се е приближил до колата, от страната на шофьора. Почти съм сигурен, че е познавала човека и не се е притеснила да отвори прозореца, вместо да подкара или да вади пистолета. След като е отворила прозореца...

Гриф показва как се насочва пистолет към челото и натисна въображаемия спусък с пръст.

— Така мисля и аз. Ако не бях сигурен, че мама ще те повика, когато има нужда от боя и мазилка, щях да те убедя да постъпиш в полицията.

— Няма начин. Не обичам огнестрелните оръжия.

— Ще го преодолееш. — Вдигна поглед, когато наблизо спря полицейска патрулка. — Мама му стара, трябваше да се сетя, че ще прати Бароу. Той е приятен, но е бавен като куца костенурка. Влизай вътре, Гриф, намери Дерик и му разкажи какво става.

— Искаш да разкажа на Дерик ли?

— Не бързай. Той е много наблюдателен и почти цялата вечер е бил в бара. Може да е видял някого и да се сети.

— Онзи, който го е направил, отдавна се е омел.

— Да, поне засега. Ти си много по-бърз от Бароу, Гриф. Не че за тази работа се иска много.

— Какво става, Форест? Здравсти, Гриф, как си? Шерифът каза... Майко мила! — избълва Бароу, когато видя трупа. — Тя мъртва ли е?

— Точно така, Уди. — Форест изви очи към Гриф.

Гриф влезе в бара, за да намери Дерик и да му разкаже.

14.

Шелби седеше в малкия офис и държеше в ръка колата, която Танзи бе пхнала в ръцете ѝ. Имаше чувството, че няма сили да преглътне.

О. К. Хардиган беше шериф, откакто се помнеше. Малко я плашеше, но тя си каза, че това е заради значката. Не че някога беше имала неприятности — нищо съществено. Беше посивял, откакто тя замина от Ридж; щръкналата му коса приличаше на ниско окосена ливада. Лицето му с квадратна челюст бе станало по-месесто, а шкембето по-голямо.

От него лъхаше на мента и тютюн.

Той се държеше внимателно с нея, и тя му беше благодарна.

Каза, че Форест му е разказал всичко за срещата ѝ с жертвата — наричаше жената „жертва“ — но накара Шелби да му разкаже още веднъж.

— И никога не си я виждала, никога не си разговаряла с нея преди — само днес сутринта.

— Не.

— А твоят... Човекът, когато познаваше под името Ричард Фоксуърт — той никога ли не е споменавал Натали Синклер или Мадлин Проктър?

— Не, поне не помня да я е споменавал.

— А частният детектив, въпросният Тед Привет? Той не е ли споменавал името ѝ пред теб?

— Не, шерифе, сигурна съм.

— А Мики О'Хара, за когото тя е споменала?

— Никога не съм чувала името му, преди тя да го спомене.

— Ясно. По кое време приблизително я видя тази вечер?

— Вероятно е било към десет и половина. Може би десет и двайсет и пет. Бях преполовила третото излизане на сцената, а започнах към десет. Тя беше седнала отзад, в дъното вдясно. — Вдигна ръка, за да посочи. — Преди това не я бях видяла, но светлината там беше доста приглушена. След като я видях, тя стана. Не бързаше. Все

едно искаше да ми каже, че няма значение, вече е постигнала своето, видяла съм я и тя може да си върви. Държеше чаша с мартини, но не знам кой е обслужвал масата. Минаха поне петнайсет минути, преди да приключи и да каже на Форест — най-много двајсет. Оставаха ми четири песни след тази, която пеех, когато я видях. А между песните не говоря много. Така че са минали петнайсет, не повече от седемнайсет минути.

— Забеляза ли някого да излиза след нея?

— Не съм, но аз се опитвах да открия Форест, след като тя стана и тръгна към вратата. Не гледах самата врата.

— Сигурно си видяла много познати лица сред публиката тази вечер.

— Да. Беше ми много приятно да ги видя. — Замисли се за Арло. — Поне повечето.

— Имаше и много непознати, нали?

— Танзи се беше постарала да привлече хора. Беше пуснала листовки навсякъде. Чух, че тази вечер са дошли хора от хотела, от хижата и откъде ли още не, дори от къмпинга. Все пак това беше нещо ново.

— Жалко, че не дойдох. Следващия път ще направим всичко възможно, за да дойдем и двамата с жената. Някой да ти е направил впечатление, Шелби? Питам за човек, който да се откроява от останалите.

— Не съм забелязала. Арло Катъри беше тук с двамата, с които винаги се мотае, но те излязоха в началото на второто ми излизане на сцената.

— Арло си обича „Шейди“, или някоя от крайпътните кръчми.

— Той просто си седеше, изпи няколко бири, след това излезе. Сещам се за него, защото винаги ми се е струвало, че не е на мястото си.

— Че то си е така.

— Май през повечето време спирах поглед на познатите лица и на двойките. Много от песните, които пях тази вечер, са романтични, затова обръщах внимание на двойките. Не е възможно да го е извършил човек от Ридж, шерифе. Никой тук не я познаваше.

Той я погали по ръката.

— Не се тревожи. Ще открием извършителя. Ако се сетиш за нещо друго, каквото и да е, ще ми кажеш. Или пък кажи на Форест, ако ти е по-лесно.

— Не знам какво да мисля. Не знам какво да мисля за онова, което се случва.

Гриф беше в ресторанта и помагаше с каквото може. Помогна да се организират хората, за да могат заместниците на шерифа да вземат показания, или просто да запишат имената. Помагаше на Дерик да сервира кафе, безалкохолни и вода, докато друг полицаи разпитваше персонала в кухнята.

По едно време излезе да глътне малко въздух, видя полицейските светлини около беемвето и остана да гледа как прехвърлят тялото, сложено в чувал, във вана на съдебния лекар.

Каза си, че не би искал да преживее отново същото.

Тъкмо сервираше кафе за втори път, и Форест го дръпна настрани.

— Шелби ще излезе след малко. Трябва да остана тук. Поверявам ти сестра си, Гриф, защото съм сигурен в теб.

— Ще се погрижа за нея.

— Знам. Тя накара Ема Кейт да се прибере, и май така е най-добре. Ще си тръгне оттук по-бързо, ако няма друга жена, която да я дундурка и да я разпитва за подробности. Заведи я вкъщи.

— Разчитай на мен.

— Благодаря. Съдебният лекар ще знае повече в мига, в който извади куршума от нея, но като гледам, ми се струва 25-и калибър.

— Вече разбра ли коя е? Научи ли истинското ѝ име?

Форест поклати разсеяно глава.

— Сега вече имаме отпечатъците ѝ. Лично ще ги проверя малко по-късно. Ето я и Шелби. Дай ми секунда с нея, след това я изведи. Ако се опита да спори, направо я изнеси.

— Ако го направя, да не ме застреляш!

— Този път няма. — Форест отиде при Шелби, сложи ръце на раменете ѝ, огледа лицето ѝ, след това я прегърна и я притисна към себе си.

Каза ѝ нещо, тя поклати глава, след това облегна глава на гърдите му. Олюля се и сви рамене. Когато Форест я пусна, тя тръгна към Гриф.

Той пристъпи към нея.

— Форест каза, че ще ме закараш у нас. Извинявай, че е толкова досаден.

— Каквото и да е казал Форест, ще те закарам. Мъжете не са досадни, това е женска дума. Ние постъпваме логично и се стараем да защитаваме.

— На мен ми звучи досадно, но все пак ти благодаря.

— Да вървим.

— Първо трябва да намеря Танзи, Дерик или...

— Заети са. — Не се наложи да я изнесе; той я стисна за ръката и я поведе към вратата и блесналите светлини. — Ще вземем твоя ван.

— Как ще се прибереш, ако...

— Не се тревожи. Ванът ще ти трябва. Аз ще карам. — Той протегна ръка за ключовете.

— Добре. Потресена съм и нямам сили да споря. Тук никой не я познаваше. Хората тук не се приближават до непозната просто така, за да я застрелят в главата, за бога!

— Което означава, че онзи, който го е извършил, не е оттук.

Тя го погледна с огромно облекчение.

— И аз така казах на шерифа.

— Тя сама доведе неприятностите, Шелби. Поне на мен така ми се струва.

— Трябва да е бил онзи О'Хара. — Човекът, напомни си Шелби, за когото я предупреди брюнетката. — Тя каза, че бил в затвора, но след като излъга за името си, кой знае за какво още е излъгала. Ако е бил той и тя е казала истината за Ричард, за милионите, не е безопасно да си близо до мен.

— Прекалено много „ако“ се събраха. — Той я стрелна с поглед и му стана мъчно, че искрите, които летяха от нея, докато пееше, бяха угаснали. — Ако въпросният О'Хара е някъде наоколо, и ако мисли, че ти знаеш нещо за милионите, би било проява на глупост да те нарани.

Той изчака тя да се качи във вана, след това се настани зад волана.

— Ако е чак толкова ужасен човек, тя защо просто не си е заминала? Защо не е извадила пистолета от чантата? Защо е седяла безучастно?

— Не знам. — Тя облегна глава назад. — Мислех си, че няма начин да стане по-откачено. След като Ричард загина и покривът се срути, си помислих, че по-зле не може да стане. Но след това стана по-зле. Тогава си помислих, че по-зле няма накъде, но ще успея да се измъкна. След това тя се появи и стана още по-зле. А сега и това.

— Просто късметът те е изоставил.

— Може и така да се каже.

— Късметът обаче се променя. Твоят вече се промени. — Пътувах бавно по лъкатушещия път. — Ти успя да продадеш къщата и се опитваш да се отървеш от дълговете. Тази вечер напълни заведението и всички те гледаха и слушаха с обожание.

— Наистина ли?

— Нали бях там — отвърна той. — Освен това имаш среща с мен. А аз съм изгодна партия.

Тя не мислеше, че може да се усмихне, но той успя да я накара.

— Наистина ли?

— Разбира се. Питай мама. Всъщност, попитай своята майка.

— Не ти липсва самочувствие, а, Грифин?

— Знам кой съм — отвърна той и спря пред тях.

— Как, за бога, ще се прибереш? — Тя притисна пръсти към болезненото място между очите си. — Дори не се замислих. Вземи вана, а аз ще помоля татко да ме закара и да го вземе утре сутринта.

— Няма страшно.

Той слезе от автомобила и го заобиколи. Тя отвори вратата, а той стисна ръката ѝ, когато слезе.

— Не е нужно да ме изпращаш до вратата.

— Това е едно от нещата, които ме правят чудесна партия.

Вратата се отвори, когато двамата минаваха по алеята.

— Мъничката ми!

— Добре съм, мамо.

— Разбира се, че си добре. Влизай, Грифин. — Ейда Мей прегърна Шелби. — Баба ти и дядо ти дойдоха и ни разказаха всичко. Форест още ли е там?

— Да.

— Добре. Не се тревожи за Кали. Преди пет минути ходих да я погледна, спи дълбоко. Да ти направя ли нещо за ядене?

— Не мога да ям, мамо.

— Чакай да си видя момиченцето. — Клейтън се приближи до Шелби. — Бледа си и си уморена.

— Май да.

— Ако не можеш да спиш, ще ти дам нещо. Но преди това опитай сама.

— Добре. Ще се качвам. Татко, Гриф остави джипа си пред бара, за да ме докара. Благодаря ти, Гриф. — Обърна се и докосна бузата му с устни.

— Аз ще те завия. — Ейда Мей я прегърна през кръста. — Благодаря ти, Гриф, че изпрати момиченцето ми. Ти си добро момче.

— А изгодна партия ли съм?

Шелби се разсмя, макар да беше уморена, а Ейда Мей се усмихна учудено.

— Най-добрата. Хайде, миличка.

Клейтън изчака двете да се качат.

— Имаш ли време за бира и да ми разкажеш подробности, Гриф?

— Ако ми предложиш кола или безалкохолна бира, имам време. И без това имах намерение да помоля да ме оставите да спя на дивана.

— Мога да те закарам до джипа ти.

— По-спокоен ще бъда, ако ме оставиш на дивана. Не че очаквам неприятности, но ще съм по-спокоен.

— Добре тогава. Да пийнем по една кола и да поговорим. След това ще ти донеса възглавница и одеяло.

Час по-късно Гриф се изтегна на дивана, който се оказа удобен. Беше спал и на по-неудобни места. Известно време остана загледан в тавана, мислеше за Шелби и си припомняше някои от песните ѝ.

После се насочи към проблема и започна да премисля. Така разрешаваше повечето въпроси. Остави парчетата да се завъртят, напасна ги, а след това отново ги разглоби, докато най-сетне се оформи картина.

В момента единствената ясна картина беше Шелби.

Тя беше яко загазила, в това нямаше съмнение. Може би той просто не умееше да устои на дама, изпаднала в беда. Не че би го казал на глас. Освен това, ако някоя дама харесваше този израз, тя щеше да е от онези, които обичат да седят бездейни, докато той се занимава със спасителната операция, и щеше да го отегчи за нула време. Преди това

обаче щеше да е го е раздразнила до полуда и той нямаше да иска да я вижда повече.

Тук не можеше да става и въпрос за „дама в беда“, каза си той. До него бе умна, силна жена, която имаше нужда от помощ. А как само изглеждаше! И как пееше! Тя беше невероятна.

Щеше да е пълен глупак, ако не протегне ръка да я вземе.

А той съвсем не беше глупак.

Затвори очи и си наложи да престане да мисли. Унесе се, но спеше леко, неспокойно. Тъкмо видя първите образи на съня, когато чу нещо и се събуди на мига.

Да не би старата къща да скърцаше, запита се той и се напрегна да чуе.

Не. Дюшемето скърцаше, чу и стъпки. Плъзна се от дивана и се отпрати към звука. Беше готов за нападение. Светна лампата.

Шелби притисна ръка към устата си, за да заглуши вика.

— Извинявай! Господи, извинявай — възкликна Гриф.

Тя размаха ръка, тръсна глава и се облегна на стената. Бавно отпусна ръката си.

— Какво са още десет години? Ти защо си тук?

— Ще спя на дивана в хола.

— Аха. — Тя прокара пръсти през косата си по начин, който го накара да настръхне, и всички мускули в тялото му се напрегнаха. — Извинявай. Не можах да заспя, затова слязох, за да си направя чай или нещо такова.

— Добре.

— Ти искаш ли чай? — Тя се намръщи замислено и наклони глава. — Искаш ли бъркани яйца?

— О, да.

Последва я в кухнята. Тя беше с памучно долнище на пижама — яркосиньо на жълти цветя, и жълта тениска.

Беше готов да я оближе като сладолед.

Тя сложи чайника, извади тиган и каза:

— Не мога да спра да мисля. Но ако помоля татко за приспивателно, мама пак ще започне да се притеснява.

— Те много те обичат.

— Така е. Имам късмет. — Сложи масло в тигана и го остави да се стопи, докато разбие яйцата. — Днес сутринта, когато жената ми

каза всички онези неща, си помислих, че клиентът на детектива вероятно е човекът, от когото са крали.

— Има логика.

— Сега обаче се питам, дали тази жена не е била клиентът? Дали той не ме е намерил и проследил, а след това ѝ е казал. Тя отрече, когато я попитах, но тя е — беше — лъжкиня. Може да го е накарала да ме проследи, за да дойде и да измъкне от мен каквото знам.

— И в това има логика, но ако се питаеш той ли я е убил, това вече няма смисъл.

— Не намирам обяснение, освен че тя го е измамила по някакъв начин. Той е споменал пред Форест, че има награда за онзи, който открие откраднатото. Аз обаче не повярвах, че Ричард е извършил кражбата.

— Разбирам те.

— Сега вече вярвам и мисля, че двамата с Ричард ги е бивало в тези неща. Да лъжат и мамят. Може да са били любовници — жената и детективът — и тя да го е предала.

— Малко вероятно.

Тя се намръщи отново и сложи хляб в тостера.

— Защо не?

— Ако добавиш любов, секс или и двете, тогава убийството става много по-лично. Първо трябва да се бориш.

Тя се замисли.

— Да, сигурно.

— Повечето хора биха се борили — каза Гриф. — Трябва да кажеш на другия човек какво ти е причинил. Ще искаш физически контакт, поне според мен. А това бе хладнокръвно извършено.

— Наистина ли ти я откри?

— Форест гледаше наляво, а аз надясно. Това е.

— Запазил си забележително спокойствие. Поне така ми се струва. Изглеждаше напълно спокоен, когато се върна. Повечето хора биха се паникьосали.

— Старая се да избягвам паниката, защото води до хаос, който пък води до инциденти. Така само можеш да пострадаш. Нещо подобно ми се случи, когато бях на седемнайсет и се опитвах да се измъкна през прозореца на Ани Робък.

— Да се измъкнеш ли?

Той се усмихна широко.

— Влизането не беше никакъв проблем.

— Тя очакваше ли те?

— Разбира се. Тя беше обектът на хормоналната ми мания в продължение на цели шест месеца и половина, както и аз нейният — пълна лудост. Бяхме като диви зайци, а фактът, че родителите ѝ спяха в отсрещната стая, правеше всичко по-интересно. И така до нощта, когато си лежах, след като си бяхме свършили работата, а тя протегна ръка, за да вземе бутилката с вода, и събори нощната лампа. Гръмна като бомба.

— Леле!

— И още как — кимна той. — Чухме, че баща ѝ я вика. Аз скочих, опитах се да си навлека панталоните, а сърцето ми всеки момент щеше да се пръсне. Изпотих се. Хич не е смешно — засече я той. — По онова време беше като кошмара на Елм стрийт. Ани му отговори и му каза, че е добре, просто е съборила нещо, и ми изсъска да изчезвам, да се махам, да се разкарам, защото не помнеше дали е заключила вратата. Измъквам се аз от прозореца, полуоблечен, и както бях обзет от паника, се подхлъзвам. Стоварих се в азалиите, и въпреки това успях да си счупя китката. Видях болката като ярка бяла светлина, докато се опитвах да се покрия. Ако не се бях паникьосал, щях да сляза безпроблемно, както всеки друг път, и нямаше да се налага да се преструвам, че съм паднал, докато съм отивал до тоалетната. Така казах на татко, докато ме караше към спешното, за да ми наместят ръката.

Тя постави пред него чиния с яйца и още една с препечен хляб. Едва потисна желанието да го прегърне и да се сгуши до него, както правеше с Кали.

— Наистина се надявам да не си го измислил, за да ме разсееш.

— Не се наложи, въпреки че се надявах да те разсея.

— Какво стана с Ани?

— Стана говорителка в телевизията. Известно време работеше в местна кабеларка в Балтимор. Сега е в Ню Йорк. От време на време си пращаме имейли. Преди две лета се омъжи за един приятен тип. — Той опита яйцата. — Вкусни са.

— Бърканите яйца винаги са най-вкусни в три сутринта. Тя ли ти беше първата? За Ани питам.

— Ами...

— Не, вече ми е ясно. Моят пръв път беше малко преди да навърша седемнайсет. И на него му беше за пръв път. Джулай^[1] Паркър.

— Джулай ли?

— Роден е на първи юли. Беше мило момче и доста се позатруднихме.

Очите ѝ се усмихваха, докато си припомняше.

— Беше приятно, но не ме изкуши да повтора, чак до лятото преди колежа. Тогава не беше много по-добре, а и той не беше симпатяга като Джулай. Тогава реших да насоча усилията си към пеенето, групата и колежа. След това Ричард буквално ме отнесе, и това е всичко.

— Какво стана с Джулай?

— Работи като рейнджър. Сега живее в Пиджън Фордж. Понякога мама ми подхвърля по нещичко за него. Все още не е женен, но живее със симпатично момиче. Предполагам, че мислиш да правиш секс с мен някой ден.

Той не се подведе.

— Все още планирам.

— Сега вече знаеш всичко за опита ми в тази област. Трудно начало, но приятно. Разочарование, и после Ричард. А с него нищо не беше истинско. Абсолютно нищо.

— Това не е проблем, червенокоске. Ще ти покажа какво е.

Тя се разсмя.

— Много си надут.

— Моля?

— Ти обичаш да си придаваш важност, Грифин. — Тя дояде яйцата си и отнесе чинията, за да я измие. — Ако стигнем до плана ти, не мога да обещаая, че ще бъде хубаво, че ще бъдеш приятно отпуснат след това, но поне ще бъде истинско. А това е нещо. Лека нощ.

— Лека нощ.

Той остана да седи дълго в тихата кухня и му се искаше Ричард Фоксуърт да не е излизал с яхтата си. Искаше му се да е преживял бурята, за да имат възможност да се изправят един срещу друг.

Искаше да му даде да разбере на тоя негодник.

— Истинското ѝ име е Мелинда Уорън. — Форест бе застанал в някогашната стая на Шелби и наблюдаваше как Гриф изглажда гредите. — На трийсет и една, родена в Спрингбрук, Илинойс. Лежала е в затвора за измама — това поне е истина. Било е за първата ѝ истинска измама, въпреки че е лежала и като малолетна — подозрения за кражба, измама и фалшификация. Нищо не било доказано до последния път. Наистина е била омъжена за Джейк Бримли. Церемонията е била в Лас Вегас, преди около седем години. Няма данни за развод.

— А ти сигурен ли си, че Джейк Бримли е Ричард Фоксуърт?

— Работа по въпроса. Съдебният лекар потвърди, че куршумът е 25-и калибър. Изстрел от упор. Дрънкал е в главата ѝ като в тиган.

— Супер. — Без да прекъсва работата си, Гриф се огледа. — Защо ми казваш всичко това?

— Ти я откри, затова предполагам, че проявяваш интерес.

— Странен човек си ти, Померой.

— Пуснал съм връзките си. Освен че предполагам, че проявяваш интерес, дойдох, за да кажа на Шелби, но и тя, и останалите са някъде другаде. Ти си сам в къщата.

— Засега — отвърна Гриф. — Мат излезе за материали за понеделник. Освен това съм по-добър в изглаждането на дърво от него. Той няма търпение.

— А ти имаш.

Гриф нагласи шапката на бейзболния отбор от Балтимор „Ориолс“, за да не му влиза прах в очите.

— Нужно е време, и рано или късно става гладко като стъкло. Шелби е в салона — добави той. — Майка ти заведе Кали до цветарския магазин, за да купят цветя за нещо, което тя нарече градина за феи. По-късно щяла да дойде приятелката ѝ Сузана заедно с Челси и момичетата, за да ги садят. Баща ти е още в клиниката.

Форест отпи от бутилката бира, която стискаше в ръка.

— Много добре си информиран за семейството ми, Грифин.

— Снощи спях на дивана долу.

Форест кимна.

— Ето още една причина, поради която ти казах всичко. Ако аз не пазя семейството си, знам, че ти ще го направиш. Благодаря.

— Те са важни за мен. — Гриф прокара пръсти по повърхността, остана доволен и се премести на следващата греда.

— Тази сутрин ми остана време, за да поговоря с Клей за всичко, което стана, а и за други неща. Питаме се, като братя, дали не се опитваш само да чукаш сестра ни.

— Господи, Форест! — Гриф удари леко главата си в стената.

— Въпросът е напълно разумен.

— Не и когато стискам в ръка шлайф блокче, а ти имаш пистолет.

— Няма да те застрелям. Не и този път.

Гриф погледна назад и прецени ленивата усмивка на приятеля си.

— Това е донякъде успокояващо. Искам да прекарам известно време със сестра ти, пък да видим какво ще излезе. Според мен, мъртвият фалшив съпруг я е смачкал в това отношение.

— Защо ли не съм изненадан? Връщам се на работа.

— Ами другият? О'Хара?

Форест се усмихна отново.

— Това е последната причина, поради която ти разказах. Помниш и следиш нещата. Не се казва О'Хара, а Джеймс, Джими Харлоу. И той е потънал с брюнетката, силов играч. Ако може да се съди по думите ѝ, навремето са се опитвали да измамат богатата вдовица, Лидия Ред Монтвил. Ударът бил голям, ама много голям — и тя имала пари, и починалият ѝ съпруг. Фоксуърт — да го наричаме така засега — я ухажвал. Той ѝ се представил като богат предприемач, който се интересувал от изкуство, внос и износ.

Отпи отново от бутилката.

— Брюнетката се представяла като негова асистентка, а Харлоу като бодигард. Обработвали целта около два месеца и ѝ измъкнали почти милион. Но искали повече. Тя била известна с бижутата си, а покойният съпруг — с колекцията си от марки. Имали пълен сейф. Според брюнетката, това щял да бъде големият им удар, а след това идвало време за пенсия.

— Винаги става така.

— Синът на вдовицата започнал да задава прекалено много въпроси за сделките, към които я насочвал Фоксуърт, затова решили да свършат работата и да се разкарат. Нещо обаче се объркало.

— Винаги се обърква, когато правиш последен удар преди пенсиониране. Нещата са обречени още от началото.

— Може и така да е. Вдовицата трябвало да замине за няколко дни в спа център, но всъщност отивала да си направи пластична операция.

— Защото имала млад любовник и не искала да му каже, че се налага да я позакърпят тук-там.

— Звучи достоверно. Та, те са в голямата ѝ къща и влизат в сейфа. Канят се да го опразнят и да се разкарат. Синът обаче я довежда у дома, където тя се надява синините да избледнеят. Спипват ги с ръка в меда.

— Типично.

— Или Фоксуърт, или Харлоу застрелва сина, брюнетката излиза от спалнята и разбива прозореца — твърди, че Харлоу стрелял по нея, въпреки че той твърди, че бил Фоксуърт.

— Портят се един друг. Двучини мръсници — заяви Гриф. — Много точна дума на деня.

— Много.

— Какво е станало после?

— После Уорън и Харлоу се разбират: Фоксуърт грабва чантата, в която са натъпкали бижутата и марките, и духва, като оставя сина и вдовицата, потънали в кръв.

— Паника. — Гриф внимателно пробва следващата греда. — Тя отваря пътя към нежелани случки.

— Вдовицата се свестява и се обажда за линейка за сина си. За малко да го изпуснат, но той оцелява. Нито един от двамата не може да каже със сигурност кой е стрелял. Всичко се случило толкова бързо, а синът бил в кома почти три седмици и си върнал паметта частично.

— А лошите?

— Те се разделили и се разбрали да се срещнат в един мотел по пътя към Флорида Кийс, където трябвало да ги чака частен самолет и да ги закара в Сейнт Китс.

— Винаги съм искал да отида там. Доколкото разбирам, някои от лошите не стигнали.

— Да. Брюнетката и Харлоу пристигнали в мотела, но Фоксуърт го нямало. Ченгетата също дошли.

— Защото Фоксуърт ги е изпял.

— Не ми разваляй удоволствието от края на разказа. Да, получили анонимно обаждане от откраднат телефон и мога да се

обзаложа, че е бил Фоксуърт.

Гриф посегна към бутилката бира на Форест, отпи дълга глътка и му я върна.

— Приказките, че гарван гарвану око не вади, са пълни глупости.

— Самата истина. За капак, Харлоу имал в джоба си диамантен пръстен за около сто бона. Очевидно Фоксуърт го е натопил, за да подслади... направената гадост.

— Добър подбор на думи.

— И аз притежавам някои умения. Харлоу бил лежал и преди, но не е прибягвал до насилие. Кълне се, че не е стрелял по никого, а brunetката много добре е видяла кой е стрелецът, но първа сключила сделка и затова се вслушали в нейните думи. Дали й четири години, а на него двайсет и пет. А Фоксуърт се изнизал с милионите.

— Това е основателна причина да се вкиснеш.

— И още как.

— Само че, ако Харлоу е на топло за двайсет и пет години...

— Би трябвало, но е излязъл.

Гриф бавно остави шлайфа.

— И как, по дяволите, е станало?

— И затворническите власти, и щатът Флорида задават същия въпрос. Избягал е малко преди Коледа.

— Весели празници, а? — Гриф свали шапката, изтърси праха и си я сложи отново. — Той трябва да е главният заподозрян за убийство. Защо не започна с това?

— Искях да разбера дали ще попиташ. Вече изпратих снимката от ареста му на телефона ти, въпреки че и тримата са били майстори на дегизировката. Той е едър, огромен мъжага.

— Като Големия Бъд ли?

Форест се разсмя.

— Не, казах „едър“. Не торба. Погледни снимката, която съм ти изпратил, и ми кажи дали не ти прилича на някого, а след това ми звъни.

— Дадено. Форест, ти каза, че никога не е бил арестуван за насилие, но brunetката е казала на Шелби нещо друго. Според нея бил насилник.

— Знам ли? Дръж сестра ми под око, Гриф.

— На всяка цена.

Форест понечи да тръгне.

— Работата ти е скучна.

Гриф сви рамене.

— Това е просто работа — отвърна той и се зае отново да изглажда.

---

[1] Юли (англ.). — Б.ред. ↑

15.

Шелби бе застанала до плота в спретнатата малка кухня на Ема Кейт и гледаше как приятелката ѝ пъхва лазанята във фурната. Нямаше много време, но искаше да използва малкото, с което разполагаше, за да види Ема Кейт и апартамента ѝ.

— Довечера ще правя супер секс. — Ема Кейт се усмихна хитро и нагласи таймера на фурната. — Лазанята със спанак е любимата на Мат, а на връщане от клиниката купих бутилка хубаво вино. Спанакът може и да не влиза в представите ми за романтична вечеря за двама, но за него е върхът. Аз пък ще оберя оваците.

— Отношенията ви са прекрасни. Виждам колко много си подходите. И апартаментът ви много ми харесва.

— И на мен.

Тя се обърна и надникна през вратата — Мат беше свалил вратата и я бе подпрял на една стара яка маса, която поправяше; на нея довечера щяха да похапват лазаня.

— Когато Мат и Гриф седят тук, мислят как да махнат тази стена или какво да направят със стената между двата реда шкафове. Някой ден просто ще оставя Мат да прави каквото иска и да построи къща от нулата. Все за това говори.

— Ти искаш ли?

— Той е като вързан за мен. Иска уютно местенце сред хълмовете, в гората, като на Грифин. Разбирам го. Нещо тихо, спокойно, само наше. Може да се науча на градинарство. Но сега най-лесно ми е да изляза оттук, да повървя няколко минути и да вляза в клиниката.

— Няма ли да е забавно да построите къща от нулата? Ще решите къде искате тази или онази стая, къде да бъдат прозорците — всички подробности?

— Вие тримата можете да си говорите безкрайно по тези въпроси — заяви Ема Кейт. — Аз ставам нервна в мига, в който разговорът вече не се отнася до цвета на стените. В апартамент като този, всичко е установено.

— Искаш ли да опитаме виното?

— Не, благодаря. Скоро трябва да тръгвам. Исках да те видя, да разгледам апартамента. Независимо дали всичко е установено или не, този апартамент ти отива, Ема Кейт, светъл и приятен е — каза тя и влезе в хола с меко червено канапе, по което бяха пръснати пъстри възглавници. Плакати с големи, красиви цветя придаваха цвят и чар на обстановката.

— Някои от нещата са по идеи на Мат. Това цвете е от издънка, която е взел от баба си. Гледа го като първородното си дете. Много мило.

Тя погали Шелби по ръката.

— Бях решила да ти дам известно време, но виждам, че нямаш желание да говориш за снощи и за цялата тази работа.

— Наистина. Но мога да ти кажа, че тя не се казва нито Натали, нито Мадлин, а Мелинда Уорън. Мъжът, от когото каза, че трябвало да се страхувам, е Джеймс Харлоу. Избягал е от затвора, Ема Кейт, някъде около Коледа.

Тя извади телефона си.

— Форест ми изпрати негова снимка — внимавай, ако случайно го видиш. Форест каза, че по всяка вероятност си е сменил прическата; може да изглежда по-различно. Един и деветдесет е, сто килограма — това няма как да го промени.

— Ще се оглеждам. Това е снимка при арест, нали?

— Май да.

Ема Кейт погледна отново и поклати глава.

— Човек би си казал, че ще изглежда страшен или злобен на такава снимка. А той има добродушен вид. По-скоро ми прилича на момче, което е играло футбол в гимназията, а сега преподава социология и е треньор.

— Благодарение на този добродушен вид са успявали да лъжат и мамят.

— Може и да си права. Мислиш ли, че той я е убил?

— Че кой друг? — Шелби си зададе точно този въпрос — кой друг? — поне десет пъти. Така и не измисли друг отговор.

— Сигурно разпитват и всички, които са били там снощи, и хората от града. Форест каза, че се опитвали да се свържат с детектива, който разговаря с мен, но така и не успели.

— Сега е уикенд.

— Може и да си права. — Тя — говоря за Мелинда Уорън — наистина е била омъжена.

— За Ричард ли? — Този път Ема Кейт отпусна пръсти върху ръката на Шелби и ги остави там.

— Най-вероятно. Трябва да проверят документите, да поровят в миналото, за да са сигурни, че мъжът, за когото е била омъжена, е същият, за когото аз си мислех, че съм омъжена. Само че... По дяволите, Ема Кейт, това не е просто вероятно — знам, че е той.

— Шелби... Много ми е мъчно, че стана така.

Шелби се беше питала и за това. Наранена ли е? Може би тъжна? Беше ли ядосана?

Отговорът беше — по малко от всичко, но основното чувство бе на огромно облекчение.

— Радвам се. — Вече по-спокойна, тя отпусна ръка върху ръката на Ема Кейт. — Колкото и да е ужасно, радвам се, че е така.

— Не е ужасно. Бих казала, че е разумно. — Обърна се и преплете пръсти с тези на Шелби. — Радвам се.

— Той е мислел, че съм глупава, но аз просто съм била отстъпчива.

След като стисна ръката на Ема Кейт, Шелби възкликна:

— Вбесявам се, когато се връщам назад. Рядко използвам тази дума, но тя е много подходяща. Адски дразнещо е, Ема Кейт.

— Сигурно.

— Навремето си мислех, че постъпвам правилно, че така опазвам семейството си. Но ние не сме били семейство. Така мислех преди, но вече не. Край. Всъщност, не е край, докато не намерят онзи Харлоу. Нямам представа дали някога ще открият бижутата на жената и марките. Нямам представа какво е направил Ричард с тях.

— Това не е твой проблем, Шелби.

— Според мен е. — Тя пристъпи към прозореца и погледна навън. Видя дългата извивка на пътя, подредените една до друга сгради край тротоара.

Наоколо бе пълно с цветя, които очакваха лятото, надигнали яркочервени и дръзко сини глави, готови да заменят пастелните цветове на пролетта.

Имаше доста планинари с раници, забеляза тя; някои от местните се гreeха на слънце на пейките пред салона на баба й и пред бръснарницата.

Видя кладенеца — само ъгълче от него. Младо семейство четеше табелата. Две момчета я накараха да се усмихне — гонеха куче на петна, което се дърпаше на каишката с изплезен език.

Гледката бе прекрасна. Оттук виждаше истинския Ридж.

За минута се пренесе отвъд извитата улица, хълмовете, магазините и цветята. Върна се към облаците, надвиснали над нея.

— Ако полицията може да открие всичко, което е направил Ричард — поне по-голямата част — не бих се притеснявала. Тогава ще се успокоя.

— А тревогите докъде те докараха?

— Доникъде. — Тя се обърна и се усмихна на практичното отношение на приятелката си. — Затова и не мисля по този въпрос непрекъснато. Може би, ако не мисля, ще ми хрумне нещо.

— Така е и с мен, когато съм във вакуум. Мразя тези моменти.

— Винаги си ги мразила.

— Да, затова и умът ми се лута. Но пък после нещо изскача.

— И аз на това се надявам. А сега трябва да се прибирам. Мама помага на Кали и приятелката й да направят градина за феи и искам да я видя. Помниш ли, когато мама ни помогна да си направим такава?

— Помня. Всяка пролет, дори като бяхме тийнейджърки, садяхме цветя. Трябва да опитам, ако ще правим къща.

— Може да направиш миниатюрна градинка на прозореца.

— Виж, за това не съм и мислила. Добре че ми каза — ще опитам със саксийни цветя. Ще стане много симпатично.

— И още как!

— Може... Чакай малко. — Ема Кейт посегна към телефона си, когато той изпиука. — Есемес от Мат — ще се прибере след половин час. Това означава почти цял час, защото помага на Гриф в къщата, а след това ще си поприказват. Ще обмислят това-онова.

— Обмислянето може да отнеме известно време. Във вторник имам среща с Гриф.

Ема Кейт вдигна вежди.

— Наистина ли? И го споменаваш чак когато си тръгваш?

— Самата аз все още не знам какво да мисля, но искам да видя къщата му. Винаги ми се е искало да видя какво ще постигне човек с идеи в тази къща.

Веждите на приятелката ѝ си останаха извити.

— И да видиш къщата е единствената ти цел, така ли?

— Това е една от причините. Ако щеш ми вярвай, но нямам представа какво да правя с онова, което се оформя между нас.

— Добър въпрос. — Ема Кейт изви устни и вдигна показалците си. — Защо не опиташ с нещо, което не си правила през последните години. Ти какво искаш да направиш?

— След като задаваш въпроса по този начин... — Шелби се разсмя. — От една страна... може би малко повече от една... ми се иска да му скоча, но като реалистка си казвам: „Стой мирно, момиче!“.

— Коя от двете страни ще победи?

— Наистина не знам. Той изобщо не е бил на дневен ред, а на мен ми предстои още много.

— В сряда сутринта ще ти звънна, за да видя дали си отбелязала точка в секса с Гриф.

Този път Шелби вдигна вежди.

— Това не влиза в намеренията ми.

— А трябва — подхвърли Ема Кейт.

Може би щеше да го направи, каза си тя, докато се прибираще. Засега обаче имаше намерение да прекара уикенда с дъщеря си.

До понеделник така и не научиха нищо ново за Джими Харлоу. Човек с неговото описание не се беше мяркал около Ридж, нито пък бе разпитвал за брюнетката в хотела ѝ в Гатлинбърг.

Шелби реши да бъде оптимистка. Каза си, че е най-добре да мисли, че той е приключил с онова, заради което е дошъл, и си е отмъстил на Мелинда Уорън, а след това се е махнал.

Паркира пред салона. Разполагаше с много време, затова отскочи до бара. Нямаше друг избор, освен да бъде оптимистка. Не всички хора бяха като нея.

Тя почука на вратата. Танзи отвори и я прегърна.

— Шелби! През целия уикенд мислих за теб.

— Много съжалявам за онова, което се случи, Танзи.

— Всички съжаляват. Влез и седни.

— Чака ме работа, но исках първо да те видя и да ти кажа, че ще ви разбера двамата с Дерик, ако решите да спрете „Петък вечер“.

— Защо да го правим?

— Никой от нас не е очаквал подобна случка на откриването.

— Тази случка нямаше нищо общо с нас, с теб, с бара. Вчера Дерик говори с шерифа. Казват, че е убийство за отмъщение, стара работа, която тя е довлякла след себе си.

— Аз също съм част от тази стара работа.

— А според мен не. Това е... — Тя бързо се сви на стола. — Все още ми се гади сутрин и понякога ми се вие свят.

— А аз не спрях да ти досаждам. Чакай да ти донеса студена кърпа.

— Предпочитам джинджифилова бира.

Шелби скочи, отиде зад бара и наля джинджифилова бира върху счукан лед.

— Пий бавно, на малки глътки — нареди тя. След това взе чиста кърпа от бара, напои я със студена вода и я изстиска добре, за да не капе.

Когато се върна, вдигна косата на Танзи и сложи кърпата на врата ѝ. Танзи въздъхна дълбоко.

— Сега вече наистина се чувствам по-добре.

— На мен ми помагаше, докато бях бременна с Кали.

— Случва се почти всяка сутрин, но обикновено преминава бързо. Понякога обаче е по-продължително. Най-вече гаденето.

— Знам. Не е честно нещо толкова прекрасно да разболява жената, но пък наградата накрая си струва.

— Повтарям си го всяка сутрин, когато бързам към тоалетната.

— Въздъхна отново, когато Шелби обърна кърпата и притисна хладната страна към кожата ѝ.

— Вече минава. Ще запомня този номер.

Тя протегна ръка назад и погали ръката на Шелби.

— Благодаря ти.

— Искаш ли няколко солени бисквитки? Мога да ти донеса от кухнята.

— Не, вече минава. Седни сега, искам да ти покажа един друг номер.

Шелби седна и Танзи я погледна в очите.

— Тази жена Уорън е била ужасна. Ако се съди по онова, което ми казаха, не ѝ е пукало за никого, освен за нея самата. Не е заслужавала да умре, но си остава ужасна жена. Онзи, който я е убил, също е ужасен. Ти не си познавала тези хора, нали, Шелби?

— Познавах Ричард, или поне така си мислех.

Танзи махна с ръка.

— Дерик има братовчед в Мемфис, който продава дрога. Това не означава, че сме част от работата му. Прекалено разстроена ли си, за да пееш в петък? Ще те разбере, ако е така. Заради случката една от сервитьорките напусна.

— По дяволите! Много съжалявам.

— Майка ѝ пощръкляла, казаха, че е все едно да работи в „Шейди“, защото хората тук ги застрелват. Казаха го така, сякаш се случва всяка седмица. Тя и без това беше мрънкало — добави тя и махна пренебрежително с ръка. — Лорна никак не съжалява, че тя си тръгна, нито пък аз.

— Не че съм разстроена. Ако вие с Дерик искате да продължа, ще дойда. Вече съм започнала да работя по новия плейлист.

— Тогава новите листовки ще бъдат разпратени още днес. В петък поставихме рекорд.

— Сериозно ли?

— Беше дори по-добре, отколкото когато пяха „Раф Райдърс“ от Нашвил. Приходите ни са по-високи с петдесет и три долара и шест цента. Пусни ми по мейла плейлиста си, и аз ще оправя машината. Как е майка ти? А другите?

— Справят се. Трябва да вървя на работа, преди баба да ми отреже заплатата.

Влезе в салона точно навреме и се зае със задълженията си. Измете вътрешния двор, поля цветята и отвори чадърите, за да могат клиентите да седят на сянка, когато искат.

Върна се вътре и сгъна кърпите, които не бе видяла, докато слушаше бърборенето на първите клиенти. Когато излезе, видя, че баба ѝ е вече тук и на стола ѝ има клиентка. Кристъл клюкарстваше доволно с една жена, докато ѝ миеше косата.

Мелъди Бънкър и Джолийн Нютън седяха на столовете за педикюр, накуснали краката си в малки вани.

Не бе виждала Джолийн след завръщането си, а Мелъди — от деня, когато се отби в „Артфул Ридж“. Нямаше нищо против изобщо да не се виждат. Тъй като бе възпитана да се държи учтиво, тя спря пред столовете им, преди да отиде да види в какво състояние са манипулационните.

— Здравей, Джолийн. Как си?

— Я, че това е самата Шелби! — Джолийн остави лъскавото списание в скута си, тръсна глава и дългата ѝ опашка подскочи. — Не си се променила ни най-малко, дори след преживяното. И ти ли ще си правиш маникюр?

— Не, аз работя тук.

— Така ли? — При тази новина Джолийн ококори лешниковите си очи. — Струва ми се, че май чух нещо такова. Мелъди, нали ти ми каза, че Шелби отново работи при Вай, както в гимназията?

— Точно така. — Без да вдигне поглед, Мелъди обърна страницата. — Виждам, че си послушала съвета ми, Шелби, и си намерила работа, която е по възможностите ти.

— Благодаря ти. Бях забравила колко е приятно да се работи тук. Приятен педикюр. — Тя тръгна към бюрото, вдигна телефона, записа час, а след това отиде да провери стаите.

С ъгълчето на окото си забеляза, че Мелъди и Джолийн са допрели глави, и чу острия кикот на Джолийн. Същата работа, както в гимназията.

Реши да не им обръща внимание — напомни си, че има по-важни неща, които я интересуват повече.

Когато минаваше отново през салона, Мейбълин и Лорилий — майка и дъщеря — се бяха настанили на ниски столове и си довършваха педикюра.

Значи са поискали луксозна услуга, помисли си Шелби и отиде да провери дали парафинът се е затоплил. Провери шкафчетата в съблекалните, изнесе използваните халати и довърши задачите си за сутринта.

Поговори си приятелски с една жена от Охайо, която бе решила да си почине след преход с годеника си, и предложи да ѝ донесе обяд, тъй като жената си бе направила резервация за целия ден.

— Можете да хапнете навън, в градината, ако искате. Денят е чудесен.

— А може ли да изпия чаша вино?

— Ще ви донеса — увери я Шелби и ѝ подаде няколко менюта.
— Кажете ми какво искате, и някоя от нас ще отскочи да ви го купи. Към един и петнайсет. Тогава ще бъдете между ароматерапия и витаминна маска на лицето.

— Много ме глезите.

— Това ни е работата.

— Много ми харесва. Резервирах си часове днес, за да не обикалям планините три поредни дни. Тук е толкова хубаво, и всички са безкрайно мили. Може ли градинска салата с печено пиле, дресинга отделно? Искам и чаша шардоне, и тогава ще съм щастлива до края на деня.

— Имате ги.

— Жената отпред, собственичката — това майка ви ли е? Приличате си.

— Баба ми. Мама ще ви направи масаж на лицето малко по-късно.

— Баба ви ли? Шегувате ли се?

Шелби се разсмя с удоволствие.

— Ще ѝ предам какво сте казали, това много ще я зарадва. Да ви донеса ли нещо друго?

— Не. Ще поседя тук и ще се отпусна.

— Разбира се. Саша ще дойде след десет минути и ще ви заведе на ароматерапията.

Върна се в салона усмихната и отиде при бюрото, за да поръча храна за един часа. Тъкмо се обръщаше към баба си, когато Джолийн я повика.

— Красив лак — отбеляза Шелби и кимна към пръстите на краката ѝ, лакирани в лъскаво розово.

— Напомня ми за божурите на мама. Забравих да ти кажа, но ти си толкова заета. Чух, че пееш в петък в бара. Съжалявам, че не можах да дойда да те слушам, а след това чух какво се е случило и никак не съжалих, че не съм успяла. Щях да получа инфаркт, ако открия застреляна жена отвън.

Тя притисна драматично ръка към сърцето си, въпреки че сега нямаше никаква опасност.

— Разбрах, че я познаваш. Наистина ли?

Шелби стрелна Мелъди с поглед.

— Знам, че за теб Мелъди е достоверен източник на информация. Тя е уверена, че ще натиснеш нужните копчета и ще действаш както ти се каже.

— Шелби, аз само питах...

— Онова, което Мелъди ти е казала да попиташ. Отговорът обаче е „не“. Не я познавах.

— Съпругът ти обаче я е познавал — натърти Мелъди. — Но всъщност, той не ти е бил съпруг, нали?

— Очевидно не.

— Сигурно се чувстваш ужасно, че са те измамили по този начин — подхвана отново Джолийн. — Аз направо щях да умра, ако бях живяла с мъж толкова години и имах дете от него, а след това разбере, че си има друга съпруга.

— Е, аз все още дишам. Изглежда, не съм чак толкова чувствителна като теб.

Тя отстъпи крачка назад.

— В момента нямаш работа — каза Мелъди. — Искам чаша газирана вода с лед.

— Веднага ще ти донеса — започна Мейбълин, но Мелъди я стрелна злобно с поглед.

— В момента ме лакираш. Шелби може да я донесе, нали, Шелби?

— Мога. Ти искаш ли нещо, Джолийн?

Джолийн поне се изчерви.

— И аз бих искала малко вода с лед, ако не те затруднявам.

— Ни най-малко.

Тя се обърна и влезе в малката кухничка. Щеше да фучи и да се възмуцава по-късно, каза си, но сега щеше да занесе тъпата вода.

Изнесе чашите и подаде едната на Джолийн.

— Благодаря, Шелби.

— Пак заповядай.

Когато подаде чашата на Мелъди, Мелъди я блъсна с ръка и водата се плисна над ръба.

— Видя ли сега какво направи!

— Ще ти донеса кърпа.

— Тези панталони са от коприна, а сега по тях ще има петна от вода. Какво смяташ да направиш?

— Ще ти донеса кърпа.

— Сигурно го направи нарочно, защото не искам такива като теб да работят в магазина ми.

— Магазинът на баба ти, доколкото ми е известно. Повярвай ми, ако го бях направила нарочно, щях да излея цялата чаша в скута ти. Искаш ли кърпа, Мелъди?

— Не искам нищо от такива като теб.

Шелби забеляза, че в салона цари тишина. Дори бръмченето на сешоарите бе престанало. Всички бяха наострили уши. Тя се усмихна.

— Мелъди, ти си точно толкова злобна и надута, колкото беше и в училище. Сигурно е огромен товар да разнасяш подобна отрова в себе си. Съжалявам те.

— Съжаляваш ли ме? Ти ли ме съжаляваш?

Мелъди хвърли списанието настрани и то шляпна на пода.

— Ти си тази, която се довлече в Ридж с подвита опашка. И какво донесе със себе си?

Гласът ѝ стана писклив, по бузите ѝ избиха червени петна.

— Доведох дъщеря си и почти нищо друго. Много си се зачервила, Мелъди. Май имаш нужда от водата.

— Да не си посмяла да ми казваш от какво имам нужда! Аз ще ти кажа. Аз съм клиент. Ти само работиш тук, метеш пода. Не притежаваш дори най-просташкото умение да изпилиш нокът или да държиш машина.

— Най-просташкото — чу Шелби шепота на Мейбълин и с крайчеца на окото си забеляза, че дългогодишната служителка затваря капачката на кораловия лак, без да е довършила пръстите на краката на Мелъди.

— Мелъди — обади се Джолийн и прехапа устни, когато забеляза каменното изражение на лицето на Мейбълин.

Мелъди я перна по ръката.

— Гледай да покажеш уважение, след като се довлече един господ знае откъде! И какво стана, откакто се върна? Чия е вината, че застреляха жената в града ни в петък вечерта?

— Бих казала, на човека, който е дръпнал спусъка.

— Това нямаше да се случи, ако те нямаше, и всички го знаят. Нито един свестен човек в този град не те иска. Ти си тази, която избяга с престъпник. И не ми разправяй, че си мислила, че си омъжена за него. Все едно не си лъгала хората като него, а когато е умрял и си видяла в каква помия си се наикиснала, побърза да се върнеш с копеленцето си.

— Внимавай какво приказваш, Мелъди — каза Шелби. Джолийн ахна шокирано. — Много внимавай.

— Ще говоря каквото мисля и каквото мислят повечето хора. Ще говоря, каквото си искам.

— Но не и тук. — Вайола се изправи, стисна силно ръката на Шелби и взе чашата вода от ръката ѝ, защото видя, че се кани да я плисне. — Току-що ти спестих съмнителното удоволствие да излезеш подгизнала оттук, защото Шелби щеше да направи точно това, което аз умирам от желание да направя, а след това да те измъкна от този стол и да те нашляпам по задните части, защото си едно невъзпитано, злобно и жалко момиче.

— Да не си посмяла да ми говориш по този начин! Ти за коя се мислиш?

— Аз съм Вайола Макний Донахю и ти се намираш в моя салон. Ще ти говоря точно както заслужаваш и господ ми е свидетел, че отдавна е трябвало някой да ти каже всичко това. А сега, и двете си вдигнете мързеливите злобарски задници от столовете ми и се разкарайте от салона ми. Заминавайте си, и повече никога не се връщайте.

— Все още не сме приключили — започна отново Мелъди.

— Приключи завинаги. Днес няма да плащаш. А сега, вн от салона ми. Нито една от вас да не стъпва повече тук.

— Ама, госпожице Вай! Кристъл ще ми прави косата за сватбата. — Очите на Джолийн се напълниха със сълзи. — Резервирала съм цял ден.

— Отпада.

— Не се тревожи, Джолийн. — Мелъди грабна списанието от скута на приятелката си и го запокити в другия край на помещението. — Ще платиш на Кристъл да дойде у вас.

— Няма начин — обади се Кристъл.

— Но, Кристъл...

— Засрами се, Джолийн. — Кристъл се приведе напред и вдигна списанието. — Свикнали сме с отворотелното поведение на Мелъди, но ти се засрами.

— Не си ни притрябвала — срязва я Мелъди. Джолийн се чудеше какво да каже. — Мястото ѝ е в караваната при белите боклуци. Този салон не ни трябва. Дойдох единствено за да проявя гражданска съвест и да подкрепя местния бизнес. Има предостатъчно други места с повече класа.

— Ти не знаеш какво е класа — отбеляза Вайола. Мелъди си грабна обувките. — Жалко, защото познавам баба ти. Тя ще остане безкрайно разочарована от теб, когато ѝ се обадя и ѝ разкажа как си се държала в салона ми и какво си казала на внучката ми. И как си нарекла правнучка ми. Това май ти посмачка фасона, а? — добави тя, когато гневната руменина по бузите на Мелъди се скри. — Май си забравила, че познавам баба ти от над четирийсет години. Двете с нея много се уважаваме.

— Кажи ѝ каквото искаш.

— Това и ще направя. А сега разкарай неуспелия си задник от салона ми!

Мелъди излезе наперено, а Джолийн заситни след нея.

— Чакай, Мелъди! О, госпожице Вай!

— Ти сама си я избрала за приятелка, Джолийн. Може би е крайно време да пораснеш. Върви, момиче.

Тя избяга разплакана навън.

След миг тишина, няколко жени — от персонала и клиентки — започнаха да ръкопляскат.

Жената на стола на Вайола се завъртя към нея и възкликна:

— Кълна се, Вай, открай време разправям, че в салона ти е поинтересно, отколкото да гледаш сапунена опера.

Тъй като водата все още ѝ беше под ръка, Шелби я взе и я изпи.

— Извинявай, бабо. Нямахте да я ударя. Щях да я измъкна от стола и да ѝ забия един юмрук в лицето. Никой няма право да говори по този начин на дъщеря ми.

— Нито пък на моята. — Вайола прегърна Шелби през раменете.

— Наистина ли ще се обадиш на баба ѝ?

— Няма да се наложи. В момента тя звъни на Фло и ѝ проглушава ушите. Фло обича това момиче, но знае що за стока е. До

половин час тя ще ми се обади. Мейбълин, Лорилий, вземете обичайната си такса за педикюра от касата.

— Няма, госпожо — отвърнаха и двете почти едновременно.

— Няма нужда — добави Мейбълин. — Вайола, не ме нервирай и не казвай нито дума повече. Това момиче имаше късмет, че не я наръгах с ножичката за кожички. Шелби, тя не спря да говори гадости за теб през последния половин час. Никак не съжалявам, че най-сетне се махна. Винаги е била стисната, когато става въпрос за бакшиш.

— Джолийн не е чак толкова лоша, когато идва сама — вметна Лорилий. — Но когато са двете, става гадна.

Тя кимна гордо. Беше се поуспокоила.

— Ще черпя всички с обяд.

— Обяд! — Шелби погледна колко е часът и въздъхна облекчено. — Трябва да отскоча до пицарията, за да взема на една клиентка салатата и чаша вино. Мога да донеса и останалото, ако ми направите списък.

— Ще се повеселим — заяви Кристъл. — Неуспелият ѝ задник!
— Тя прихна. — Госпожице Вай, кълна се, че ви обичам до полуда.

— И аз. — Шелби прегърна Вайола. — И аз.

Убийството и изгонването на Мелъди от салона на Вайола се превърнаха в най-сочните клюки за местните. Всъщност, в Ридж не бе имало убийство от три години, почти четири, от времето, когато Барлоу Кийт застреля зет си — и рани двама минувачи — по време на скандал заради игра на билиард в „Шейди“, но никой не познаваше жената, която в момента се намираше в една от камерите на местното погребално бюро, което служеше и за кабинет на съдебния лекар.

Всички обаче познаваха Мелъди и Вайола, така че историята мина на преден план.

Инцидентът придоби ново измерение във вторник сутринта, когато се разнесе мълвата, че Флорънс Пиедмонт е скастрила внучката си и ѝ е наредила да се извини на Шелби и на Вайола.

Всички в Ридж очакваха развитието със затаен дъх, за да разберат дали Мелъди ще се подчини.

— Не искам да се извинява. — Шелби натрупа изпраните кърпи до шампоаните. — Тя няма да се извини истински, така че няма никакъв смисъл.

— Тя ще се извини и независимо дали говори сериозно, или не, ти ще приемеш извинението, за да се почувства по-добре баба й. — Този път Вайола бе на стола, а Кристъл боядисваше корените й.

— Мога да се престоря, че приемам неискрено извинение, ако се наложи.

— Може да отнеме няколко дни, но тя ще се извини. Момичето знае у кого е и ножът, и хлябът. Днес е спокойно. Мейбълин може да ти направи педикюр. Ще бъде хубаво да си с педикюр за срещата с Грифин довечера.

Кристъл и Мейбълин, единствените в салона, се обърнаха към Шелби.

— Не знам ще забележи ли, че съм с педикюр.

— Мъж, който се интересува от жена, забелязва всичко в началото.

— Така си е — съгласи се Кристъл. — А след като са сигурни в теб, вече няма да забележат дали нямаш два палеца и дали не са лакирани във всички цветове на дъгата. Особено ако пият бира и гледат мач по телевизията.

— Имаме чудесни пролетни цветове — обади се Мейбълин. — Има нощно синьо, точно като цвета на очите ти. Днес направих три маникюра и имам само един записан педикюр. С удоволствие ще ти направя, Шелби.

— Само ако остане време. Благодаря, Мейбълин.

— Какво ще облечеш за срещата с Гриф? — попита Кристъл.

— Не знам. Честна дума, не знам, но отивам, за да видя къщата му. Открай време харесвам тази къща и се питам какво е направил.

— След като той ще готви, трябва да облечеш нещо красиво.

Шелби се обърна към баба си.

— Той ще готви ли? Ти откъде знаеш?

— Защото в неделя следобед се отби и попита съвсем небрежно какво обичаш да ядеш и какво предпочиташ.

— Аз мислех, че ще вземе нещо готово. — Сега вече не знаеше дали да се чувства поласкана, или нервна. — Какво ще прави?

— Май е решил да бъде изненада. Трябва да си облечеш красива рокля. Да не е нещо натруфено, просто трябва да си красива. Имаш хубави крака, момиче. Хубави, дълги крака. От мен си ги наследила.

— И красиво бельо.

— Кристъл! — Мейбъллин се изчерви и се изкиска като момиче.

— Жената трябва да е с красиво бельо всеки ден — най-вече, когато отива на среща. То ти дава самочувствие. А и най-добре да си готова.

— Ако искам да събудя интереса на Джаксън, достатъчно е да си сложа черен сутиен и бикини.

— О, бабче! — Шелби зарови лице в ръцете си.

— Ако не можеш да събудя интереса му, ти нямаше да си тук. Майка ти пък разправя, че баща ти предпочита тъмносиньо, когато става въпрос за бельо.

— Отивам отзад да проверя всичко.

— Кое? — попита Вайола.

— Всичко, което не е свързано със сексуалните интереси на баби, дядовци, майки и бащи.

Тя изскочи бързо, и въпреки това чу женския смях, който я последва.

* * *

Пръстите на краката ѝ бяха с наситено виолетов лак; по настояване на Кали облече рокля с цвета на нарцис. Тъй като не спираше да мисли, сложи отдолу комплект сутиен и бикини с дантела на малки жълти розички.

Не че някой щеше да ги види, но може би щяха да ѝ дадат самочувствие.

След като се облече, Кали се притисна до крака ѝ.

— И аз искам на среща с Гриф.

Тъй като очакваше нещо подобно, тя веднага направи контраферта.

— Какво ще кажеш ние да заведем Гриф на среща, може би в неделя следобед? Можем да отидем на пикник. Ще изпържим пиле и ще вземем лимонада.

— И кексчета.

— Те са задължителни. — Тя вдигна Кали, преди да излезе от стаята. — Ще бъде забавно, нали?

— Аха. Кога е неделя следобед?

— След няколко дни.

— Много си красива! — възкликна Ейда Мей. — Майка ти е много красива, нали, Кали?

— Аха. Отива на среща с Гриф, а ние ще го заведем на пикник в неделя следобед.

— И ще прекарате чудесно. Не знам дали устройството за балончета, което дядо ти слага в задния двор, ще бъде толкова интересно.

— Балончета!

— Иди да го видиш.

— Ще правя балончета, мамо. Чао. — Тя целуна Шелби по бузата, скочи на пода и хукна бързо. Не спираше да вика дядо си.

— Много ти благодаря, че ще я гледаш отново, мамо.

— Радваме се на всяка минута с нея. Баща ти се вълнува за балончетата не по-малко от нея. Да прекараш хубаво довечера. Носиш ли си презерватив в чантата?

— О, мамо!

Ейда Мей извади един от джоба на панталоните си.

— За всеки случай. Просто си го пхни в чантата — така няма да се притесняваш поне за това.

— Мамо, отивам да му видя къщата и да вечеряме.

— Какво ли не се случва, а умната жена е винаги готова. Бъди умна жена, Шелби.

— Добре, госпожо. Няма да закъснявам.

— Остани колкото искаш.

Шелби тръгна с презерватива, пхнат в чантата ѝ. Тъкмо отваряше вратата на вана, когато Форест я спря.

— Къде си тръгнала с тази жълта рокля?

— Ще вечерям с Гриф.

— Къде?

Тя изви очи нагоре.

— У тях, защото искам да видя къщата и ще закъснея, ако се каниш да ми четеш лекция.

— Той ще почака. Шерифът ми позволи да ти кажа. Ричард не е бил Джейк Бримли.

Пулсът ѝ се ускори. Усети го как запулсира в гърлото.

— Как така?

— Джейк Бримли, с номера на социалната осигуровка, която е използвал, е починал на три години, през 2001-ва. Ричард е създал тази самоличност, или е платил да му я създадат.

— Искаш да кажеш... използвал е името, но не е бил този човек.

— Точно така.

— Тогава кой е бил? За бога, колко имена може да има един човек?

— Не знам и не мога да кажа — отвърна Форест. — Работим по въпроса. Ще направя всичко възможно, за да разбера, Шелби. Сигурно искаш да научиш, по един или друг начин.

— Да, искам. Не знам дали ще успея да преодолея всичко това, ако не знам. Научи ли нещо ново за убийството?

— Всъщност, днес дойде една жена. Тя е била на паркинга — на задната седалка на автомобила с друг човек. Въпросният човек не е бил съпругът ѝ. Докато са били заети да вършат неща, които са запотили прозорците, тя чула силен пукот. Времето съвпада с часа, когато е застреляна жертвата. Тя се надигнала и забелязала някой да се качва в колата и да отпрашва след няколко секунди.

— Господи, значи е видяла убиеца, така ли?

— Не точно. Според нея е бил мъж, но не е била с очила, така че не е успяла да го огледа. Нямаше да научим и това, ако съвестта ѝ не заговорила и не надделяла над чувството за вина. Вероятно става въпрос за мъж, който се качил в тъмен на цвят автомобил, най-вероятно джип. Не може да каже нито каква е марката, нито моделът, нито пък е видяла номера, но мисли, че е черен или тъмносин и много лъскав. Сторило ѝ се, че е нов, но и това не може да каже със сигурност.

— Ами мъжът, с когото е била? Той нищо ли не е видял?

— Не съм казал, че е мъж.

— Брей!

— Тъкмо това е част от проблема. Просто ще кажа, че точно тогава другият човек е бил много зает под нивото на прозореца и не е видял нищо.

— Ясно. А Харлоу?

— Все още нямаме нищо за него. Внимавай по пътя към Гриф, Шелби. Прати ми есемес веднага щом пристигнеш.

— За бога, Форест!

— Ако не искаш да ти звъня тъкмо когато си... заета, прати ми есемес, щом пристигнеш. Аз отивам да омета остатъците от вечерята.

— Те са отзад — провикна се тя, докато той отиваше към къщата. — Татко е направил на Кали устройство за балончета.

— Така ли? Май ще си взема бира и тогава ще отида при тях. Да ми пратиш есемес.

16.

Спря в началото на малката алея, която водеше към старата къща на Трипълхорн, сложи си отново блясък за устни и се огледа критично.

Добре, вече нямаше тъмни кръгове под очите, а цветът на лицето ѝ не се дължеше изцяло на ружа, който баба ѝ настоя да пробва.

Косата ѝ, разрошена от вятъра, изглеждаше небрежна и красива. Най-добре да я остави така, реши тя.

Пое си дълбоко дъх.

Не беше ходила на среща — на истинска среща, и всеки път, когато го кажеше, си напомняше, че това не е точно среща — откакто се качи заедно с Ричард на самолета за Вегас, за да се омъжи.

Поне навремето си мислеше, че отива да се омъжи.

Преди това бе ходила на много срещи, разбира се, напомни си тя — както в училище, така и в колежа. Всичко обаче ѝ се струваше объркано, замъглено, защото бе минало безкрайно много време.

А той приготвяше вечеря, което правеше срещата сериозна, нали? Замисли се. Не помнеше някой някога да ѝ е приготвял вечеря.

Може би това не правеше срещата сериозна. Може би, след като завършиш гимназия и колежанските години отминат, това бе нещо, което хората — зрелите хора — правеха от време на време.

А и тя прекалено много се замисляше.

Зави и колата заподскача по тясната алея — очевидно, той все още не се беше заел с нея. След това спря и погледна напред.

Открай време харесваше чара на старата къща, закътана сред зеленината, леко обърната към малко поточе.

Сега ѝ се стори още по-красива.

Той беше разчистил отвън, и така къщата изглеждаше различна. Забеляза, че е измил с пароструйка старите камъни и ги е укрепил с цимент и хоросан, така че те изпъкваха в различни оттенъци на кафявото и златистото сред дърветата.

Беше монтирал чисто нови прозорци, нови врати, вместо старите счупени, а покритата веранда беше с бронзови перила.

Беше запазил повечето стари, красиви дървета, кленовете и дъбовете — зеленината им хвърляше плътна сянка; имаше два нови дряна, в момента цъфнали, все още с нежни зелени листенца. Сигурно му е било много трудно да почисти бурените около къщата — това си беше тежка и неблагодарна работа. Колкото и време да беше вложил, си струваше. Сега се виждаха млади азалии и рододендрони, а по-старите се гушеха в сенките.

Беше се заел да направи нещо като тераса в далечния край, следвайки извивките на терена. Каменните стени бяха почти завършени и много приличаха на камъка от основата на къщата. Представи си как би изглеждала завършена, заобиколена с храсти и цветя.

Очарована от видяното, забравила, че е нервна, тя остави вана зад неговия джип, притисна до гърдите си саксията с планински лавър, който му носеше за къщата, и тръгна към просторната предна веранда.

Харесаха ѝ двата дървени шезлонга, боядисани в наситено зелено, грубата дървена маса и пънът, който бе поставил между тях. Тъкмо вдигаше ръка, за да почука, когато той отвори вратата.

— Чух двигателя на колата.

— Вече съм влюбена в къщата ти. Сигурно си вложил много труд, за да почистиш около нея и да изкорениш бурените и храсталаците.

— Не ми се искаше да махам шипките. Те придаваха на това място облик като в „Спящата красавица“. Изглеждаш прекрасно.

Той самият изглеждалше чудесно — обръснат, със светлосиня риза с ефект на избеляло; ръкавите му бяха навити до лактите.

Хвана я за ръката и я поведе навътре.

— Радвам се, че обичаш растенията — значи ще намериш място на това.

— Благодаря. Аз само...

— О, боже!

Шокът в гласа ѝ го накара да се огледа бързо за огромния паяк, който от седмици се опитваше да прогони от къщата.

Но тя се обърна и лицето ѝ грейна.

— Грифин, това е чудесно, прекрасно!

Той бе махнал стените и някогашният тъмен, тесен коридор се бе превърнал в просторно фоайе, което водеше към стая с камина от

полиран камък. Ранната вечерна светлина нахлуваше през прозорците без пердета и се отразяваше в лъснатия дъбов паркет.

— Все още не използвам много това помещение, затова сложих един стар диван и две кресла. Все още не съм решил в какъв цвят да го боядисам, така че... Не съм го боядисал.

— Говоря за простора — каза тя и пристъпи напред. — Надничала съм през старите прозорци толкова пъти, дори счупих един, за да вляза и да обиколя къщата. Това оригиналният под ли е?

— Да. — Всеки сантиметър от него ми доставяше удоволствие. — Работата беше доста, но оригиналът е най-хубав, стига да го запазиш. Където можах, използвах оригинални лайстни покрай стените; където не ставаше, се опитах да ги докарам като някогашните.

— А гипсовият медальон на тавана? Мечтала съм за него седмици наред, след като влязах тук. Ами малките личица около кръга!

— Колкото красиви, толкова и стряскащи. Все още не съм открил подходяща светлина. — Той също вдигна поглед към гипсовия медальон. — Трябва да е нещо, което ми прави силно впечатление.

— Трябва да има старинен вид. Няма да подхожда нещо ново и лъскаво. Кухнята и баните са едно, а другото... Ама и аз, какво ти обяснявам, след като ти си знаеш работата. Искам да видя всичко.

— Все още не съм го довършил. Някои неща съм започнал, но после не бях в настроение. Не ми се иска да направя нещо, което не е както трябва, или да го оставя недовършено.

Трябваше да боядиса стаята в топло, наситено златисто — нито ярко, нито тъмно, а топло, като старо злато. Трябваше да остави прозорците без завеси, за да се виждат прекрасните кантове, и...

Тя реши, че трябва да спре да си представя как би могло да бъде.

— Нали не го правиш сам?

— Не. — Той стисна отново ръката ѝ и я поведе към задната част на къщата. — Мат направо ми робува — готов е да бачка за една бира — когато има време. Също и Форест. Клей е идвал няколко пъти. Татко беше тук; идва за по седмица-две, когато има време. Също и брат ми. Мама помогна да изчистят храсталаците и бурените и заяви, че съм ѝ длъжник за четиринайсетте часа работа.

— Половин баня — посочи той, и тя се разсмя.

Надникна вътре.

— О, каква мивка! Прилича на онези, старите, на краче. Все едно винаги е била тук. А този античен вид на аксесоарите много отива на лампата. Имаш великолепен усет, Гриф, както и за цветовете. Запазил си всичко топло, естествено. Тази къща няма да търпи нищо дръзко или лъскаво. Какво е това тук?

— Инструменти и материали. — Замисли се и отвори старата плъзгаща се врата.

— Какви прекрасни, високи тавани — каза тя, очевидно, без да обръща внимание на струпаните инструменти и греди, на тубите и праха. — Още един медальон на тавана. Казват, че първият господин Трипълхорн бил метър и деветдесет и осем и къщата била построена, за да му е удобно. Камината работи ли?

— В момента не. Вероятно трябва да се инсталира газова система. Трябва да се облече с тухли, или може би от каменни плочи или гранит. Така не става, рони се.

— Каква ще бъде тази стая?

— Най-вероятно библиотека. Имам чувството, че къща като тази трябва да има библиотека. — Той махна с ръка. — Вградена библиотека около камината, стълба за най-горните рафтове, нали разбираш? Голямо кожено канапе, може би витраж на тавана, стига да намеря подходящ. Ще стане някой ден. — Той вдигна рамене.

— Има още две стаи, с които обмислям какво да правя. Не исках широко пространство. То е добра идея, но така ще изгубя оригиналния облик.

— Сега имаш най-доброто и от двете. Тук може да стане чудесен хол или кабинет на първия етаж, гостна. — Тя надникна в друга празна стая. — Има прекрасна гледка към дърветата и малката извивка на потока. Ако си направиш тук кабинет, може да разположиш бюрото в средата на стаята, за да виждаш навън, без гърбът ти да е към вратата. Освен това можеш... Пак започнах.

— Давай. Идеята е чудесна.

— Аз щях да ставам музикална сензация, но дизайнът ми е слабост. Ходех на курс в колежа.

— Сериозно? Защо не знам за това?

— Беше отдавна.

— Значи ще използвам уменията ти. Сега обаче, ще ти донеса вино.

— С удоволствие ще изпия една чаша. — Само една, помисли си тя — така щеше да има достатъчно време ефектът да премине, преди отново да шофира. — Мирише много хубаво. Да не би да си...

Тя млъкна, обзета от почуда.

Всичко тук бе открито и просторно. Помнеше стаите, които приличаха на зайчарник, схлупената трапезария, отделена със стени и врата от малка, още по-мрачна кухня, която вероятно е била на прислугата или на готвачката. А сега през стъклената врата се разкриваше прекрасна гледка към хълмовете, дърветата и потока.

— Тук май действах по-дръзко.

— Не е дръзко. Красиво е. Погледни колко е голяма мивката. Много ми харесва, че повечето шкафове са със стъклени вратички.

— Нищо че повечето са все още празни.

— Имаш достатъчно време, за да ги напълниш. Аз щях да обиколя битаците и гаражните разпродажби, за да си купя стари съдове. Може би стари чайници или чаши. И...

Тя замълча, преди да е преобразила цялата му къща.

— Така естествено се преминава в трапезарията, а това сигурно е дневната. Можеш да живееш само в тази стая. Има предостатъчно място. Какво е това?

— Покривни плочи.

— Чудесно решение. Много красиво. Мама направо ще полудее по този кухненски плот. Харесват ми светлините, бледият кехлибарен цвят на фона на бронза. Ти ли си дизайнерът?

— Татко, Мат и двама познати инженери също дадоха своя принос. И един архитект. Когато растеш със строител, си създаваш връзки.

— Но работата е твоя. Личи, че си пипнал всичко. Не съм виждала по-красива кухня, която да пасва толкова добре на къщата. Имаш всичко необходимо, но обликът ѝ е запазен. Можеш да побереш половината Ридж тук. Сигурно е истинско удоволствие да готвиш.

— Не съм много по готвенето. — Той подръпна ухото си. — Само основни неща. Но винаги съм си казвал, че ако имам къща, сам ще си направя кухнята и тя ще бъде невероятна. Кухнята е сърцето на дома.

— Така е, а тази е голяма и красива.

— Още не си видяла най-хубавото.

Той ѝ подаде чаша вино, взе своята и тръгна към стъклената стена. Когато отвори вратите, те се сгънаха като акордеон и двамата излязоха.

— Това е най-хубавото. Направо фантастично. Топли вечери, слънчеви утрини; може да ги оставиш отворени. Стават и за партита.

Тя излезе навън и въздъхна.

— Въпреки това остава още много работа. Тук почти не съм започнал.

— Гледката е страхотна.

Докато беше с нея, той огледа все още неоправения двор чак до зелените хълмове. Те бяха обвити в мъгла в сгъстяващия се сумрак.

— Така е. Във всеки сезон — добави той. — Преди два месеца гледах снега, а по високото той остана бял или сребристосив чак до април. А миналата есен? Никога не бях виждал такива цветове, макар че в Мериленд бях свикнал на красива есен. Ами просторът! Те просто са се устремили към небето. Всеки ден са окъпани в светлина.

На него му харесваше, помисли си тя, и разбираше защо е така. Старата къща на Трипълхорн имаше късмет, че той я е купил.

— Чува се ромоленето на потока — подхвърли тя и си каза, че този звук е по-романтичен и от цигулка. — Имаш огромна градина, може да посадиш цветя, които да привличат пеперуди и колибрита. А слънцето ще помага на билките пред кухнята да растат — когато решиш да готвиш.

— Защо не ми помогнеш?

— Аз имам доста крайно мнение за тези неща. — Тя вдигна лице към ветреца. — Може да посадиш плачещи върби и да си вземеш вятърен чан за стария дъб. Звукът му обаче трябва да е дълбок, наситен, мъжки. И да сложиш няколко хранилки за птици, но да са високо над верандата, иначе мечките ще започнат да ти идват на гости.

— Не ги искам. Видях две да се тътрят в гората — когато се загледах. Не ги искам по-близо.

— Завиждам ти за къщата, Гриф. Обликът ѝ, атмосферата, потенциалът и историята ѝ са невероятни. Приятно ми е, че някой, когото познавам, се занимава с нея, още повече, че ти знаеш какво правиш. Нямах представа, че си толкова добър.

— Наистина ли?

Тя се разсмя, поклати глава и се обърна към него.

— Искам да кажа, че си много добър в работата. Видях какво правиш, и в момента виждам какво двамата с Мат правите за мама. Но това не е просто да промениш нещо или да го подобриш, да го разкрасиш или да го направиш по-функционално. Ти съживяваш нещо, което другите са отписали.

— Дойдох да видя имота без сериозни намерения и се влюбих на мига.

— Според мен е стоял запусиял години наред, за да отвърне на любовта ти. Не знам какво мирише толкова хубаво, но се надявам да почака още малко. С удоволствие ще поседя тук известно време.

— Ще издържи. Дай ми една секунда.

— Какво ще вечеряме? — попита тя, когато той отиде да изключи печката.

— Надявам се да поднеса пене с пикантен доматиен сос с черни маслини и босилек.

Тя се усмихна, когато той тръгна към нея.

— Как разбра, че това е едно от любимите ми ястия с паста?

— Екстрасенс съм.

— Не си. Много е мило, че си открил какво харесвам и си се постарал.

— Ще ми кажеш колко е мило, след като го опиташ — може да се окаже ужасно. — Това наистина го притесняваше. — Не съм правил канолите, така че трябва да са добри.

— Каноли ли ще ядем?

— Не съм ги правил, нито пък италианския хляб. А салатата е готова. Повече от това не мога да направя.

— Ти си първият мъж, който ми приготвя вечеря, и ми се струва страхотно.

— Какво?

— Вечерята ми се струва страхотна.

— Не, питах за другото. — Той завъртя пръст във въздуха. — Аз ли съм първият мъж, който ти приготвя вечеря?

— Не броя татко и дядо, които са пекли геройски разни неща на скарата.

— Ами... ако знаех, че съм първият, щях да купя хубави чинии, или нещо друго.

— Не искам хубави чинии. Имала съм хубави чинии. Храната в тях има същия вкус както всеки ден.

Той се замисли за момент.

— Разчитам на две неща, когато искам да сготвя за някоя жена и да я впечатля. Едното е, както сигурно се досещаш, пържола на грил, огромен печен картоф и вече познатата ти готова салата. Другото, с което се опитвам да впечатлявам, е пиле с вино. Много добър съм станал.

— Защо тогава не вечеряме пиле с вино?

— Защото не исках да направя нещо толкова обичайно за теб; освен това исках първо да разгледаш.

Той взе чашата ѝ, остави я, остави и своята и я привлече към себе си.

Имаше чувството, че тя ухае на планински залез. Свежо, приятно, с блестящи крайчета. Прокара пръсти през къдриците на дългата, буйна коса.

Напомни си да не избързва, да не става настойчив, докато притискаше устни в нейните.

Отдръпна се.

— Това е, за да не си помислиш, че съм забравил да те целуна за „здравей“.

— Не помислих. Дори не се сетих. Недей... о, по дяволите, по дяволите!

В следващия момент тя му се нахвърли. Извади го от равновесие, прогони всяка здрава мисъл от главата му и кръвта му кипна изведнъж.

Той отстъпи две крачки, за да възвърне равновесието си и я прегърна, за да не паднат от верандата. Едва се въздържа да не дръпне роклята през главата ѝ.

Тя беше като земетресение, като експлозия от безразсъден огън, който разпращаше искри навсякъде. Умът му пламна сред пепел и дим.

Той я завъртя и я притисна към колоната. Тъй като ръцете му бяха свободни, ги пъкна под роклята ѝ, погали бедрата ѝ.

Тя потръпна, изстена до устните му, а след това скъса и последната нишка контрол, като потри бедра в неговите.

Той се отдръпна.

— Чакай.

Тя стискаше косата му и придърпа главата му отново към себе си.

— Защо?

Той се изгуби отново — за момент, за цял живот.

— Чакай — повтори той и притисна чело в нейното. — Дишай.

— Дишам.

— Не, говорех на себе си. Аз трябва да дишам. — Пое си дъх веднъж, след това още веднъж. — Добре.

Тя очевидно реши, че това е всичко, и го привлече отново към себе си.

— Не, исках да кажа... — Той реши дилемата, като я вдигна на ръце и я притисна към себе си. Господи, трябваше ли да е толкова фина и мека? — Добре, да си поемем дъх и двамата. Поеми си дъх — веднъж, втори път.

Ръцете му бяха здрави, уверени, поне така си мислеше. Много здрави. Ръце като на хирург. Защо тогава трепереха?

Стисна раменете ѝ и я отдалечи на една ръка разстояние. Просто я погледни, помисли си той — погледни тези огромни, блестящи очи, почти лилави на меката светлина.

Напомни си за неуспешния ѝ досегашен опит.

— Дали да не... не искам да те карам да избързваш.

Нещо заблестя в очите ѝ и гърлото му пресъхна.

— Имам ли вид на човек, когото карат да избързва?

— Не знам. Може би. Работата е там, че ако не изчакаме минута, ако не си поемем дъх... нещо такова, ще се озовем голи на верандата.

— Добре.

— Добре, значи... — Той отпусна ръце и отстъпи предпазливо назад. — Трябва ни минута.

— Искам да кажа, че нямам нищо против, ако се окажем голи на верандата.

Той отново остана без дъх.

— Убиваш ме, червенокоске.

— Знам, че от много време съм била на сухо, както казват, но съм наясно, когато един мъж ме желае. Дори да не бях прочела знаците, ти ми го каза ясно онзи ден в кухнята на мама, докато пиехме кола.

— Ако не те исках, щях да съм пълен глупак, а мама с гордост заявява, че не е отгледала такъв.

— Искам те отново до мен, така че новината е добра.

— Да... много добра... и аз прочетох знаците. Само че при дадените обстоятелства планът беше да те размекна с вечеря, да излезем още няколко пъти и чак тогава да те вкарам в леглото си.

Тя се облегна на колоната и кимна. Весели искрици припламнаха в очите ѝ.

— А ми се струва, че имаш планове, както лични, така и професионални.

— Така се получава най-добре.

— Не обичаш ли изненадите?

— Напротив. — Честита Коледа, честит рожден ден. Да се съблечем голи на верандата. О, боже. — Харесвам ги — успя да изрече той.

— Може би ти трябва минутка, за да свикнеш с мисълта.

— Очевидно.

Този път тя се усмихна бавно.

Лилавите очи, косата като на русалка, тялото като стъбло на роза...

Да, тя направо го убиваше.

— Искаш ли да чуеш плана ми? — попита тя. — Той изникна сега, в момента, но ми се струва осъществим.

— Слушам те най-внимателно.

— Планът ми е да пропуснем размекването с вечерята и двете допълнителни излизания. Връщаме се към онова, което и двамата искаме, след като останем голи на верандата.

— Ти си пълна с изненади. Отговорът обаче е „не“.

Тя въздъхна.

— Костелив орех си ти, Грифин.

— Искам да кажа, че няма да се събличаме голи на верандата. Този път ще бъде по-добре.

— Че какво може да е по-хубаво от това да сме голи на верандата?

— Този път. — Този пръв път, помисли си той. Този пръв изненадващ път. — Не съм ти показал втория етаж.

Тя наклони глава и усмивката ѝ стана по-широка.

— Не си.

— Държа да ти го покажа. — Протегна ръка към нея. — Много.

Тя отпусна ръка в неговата.

— И аз искам, но може да съм позабравила как става.

— Според мен не си — отвърна той, докато се връщаха в кухнята. — Не се тревожи, аз ще те насочвам.

Тя спря и докосна чантата, която бе оставила на плота.

— Много интересно, мама ми даде презерватив, преди да тръгна насам.

— О, боже. — Той прокара ръка по лицето си. — Ще ѝ благодаря, че се е сетила, но ще се почувствам много неудобно. Както и да е, аз съм предвидил. Ето.

— Добре тогава.

— Да минем по задното стълбище.

— Бях забравила, че има задно стълбище. Много обичам къщи със задно стълбище.

— Аз харесвам това. Ще го обновя, но е здраво.

Той щракна ключ и над тях светна самотна гола крушка.

— И до това ще стигна.

— Ще бъде чудесно, но сега е сенчесто и мрачно. Харесва ми как се извива и вървиш ту наляво, ту надясно.

— Ние сме наляво.

— Колко стаи има?

— Седем на втория етаж. Аз ще ги направя на пет. Сега са шест, след като реших голямата спалня да е отпред.

— С прекрасната покрита веранда.

— Точно така. Третият етаж е истински лабиринт от малки стаички и странни ъгли. С него ще се занимавам по-късно.

Завладя я спокойствие. Осъзна, че не бе очаквала да се чувства толкова спокойна, докато вървяха по дългия сенчест коридор. Беше ѝ приятно. Беше развълнувана, много развълнувана, но не и нервна. И никак не се притесняваше.

У него имаше нещо, помисли си тя, което я караше да се отпусне.

— О! Двойна врата. Елегантно и семпло, така че да отива на останалото.

— Не е довършено — каза той, след това отвори вратата и светна лампата.

— Прекрасно е. Ще стане прекрасно. Виж само как вечерната светлина нахлува през тези врати. Ами камината! От черен гранит е.

Невероятна. Забележително!

— Все още не съм избрал цвета на стените. — Той кимна към стената, на която се виждаха широки линии в различни нюанси. — Намерих металния полилей на битпазара. Лъснах го, смених жиците. Търся и други осветителни тела, които да му подхождат, но в момента използвам стари семейни неща. Леглото обаче е ново. Поне матракът. Самото легло открих преди две седмици. Пак на битпазара.

Тя прокара пръсти по извитата табла. Гладка е, каза си — яка и семпла.

— Много красиво.

— Кестен. Чудесно дърво. Имаше нужда от малко работа.

— Както и почти всичко. Преди това къде спеше?

— В спален чувал върху надуваем дюшек. Само че имах намерение да те доведа тук, затова реших да купя истинско легло. Радвам се, че не изчаках.

— И аз. — Обърна се към него. — Радвам се, че и двамата не изчакахме.

Той отвори вратата на верандата и пусна вечерния въздух, след това щракна друг ключ, за да пусне камината, преди да загаси лампата.

— Така добре ли е?

— Повече от добре. Съвършено е.

Пристъпи към нея и обгърна кръста ѝ с ръце.

— Намираме се, където искаш да бъдеш, нали?

— Точно така. — Малко учудено, тя вплете пръсти в косата му. — Ти също си изненада, защото не очаквах да бъда с някого още дълго време. — Вдигна ръце и го прегърна през врата.

Този път целувката беше дълга, бавна и дълбока. Също като първия път, тялото ѝ се разтопи като свещ на слънцето.

Всички тези мисли, каза си тя — този невероятен трепет. Беше забравила повече, отколкото помнеше.

Остави се на течението, носеше се като пухче от глухарче, подето от летния бриз. Идваше буря. Тя усещаше как се надига в нея, но преди това настъпиха тишина и спокойствие.

Вдигна ръце към лицето му. Потръпна в очакване, когато усети как той сваля ципа на роклята ѝ.

Гриф прокара пръст по гръбнака ѝ, спусна го надолу. Лекото докосване я накара да се извие към него. Тя измърка, когато той плъзна

ръце към презрамките на роклята и ги смъкна от раменете ѝ.

Роклята се плъзна на пода.

— Красота — прошепна Гриф и спусна еротично задебелите си пръсти по дантеленя ръб на сутиена ѝ.

— Сърцето... бие прекалено бързо.

— Усецам.

— Твоето. — Тя положи длан върху сърцето му, облекчена, че бие така бързо и силно под дланта ѝ. — Моето също.

Започна да разкопчава ризата му и се засмя задъхано, когато усети, че пръстите отказват да ѝ се подчиняват.

— Треперя отвътре. Също и отвън.

Той вдигна ръка, за да ѝ помогне, но тя го спря.

— Не, искам аз да го направя. Ще трябва да изтърпиш неумелите ми опити. Искам... — Усети как той потръпна, когато тя най-сетне успя да разкопчае ризата му и да погали кожата му. Вдигна поглед към него. — Искам всичко.

Тя го пречупи, прекъсна и последната нишка от самоконтрола му. Ахна, когато той я вдигна и я положи на леглото.

Тя бе слаба като вейка, част от него се страхуваше да не я нарани. Дори тази мисъл се изгуби, когато тя се изви към него, сграбчи го и го задържа близо до себе си.

Слънцето хвърляше последните си кървави отблясъци, а козодоят призоваваше партньорката си.

Бурята изригна в нея, гореща, помитаща. С нея се надигна и неутолимото желание за още.

Той имаше мускули като желязо, въпреки че бе слаб и висок. Гърбът му бе като изваян. Какво удоволствие бе да го усеща под ръцете си. Бе истинско удоволствие да усеща как тежестта му я притиска в леглото.

А твърдите му груби ръце пълзяха по цялото ѝ тяло. Те не събуждаха нужда — събуждане бе твърде неудачна дума.

Бе нещо като възкресение.

Устните му поеа зърното ѝ и тя усети зъбите му, езика, а ръката му се плъзна между краката ѝ. Оргазмът я разтърси, остави я шокирана и разтреперана.

Той не спря, започна да я възбужда отново.

Тя бе камъче в катапулт и полетя. Беше безпомощна и разтърсена. Тялото ѝ сега бе отворено и той го взе, даде ѝ още, така че усещанията се преплетоха, нуждата се превърна в пулсираща болка.

След това той навлезе в нея и удоволствието потече в кръвта ѝ.

Понесе се с него. Сърцата им биеха едновременно, нейното препускаше заедно с неговото. Косата ѝ с цвета на залез се разстла по чаршафите, кожата ѝ заблестя в сумрака.

— Шелби. Погледни ме. — Тялото му копнееше за освобождение, за последния скок. Той обаче искаше да види очите ѝ. — Погледни ме.

Тя ги отвори — тъмни, замаяни — и се вгледа в него.

— Ти си всичко — каза той и се остави на удоволствието.

17.

Първата разумна мисъл на Шелби, след като главата ѝ се проясни, беше: „Това било значи“.

Чувстваше се едновременно тежка, лека, отпусната, празна и пълна. Имаше чувството, че може да участва в маратон или да спи цяла седмица.

Най-важното бе, че се чувстваше съвършено и прекрасно жива.

Гриф лежеше върху нея и това бе чудесно. Харесваше тежестта му дори сега, допира на кожата му до нейната. Всичко бе все още горещо и влажно, както след помитаща лятна буря.

През отворените врати нахлуваше приятен ветрец и галеше бузите ѝ, накара я да се усмихне. Всичко я караше да се усмихва. Ако не внимаваше, щеше да запее.

— След минутка ще се преместя — промълви той.

— Така е добре. Съвсем добре. Всичко е наистина прекрасно.

Той обърна глава, колкото да докосне с устни шията ѝ.

— Беше малко по-грубо, отколкото исках.

— А пък според мен, беше груб точно колкото трябва. Не мога да преценя дали някога към се чувствала толкова изтощена, или просто съм забравила чувството. Ти си съвършен, Грифин. Наистина вършиш страхотна работа.

— Каквото е необходимо. — Той надигна глава, за да я погледне на светлината от трепкащите пламъци. — А между другото, ти изобщо не си забравила.

Доволна и отпусната, тя докосна бузата му.

— Забравих да се притеснявам.

— Питам се как ще изглеждаш, докато лежиш тук. По-хубаво е, много по-хубаво, отколкото си представях.

— В момента всичко ми се струва по-хубаво, отколкото съм си представяла. Може да се дължи на това, че отдавна съм на сухо, но предполагам, че ти си причината.

— Приемам. Става хладно. Ще настинеш.

— Не ми е студено.

— Нищо. А и още не съм те нахранил. — Целуна я по устните. — Трябва да довърша вечерята. Преди това обаче...

Той се превъртя и я привлече след себе си. Сърцето ѝ препусна, когато я вдигна, докато се изправяше.

Мускули като желязо, напомни си тя. Беше по-силен, отколкото изглеждаше.

— Трябва да вземем душ.

— Трябва ли?

— Абсолютно. — Ухили се, докато я носеше. — Банята много ще ти хареса.

Наистина ѝ хареса. Просторното помещение ѝ допадна, също и огромната вана на крачета, землистите тонове на плочките. Най-много се впечатли от големия душ с много струи — и от онова, което можеше да се направи в горещината и парата от една изобретателна и бърза двойка.

Когато се върнаха отново в кухнята, тя се чувстваше свежа, нова и толкова щастлива, че ѝ се прииска да затанцува.

— Трябва да кажа на нашите, че ще закъснея повече от предвиденото.

— Добре. Само че, щом майка ти е дала презерватив, когато си излизала, едва ли ще се изненадат.

Тя изпрати есемес и попита дали Кали си е легнала. След това, докато Гриф включваше печката отново, за да се заеме със соса, и чакаше водата за пастата да кипне, прогони замайването, за да напише бърз есемес на Ема Кейт.

У Гриф съм от два часа. Все още не сме яли. Обзалагам се, сама ще се сетиш защо. Мога да кажа единствено — ЛЕЛЕ, докато не ти разкажа лично. Нека бъде ЛЕЛЕ на квадрат. Шелби.

— С какво да ти помогна? — попита тя Гриф.

— Можеш да изпиеш чашата вино, която така и не допи.

— Добре. — Тя погледна телефона си, когато чу сигнала. — Това е мама — казва, че Кали спи като ангелче и е прекарала добре.

Забравих да ти кажа. Кали остана малко разочарована, че не идва на среща с теб. Обещах ѝ да те поканя на среща.

— Така ли? — Той я погледна, докато вадеше салатата от хладилника.

— Дай на мен. Имаш ли прибори за салата, за да я разбъркам?

— Моля?

— Две вилици, тогава.

— Вилици имам. На каква среща ще бъда поканен?

— На пикник. — Тя взе вилици и италианския дресинг в бутилка, а след това му се усмихна.

— Пикникът със студено пържено пиле и картофена салата ли ще бъде, или въображаемо чаено парти? Това ще бъде решаващо за облеклото.

— Първото. Знам едно специално място. Не е далече, а след това ще повървим малко. В неделя следобед, стига да ти е удобно.

— Две красиви червенокоси момичета и храна? Вече съм там.

— Тя много те обича, Грифин.

— Взаимно е.

— Знам, личи си. Просто искам да кажа, че за кратко ѝ се наложи да промени много неща и...

— Неприятности ли си търсиш, червенокоске?

— Не мога да се отърва от неприятностите. Ти си много мил, Гриф. И това си личи. Просто искам да кажа, че каквото и да се случи с нас, надявам се ти да... надявам се от време на време да я водиш на срещи.

— Имам късмет, че познавам четири поколения жени от семейство Донахю-Померой. Луд съм по всичките и нямам намерение това да се променя. Дързост и сила — май всички ги притежавате.

— Аз все още издирвам моите.

— Това са пълни глупости.

Каза го толкова небрежно, че ѝ трябваше цяла минута, докато го осъзнае. Примигна.

— Повечето хора, които познавам — може би и аз съм от тях, — щяха да се смачкат, че дължат милиони долари, макар да не са ги профукали те самите.

Значи е чул подробностите, помисли си тя. Тук беше така.

— Просто се съобразих...

— Няма да повтарям. Пълни глупости. Просто си била млада и импулсивна и си се увлякла по неподходящия мъж. Според мен, друга вина нямаш.

— Мога само да кажа, че просто не си наясно.

— След това, вместо да си останеш смазана, когато откриваш как стоят нещата и се оказваш съвсем сама с дете, притисната от планина дългове, ти се набираш на мускули и започваш да си пробиваш път нагоре. А това малко момиченце? Тя е щастлива, самоуверена, защото ти си го постигнала. Възхищавам ти се най-искрено.

Тя го погледна озадачено.

— Ами... просто не знам какво да кажа.

— Да не говорим, че си страшно секси — той изсипа пастата във врящата вода, — което не е малко.

При тези думи тя се разсмя и продължи да разбърква салатата.

— Може ли да ми отговориш на един въпрос? Тормоси ме от известно време.

— Мога да опитам.

— Защо си останала? Не си била щастлива и веднага се забелязва, че той не е бил много грижовен баща за Кали. Защо си останала с него?

Уместен въпрос, каза си тя, при тези обстоятелства.

— Мислила съм за развод неведнъж. Ако знаех всичко, което знам сега... но не съм го знаела. Освен това не исках да се проваля. Знаеш, че бабчето е била едва на шестнайсет, когато се е омъжила за дядо.

— Не. — Това бе почти немислимо. — Ясно ми беше, че се е омъжила рано, но тя е била още дете.

— Скоро ще имат петдесетгодишен юбилей. Половин век, и сам ще се сетиш, че са имали трудности. Нейната майка е била на петнайсет и двамата с прадядо са били заедно трийсет и осем години, когато той загива с още трима в катастрофа една нощ през зимата на 1971 г., когато автомобил се врязва в джипа им. Мама още не е имала осемнайсет, когато се е омъжила за татко.

— Жените във вашето семейство са упорити и предани.

— Мъжете също. Да, имало е разводи — някои от тях доста грозни; братовчеди, лели и други са се пръснали къде ли не. Но аз лесно мога да проследя директната линия — седем поколения жени, за

които знам, че не са отглеждали деца в съсипан дом. Не исках да съм първата.

Вдигна рамене и отново взе чашата вино, решена да поразведри настроението.

— Истина е, че прапрабаба ми по майчина линия е имала трима съпрузи. Първият загинал по време на кървава схватка с клана Наш. Бил едва на осемнайсет — така се говори. Харлан Наш го издебнал и го застрелял в гръб, оставил прапрабаба с три деца, бременна с четвъртото. Омъжила се за трети братовчед на първия си съпруг и имала време да роди още две деца от него, преди той да умре от треска. След това се омъжила за едър ирландец, Финиъс О'Райли. Била на дваисет и две и му родила още шест деца.

— Чакай малко да сметна. Дванайсет деца, значи? Тя е имала дванайсет деца?

— Точно така, и за разлика от много жени от нейното време, доживяла до деветдесет и една. Надживяла пет от децата си, което било огромен товар, и изгубила своя Финиъс, който бил шериф по тези места, така че на Форест му идва отвътре. Тогава тя била на осемдесет и две, а той на осемдесет и осем. Прабаба, която живее в Тампа, Флорида, при най-голямата си дъщеря, би казала, че тя... Тя се казвала Лорета, но открай време ѝ казвали Бъни^[1].

— Много добре казано.

Шелби се изкиска и вдигна отново чашата.

— Казват, че щяла да се омъжи отново, защото един господин я ухаждал — вдовец, който ѝ носел цветя всяка седмица, но той починал, преди тя да реши. Ще ми се и аз да мога да привличам мъжете на тази възраст.

— Аз ще ти нося цветя.

— Значи, ако не те видя на прага си след шейсет години, ще остана разочарована.

За него бе огромно облекчение, че вечерята беше не просто годна за ядене, а и вкусна. Тя го разсмя с разказа си как Мелъди бе изгонена от салона. Той беше чувал вече две версии, но докато я слушаше, си представи всичко.

— Какъв ѝ е проблемът?

— Тя си е грубиянка, откакто я познавам. Разглезена, надменна и подла. Майка ѝ е готова да си продаде душата заради нея, и все още е така. Набута я във всички конкурси за красота, дори когато беше още малка. Тя спечели повечето и се плъзна нехайно покрай всичко важно.

— Плъзна се нехайно. Човек не чува подобни изрази всеки ден.

— Да, но е точно така. Почти винаги получаваше каквото искаше. Не че някога е показала благодарност. Мрази ме, откакто се помня.

— Сигурно защото е била наясно, че ако участваш в тези конкурси, си щяла да я изместиш.

— Не знам, но я победих в някои от нещата, които тя искаше.

— Кои неща?

— Глупости — поне така ми се струва сега. Едно момче, което тя искаше, когато бяхме на четиринайсет, но той харесваше повече мен. Тя накара Арло Катъри да го набие — знам, че го направи, но Арло отказа да си признае. Станах капитан на мажоретките в гимназията, а тя искаше същото. Дядо оправи един раздрънкан шевролет, за да не ми се налага да вървя пеша след тренировки. Тя го издраска със спрей и написа „курва“ и по-лоши неща по колата. Знам, че е била тя, защото когато се изправих срещу нея, Джолийн изглеждаше ужасно виновна. Същото изражение имаше и в нощта на абитуриентския бал, когато ме избраха за кралица на бала и предното стъкло на същия шевролет беше счупено, а гумите нарязани.

— Тази май е патологичен случай.

— Просто е зловна. Има и такива хора и ако не си платят, стават още по-зловни. Тя не ме притеснява, още повече че вече ѝ е забранено да стъпва в салона. Направил си страховтна вечеря, Грифин. Може да се окаже, че си изгодна партия.

— Нали и аз това ти разправям.

— Ще ти помогна да оправиш кухнята, след това тръгвам.

Той прокара пръст по ръката ѝ.

— Няма ли начин да останеш?

Имаше великолепни зелени очи, задебели, умели ръце, и я целуваше така, че кръвта ѝ кипваше.

— Много се изкушавам, защото верандата е все още там. Много по-изкусително е, отколкото предполагах. Само че няма да се чувствам добре, ако не се прибера при Кали.

— Дали пък да не поканя Кали на среща с пица между днес и пикника?

— Много мило, но седмицата ми е страшно натоварена. Трябва да репетирам и...

— Не питах теб. — Той се наведе и я целуна. — Имаш ли нещо против да изведе малката червенокоска на пица?

— Ами... не. Ще ѝ бъде приятно. — Тя стана и пренесе чиниите до мивката. — Сигурен ли си, че искаш да излезеш, Грифин?

— С Кали или с теб?

— Ние вървим в пакет.

— На това му се казва страхотен пакет.

Той я разсея, като започна да ѝ разказва за плановете за къщата, докато зареждаха съдомиялната. Беше му приятно да сподели идеите си с човек, който ги разбира и вижда потенциала.

— Единственото, от което имаш нужда, при това в най-скоро време, е люлка на верандата. Не може такава красива веранда да остане без люлка.

— Значи люлка на предната веранда. А на задната?

— Стара пейка, може би люлеещ се стол. Можеш да си седиш, да се люлееш и да се радваш на градината, на която си отделил време.

— Ще имам градина, така ли?

— Представям си уистерия и красиви плачещи върби. — Тя избърса ръцете си, след като почисти плота. — Прекарах разкошно. Не просто... включвам и обиколката на втория етаж.

Той я прегърна през кръста.

— Има още много за показване.

Тя се отпусна блажено, когато той я целуна. Отдръпна се с нежелание.

— Трябва да вървя.

— Добре, но нали ще дойдеш за останалата част от обиколката?

— Няма да устоя.

Взе си чантата, а той посегна към ключовете на плота.

— Излизаш ли? — попита тя на вратата.

— Разбира се. Ще карам след теб до вас.

— Стига глупости.

— Не са глупости. Ще карам след теб. Няма смисъл да спориш, защото ще дойда. Жената, която те заплашваше, бе застреляна преди

по-малко от седмица, точно пред работното ти място. Няма да караш сама по тъмно.

— Не мога да те спра да ме следваш до нас, а след това да се върнеш, но да знаеш, че е глупаво.

— Все едно. — Той я привлече за нова целувка, след това тръгна към джипа си, а тя към вана.

Глупаво е, каза си отново тя, но също така и мило. Той си измисля какви ли не оправдания.

Господи, не се беше сещала за точковата система от години. Двете с Ема Кейт я измислиха в гимназията. Стана ѝ весело, докато пресмяташе точките на Гриф.

Външен вид — от едно до десет. Определено можеше да му даде десетка, реши тя, и това съвсем не беше незаслужено.

Умения да разговаря. Още веднъж десет. Знае как да говори, как да изслушва.

Хумор. Още едно попадение в целта. Зави и видя как фаровете му я следват.

Съобразителен и внимателен. Може би малко прекалява, дори си губеше времето, за да я изпраща до къщи, и то по път, който познаваше от дете.

Целуваше се страхотно. Още едно попадение. Отвори прозореца, за да влезе хладният въздух. Честно можеше да признае, че никой не я бе целувал по-хубаво досега.

Какви бяха останалите изисквания за съвършеното гадже? Със сигурност ги имаше написани някъде. Бяха ги измислили, преди да правят секс, затова такава точка нямаше.

Списъкът на вече порасналата Шелби трябваше да включва и секса — и той беше върховен.

Тя тръгна по задните пътища — автоматично заобиколи града — и пое по виещия се път. Фаровете на Гриф не бяха далече.

Всичко това я накара да се усмихне. Не бе лошо някой да се грижи за нея, поне за кратко. Открай време искаше сама да управлява своя живот и този на Кали.

Зави по алеята и забеляза, че лампата в стаята на родителите ѝ все още свети. Когато слезе, се замисли дали просто да не махне на Гриф, но той вече слизаше.

— Не е нужно да ме изпращаш до вратата.

— Напротив. Така се прави. Ако не те изпратя до вратата, как ще те целуна за лека нощ?

— Втората част ми харесва. Бях на петнайсет, когато ме целунаха за пръв път пред вратата, а Сайлъс Наш — наследник на прословутия клан Наш — ме целуна така, че направо прелетях през входната врата и мечтах за него половината нощ.

— Ще се справя по-добре от него — заяви Гриф след малко. — Мога да се справя по-добре от някакъв тийнейджър на име Сайлъс.

— В момента завършва право в Университета на Тенеси.

— Със сигурност ще разбия някакъв си адвокат — заяви Гриф, и според Шелби вече го беше доказал.

— Значи ще се понеса нагоре по стълбите и ще мечтая за теб.

— През цялата нощ. — Той стисна косата ѝ в ръка и я целуна така, че светът около нея се завъртя. — Никакви половинчати работи.

— Лека нощ, Грифин.

— Лека нощ.

Изчака вратата да се затвори и тръгна към джипа. Той самият щеше да мечтае през нощта. Тази жена успя да го омае. Всичко у него копнееше за нея.

Вдигна поглед и си я представи как влиза да види Кали. И мисли за него. Трябваше да мисли за него, докато се събличаше, за да си легне.

Той определено щеше да мисли за нея.

Потегли и също като нея пое по задните пътища.

Не бързаше, имаше много да обмисля. Да гради планове.

Предстоеше му среща на пица с красиво момиченце, а след това пикник с нея и майка ѝ.

Може би щеше да вземе бутилка шампанско и да придаде на пикника класа, неочаквано удоволствие.

Погледна в огледалото за обратно виждане фаровете отзад, и тъй като караше бавно, увеличи малко скоростта.

Очевидно не беше достатъчно, помисли си той, докато фаровете приближаваха. Изчака джипа — сега вече видя, че зад него има джип — да го задмине, след като бързаше чак толкова.

Вместо това той го блъсна отзад толкова силно, че Гриф се удари във волана.

Инстинктивно натисна газта. Замисли се за телефона, който беше сложил, както винаги, в стойката за чашки, но не искаше да рискува да вдигне ръка от волана.

Джипът се заби в него още веднъж, този път по-силно, и неговата кола поднесе, а гумите оставиха черни следи по пътя. Гриф се опита да овладее джипа си на завоя и се озова на пътя, но той отново поднесе и се заби в раззеленилия се дъб.

Чу хрущенето на метал. Остана му един миг, в който да помисли: „По дяволите! По дяволите!“, преди въздушната възглавница да се задейства. Ударът запрати главата му към страничния прозорец. Видя звезди и червените очи на задните светлини на другия джип, който спря, остана на място за момент, а след това зави надолу по пътя.

— Не съм ранен — измърмори той, но звездите продължаваха да танцуват в периферното му зрение. — Положението не е зле, няма нищо счупено.

Освен джипа му.

Напипа телефона и усети, че всичко пред очите му плува, сякаш бе потопил глава под водата.

Не припадай, нареди си той.

На светлината от таблото успя да открие името, което му трябваше, и натисна копчето за набиране.

— Къде е сестра ми? — попита Форест.

— У дома. Аз обаче не съм. Имам неприятности. Ако припадна, да знаеш, че съм на Блек Беър Роуд, на около три километра от нас. Нали знаеш завоя със стария дъб?

— Да.

— Джипът ми е забит в дървото. Някой ме изтласка от пътя. Имам нужда от ченге.

— По-скоро ти трябва някой да те изтегли. Ранен ли си?

— Не знам. — Звезди с остри като стрели връхчета кръжаха пред погледа му. — Ударих си главата. Има малко кръв.

— Стой там. Идвам.

— Джипът е забит в дървото. Къде да ходя.

Форест вече бе затворил.

Гриф поседя за момент и се опита да мисли за джипа, който го изтласка от пътя.

Шевролет — да, със сигурност беше шевролет, помисли си той. Пикап, който тежеше поне половин тон. Стар модел. Може би на четири или пет години. Имаше нещо отпред, нещо като... снегорин?

Главата го болеше като мисли, затова спря и освободи предпазния колан. Когато се опита да отвори вратата, усети, че всичко го боли.

Най-добре беше да остане на седалката и да вдишва хладния нощен въздух. Избърса лицето си и видя кръвта по ръката си.

Мама му стара.

Имаше кърпа в жабката, но ако се опита да се добере до нея, нямаше да успее.

Нямаше нищо счупено, напомни си той. Когато беше на осем години и падна от клона, от който висеше, си счупи ръката, а после пак — вече на седемнайсет, когато скочи от прозореца на Ани.

Знаеше какво е усещането, когато си счупиш нещо.

Просто беше натъртен, разтърсен и уплашен.

Но джипът му — дяволите да го вземат, много обичаше този джип — беше съсипан.

Опита се да се изправи, за да е сигурен, че може. Виеше му се свят, но иначе положението не беше зле. Стегна се и пристъпи, за да огледа щетите.

— По дяволите! Мамка му. Мама му стара! — Вбесен, че положението е точно толкова зле, колкото предполагаше, той прокара ръка през косата си. Отново видя звезди, когато докосна раната.

Предната решетка беше разбита; цялата предница приличаше на хармоника. Един господ знае какво означаваше това за важните части под капака.

Не беше механик, но бе почти сигурен, че има и изкривена ос.

Беше се ударил яко — толкова яко, че предното стъкло се беше напукало.

Под краката му изхрущя стъкло, докато обикаляше, за да вземе кърпата и фенерчето от жабката. Сигнално обозначение, помисли си той. Трябваше веднага да извади сигналното обозначение.

Изведнъж мракът бе разкъсан от фарове.

Форест спря полицейската патрулка зад смазания джип. Слезе, огледа внимателно Гриф, а след това мина отпред, за да види в какво състояние е джипът.

— От главата ти тече кръв.

— Знам. Мама му стара. — Той изрита задната гума и съжали веднага, защото усети как силна болка прорязва врата му.

Главата му не се бе отметнала назад чак толкова силно. Не бе възможно да има поражения.

— Пил ли си, Гриф?

— Две чаши вино за цялата вечер, втората — час преди случката. Форест, изтласкаха ме от пътя. Скапанякът дойде отзад, блъсна ме и продължи, докато ме избута от завоя и ме запрати в дървото.

— Кой скапаняк?

— Не знам кой е. — Той притисна ръка — леле, как болеше! — до пулсиращата рана, защото му омръзна кръвта да капе в очите му. — Шевролет, половин тон, може би на пет години. Имаше нещо като снегорин, закачено на решетката. Червен — мисля, че беше червен. За джипа говоря. Снегоринът беше жълт, струва ми се.

— Добре, хайде да поседнем за малко. Имам аптечка за първа помощ в патрулката. Най-добре да спрем кръвта.

— Просто ще се облегна тук. — Той се подпря на наклонения джип. — А, да, и още нещо... — Опита се да си спомни, докато Форест отиде до патрулката. — Намали, след като се забих в дървото. Беше за няколко секунди, все едно искаше да се увери, че съм се натресъл както трябва. Видях стоповете и... стикера на бронята! С надпис „Пусни ми ръка“.

Опита се да си спомни дали го е видял отляво, или отдясно.

— Беше от лявата страна.

Гриф затвори очи и откри, че така пулсирането намалява.

— Не беше пиян. Направи го нарочно. Не съм сигурен кога се е озовал зад мен, но стана скоро след като оставих Шелби у вашите.

— Изпратил си я до нас?

— Да. Нямах намерение да я пусна да шофира сама в тъмното след онова, което се случи.

— Аха. — Форест нагласи сигналните знаци, а Гриф отново затвори очи.

— Струва ми се, че джипът е съсипан, или почти. Имам го едва от три години. Много километри съм навъртял с него, но имаше още живот.

— Дядо ще го погледне, след като го изтеглим. Мислиш ясно — добави Форест, докато приближаваше с аптечката. — Не си повръщал.

— Няма да повърна.

— Ако се стигне дотам, повръщай встрани от мен. Как виждаш?

— Отначало имаше промяна. Сега е добре. О, по дяволите!

— Стига си се глезил — каза внимателно Форест и продължи да чисти раната с тампон, напоен със спирт.

— И ти щеше да се глезиш, ако се държах като садистична сестра.

— Не мога да видя колко е зле, докато не го почистя. Сестра Ема Кейт идва.

— Какво? Не! Защо?

— Защото, ако тя прецени, че трябва да отидеш в спешното в Гатлинбърг, отиваш на мига. А понеже аз трябва да се оправя с кашата, в която се намиращ, двамата с Мат ще те закарат.

— Обадил си им се.

— Да. Ще се обадя за платформа, след като огледам лично. Можеш ли да ми кажеш нещо друго за джипа?

— Освен че онзи, който го караше, е луд ли?

— Не си видял лудия, нали?

— Само го зърнах. Мъж е, но бях твърде зает да не се забия в нещо, както и стана. Можеше да е и по-лошо. — Гриф погледна Форест, който слагаше превръзка на раната. — Вече знаеш кой е по описанието, което ти дадох.

— Имам представа. С този въпрос ще се занимавам аз, Гриф.

— Как ли пък не. Джипът е мой, също и главата.

— А на мен това ми е работата. Това сигурно са Мат и Ема Кейт. Да си ядосвал някого напоследък?

— Евентуално теб, защото спя със сестра ти.

Форест спря и присви очи.

— Така ли?

— Моментът е подходящ да ти съобщя, след като се държиш толкова официално, а на мен ми тече кръв. Луд съм по нея. Направо не мога да дишам без нея.

— Много бързо скочи от „приятно ми е да се запознаем“ на „луд съм по нея“.

— Тя е огън и жупел. — Гриф насочи пръст към сърцето си. — Простреля ме.

Преди Форест да успее да каже и дума, Ема Кейт дотича, стиснала медицинска чанта в ръка.

— Какво се случи? Дай да те погледна.

Тя извади малко фенерче и го включи.

— Следвай светлината с очи.

— Добре съм.

— Млъквай. Кажи ми цялото си име и коя дата е днес.

— Франклин Делано Рузвелт. Седми декември 1941 година. Ден, който ще се запомни с безчестие.

— Умник. Колко пръста виждаш?

— Единайсет минус девет. Добре съм, Ема Кейт.

— Ще ти кажа, ако си добре, след като те прегледам в клиниката.

— Не ми трябва...

— Млъквай — повтори тя и го прегърна. — Нямам нищо против опита ти, Форест, но ще сваля превръзката в клиниката и лично ще прегледам раната. Може да има нужда от шевове.

— Не-е-е — отвърна Гриф.

Мат стоеше, подпрял ръце на кръста си, и оглеждаше джипа.

— Скапанякът ти е съсипал возилото, човече. Форест ми каза, че някой те е изтласкал от пътя. Кой беше?

— Питай Форест. Струва ми се, че знае кой е бил в другия автомобил.

— Ще проверя. Сега го заведи в клиниката и го прегледай. Аз трябва да закарам джипа в работилницата на дядо. Утре ела да вземеш каквото ти трябва.

— Инструментите ми...

— И на сутринта ще бъдат там. Трябва да съобщя за инцидента, но имам показанията ти, а утре ще ти звънна, ако има нужда от още нещо. Нямах повече работа тук, Гриф, освен да се ядосваш.

Той се опита да спори, но те бяха мнозинство и го накараха да се качи в колата на Мат.

— Знае кой е и отказва да каже — заяви Гриф с горчивина.

— Защото знае, че през повечето време си приятен човек, но в този случай ще отидеш да се разправяш. — Мат поклати глава. — Не

че не те разбирам. Но вече си ранен — в неизгодна позиция си — а най-добре е извършителят да иде зад решетките.

— Може да иде зад решетките и след като го сригам.

— Нарочно ли беше? — попита Ема Кейт. — Сигурен ли си?

— И още как!

— Защо беше на този път?

— Връщах се, след като изпратих Шелби. — Гриф неочаквано се изправи. — Другият беше зад мен, последва ме скоро след като тръгнах. Или е чакал пред нейната къща, или пред моята. Може да е чакал пред тях и да ме е последвал, да е изчаквал удобен момент.

— Мислиш, че са насочили удара към теб, защото не са успели да се доберат до нея ли? — попита Мат.

— Мисля, че онзи, който го направи, е луд. Или по-лошо. Много по-лошо.

---

[1] Bunny (англ.) — зайче, маце. — Б.пр. ↑

18.

Шелби започна сутринта с песен в банята. Всяка стъпка ѝ носеше радост и не я интересуваше дали някой ще я види и ще се досети за причината.

Помогна на Кали да се облече и ѝ каза:

— Днес ще ходиш у бабчето.

— В къщата на бабчето ли?

— Да. Тя има почивен ден и специално попита дали ще останеш при нея. Ще бъде забавно, нали?

— Бабчето има сладки и Мечо.

Мечо беше едро рижаво куче, което се надбягваше с момиченцето по цял ден и спеше на слънцето, когато нямаше с кого да си играе.

— Знам. И дядо ще бъде там за малко. Баба ще те заведе, когато отива на работа. Аз трябва да се заема с едни документи. Когато дойда да те взема, ще съм свършила работа.

Кали изброяваше всичко, което ще занесе у бабчето, когато влязоха в кухнята.

Родителите на Шелби прекъснаха веднага разговора и бързият поглед, който си размениха, веднага я накара да застане нащрек.

— Какво има?

— Защо? — каза ведро Ейда Мей. — Кали Роуз, утрото е прекрасно. Реших да закусим навън, на верандата, като на пикник.

— Обичам пикници. Ще заведе Гриф на среща на пикник.

— Чух за тази работа. Това ще бъде като упражнение. Набрала съм прекрасни ягоди, а яйцата със сирене са почти готови. Да занесем всичко навън.

— И мама иска пикник.

— Тя ще дойде след малко.

Шелби остана на мястото си, докато Ейда Мей заведе Кали на верандата.

— Искам да ти кажа още отсега, че той е добре.

— Той... Гриф ли? За Грифин ли става въпрос? — Сърцето ѝ подскочи и тя стисна ръката на баща си. Той щеше да запази спокойствие, независимо какво ставаше. Ако се беше случило нещо с Клей или Форест, мама щеше да е развалина. — Какво се е случило с Гриф?

— Малко е поочукан, но това е всичко. Нищо сериозно, Шелби — знаеш, че щях да ти кажа, ако имаше нещо. Някой е изблъскал джипа му от пътя и той се е забил в големия дъб на Блек Беър Роуд. Станало е снощи.

— Как така? Кой го е направил? Защо?

— Седни и си поеми дъх. — Клейтън се обърна, отвори хладилника и извади кока-кола. — Има натъртвания от предпазния колан и въздушната възглавница. Ударил си е силно главата. Снощи Ема Кейт го е завела в клиниката, прегледала го е, а и аз ще направя същото. След като Ема Кейт казва, че няма нужда от лекар и болница, значи е така.

— Добре, но искам да се уверя лично.

— Може — продължи той по познатия ѝ спокоен начин, — след като си поемеш дъх.

— Сигурно се е случило, докато се е връщал оттук. Нямахте да е на пътя, ако не беше настоял да ме изпрати с колата си до нас и да се увери, че съм се прибрала. Искам да отида и да се уверя сама, ако наглеждате Кали.

— Не се притеснявай за Кали. Той не си е вкъщи. Спал е при Ема Кейт, защото тя не искала да го оставя сам.

— Добре. — Тя най-сетне успя да си поеме дъх. — Добре.

— Предполагам, че вече е тръгнал към полицията. Форест и Ноби — помниш ли втория си братовчед Ноби? — снощи са прибрали Арло Катъри.

— Арло? Той ли е изблъскал Гриф от пътя? — Тя притисна пръсти към очите си. — Сигурно е бил пиан и е шофирал като луд.

— Не знам. Хайде, върви. Най-добре да чуеш всичко, точно защото аз мога да ти кажа съвсем малко. Предай на Грифин, че го чакам за преглед в десет и не му разрешавам да шофира, нито да се докосва до електрически инструменти.

— Добре. Кали...

— Спокойно. Върви.

— Благодаря, татко.

Тя изтича навън и остави колата неотворена на плота. Клейтън веднага разбра, че малкото му момиченце е на път да се влюби. Взе с усмивка кутийката и я отвори за себе си. Беше по-разумно от чаша уиски в седем и трийсет сутринта.

Гриф влезе в управлението. Очите му бяха посинели и пареха. Отправи се към Форест.

— Искам да говоря с този негодник.

Форест престана да трака по клавиатурата и измъкна телефона, заклещен между рамото и ухото му.

— Ще ти звънна после — каза той и затвори. — Първо изпусни парата.

— Не ми е до това. Аз дори не познавам Арло Катъри, не съм разменил с него и дума през живота си. Искам да знам защо ме избута от пътя.

— Форест? — провикна се шерифът през отворената врата на кабинета си. — Защо не оставиш Гриф да поговори с него — каза той, докато Форест се колебаеше. — На негово място и аз щях да искам същото.

— Добре, благодаря. Ноби, би ли звъннал на човека от лабораторията, за да довършите разговора?

— Разбира се. Окото ти не изглежда чак толкова зле, Гриф. — Ноби, двама и четири годишен ветеринар, огледа загрижено Гриф. — Виждал съм и по-лошо. Сложи отгоре сурово червено месо, ще помогне.

— Дадено.

Гриф се обърна тъкмо когато Шелби влетя през вратата.

— О, Гриф!

— Шелби, мила, тъкмо му казвах, че не е толкова зле.

— Не е. — Гриф повтори думите на Ноби. — Добре съм. Не боли. — Пулсираше ужасно, но поне не болеше.

— Татко каза, че е бил Арло Катъри. Не знам защо този тип все още има шофьорска книжка, след като кара пиян още от времето, когато бяхме тийнейджъри.

— Не знаем дали е бил пиян, когато е изтласкал Гриф от пътя.

— Трябва да е бил пиян. Иначе защо ще направи подобно нещо?
Форест и шерифът се спогледаха и кимнаха.

— Да идем да го попитаме. Беше полупиян, когато двамата с Ноби го открихме, и се опита да каже, че през цялата нощ си е бил у дома. Снегоринът е все още на джипа му. На Арло му плащат да разрива някои от частните пътища извън града — обясни той на Гриф.
— Не че има причина да го използва през май. По него има бяла боя. А на джипа на Гриф има жълта. Двамата с Ноби му съобщихме тези факти, а той заяви, че някой бил откраднал джипа със снегорина.

— Глупости.

— И още как. — Форест кимна към Гриф. — Нямаше особен смисъл да се разправяме с полупиян човек, който беше дръпнал и трева след текилата, така че просто го доведохме тук. Снощи го оставихме да се наспи, а тази сутрин ще го обвиним в опит за убийство.

— Господи! — Шелби затвори очи.

— Искаме да видим реакцията му. Опитът за убийство е сериозна работа — отбеляза Форест и пъкна пръсти в колана си. — Той сигурно ще каже, че го е блъснал и е избягал, че се е държал безотговорно, или нещо подобно.

— Може да измисли още нещо — каза Хардиган.

— Да, сигурно. Ще полежи няколко години, каквото и да дрънка. Просто го оставихме да помисли. Шерифът, ако съм го разбрал правилно, мисли, че той може да изпее всичко, ако се изправи и пред двамата.

— Правилно си разбрал.

— Добре. Да видим какво ще стане. Няма да споменавате адвокат. Тази мисъл още не минала през мъничкия му мозък.

Форест ги поведе през металната врата към три килии.

В средната беше Арло Катъри, изтегнал се на едно от леглата.

Тя го зърна в петък вечерта в „Бутлегър“ и усети тежестта на воднистите му очи. Сега не беше много по-различен от последния път, когато се бяха виждали — преди цяла вечност. Сламенорусата му коса бе късо подстригана, светлорусата брада — набола. Малките змийски очички не се бяха променили; на врата му имаше татуировка с изображение на бодлива тел.

Беше нисък и набит; кокалчетата на пръстите му бяха осеяни с белези от безброй битки, повечето от които бе започвал сам.

Форест подсвирна и тя трепна. Арло отвори очи.

— Събуди се, скъпи. Имаш компания.

Очите, толкова бледосини, че изглеждаха почти безцветни, се плъзнаха по Гриф, преминаха по нея и отново се отклониха.

— Не съм искал компания. Пусни ме веднага, Померой, или ще ти подпаля задника.

— Защо ми се струва, че твоят задник ще се подпали, Арло? Гриф иска да знае — и това е напълно разумна молба — защо си го изблъскал от пътя, за да се забие в стария дъб.

— Не бях аз. Вече ти казах.

— Пикап шевролет, който тежи половин тон, жълт снегорин отпред, лепенка на задната броня, отляво под капака. — Гриф не откъсваше очи от него и видя как челюстта му потрепна.

— Такива ги има много.

— Не и с тези подробности. Имаш си и смешна лепенка на бронята. Мишена с дупки, на която пише: „Ако четеш това, значи си на прицел“. — Форест поклати глава. — Това е предостатъчно, Арло. Да не забравяме полепналата боя. В момента Ноби разговаря с хората от съдебната лаборатория. Може да отнеме известно време, но ще свържат жълтата боя с твой снегорин, а бялата — с джипа на Гриф.

— Тези работи с лабораторията са пълни глупости. Всичко това е голяма глупост.

— Съдебните заседатели разчитат на тях, особено когато става въпрос за опит за убийство.

— Никого не съм убил. — Арло се надигна. — Нали го виждам тук.

— Тъкмо затова се казва „опит“, Арло. Направил си неуспешен опит.

— Не съм се опитвал да убия никого.

— Хм. — Форест кимна замислено, после поклати глава. — Не. Не вярвам съдебните заседатели да повярват на подобно твърдение. Правим нещо, което се нарича възстановка на случая. Тя ще покаже, че ти нарочно, на няколко пъти, си блъснал джипа на Гриф. Необходими са известни умения, така че няма да ти мине номерът, че не си бил на

себе си, защото си бил пиян. Няма да се спасиш така. Струва ми се, че потъваш за около двайсет години.

— Няма начин, мама ти стара.

— Има начин, мама ти стара — озъби се Гриф. — Форест, изтананикай си нещо и запуши уши, докато кажа на този гад, че ще се кълна в планина от Библии, пред Господ и страната, че го видях зад волана. Ще се кълна, че преброих дупките от куршуми на тъпата лепенка на бронята му и записах номера.

— Това е долна лъжа, мамицата ти. Бях покрил номерата със зебло.

— Ти си истински тъпак, Арло — измърмори Форест.

— А той е гнусен лъжец. — Вече напълно изтрезнял, Арло протегна пръст между решетките. — Мама му стара, той лъже.

— Ти се опита да ме убиеш — напomini му Гриф.

— Не съм се опитвал да убия никого. Дори не трябваше да си ти. Трябваше да е тя.

— Я повтори, малкият! — Гласът на Форест беше тих, като съскане на змия.

Гриф се хвърли напред и сграбчи през решетките ризата на Арло, за да блъсне главата му във вратата.

— Не мога да ти позволя да го направиш — каза Форест, но не се опита да го спре, и Гриф повтори.

— Добре, стига толкова. — Форест стисна рамото на приятеля си. — Не искаме да се измъкне заради технически проблеми, нали?

— Защо? — Шелби не беше помръднала — нито при думите, нито когато видя злобния поглед, който Арло й отправи, докато ги изричаше, нито при неочакваната проява на насилие. — Защо искаш да ме нараниш? Не съм ти направила нищо лошо.

— Открай време мислиш, че си прекалено добра за мен, вириш нос и ми обръщаш гръб. Избяга с първия богаташ, когото върза, нали? Чух, че не се е получило както трябва.

— Значи си искал да ме нараниш, защото не исках да изляза с теб в гимназията? Та аз имам дете. Имам малко момиченце, и сега съм единственият ѝ родител. Рискувал си да превърнеш детето ми в сираче, защото съм отказала да изляза с теб?

— Никой нямаше да остане сирак. Исках само да те стресна, това е. Щях да ти дам урок и да те уплаша. Освен това, идеята не беше моя.

— А на кого, Арло?

За пръв път в очите на Арло се появи хитър блясък. Той се обърна към Форест, след това към Шелби, после пак към Форест.

— Мога да кажа разни неща, но искам оная работа с имунитета. Не ща да лежа двайсет години за нещо, което не е било моя идея.

— Дай ми име и ще помисля. Но ако мълчиш, ще настоявам за двайсет и пет. Това е сестра ми, идиот такъв! Едно нещо трябва да знаеш, че тя е от семейството ми. Каж ми кой те е накарал, или ще те натикам зад решетките и ще гниеш дълго там.

— Трябва ми гаранция, че...

— Няма нищо за теб.

— Ще получи повече от нищо — обади се Гриф. — Ще намеря начин да се добера до теб. Ще намеря начин. Когато това стане, ще ти се иска да си имал шанса да лежиш двайсет години.

— Не съм я докосвал, нали? Никога не съм я докосвал, мама му стара. Искях само да я уплаша. Тя ми даде хиляда долара. Каза, че ще има още толкова, след като те стресна и ти дам добър урок. Щях само да те избутам от пътя, но ти ме подмина в обратната посока. Докато обърна, ти се заби в старата къща на Трипълхорн.

— Следил си ме.

— Трябваше да чакам, за да ти дам урок, след като излезе. По-добре щеше да стане, когато мръкне. Той обаче караше след теб, и аз не можах да се добера. Не знам защо си изгубих времето и цяла нощ висях за нищо. Реших, че като изтласкам него от пътя, ти ще се уплашиш. Май северняците са достатъчно добри за теб. Падна му на този като зряла круша, а мен дори не ме поглеждаше. Видях го как те съблича.

— Гледал си! — Прекалено ядосана, за да се възмути, Шелби пристъпи напред. Вече знаеше кой му е платил.

— Мелъди Бънкър ли ти каза да ме шпионираш?

— Тя ми даде хиляда долара и каза, че ще има още хиляда. Не ми е казала как да го направя, просто да свърша работата. Госпожица Надувка ти е много бясна. Дойде в караваната ми в долината и ми даде парите в брой. Толкова е бясна, защото си я изхвърлила от салона.

— Надявам се да си ме огледал добре, Арло, защото само това ще отнесеш със себе си в окръг Бледскоу, в килията, в която ще те

тикнат. А тогава помисли за следното. Никога не съм и помисляла, че не си за мен. Просто не те харесвах.

Тя се обърна и тръгна към изхода. Форест даде знак на Гриф да отиде с нея.

— Чакай малко, червенокоске.

— Не мога да се сдържа. Едва дишам. Кълна се, че ако не беше забил главата му в решетката, щях аз да свърша тази работа. Погнал е теб, защото не е успял да се добере до мен достатъчно бързо. Можеше да те убие!

— Но не успя.

— Ако не ме беше изпратил...

— Да, но те изпратих. — Той стисна раменете ѝ. Не искаше да има въпроси и несигурност у нито един от двамата, нито пък да се връщат назад. — Той е арестуван, Шелби, ще си остане в килията.

— И всичко това, защото Мелъди е горделива и си заслужи онова, което ѝ се случи. Тя много добре е знаела какво може да направи той. Дала му е пари и оправдание да го стори.

— Готов съм да се обзаложа, че до обяд и тя ще бъде в килията с него.

— Вероятността е доста голяма — обади се Форест, когато излезе при тях. — Чакай малко. Ноби, би ли останал за малко при онзи кретен Арло? Искам да го накарам да напише всичко.

— Дадено. Той призна ли?

— И още как. Шерифе, трябва да те уведомя, а след това ми трябва разрешително за обиск. Трябва да пипаме внимателно, когато става въпрос за Мелъди Бънкър. Ще я обвиним в съучастничество в убийство и заговор за нанасяне на телесна повреда.

— Мама му стара, Форест. — Хардиган въздъхна шумно и потри врата си. — Напълно сигурен ли си?

— Станало е точно както казва Арло.

— Той не лъжеше — вметна Гриф. — Не си измисли името ѝ. Тя му е платила, а той едва ли е имал възможност да похарчи парите.

— Отиваме в караваната му — започна Форест, после се огледа. — Къде е Шелби?

— Тя... тя беше до мен. О, по дяволите. О, по дяволите, не!

— Мелъди. Сестра ми става много избухлива, когато натиснеш правилния бутон. Шерифе? — каза Форест, докато Гриф заключваше

вратата.

— Да, вървете. Само това ни липсва днес. Сестра ти ще вземе да изхвърли внучката на Флорънс Пиедмонт през някой прозорец.

Тя нямаше намерение да изхвърли Мелъди през прозореца, защото не се беше сетила. Нямаше ясна представа какво смята да прави, но едно й беше ясно, че няма да остави нещата така.

Опита се да не й обръща внимание, но не се получи. Сарказмът не даде резултат, нито пък приказките.

Затова щеше да измисли нещо и да приключи с този въпрос веднъж завинаги.

Къщата на семейство Пиедмонт се издигаше на дълъг, полегат хълм с пищна зеленина и терасирани стени от бели тухли, сред буйни дървета и съвършено оформени храсти.

От това място се виждаше целият Ридж, хълмовете и гънките на долината. Тя стоеше елегантно, още от времето преди войната между щатите, опасана от веранди пред снежнобялата фасада. Градините бяха потънали в цветове.

Открай време се възхищаваше на къщата. Сега се изстреля към нея като стрела от лък.

Знаеше, че Мелъди живее в пристройката за карети, и тръгна натам. Ушите й бучаха от яд. Тя изскочи от вана, профуча покрай колата на Мелъди и тъкмо да тръгне към вратата, когато някой я повика.

— Я, че това е Шелби Ан Померой!

Позна дългогодишната икономка — сестра на Мейбълин — и се опита да потисне яростта си и да се усмихне.

— Много се радвам да ви видя, госпожице Пати. Как сте?

— Добре. — Жената — висока, слаба, с посребрена коса, скрита под боне с набор — се приближи към нея. Носеше кошница, пълна с ранни рози. — Тази година пролетта е изключително красива, дори е по-топло от обикновено. Радвам се, че се върна, за да й се порадваш. Моите съболезнования за съпруга ти.

— Благодаря. Госпожице Пати, трябва да говоря с Мелъди.

— Тя закусва на задната веранда с госпожа Пиедмонт и госпожица Джолийн. Сигурно е във връзка с неприятностите в салона

на госпожица Вай. Чух какво е станало от Мейбълин и Лорилий.

— Да, нещо такова.

— Тогава върви. Дано успеете да уредите всичко.

— Тъкмо затова съм дошла, да уредя всичко. Благодаря.

Докато вървеше, позволи на яростта да се върне, да набъбне. Пресече кадифено зелената поляна, чу женски гласове и усети аромата на ранните рози.

Видя Мелъди, седнала на маса с бяла покривка, пред красиви съдове от порцелан и стъклени кани, в които блестеше сок.

— Няма да се извиня, бабо, така че няма смисъл да ме убеждаваш. Не съм казала нито една дума, която да не е вярна, и няма да се принизя дотам да лазя в краката на *тези* хора, за да може Джолийн да си върне скапаната фризьорка.

— Кристъл не е скапана, Мелъди, а ние не трябваше да...

— Престани, Джолийн, стига си се вайкала. Дойде ми до гуша от тази работа. Ако не друго, то малката кучка и наглата й баба трябва...

Забеляза Шелби и скочи, когато Шелби изхвърча по хълма като влак, набрал скорост. Ококори се, когато забеляза Форест и Гриф да тичат след нея.

— Вън! Тук не си добре дошла!

— Аз ще кажа кой е добре дошъл — излая Флорънс.

— Ако тя е добре дошла, тогава аз не съм.

Мелъди понечи да се обърне, но Шелби я стисна за ръката и я завъртя към себе си.

— Ти си му платила. Платила си на Арло Катъри, за да ме нарани.

— Пусни ме веднага. Нямам представа какви ги дрънкаш.

— Освен това си и лъжкиня.

Преди да обмисли намеренията си, Шелби сви юмрук и я удари.

Чу викове над шума в ушите си, видя през червена пелена как очите на Мелъди стават стъклени.

След това някой стисна ръцете й отзад и я вдигна. Тя започна да ритя, защото не беше приключила. Едва започваше, но хватката на ръцете стана по-яка.

— Престани. Стига, червенокоске, успокой се. Фрасна я както трябва.

— Не е достатъчно. Не стига за онова, което е направила.

Мельди седна на красивата веранда.

— Тя ме удари! Всички видяхте как ме удари. — Разхлипа се и притисна ръка към брадичката си. — Ще повдигна обвинение.

— Добре — съгласи се Форест. — Но ми се струва, че обвиненията срещу теб ще са много по-тежки.

— Не съм направила нищо. Не знам какви ги говореше тя. Бабо, боли ме.

— Джолийн, престани да размахваш ръце, все едно се каниш да полетиш, и донеси лед. — Флорънс се беше изправила, но сега седна тежко. — Искам обяснение. Защо това момиче дойде тук, какви са тези нелепи обвинения и защо удари внучката ми.

— Ще ви кажа — заговори Шелби, без да даде възможност на Форест да се обади. — Пусни ме, Грифин. Няма да направя нещо. Моля да ме извините, госпожо Пиедмонт. Не се извинявам на нея, а на вас. Това е вашият дом и не трябваше да идвам по този начин. Само че бях твърде вбесена, за да помисля трезво.

— Бабо, накарай я да се махне. Мястото ѝ е в затвора.

— Млъкни, Мельди. Ще те боли повече, ако говориш. Защо нахлу тук по този начин?

— Защото тя не само разправя ужасни неща, не просто реже гуми и измисля лъжи. Този път е платила на Арло Катъри хиляда долара и му е обещала още хиляда, за да ме стресне, да ми даде урок.

— Не съм правила нищо подобно. Няма да се унижавам да разговарям с Арло Катъри и такива като него. Той е лъжец, също и ти.

— Казах ти да мълчиш, Мельди Луиза! Защо твърдиш, че Мельди е направила това?

— Защото снощи Арло е изблъскал Грифин от пътя и е съсипал джипа му. Погледнете го, госпожо Пиедмонт. Ранен е, защото искаше да е сигурен, че ще се прибере у дома, и тъй като Арло не успял да се добере до мен, решил да погне него, за да оправдае парите, които е получил. Тя е отишла в долината, в караваната на Арло, и му е платила да го направи.

— Тя е луда! Лъжкия!

— Господи! — Джолийн бе застанала пред френските врати, стиснала плик с лед в ръка. — О, боже, Мельди, мислех, че не говориш сериозно. Не съм предполагала, че говориш сериозно.

— Млъквай, чу ли ме! Да не си посмяла да кажеш и дума повече, Джолийн, нито дума.

— Няма да мълча. Няма. Господи, Мелъди, това не е игра, не са клюки и забавления. Не мислех, че говори сериозно. Кълна се, не съм и помислила, че говори сериозно.

— Дръж си езика зад зъбите, Мелъди. За какво говориш, Джолийн? — попита Флорънс. — Престани да пелтечиш и кажи направо.

— След като госпожица Вай ни изгони от салона си, тя каза, че ще си върне на Шелби. Знаела как да й даде урок, който нямало да забрави, и че Арло сигурно щял да го направи и безплатно, но тя щяла да му подслади животеча.

— Лъжкия! — Мелъди се надигна и се хвърли към Джолийн, протегнала пръсти, за да я издере.

Сигурно щеше да я обезобрази, ако Джолийн, шокирана, в опит да се защити, не беше я замерила с торбичката с лед.

Уцели и Мелъди отстъпи крачка назад, даде възможност на Форест да я дръпне настрани.

— Послушай баба си и си дръж езика зад зъбите. Джолийн, кажи всичко.

— Какво ви става? Какво ти става на теб, Мелъди? Просто не разбирам.

— Млъквай, Джолийн, иначе ще съжаляваш.

— Джолийн! — Гласът на Флорънс проряза плача на момичето. — Кажи на заместник-шериф Померой всичко, което знаеш. Веднага. Ако не млъкнеш, Мелъди, кълна се във всемогъщия господ, че ще ти удара плесница.

— О, госпожице Флорънс. Казах каквото знам, и честна дума, кълна се, че е истина. Не вярвах, че ще направи подобно нещо. Бях разстроена, разплаках се и молех Мелъди да престане, тюхках се как ще си направя прическата за сватбата, защото Кристъл знае как се харесвам, а сватбата приближава, госпожице Флорънс. Бях толкова разстроена, а Мелъди не каза нищо повече. Но каза онова, което вече ви казах. Не съм и помисляла, че тя може...

— Мръсна предателка! Тя също участваше. — Мелъди протегна ръка. — И тя участваше в замисъла.

— Не съм. Може би няма да ми повярваш, Шелби, защото бях с нея. Но никога не съм наранявала никого. Омръзна ми вече. Всичко това ми омръзна.

Тя седна и се разхлипа.

— Моля да ме извините, госпожо Пиедмонт, но се налага да отведа тези дами в управлението и да стигна до дъното на нещата.

Флорънс кимна, гърбът ѝ бе изпънат като остен.

— Да, разбирам. Джолийн, престани да плачеш и тръгвай със заместник Померой. Мелъди, върви със заместник-шерифа.

— Не искам. Това е просто измислица на някакъв нещастник, а Джолийн лъже. Тя лъже.

— Не лъжа!

Двете се разкрещяха една на друга.

Форест се намеси:

— Съветвам ви и двете да млъкнете. Мелъди, или ела доброволно, или ще те принудя.

— Махни си ръцете от мен веднага! — Заплахата я накара да се бори, за да се измъкне. — Не ходя никъде, където не искам.

Тогава баба ѝ скочи на крака.

— Мелъди Луиза Бънкър, ако не тръгнеш със заместник Померой и не престанеш да се съпротивляваш, кълна се, че няма да направя абсолютно нищо, за да ти помогна. Ще се погрижа и майка ти да не си мръдне пръста.

— Не говориш сериозно.

— Напротив, и още как. Върви с Форест, ти също, или ще си измия ръцете и това е.

— Ще отида, но да знаеш, че си точно толкова противна, колкото и другите.

— Аз ще се заема с Мелъди — обърна се Форест към Гриф. — Ти заведи Шелби и Джолийн. Все още си заместник.

— Мама му стара. Добре. Джолийн?

— Идвам. Няма да създавам проблеми. Шелби, много се извинявам за всичко това. Аз просто...

— Най-добре всички да помълчим, докато пътуваме — предложи Гриф и Форест му се усмихна доволно.

— Както вече ти казах, ако решиш да сменяш професията, знаеш какво съм казал. Мелъди, или влез сама в патрулката, или ще ти сложа

белезници.

— Ще дойда. Само че ти ще останеш без работа още преди края на деня. Лично ще се погрижа.

Преди да отведе Мелъди, Форест погледна Флорънс.

— Извинявам се за всичко това, госпожо Пиедмонт. Извинете, че притеснихме вас и семейството ви.

— Няма нищо. — Тя погледна Гриф и в очите ѝ заблестяха сълзи, но гърбът ѝ си остана изпънат. — Аз се извинявам повече, отколкото мога да го изразя с думи.

19.

Докато пътуваха, Джолийн плачеше и хлипаше жално. Ушите на Гриф пищяха и единственото му желание бе да се върне на работа, където да намери спокойствие.

Затова просто вкара Шелби и Джолийн в управлението.

Шериф Хардиган погледна Гриф и двете жени — Шелби с огън в очите, Джолийн разплакана. Пристъпи напред, извади огромна бяла кърпичка от джоба и я тикна в ръката на Джолийн.

Заговори тихо, със съчувствие.

— Кажете какво става.

— Форест е зад нас — започна Гриф.

— Сигурно съм арестувана. — След като подпря ръце на ханша, Шелби погледна Хардиган в очите. — Ударих Мелъди Бънкър в лицето.

— Хм — измърмори шерифът и се завъртя към Джолийн.

— Не знаех, че тя ще го направи! — Истерията избликна и тя бе отново разтърсена от ридания. — Кълна се, че не знаех. Просто реших, че е много ядосана и само си приказва. Не мислех, че ще накара Арло да плаши Шелби или да я нарани. Кълна се, че съм много разстроена.

— Виждам. Ела да ми разкажеш всичко. Не я пускай — обърна се той към Гриф, като посочи Шелби.

— Няма.

— Заместник, а? — Шелби го погледна строго, докато Хардиган отвеждаше Джолийн в кабинета си.

— Форест си е такъв. — Испита облекчение, когато самият Форест влезе с Мелъди, която бе присвила студено очи.

— Джолийн?

— При шерифа е.

— Добре. Нали я пазиш?

Тъй като чуваше същия въпрос за втори път, Гриф се намръщи.

— Да, да.

Форест отведе Мелъди в задната стая и отново излезе.

— Ноби, остани при нея няколко минути, докато се оправя тук.

— Няма проблем.

Когато Форест се обърна към сестра си, тя протегна ръце, допряла китки.

— Стига глупости.

— Може би искаш заместникът ти да го свърши вместо теб. —
Обърна се към Гриф със същия жест, а той обхвана лицето ѝ с ръце.

— Престани, веднага.

Тя настръхна за момент, но той не я пусна. Задържа очи на нивото на нейните, докато тя изпусна дълго сдържания си дъх.

— Не съм ядосана на нито един от двамата — не прекалено много — и не мога да си намеря място заради онова, което ти се случи, Гриф. Бясна съм. Арестувана ли съм?

— Няма да се стигне до арест — отвърна Форест. — Дори да повдигне обвинение, тя е загазила много повече. Заслужи си юмрука.

— Разбира се, че си го заслужи.

— Добър замах, червенокоске.

— Благодаря. Клей ме научи, но за пръв път го прилагам на практика. Сега какво да правя?

— Остави всичко на мен и на шерифа — както трябваше да направиш, преди да щурмуваш замъка. Не че те виня за удара. И върви на работа, или да вършиш каквото се налага.

— Значи мога да си тръгвам, така ли?

— Точно така. Ако тя повдигне обвинение за нападение, тогава ще му мислим. Но ми се струва, че лесно ще я убедим да те остави на мира.

— Добре. — Не можеше да се сърди на брат си, щом той нямаше да я арестува. — Извинявам се за онова, което направих.

— Няма нужда.

— Наистина няма. Все още няма нужда. Но може и да се извиня искрено по-нататък.

Тя излезе и спря, когато Гриф я последва.

— Нищо от случилото се не е по моя вина и много ми писна да поемам отговорност за неща, които не съм направила. Но...

— Да не чувам никакво „но“ — прекъсна я той.

Тя поклати глава.

— Без съмнение ти докарах неприятности. Няма да ти се разсърдя, ако се отдръпнеш. Ще ми е мъчно и ще бъда разочарована,

ако стане така, но няма да те виня.

В отговор той отново обхвана лицето ѝ в ръце, но този път притисна устните ѝ със своите в дълга, дълбока и бавна целувка.

— Това изяснява нещата. Сега отивам да се видя с баща ти, за да ми дадат картбланш за работа и да се заема със задълженията си.

Тя се усмихна едва-едва.

— Насиненото око ти придава вид на бандит.

— Тъкмо както исках. Ще се видим по-късно. Досега утрото бе супер интересно.

Можеше и така да се каже, помисли си тя, докато вървеше към салона. Въпреки това бе на мнение, че предпочита скучните утрини.

Знаеше, че клюката за поне част от интересното утро — и за инцидента от снощи — е стигнала до салона.

Разговорите спряха и всички погледи се насочиха към нея, когато влезе. Тя разбра, че предположението ѝ е правилно.

— Как е момчето? Тежко ли е ранен? — попита Вайола.

— Тръгна към татко за преглед, но не е чак толкова зле. Има порезни рани и натъртвания.

— Разбрах, че са затворили Арло Катъри, задето го е блъснал и избягал — обади се Кристъл. — А преди малко Лорилий те е видяла да шофираш като вихрушка към голямата къща.

— Казвай какво общо има Мелъди с тази работа — нареди Вайола. — Знаеш, че ще разберем.

— Тя му е платила. Платила е на Арло да го направи.

Всички ахнаха, а Шелби се отпусна на един стол. И без това беше дошла рано на работа, а господ ѝ бе свидетел, че интересните сутрини са прекалено изтощителни.

— Чакай една минута. — Вайола присви очи и завъртя стола на Шелби към себе си. — Казваш, че Мелъди е платила на Катъри да изтласка Грифин Лот от пътя, така ли? Защо, за бога, ѝ е притрябвало да го прави?

— Платила му е да сплаши мен, но Гриф му се е изпречил на пътя, затова той е отмъстил на него.

— Теб ли? Но това... Защо... — Тя се досети и внезапно пребледня. — Защото я изритах от салона ли?

— Не става въпрос за теб, бабо, нито за мен — за никоя от нас.

— Господи, тя е разглезена мърла и винаги е била злобна, но не съм очаквала, че може да направи подобно нещо.

— Платила е на Арло хиляда долара и му е обещала още толкова, когато свърши работа.

Вайола кимна. Цветът се върна в лицето ѝ и тя поруменя силно.

— Арестувана ли е?

— Затвориха я в управлението и сега я разпитват.

— Ако не отиде в затвора, искам да знам защо.

— Не знам какво ще стане, но ще бъде грозна работа, това е сигурно. Най-добре да кажа и останалото. Отидох в голямата къща и ѝ забих един юмрук в лицето. Причерня ми и я фраснах. Повалих я на земята. Ако можех, бих го направила отново.

Присъстващите ахнаха отново, а Вайола се ухили доволно. Наведе се напред и притисна Шелби до себе си.

— Браво на момичето ми.

— Как ми се иска да те бях видяла — скръсти ръце Мейбъл. — Не е християнско, но много ми се иска да те бих видяла как замахваш. Де да можех да снимам с телефона си.

— Леля Пати каза, че онази ставала нетърпима и се държала ужасно с нея, когато госпожица Пиедмонт я нямало — закима вещо Лорилий. — Затова ми се иска да я бях видяла и да бях снимала.

Приблужи се и прегърна Шелби.

— Не се тревожи, Шелби. Познавам повече хора, отколкото мога да преброя, които биха платили луди пари, за да видят как просваш онова момиче на... неуспелия ѝ задник. Нали така, госпожице Вай?

— Точно така, Лорилий.

— Не се притеснявам. — Тя погали ръката на Лорилий. — Нали може да започна работа по-рано, стига да нямате нищо против? Така ще си проясня мислите.

— Започвай.

Кристъл изчака Шелби да влезе отзад.

— Какво, според теб, ще направи госпожа Пиедмонт?

— Ще изчака и ще прецени.

Не се наложи да чакат дълго.

В тихия следобед — когато домакините прибираха децата си от училище или ги чакаха на вратата, преди онези, които ходеха на

работа, да успеят да се отбият за бърза подстрижка, боя или масаж — Флорънс Пиедмонт влезе в салона на Вай.

И този път се възцари тишина, като в църква. Флорънс — властна, уважавана жена, с тъмносиня рокля и удобни обувки, кимна на Шелби, която бе на рецепцията, а след това на Вайола.

— Вайола, имаш ли няколко минутки, за да поговорим? Насаме. С теб и с Шелби.

— Разбира се. Шелби, има ли някой в стаята за релаксация?

— Ами... не би трябвало. След час ще дойдат три жени за масажи, а сега има две.

— Тогава всичко е наред. Да отидем отзад, Флорънс, там е тихо и приятно. Кристъл, когато клиентката за три и половина дойде, би ли й дала едно списание?

— Благодаря ти, че ми отделяш от времето си, Вайола.

— Разбира се. — Вайола я поведе към задната част през съблекалнята. — Познаваме се от много години.

— Да, наистина от много години. Как е майка ти, Вай?

— Жизнена, както винаги. А твоята?

— Станала е по-бавна. Но ѝ е много приятно да живее във Флорида. Брат ми Самюъл се отбива при нея всеки ден.

— Винаги е бил добричък. Заповядай, седни.

— Благодаря, Вай, с удоволствие. Истината е, че съм уморена до смърт.

— Имаме чудесен чай от праскови, госпожо Пиедмонт. И горещ, и студен — обади се Шелби. — Да ви донеса ли?

— С удоволствие, стига да не те затруднявам. Благодаря ти.

— Веднага. За теб, бабо?

— Да, миличка, благодаря ти.

— Прекрасна стая, Вайола. Спокойна, приятна. Винаги си била находчива, и успя да сътвориш нещо чудесно.

— Много ми е приятно да го чуя. Всички имат нужда от тишина и спокойствие от време на време.

— Според мен, колкото по-често, толкова по-добре. Какъв е цветът на тези стени?

— Нарича се „Нощно злато“. Красиво име.

— Наистина е красиво. Дава спокойствие — каза тихо тя. — Вайола, Шелби, искам първо да ви кажа, че след като си тръгна оттук,

ще разговарям с Грифин Лот. Само че исках първо да поговоря с вас двете. Дали Ейда Мей може да се откъсне от работата си за минутка?

— В момента прави масаж на лице. Няма проблем, Фло. Ще ѝ предадем всичко.

— Искам да ви се извиня на всички. И на баща ти, Шелби, и на дъщеря ти, и на братята ти. Също и на Джаксън, Вайола.

— Госпожо Пиедмонт, не сте направили нищо, за да се извинявате.

— Моля те да приемеш извинението ми.

— Разбира се. — Шелби донесе чая в красиви чашки.

— Благодаря. Би ли седнала? Идвам от полицията. Мелъди е признала, че се е обърнала към Арло Катъри и му е платила, за да създава неприятности. Не съм сигурна дали щеше да признае толкова бързо, но трима души са я видели да отива към караваната му в долината. Макар да ме боли, че трябва да го кажа — няма да ѝ осигуря адвокат, докато не каже истината.

Вайола протегна мълчаливо ръка и стисна пръстите на Флорънс.

— Не знам какво е мислила, че ще стане, и защо е направила нещо толкова долно, злобно и безразсъдно. Не знам и защо винаги толкова ти е завиждала, Шелби. Когато те избраха за капитан на мажоретките в гимназията, тя получи истеричен пристъп и ме помоли да направя огромно дарение на клуба по атлетика, ако се съгласят да те отстранят и на твоє място да сложат нея. Когато ти стана кралица на бала, а не тя, се прибра у дома и нарязва роклята си.

Флорънс въздъхна.

— Струва ми се, че постоянно е обзета от гняв. Надявах се, че като я оставя да управлява „Артфул Ридж“, като отиде да живее в навеса за карети, ще стане по-отговорна. Сега обаче знам, че съм я глезила прекалено много, прекалено дълго. А майка ѝ — още повече.

— Че как иначе.

— Прекалено много съм си затваряла очите през годините, но това не мога да преглътна. Наранила е сериозно човек, а можеше да стане дори по-лошо. Направила го е от злоба. Ще си плати за това. Нямам право да моля, нито да очаквам, но тя ми е внучка, затова ще попитам. Шерифът каза, че ако вие с Грифин Лот сте съгласни, ако нямате нищо против, вместо да отиде в затвора...

Ръката на Флорънс потрепери и тя постави внимателно чашата в чинийката.

— Може да отиде за шест месеца в рехабилитационен център — частен, където ще се подложи на терапия за многобройните си проблеми. Там ще бъде принудена да работи, ще има задължения както всички останали. Ще чисти, ще работи в градината, ще пере, каквото трябва. След това, ако преценят, че е готова, ще положи още шест месеца общественополезен труд в център за приспособяване, а после ще следва година пробация. Няма да се преструвам, че това е затвор — продължи Флорънс, — но ще й бъдат наложени ограничения, ще се подложи на терапията, от която, струва ми се, се нуждае отчаяно, и ще се подчинява на строги правила. Няма да има никаква свобода, а това е един вид затвор. Ако откаже да се съобразява с тези условия, тогава я грози затвор. Майка й ще се опита да се пребори с мен, а баща й... Вече говорих със зет си. Обсъдихме въпроса надълго и нашироко и той ще ме подкрепи.

Флорънс бе по-спокойна, когато посегна отново към чая си.

— Става въпрос за твоята внучка, Вай, както и за моята. Кой да предположи, че ще стигнем дотук?

Вайола отново хвана ръцете й.

— Животът е пълен с неравности и неочаквани завой. Правим най-доброто, на което сме способни, за да вървим напред, от началото до самия край.

— В някои дни, най-доброто не е достатъчно. Сигурно ще искаш време, за да помислиш, Шелби.

— Гриф е ранен — той ще носи последствията на онова, което стори Арло.

— Тя е искала да отмъсти на теб.

— Госпожо Пиедмонт, кълна се, че единственото ми желание е да ме остави на мира. И мен, и семейството ми. Трябва да мисля за детето си. Искам да построя живота си отново заедно с дъщеря си, и искам Мелъди да ме остави на мира. Ако Грифин няма нищо против онова, което искате, тогава и аз съм съгласна. Той беше ранен, независимо кого е искала да сплаши тя.

— Ще говоря с него и ще се съобразя с решението му. Много ми е мъчно, че бе ранен, че някой от семейството ми е причината той да

пострада. Кажи, Вайола, знаеш ли какви са щетите по джипа на момчето?

— Преди малко Джаксън ми каза по телефона, че джипът е съсипан.

— О, бабо!

— Почти всичко може да бъде оправено, но Джак каза, че няма да се оправи както трябва, и очаква застрахователната компания да се съгласи с него и да го обяви за негоден.

— Аз ще оправя нещата. Имате думата ми.

— Не съм се съмнявала, Фло.

— Знам, че и двете сте заети, и ви благодаря за отделеното време, за разбирането. Също и за благородството.

— Ще те изпратя — каза Вайола и прегърна Флорънс през кръста. — Ще ти дам една брошура, за да си помислиш дали не искаш приятен масаж с камъни или подмладяваща маска.

Шелби чу смеха на Флорънс, докато излизаха.

— Малко е късно за подмладяваща маска, Вайола.

— Никога не е прекалено късно, Фло. Никога не е прекалено късно.

На Шелби ѝ се струваше, че най-доброто, което може да направи, е да си мълчи и да преживява всеки ден. Откакто се върна, непрекъснато беше в центъра на събитията, и вече всички клюкарстваха за нея.

Нямаше нищо против да бъде под светлината на прожекторите в петък вечер, да пее и да забавлява хората с парчета от петдесетте. Клиентите изглеждаха доволни и никой не беше застрелян.

Тъй като Кали щеше да спи у бабчето, да завърши петъчната вечер в леглото на Гриф ѝ се струваше чудесна възможност.

След като приключи работа в събота, тя се зае с таблицата и започна да плаща сметки и да пресмята какво остава.

Преплете пръсти и вдигна ръце към тавана, когато изплати поредната кредитна карта.

Приключи с три, оставаха още девет.

Веднага след закуска в неделя, тя изпържи пиле, докато слушаше как Кали писука от удоволствие, докато си играе с любимия си уред за

балончета.

Ейда Мей влезе в кухнята и прегърна Шелби.

— Това е най-прекрасният звук на света.

— Знам. Толкова е щастлива, мамо, че сърцето ми пее.

— А ти?

— Аз съм почти толкова щастлива, колкото малко момиченце пред уреда за балончета.

— Гласът ти беше чудесен в петък, момичето ми. А колко красива беше със синята рокля!

— Много ще се забавлявам с шейсетте. Вече подготвих някои от песните за следващата седмица. Танзи ми каза, че със сигурност ще правят разширението. Ще бъде изключително вълнуващо.

— Добре че Гриф и Мат почти приключиха тук. Харесвам новата си баня, колкото Кали уреда за балончета.

За да демонстрира, Ейда Мей направи безупречен пирует и Шелби се усмихна широко.

— Те са сръчни мъже. А сръчният мъж струва колкото теглото си в злато. Сигурно сте прекарвали супер след това.

Шелби усети как вратът ѝ пламва.

— Да, мамо, ти нали не ме чакаше?

— Не става въпрос дали съм те чакала, или не. Имаш дете в къщи — независимо дали е на четиринайсет, или на четирийсет — и чуваш, когато колата спре на алеята отпред. Само не се извинявай. Щастлива съм, че си със свестен човек. Той те кара да се усмихваш.

Тя разбираше накъде бие майка ѝ.

— Така е. Признавам, не съм и предполагала, че ще прекарам добре с някой мъж в близко бъдеще. Бях изненадана. Въпреки това не мога да мисля по-напред от следващата седмица, все още не мога.

— Нищо. Не бързай, дай му възможност.

— Мамо!

— Ти да не би да си въобразяваш, че вашето поколение е измислило секса? Освен това, следващата седмица ще подготвяш шейсетте. Това поколение си е мислело същото. Чух, че Флорънс Пиедмонт е купила на Гриф нов джип.

— Той каза, че тя не приела „не“ за отговор и заявила, че ще се обиди, ако той ѝ откаже. Дядо ще използва стария за части, а Гриф вече е поръчал да изпишат логото на фирмата на новия автомобил.

Замълча, докато изцеждаше пилето.

— Правилно ли постъпихме, мамо, като позволихме на Мелъди да се измъкне в този рехабилитационен център, да се подложи на терапия за овладяване на гнева и така нататък?

— За мен това си е чиста проба кълтри клуб и направо ме втриса. Но пък дълбоко в себе си знам, че постъпихме правилно. Не знам дали тя ще се върне тук. Известно време ще я няма. Знам, че госпожица Флорънс няма да ѝ пази работното място.

— Така ли?

— Така че няма проблем да го получиш, ако го искаш.

— Ами... Не. Сегашното положение ми харесва. Приятно ми е да работя при баба; харесвам и момичетата, и работата, и клиентките. Приятно ми е, че ако изникне нещо, никой няма да се тръшне и да направи проблем. Знам със сигурност, че не искам работата на Мелъди в офиса ѝ, нито пък самия офис — изобщо нищо, което е било нейно. Просто... това ще ми донесе лош късмет. Нали ме разбираш, мамо?

— Напълно. Виждам обаче, че се справяш умело като баба си с пърженото пиле, момиче. Щом не искаш да мислиш за след другата седмица, тогава внимавай. Такова пиле може да накара мъжа да ти предложи брак.

— Няма такава опасност.

А тя имаше нужда да е в безопасност.

По обяд, когато Гриф спря в джипа под наем, тя бе напълнила кошницата и го чакаше. Кали беше с жълта рокличка и с панделка в косата. Шелби бе обула дънки и старите си ботуши за преходи.

Кали изскочи навън, преди Гриф да стигне до вратата, и се хвърли към него.

— Готова си за пикник, малка червеноскоке.

— Имам си панделка! — Кали протегна ръка назад към мястото, на което падаше жълтата панделка.

— Виждам. Много си красива, и майка ти също. Дай на мен.

— Нали държиш нея. Да вземем моя ван, защото знам къде отиваме. Освен това съм сложила вътре одеялата.

— Трябва да извадя нещо от джипа.

Той настани Кали в столчето ѝ с опитна ръка, забеляза Шелби. Не се налагаше да му показва втори път. Тръгна към джипа под наем и се върна със сак.

— И аз съм донесъл нещичко — каза той и сложи сака при кошницата.

— Дано мястото е точно толкова красиво, колкото го помня. Отдавна не съм ходила там.

Тя тръгна към града, след това зави по страничен път и мина през долината, докато Кали бърбеше като сврака. Когато пое отново по склона, си спомни всичко. И гледките, и ароматите.

И цветовете.

Виеше се през полята, покрай кафяв и жълт трилиум, сред който надничаха перуники, а под сенките се криеха нежни гълъбовосини грамофончета. На места се виждаше планински лавър и калцеолария.

— Много красив район — отбеляза Гриф, когато Кали пренесе разговора към досадната Фифи.

— Скоро дивият рододендрон ще цъфне. Обичам го, когато се раззелени. Зеленината е навсякъде, а цветовете на дивите цветя идват и си отиват.

Тя подмина малка фермерска къща, където момченце на възрастта на Кали се търкаляше в обраслата трева заедно с рижаво куче.

— Вижете кученцето! Мамо, искам кученце.

— Това е най-новата й страст — обясни задъхано Шелби. — Щом си намерим къща, ще помислим. Почти стигнахме до мястото за пикник — добави тя с надеждата да прекрати серията от нови въпроси.

Зави по тесен черен път и запълзя предпазливо по него.

— Това е земята на малката ферма, покрай която минахме. Татко е изродил три бебета в тази къща — може да са станали повече, след като заминах — и идваше на домашни посещения при бабата, докато тя почина. Семейството ни позволява да използваме пътя и да си правим пикници, или да минаваме с велосипеди. Много обичат татко.

— И аз, откакто ми даде разрешение да се върна на работа.

— Окото ти изглежда по-добре.

— Аз го целунах хубавичко, когато ходих с Гриф на среща с пица. Пристигнахме ли?

— Нататък не може с кола. — Тя отби от пътя и спря. — Не е далече. Има около четиристотин метра. Малко е стръмно и пътят е труден.

— Ние сме готови.

Той настани Кали на раменете си и взе кошницата.

— Сакът и одеялата са за теб — обърна се той към Шелби. — Колко е тихо тук!

Забеляза червен кардинал да ги наблюдава от клона на един глог.

— Това не е най-красивото място.

— Да не излезе някой с пушка?

— Помолих татко да попита дали може, и семейството се съгласи. Ще оставим всичко, както сме го заварили, това е най-важното. Тук сигурно са се опитвали да се измъкнат от митничарите по време на Сухия режим. През хълмовете и долината са прекарвали уиски. Много хора са се пробвали.

— Контрабандисти — ухили се той.

— Трудно е да откриеш местни хора, които не са крили контрабандисти по тези места.

— Законът е бил адски тъп.

— Тъп — повтори Кали, както можеше да се очаква.

— Извинявай.

— Не е за пръв път. Това е дума за големи, Кали.

— Харесвам думите за големи. — Кали изписка, Гриф подаде кошницата на Шелби и понечи да я свали от раменете си.

— Зайче! Видях заек!

— Мам... майко мила — поправи се Гриф. — Изкара ми... как само ме уплаши, малка червенокоске.

— Хвани зайчето, Гриф! Хвани го.

— Не съм си донесъл инструментите за хващане на зайци. — Сърцето му блъскаше лудо, когато пое отново кошницата и продължи да се изкачва.

Когато се озоваха на върха, той видя, че си е струвало.

— Леле!

— Точно както го помня. И потокът, и дърветата, и старият орех. Просторът е невероятен, виждаш и хълмовете, и долините.

— От сега нататък ти отговаряш за местата за пикник.

— Няма друго място като това, освен у вас.

Гриф свали Кали на земята и тя се втурна към потока.

— Кали, не се приближавай повече — каза Шелби, но Гриф стисна ръката ѝ и я поведе към потока.

— Супер. — Коленичи до Кали. — Погледни малките водопадчета. Виж лъскавите скали.

— Искам да плувам!

— Не е достатъчно дълбоко за плуване, миличка, но можеш да си събуеш обувките и чорапките и да си топнеш краката. И да погазиш.

— Добре. Мога да газя, Гриф!

Кали се настани на земята и започна да си събува обувките, докато Шелби постилаше одеялата до потока с ромоляща вода, обрасли с мъх дънери и гъста папрат.

— Не се ли притесняваш, че ще си намокри роклята? — попита Гриф.

— Нося ѝ резервни дрехи. Няма дете, което не би влязло в потока.

— Ти си страхотна майка.

Докато Кали пляскаше във водата и пискаше от удоволствие, Гриф извади бутилка от охладителя.

— Шампанско?

Шелби се засмя изненадано и поклати глава.

— Това засрамва пърженото ми пиле.

— Нека аз да преценя.

Тя пиеше шампанско и гледаше с удоволствие как Гриф похапва от пилето ѝ. Остави Кали да гони пеперудите, а след това се върна, за да нагази отново във водата.

Отпусна се за пръв път от сутринта, когато видя Арло Катъри зад решетките.

А той щеше да гледа света през решетки много дълго време.

Тя обаче можеше да се наслаждава на зеленината, на синевата, на чуруликането на птиците, на слънцето, което се промъкваше през клоните на дърветата, за да си поиграе със сенките по земята, докато малкото ѝ момиченце се забавляваше в потока.

Гриф си взе ново парче пиле и още от салатата и заяви:

— Наета си.

— Докато седя тук, имам чувството, че всичко на този свят е съвършено.

— Затова ни трябват такива места.

Тя протегна ръка и прокара пръсти по заздравяващата рана на челото му.

— Форест каза, че все още не са хванали Харлоу, и аз си мисля, че след като си е свършил работата тук, се е махнал завинаги.

— Струва ми се разумно.

— Защо тогава ме изпрати до нас на сутринта след петък вечерта?

— Защото така ми се стори разумно. Кога ще ми позволиш отново да те изпратя?

Как само се бе надявала той да я попита.

— Ще питам мама дали иска да гледа Кали една вечер през седмицата.

— Да отидем на кино, а след това да се отбием у нас за малко.

Тя се усмихна, защото бе мислила за същото. Да отиде на кино с мъж, който я караше да тръпне от нетърпение и желание.

— Хайде, Кали, ако не си изядеш обяда, няма да има кексче.

За Шелби следобедът беше свършен, а на връщане, докато Кали заспиваше, тя се питаше как да удължи времето.

Щеше да попита Гриф дали иска да поседи на верандата, докато Кали спи. Можеше да попита Ема Кейт и Мат дали искат да наминат, за да си приготвят бургери на скарата за вечеря.

— Сигурно имаш работа у вас.

— У нас винаги има работа. Защо? Нещо друго ли си намислила?

— Искаш ли да поостанеш малко? Ще питам Ема Кейт и Мат дали искат да се отбият по-късно. Ще прием по чаша вино, ще си изпечем бургери.

— Още храна ли? Как да откажа?

— Ще питам мама и татко дали нямат нещо против, после...

Тя замълча, когато спря пред дома си и видя майка си да изскача навън.

— Господи, сега пък какво се е случило? — Тя слезе бързо от вана. — Мамо!

— Канех се да ти пиша есемес. Джили ражда.

— Сега ли?

— Вече от няколко часа, но ни казаха чак след като тръгнаха към болницата. Татко — моят татко, вече е взел Джаксън. С татко — твоя татко — двамата отиваме към болницата в Гатлинбърг, а Форест ще докара баба ти. Клей каза, че протичало бързо. Не знам защо, бебетата ме карат да действам на бързи обороти.

— Защото е вълнуващо, щастливо събитие.

— Трябва да вървиш — подкани я Гриф. — Трябва да отидеш.

— Не искам да оставя две диви деца на дядо да се оправя сам.

— Аз ще взема Кали. Ще се погрижа за нея.

— Но аз...

— Искам да отида с Гриф! Моля те, мамо, много те моля. Гриф, искам да дойда у вас. Може ли да си поиграя у вас?

— Така ще стане най-добре — реши Ейда Мей. — Шелби не беше тук, когато се роди Джаксън. За нас ще означава много, Гриф.

— Разбира се.

— Ура! Ура!

Шелби погледна грейналото лице на дъщеря си.

— Може да се проточи с часове.

— Не и ако Клей е прав. Клейтън, хайде, тръгвай! — изкрещя Ейда Мей. — Ще пропусна раждането на внучето си, защото се мотаеш. Гриф, много ти благодаря. Кали, да слушаш Гриф, защото ще разбере. Клейтън Закърая Померой! — Ейда Мей се втурна към къщата.

— Сигурен ли си? Защото...

— Ти сигурна ли си, Кали?

— Да! Да вървим, Гриф. — Детето потри бузите му нетърпеливо. — Да отиваме у вас.

— Нека само... — Мисли какво трябва да направиш, каза си Шелби. — Ще изтичам да й донеса играчки.

— Имам достатъчно ножици и пръчки, с които да се занимава, и предостатъчно кибрити.

— Много смешно. Дай ми две минути. Най-добре да вземеш моя ван, да не би да решиш да отидеш някъде с нея. Стига да ми позволиш да взема джипа.

— Под наем е. Не ми пука.

— Добре, тогава ще го взема. Дай ми две минути. Не, трябва ми пет. Пет минути.

Тя се втурна към къщата, докато майка ѝ теглеше баща ѝ навън.

— Ейда Мей, аз съм лекар и ти казвам, че има предостатъчно време.

— Не ми пробутвай тази работа с доктора. Каж ми, че има много време, когато ти водиш раждането. Тръгваме, Шелби!

— Ще ви настигна след пет минути. Знам пътя.
Гриф се облегна на прозореца на вана и каза на Кали:
— Отиваме да се позабавляваме, малка червенокоске.

20.

Двамата много се забавляваха.

Гриф направи лице на чудовище от картон, сложи си го и преследва очарованата Кали из двора. Тя го порази с вълшебната пръчка, която той й направи от тръба и картон.

Вече в ролята на принц, той отговори на първия есемес от Шелби:

Вече съм в болницата, всичко върви добре. Вие как сте?

Той се замисли за момент.

Супер. Сега отиваме да намерим по-натоварен трафик, за да поиграем между автомобилите.

Заведе Кали да пият кока-кола и по ококорените й блеснали очи разбра, че колата не е част от обичайното й меню. След това му трябваше цял час, за да изразходва енергията, която бе събрала след напитката. Задъхан и много по-мъдър, той качи малката във вана и я заведе да си купят сок.

Изглежда, той беше по-разумен избор.

Забеляза надпис „Кученца за продан“ и реши да спре да я позабавлява, затова паркира близо до малкия пазар.

Последва стрелката и пое по засипана с чакъл алея към задната част.

В една колиба, чиста и суха, три кутрета с млечно бежов цвят и едно кафяво веднага наскачаха, разджафкаха се и хукнаха към оградата, като въртяха дебелиите си дупета.

Кали не изписка и не хукна към тях, както бе очаквал.

Ахна и притисна ръце към устата си.

След това се обърна и вдигна поглед към Гриф. Очите ѝ бяха изпълнени с почуда, обич и невероятна радост.

Какво направих, по дяволите, помисли си той.

Тя прегърна крака му и го стисна.

— Кученца! Обичам те, Гриф. Благодаря ти, много ти благодаря!

— Слушай... Мислех просто да...

Докато той заекваше, тя вдигна отново очи и почти го заслепи с грейналото си от радост лице, после хукна към оградата.

От задната врата излезе жена с бебе на ръце и коса, прибрана под червена кърпа.

— Добър ден — поздрави тя, а бебето го изгледа подозрително.

— Здравсти. Бяхме на пазара и решихме да погледнем кученцата.

— Разбира се. Искаш ли да влезеш, миличка? Много са добрички. Вече са на три месеца. Майката е лабрадор ретривър, кръстоска с териер, а таткото е шоколадовият лабрадор на братовчед ми.

Кали се затича, влезе вътре, клекна и кученцата веднага се втурнаха към нея.

— Това се казва радост — отбеляза жената, докато кикотът на Кали се смесваше с джафкането и престореното ръмжене.

— Да... но...

— Те много обичат децата, татенце — усмихна се тя, докато подрусваше бебето. — Мили са, верни и много игриви.

— О, аз не съм бащата. Снахата на майка ѝ ражда в момента, затова гледам Кали за малко.

— Гриф, Гриф, ела да видиш кученцата!

— Добре.

— Върви, не бързайте. Тя се справя добре с тях. Много деца на нейната възраст искат да дърпат кутретата за опашките и ушите, стискат ги за вратовете, но тя май знае как да бъде нежна и умее да си играе. Те бързо ще се разпродадат — добави тя, а бебето реши, че Гриф заслужава лигава усмивка. — Тази сутрин сложих надписа. Първите четири вече си ги заплюха. Не ги продавах, докато станаха напълно самостоятелни — когато минаха ваксините и ветеринарят позволи да ги давам.

— Всъщност аз не... искам да кажа, мислех си за куче, но по-нататък. След като си оправя къщата.

Жената присви очи.

— Ти си човекът, който купи старата къща на Трипълхорн. Работиш с гаджето на Ема Кейт. Ема Кейт и доктор Померой изродиха Лукас в стаята за прегледи в клиниката. Отидох за редовен преглед, а той взе, че се разбърза. Нямах време да отида в болницата. Това да не е момиченцето на Шелби Померой?

— Да.

— Трябваше веднага да се сетя по косата. Ти реши дали искаш кученце. Ще ти го дам на половин цена, тъй като дядото на момиченцето и госпожата на партньора ти извадиха момченцето ми на бял свят.

— Ами... това е...

— Гриф, ела да си поиграем с кученцата!

— Ти си поиграй. Аз ще остана тук.

Взе кафявото кученце.

Тегли чертата, когато Кали предложи да кръсти животинчето. Нямахше намерение да го кръсти Фифи, на любимата ѝ плюшена играчка. Нито Магаре, на най-добрия приятел на Шрек.

Спря се на Сникърс, заради шоколада, а след това се върнаха на пазара, за да купи още едно десертче и Кали да направи връзката. Наложиха се да купи кучешка храна, паничка, каишка и кучешки лакомства.

Качиха се отново във вана. Кученцето душеше наоколо, а ушите на Гриф пицяха.

Следващият есемес от Шелби дойде, когато сваляше Кали от вана. Момиченцето и кучето хукнаха нанякъде.

Джили е добре. Скоро ще започне да напъва. Почти накрая е. Кажете ми как сте, ако сте приключили с играта сред трафика.

Той започна да пише за кученцето, въпреки че му се струваше като сън; после се отказа.

Играта в трафика събуди апетита ни. Яде ни се нещо, затова отиваме да търсим непознати, които раздават бонбони. Стискам палци за Джили.

Бebetата излизат, когато са си наумили. Бо Сойър Померой се роди в седем и единайсет минути — щастлив час, според баща му; беше три килограма и петстотин и петнайсет грама. Шелби не можеше да му се нарадва — беше одрал кожата на брат ѝ. Извади салфетки за майка си и прегърна гордите родители.

Пусна още един бърз есемес.

Момченце! Бо Сойър е красавец, мама и татко са щастливи и са добре. Връщам се скоро.

Докато се сбогува и излезе от Гатлинбърг, слънцето залязваше. Поколеба се дали да спре и да прати още един есемес, да попита Гриф дали не иска да купи нещо готово за хапване, но реши, че двамата с Кали вече са яли.

Спря до вана и си помисли: „Какъв ден само!“.

Тъй като никой не отговори, когато почука, тя започна да се притеснява, но си каза, че всичко е наред. Отвори вратата, провикна се и наостри уши, за да чуе познати звуци.

„Шрек“.

Поклати глава и тръгна към хола.

Шрек и Магаре се караха от екрана. Малкото ѝ момиченце се беше проснало върху Гриф и двамата спяха дълбоко.

За малко да изпищи, когато нещо мокро и студено докосна глезена ѝ. Погледна и видя дебело кафяво кутре, което веднага заби зъбки в ботушите ѝ.

— Да не си посмял! — Тя вдигна кученцето и го огледа внимателно. — Ти пък откъде се взе?

Гриф отвори сънено очи.

— Чие е това куче? — попита тя.

— Мое, струва ми се. Просто така се случи. Сникърс.

— Какво?

— Така се казва. Сникърс. Шоколадов лабрадор, смес с голдън ретривър.

— Много е сладък. — Развеселена и очарована, тя гушна кученцето; то ближеше с обич брадичката ѝ. — Видя ли му краката?

— Не. Не съм обърнал внимание.

— Ще си имаш огромно куче. — Усмихна се, когато Сникърс се прехвърли на бузата ѝ и се загърчи доволно в ръцете ѝ. — Кой те изтощи повече? Кали или кучето?

— Май се изтощихме взаимно. Всичко в бебешкия свят наред ли е?

— Супер. Бо Сойър, ако не си получил последния ми есемес. Здрав и красив — цялото семейство грее. Не знам как да ти благодаря, Гриф, че гледа Кали, за да отида. Това означава много за мен.

— Забавлявахме се. Колко е часът?

— Към осем и половина.

— Добре, сигурно сме заспали преди двайсетина минути.

— Яли ли сте нещо? Трябваше да...

— Имаше пиле от пикника — прекъсна я той. — Освен това направих макарони със сирене, защото там грешки не стават. Направих и грах — от замразения, който използвам вместо лед, но се получи.

Погали Кали по гърба, докато говореше, и се опита да се премести. Тя се претърколи като парцалена кукла.

— Спи дълбоко.

— За нея денят беше страхотен. И за мен също.

Тя остави кученцето, то подскочи и се хвърли към връзките. Гриф взе кученцето на ръце, огледа се и откри въжето за дъвчене, което бе направил от стара корда.

— Пробвай това — предложи той и остави животинчето да си играе.

— Тя ли те накара да купиш куче?

— Не е казала и дума. — Погледна към заспалото дете, вирнало дупе във въздуха, прегърнало с една ръка Фифи. — Само очите ѝ говореха. И без това бях решил да си взема, но през есента. Искях да отметна още малко работа преди това. Затова си промених плановете. А и ни направиха отстъпка. Искаш ли нещо за хапване? Има още макарони със сирене. От пилето не остана нищо.

— Не, благодаря. Хапнахме малко в болницата. Трябва да я закарам вкъщи и да я сложа да си легне.

— Може да останете.

Беше изкусително и стана още по-изкусително, когато той я прегърна.

— Много ми се иска; подозирам, че Кали също ще иска. Но още не, Гриф. Още не.

Можеше обаче да удължи момента, докато той я целуваше. След това отпусна глава на рамото му.

— Денят беше чудесен.

— Направо страхотен.

Взе Кали на ръце. Детето се отпусна на рамото му, докато Шелби прибираше кошницата и чантата. Кученцето изскочи през вратата пред тях и затича в кръгове из двора, докато Гриф настаняваше Кали на столчето.

Остана да гледа след тях, докато се отдалечаваха, а небето на запад блестеше в цвета на косата ѝ. След това настъпи тишина.

Той обичаше тишината, напомни си, иначе нямаше да си купи къща толкова далече от града. Но след бърбренето на момиченцето стана прекалено тихо.

Погледна Сникърс, който се опитваше да изяде връзките на обувките му.

— Хайде, стига. — Достатъчно бе да тръсне крака си. — Хайде да пообиколим.

Обиколиха двора, а преди полунощ излязоха за втори път. Беше работил много, за да направи пода, и не искаше кученцето да го съсипе.

Замисли се къде ще спи кученцето и му направи временно легло в кашон, постла стари кърпи и върза друга кърпа във формата на куче. Вълненията през деня подействаха и на Сникърс. Кученцето бе изтощено като Кали. Гриф прецени, че си е свършил добре работата, и си легна.

Не знаеше какво го събуди. Часовникът показваше два и дванайсет. Сникърс спеше, свит на кълбо в кашона.

Въпреки че не му се ставаше, нещо го притесни. Притесни го дотолкова, че излезе на пръсти от стаята. Ослуша се.

Старите къщи пукаха и скърцаха; това му беше добре известно. Открехна една от вратите и взе гаечен ключ. Светна, докато вървеше по коридора, после заслиза.

И тогава чу... тихо прищракване. Затвори се врата.

Бързо се отправи към задната част и стъклената врата. Запали лампите и всичко навън плувна в светлина.

Щеше да види, ако навън има човек; той също щеше да го види.

Не видя нищо, нямаше движение.

Беше ли заключил задната врата? Не, защото рядко се сецаше. А и нали извежда кучето навън.

Излезе на задната веранда, вслуша се в нощните звуци — вятъра, жалния глас на бухал, тихото ехо от лай на куче някъде на хълма.

Чу ръмжене на двигател, гуми на автомобил изхрущяха по чакъла.

Остана неподвижно, вгледан в мрака.

Някой беше влизал в къщата му, беше напълно сигурен.

Влезе и заключи вратата, макар да му хрумна, че тъй като е стъклена, ако някой иска да влезе, няма да го затрудни.

Огледа се и потърси нещо разместено.

Погледът му мина по лаптопа, който бе оставил в кухнята, и отново се обърна към него.

Беше оставил капака отворен — почти винаги го оставяше така. Сега обаче беше затворен.

Когато приближи и сложи ръка върху него, усети, че е леко затоплен.

Вдигна капака и започна да търси. Не беше специалист по компютрите, но знаеше достатъчно, за да се справи.

Не му отне много време да открие, че някой го е хакнал и е свалил файлове. Банка, сметки, имейли — всичко.

— Какво става, мама му стара?

През следващите двацет минути ругаеше, докато смени всички пароли, кодове и потребителски имена. Смени всичко, за което се сети.

Но не можа да си обясни защо му е на някого тази информация.

Отдели още време, за да прегледа имейлите — приятели, роднини, бизнес контакти, всички в списъка — и ги уведоми, че данните му са компрометирани, затова да не отговарят на нищо от стария имейл адрес.

След като провери всички врати и прозорци, той качи лаптопа на горния етаж.

По-добрата сигурност, за личните данни и къщата, току-що бе станала приоритет.

Час след като се бе събудил, той си легна отново, като се вслушваше във всяко пропукване и всеки порив на вятъра. Тъкмо се унасяше, когато кучето се събуди и заскимтя.

— Да, ясно. — Той се надигна и отново си обу панталона. — Хайде да си свършиш работата, Сникърс.

Докато бяха навън, светлината на фенерчето му попадна на ясните стъпки по меката почва край чакълената алея.

— Синината на окото ти започна да избледнява, а някой е нахлул в дома ти.

Мат довършваше боята, докато Гриф напасваше последните кантове в банята на Ейда Мей.

— По-скоро е влязъл безпроблемно. Голяма досада е да сменяш пароли, да пращаш предупреждения, а тази сутрин прекарах почти час в полицията с доклада. Нещо не се връзва и щях да си кажа, че съм чул пропукване из къщата, ако лаптопът ми не беше затворен.

— Сигурен ли си, че си го оставил отворен?

— Разбира се. Освен това беше топъл, а не го бях използвал от часове. И отпечатъкът. Не беше мой, Мат. Аз съм четирийсет и шести номер, а стъпката беше на човек с по-голям крак. И чух как потегли автомобил.

— Какво казаха ченгетата?

— Това е другата причина, поради която закъснях. Върнахме се с Форест и той огледа, снима отпечатъка — не че имаше смисъл. Не може и дума да става за вандализъм. Щях веднага да разбера, ако е това, и да се сетя, че е човек от семейството на Арло Катъри или негов приятел.

— Не че си потънал в пари, но положението ти е доста добро. Някой си е казал, че си купил хубава стара къща и караш нов джип.

— Защото онзи кретен потроши стария.

— Въпреки това... — Мат тръсна крак, за да откаже Сникърс да му дъвче връзките на обувките, и подритна топката за тенис, която

Гриф му беше дал, за да хукне кутрето след нея. — Струва ми се, че някой е решил да си дръпне нещичко от сметките ти, поне така мисля.

— Нямам късмет. Адски се вкисвам, че някой се е намъкнал по този начин в къщата ми. Май направих добре, че си взех куче. Върховно. Това е думата на деня.

— Върховно, друг път. — Мат се ухили и подритна отново топката. — Я ми кажи колко пъти си чистил след него досега.

— Два пъти. — Може би пет или шест. — Само че той свиква. Ще бъде страхотно куче пазач. Не се стряска, когато използвам пистолета за пирони. И ще стане голям. Големите кучета стряскат хората, които влизат в къщата ти в два сутринта, мама им стара. Трябва и ти да си вземеш, така моят ще си има другарче.

— Нали не си забравил, че живея в апартамент? — Мат се качи на стълбата с четка и кофа. — Мисля обаче да започна къща.

— Мислиш по този въпрос, откакто дойдохме тук.

— Сега мисля все по-усилено, защото смятам да предложа брак на Ема Кейт.

— Щом ще го правиш, защо... Какво? — Гриф едва не заби пилона в коляното си. — Кога? Леле!

— И аз казвам „леле“. — Малко зашеметен, Мат се ухили. — Тази сутрин, докато си се разправял в полицията, наблюдавах как Ема Кейт се приготвя за работа. Правеше зелени шейкове и...

— Хич не споменавай прословутите си зелени шейкове.

— Ако пиеш по един всяка сутрин, ще усетиш ползата.

— Не разбирам хората, които ядат кейл^[1], още по-малко онези, които го пият. Значи си решил да се ожениш за нея заради зелените шейкове, така ли?

Мат побутна козирката на бейзболната си шапка и по лицето му се изписа замечтано изражение.

— Погледнах я. Боса, малко нацупена, още не се беше гримирала. Беше с панталони в цвят каки и син потник, а слънцето нахлуваше през прозореца. Казах си, че искам това всяка сутрин.

— Нацупена Ема Кейт и зелени шейкове ли?

— Всяка сутрин. Не мога да си представя време, когато няма да го искам. Затова си помислих, че може да дойдеш с мен след работа, за да купим пръстен. Довечера ще ѝ предложа.

— Довечера ли? — Това бе достатъчно, за да стресне Гриф. — Ти сериозно ли говориш? Искаш ли първо да подготвиш нещата?

— Ще купя цветя. Пръстенът е достатъчен. Не й знам размера, но...

— Трябва ти друг пръстен. Върни се у вас, вземи един от нейните за мярка и тогава върви в бижутерията.

— Трябваше да се сетя.

— Какво ще кажеш?

— Не знам. — Мат се намести на стълбата. — Обичам те. Ще се омъжиш ли за мен?

— Трябва ти нещо по-добро, мой човек.

— Нервен съм.

— Ще помисля. Върви да вземеш пръстен за мярка.

— Сега ли?

— Да, сега. И без това трябва да изведе кучето, преди да опикае новите плочки. Трябва ни малко почивка. — Гриф побутна партньора си по рамото. — Господи, Мат, ти ще се жениш!

— Ако тя каже „да“.

— Че защо да не каже?

— Може пък да не иска мен и зелените шейкове всеки ден. — Мат слезе от стълбата. — Взе да ми прилошава.

— Стегни се. Върви да вземеш пръстен за мярка. — Гриф грабна кучето, което бе започнало да души, и това предупреди Гриф, че всеки момент ще се изпусне. — Трябва да го изведе. Ти действай. Това е единственият начин да получиш онова, което искаш.

— Отивам.

Шелби успя да вмъкне една репетиция. Музикалният микс й харесваше — от „Бийтълс“ през Джони Кеш до „Мотаун“. Ако имаше истински акомпанимент, щеше да изпълни бавен вариант на песента „Огнен кръг“ и да я представи като сексапилна балада.

Може би по-нататък, помисли си тя, докато довършваше утринните задължения в салона. Взе поръчките за обяд от някои клиентки, след това попита и хората от персонала.

Тя прибра списъка и си взе чантата. В този момент Джолийн влезе плахо вътре.

— Много се извинявам. Госпожице Вай? Госпожице Вай, може ли да вляза за малко? Не е за услуга. Разговарях с преподобния Биърдсли и той каза, че трябва да дойда да поговоря с вас, ако се съгласите.

— Добре, Джолийн. — Вайола кимна на Джолийн и извади последното фолио от косата на клиентката си. — Доти, би ли измила Шерилин с шампоан?

— Разбира се, госпожице Вай. — Доти и Шерилин се спогледаха ококорени. Нито една от тях не искаше да изпусне шоуто.

— Искаш ли да отидем в кабинета ми, Джолийн?

— Не, госпожице Вай. Искам да кажа онова, заради което съм дошла — веднага, пред всички. — Лицето ѝ поруменя, докато говореше, очите ѝ се навлажниха, но за облекчение на някои от присъстващите и за разочарование на други, тя не започна да заеква.

— Искам да кажа и на вас, госпожице Вай, и на теб, Шелби... искам първо да кажа, че много се извинявам. Искам да се извиня, да кажа, че съжалявам за начина, по който се държах тук последния път. И...

Гласът ѝ затрепери, сълзите бликнаха, но тя вдигна ръка и си пое дъх няколко пъти.

— Много се извинявам за другите пъти, когато съм била груба с теб, или съм злословила зад гърба ти. Извинявам се за всички случаи, Шелби, чак до пети клас. Искам да кажа, че се срамувам. Сега, като се връщам назад, виждам всичко ясно. Толкова много ми се искаше Мелъди да ми е приятелка, че правих неща, за които няма извинение.

Две сълзи се стекоха по бузите ѝ, но Джолийн стисна пръсти и продължи:

— Знам какво направи с колата ти, Шелби, когато бяхме още в гимназията. Преди не знаех, че го е направила, и не съм участвала. Кълна се, че щях да ти кажа, ако знаех.

— Вярвам ти.

— Разбрах по-късно и не казах нищо. Знаех и се преструвах, че е забавно, че го заслужаваш. Просто исках тя да ми бъде приятелка, макар да знаех, че никога не е била, не и истинска. Сега вече ми е ясно, и това прави нещата още по-лоши. Онова, което тя ти каза онзи ден, докато бяхме тук, Шелби — за теб и за момиченцето ти. Още тогава трябваше да ѝ се опълча. Заболя ме, когато го изрече, но не посмях да

гъкна, и това не беше редно. Надявам се, като го казвам сега, да положи началото на онова, което преподобният Биърдсли нарича „да оправя нещата“. Мислех единствено за себе си, и много се извинявам.

Тя подсмъркна и избърса сълзите от бузите си.

— Не знаех, че е ходила при Арло. Трябваше да се сетя, а не съм сигурна, че дълбоко в себе си не съм знаела. Не се задълбочих, защото не исках. Освен това не знам дали и тогава щях да намеря сили да ѝ се опълча. Срамота е, че не знам дали съм щяла да ѝ се опълча.

— Напротив — напомни ѝ Шелби. — Когато разбра какво се е случило с Гриф, се изправи срещу нея.

— Бях шокирана и разстроена. Когато видях лицето на Гриф, покрито със синини, когато научих какво се е случило, не можех... не можех повече да мълча.

— Джолийн, искам да те попитам нещо, затова те моля да ме погледнеш в очите. — Вайола изчака момичето да си избърше очите. — Знаеш ли дали някой е влизал снощи в къщата на Грифин, посред нощ?

— О, боже! О, не, госпожице Вай.

— Какво се е случило? — попита Шелби. — Какво... — Млъкна, когато Вайола вдигна пръст.

— Честна дума, госпожице Вай. Кълна се. — Джолийн кръстоса ръце над сърцето си. — Не е възможно да е била Мелъди. Тя вече е на онова място в Мемфис. Днес сутринта ходих да видя госпожица Флорънс, да се извиня и на нея, и тя ми каза. Да не би някой отново да го е наранил? Ограбен ли е?

— Не. — Вайола погледна Шелби. — Не. Не е станало нищо особено и всички тук знаем, че не е човек от семейство Катъри, защото те щяха да изпотрошат всичко.

Вайола сви юмрук и го подпря на кръста си.

— Имаш ли друго за казване, Джолийн?

— Не. Исках само да се извиня. Ще се постарая да стана по-добра.

— Ти никога не си имала кой знае колко кураж — отбеляза Вайола. — Днес за пръв път го показваш, и се справи чудесно. Вдигам забраната и можеш да идваш тук, когато пожелаеш.

— О, госпожице Вай! Благодаря, госпожице Вай... Няма да идвам, ако не ти е приятно, Шелби.

— Надявам се и аз като баба да мога да приемам извинения.

— Искам да се извиня и на майка ти. Тя не беше тук, но...

Въпреки това искам.

— В момента е заета, но по-късно ще ѝ предам.

— Добре.

— От Кристъл зависи дали иска да ти направи прическа за сватбата.

— О, госпожице Вай! О, Кристъл, ще я направиш ли? Да изгубя теб е все едно да изгубя годеника си. А аз много го обичам.

— Разбира се, че ще я направя. Днес се гордея с теб, Джолийн.

Младата жена изхлипа и се хвърли към Кристъл.

— Стига вече. Ще ти донеса нещо студено за пиене.

— Много се страхувах да дойда. Много.

— Затова съм още по-горда с теб. — Кристъл отправи сияйна усмивка към Вайола и заведе Джолийн отзад.

— Доти, хайде, заеми се с шампоана. Шоуто приключи.

Шелби се обърна към баба си.

— Бабче, какво е станало с Гриф?

— Това, което казах. Някой е влизал у тях. Той каза онова, което предадох — уточни тя. — Всъщност, пипали са лаптопа му. Повече не знам. Трябва сама да го попиташ.

— Ще го попитам. Трябва да поръчам храната. — Тя погледна към задната част на салона. — На някои от нас им трябва тежък удар, за да се усетят. Знам как е. Това може да я вразуми.

— Тя е с пилешки мозък и винаги ще си остане такава. Но пък аз уважавам сериозните извинения. Сега върви, или клиентите ще се разпискат, че са гладни. Трябва да помисля да прибавим едно малко кафене.

Това нямаше да изненада Шелби ни най-малко. С тази мисъл изскочи навън.

Прииска ѝ се да звънне на Гриф, но не можеше да отдели време, затова се втурна към Сид и Сейди, взе поръчката и хукна към пицарията за другите. Натоварена, забърза към салона.

Едва не се блъсна в един човек, който разглеждаше карта на района.

— Много се извинявам. Не гледах къде вървя.

Той ѝ се усмихна.

— Аз също. Радвате се на добър апетит.

В първия момент тя се учуди, след това се разсмя.

— Доставки.

— Сигурно познавате района.

— Родена съм и съм израснала тук, така че да, познавам го.

Объркахте ли се?

— Не точно. За няколко дни съм в района. Искях да повървя по пътеката Рандеву, да отскоча до водопада на Милър, наблюдателницата Бони Джийн, потока на Доб. Дойдох в града, за да си взема нещо за обяд, и май наистина се обърках.

— Ще ви помогна.

Тя се обърна, за да погледне картата.

— Ако тръгнете по този път, на който сте в момента, ще излезете от града, ще минете покрай един голям хотел и ще завиете наляво. Разбирате ли?

— Да. — Той се наведе и кимна. — Ясно.

Тя продължи да обяснява и му предложи да се отбие при Сид и Сейди за обяд преди тръгване.

— С удоволствие.

— Довиждане, и приятно прекарване в Ридж.

— Благодаря.

Когато тя забърза отново, той сгъна картата и я пхна в джоба си заедно с ключовете, които умело бе измъкнал от чантата ѝ.

---

[1] Зимен зеленчук от семейството на зелето. — Б.ред. ↑

ТРЕТА ЧАСТ ИСТИНАТА

Който люби, винаги говори.

Уилям Шекспир

21.

Шелби изсипа всичко от чантата за втори път.

— Кълна се, че бяха тук. Винаги ги слагам в страничния джоб, за да не ги търся.

— Кристъл отново проверява отзад — каза Вайола, докато се навеждаше под масите за маникюр и педикюр. — Потърси отново във вана. Може да си ги изпуснала сутринта.

— Добре, ще погледна. Но съвсем ясно си спомням как ги сложих в джоба. Както винаги.

— Ще звънна отново на Сид и в пицарията. Миличка, ти носеше толкова много торби, че може да си ги изпуснала, докато си ги намествала в ръката си.

— Благодаря, бабче. Имам резервен ключ от вана у нас, но се притеснявам, че съм изгубила другите. Имаше ключове не само от вана, но от къщата на мама, от бара, от салона. Ако не ги намеря, всички трябва да си сменят ключалките. Просто не мога да си обясня как може да съм била толкова небрежна.

Тя отметна коса назад. Внезапно телефонът на бюрото, където бе изсипала чантата, звънна.

— От пицарията. Здравейте, обажда се Шелби. Случайно да сте... О, благодаря! Да, идвам веднага, за да ги взема. Много ви благодаря.

— Сега вече няма да се притесняваш, че хората трябва да си сменят ключалките — каза Вай.

— Какво облекчение. — Тя усети как възелът в гърдите ѝ се отпуска. — Явно съм ги изпуснала, докато вземах обяда, както каза ти. Джони каза, че една от сервитьорките ги е намерила под барплота. Сигурно съм ги изпуснала, някой ги е ритнал и не са ги забелязали. Много се извинявам за суматохата.

— Не се притеснявай. Ще кажа на момичетата.

— Ще закъснея за Кали. — Шелби събра всичко в чантата. Щеше да подрежда по-късно. — Казах ли ти, че утре ще взема Джаксън? Така Клей ще има цял ден, за да отиде при Джили и бебето,

да оправи къщата и да ги доведе. Спомена, че Джаксън имал нужда от подстригване, затова ще ги доведе и двамата с Кали, стига да нямаш нищо против.

— Много ги обичам и двамата. Елате, когато искате. Ще ги наглася... и може да направя на Кали маникюр на принцеса, стига да остане време.

— Ще се видим тогава. — Тя целуна Вайола по бузата и отново хукна навън.

Взе Кали. Знаеше, че родителите ѝ ще излизат на среща — това беше прекрасно — и импулсивно реши да отскочи до Гриф. Кали щеше да си поиграе с кученцето, а Гриф да ѝ разкаже подробности за случилото се.

Едва когато зави по алеята, си каза, че е трябвало да се обади предварително. Случайните посещения бяха опасна работа, а и намекваха за липса на възпитание.

Вече беше късно да се откаже — още повече, че Кали бе много развълнувана, но бе готова да се извини, когато спря зад джипа на Гриф.

Той беше навън заедно с кучето. Ухили се, а Сникърс хукна към вана.

— Уцелихте момента. Току-що се прибрах.

Тя извади Кали от колата и едва я бе оставила на земята, когато тя се втурна към кученцето и го прегърна с всички сили.

— Я, прекалено бързо отпаднах на второ място. — Гриф коленичи. — За мен няма ли?

— Гриф! — С усмивка на опитна флиртаджийка, Кали го целуна по бузата, изкиска се и потри с ръце наболата му брада. — Гъделичка.

— Нямах представа, че ще ме посетят две красиви дами.

— Трябваше първо да се обадя. Малко нахално е да дойдем така.

— Нищо подобно. — С Кали в скута, той се наведе и преди тя да успее да се отдръпне, я целуна. — Идвайте, когато искате.

— Шрек целуна Фиона и тя придоби истинския си облик.

— Точно така. Това истинският ти облик ли е, червенокоске?

— Поне така си мисля. Как върви? — Малко притеснена, тя се наведе и насочи вниманието си към Сникърс.

— Не беше зле днес. Той понесе работата. А ние приключихме.

— Приключихте ли? — Тя вдигна поглед, докато кученцето ближеше всичко, до което успееше да достигне. — У мама ли? Господи, тя направо ще полудее! Татко ще я вземе от салона и ще я заведе в Гатлинбърг, за да видят Джили и бебето, а след това ще ходят на вечеря и на кино. Тя не знае, че сте свършили.

— Ще разбере, когато се прибере. — Той остави Кали. — Направи ми услуга, малка червенокоске. Потичай малко със Сникърс. Той има нужда да се пораздвижи.

— Хайде, Сникърс!

— Пие ми се студена бира. Ти искаш ли?

— Не, но ти си пийни. Заслужил си я, след като си работил толкова много.

Той се замисли за пътуването до Гатлинбърг и пръстена. Беше се закълел да не споменава нищо, докато приятелят му не извърши деянието.

— Ами...

— Дойдох съвсем за малко, за да зарадвам Кали и да те попитам какво е станало снощи. Чух нещо в салона.

— Тук клюките се разнасят бързо, няма начин да скриеш нищо. Не знам точно. — Погледна към къщата и усети как гневът му напират. — Снощи имаше някой в къщата, свалил е файловете от лаптопа ми.

— Как така, за бога... О, сигурно вършиш цялата си работа с банката онлайн.

— Позна. Удобно е. Всичко вече е променено и подсигурено. Но цялата тази работа е напълно откачена. По-лесно е да влезе през деня и да опразни къщата. А да се промъква нощем с флашка... Това е откачено. Казах си, че ми трябва истинска система за сигурност, освен злото куче пазач.

Шелби погледна Сникърс, който се препъваше и търкаляше в тревата.

— Той е точно такъв. По-разумно е да си имаш истинско куче, въпреки че тук обикновено няма такива неприятности. Освен напоследък, нали? Понякога ми се струва, че съм донесла какви ли не проблеми със себе си.

— Не мисли такива неща.

Тя се опита да се отърси от тежките мисли.

— Върви да си донесеш бирата. Ще я оставя да изразходва малко енергия със Сникърс, стига да нямаш нищо против, а след това ще я прибера и ще я нахраня.

— Може да си приготвим нещо заедно.

— С удоволствие, а и на Кали ще ѝ бъде приятно, но имам много неща за вършене. Освен това закъснях, защото си изгубих ключовете и почти цял час ги търсих.

— Нали ги слагаш в страничния джоб на чантата?

Тя вдигна вежди.

— Много си наблюдателен.

— Всеки път го правиш.

— Изглежда, този път съм пропуснала, защото са ги намерили под барплота в пицарията. Не знам как са се озовали там. Знам, че не съм ги вадила, докато бях там, но са ги намерили.

— Цял ден ли си била с чантата си?

— Разбира се. Е, не съм я носила със себе си — поправи се тя. — Не мога да я нося, докато съм на работа.

— Хайде да проверим лаптопа ти.

— Какво? Защо? — Тя едва не се разсмя, но неочаквано я обзе нервност. — Да не би да мислиш, че някой е откраднал ключовете от чантата ми, а след това ги е подхвърлил под барплота в пицарията?

— Нека да проверим компютъра ти. Сигурно си въобразявам. Кали ще потича заедно със Сникърс в задния двор. Аз ще спра и ще купя нещо за вечеря.

— Смятах да направя нещо с шунката, която остана от неделя вечер, и пюре от картофи и боб.

— Съгласен съм, стига да има достатъчно.

— Винаги има достатъчно. — Изобретателната готвачка знаеше как да приготви обилна вечеря, а и щеше да ѝ бъде приятно с него. Само че... — Нали не мислиш, че някой нарочно ми е откраднал ключовете? Това е лудост.

— Ще проверим.

Лудост или не, той мислеше, че е станало точно така.

Заклучи — не че имаше кой знае какъв смисъл — тръгна след тях по виещите се задни пътища и присви очи към стария дъб на завоя.

Замисли се за Мат, любопитен дали приятелят му вече е свършил намисленото. Едва ли, защото щом го направи, Ема Кейт щеше да

звънне на Шелби или да ѝ прати есемес.

Надяваше се да стане скоро. Умееше да пази тайни, но от тях го засърбяваше езикът.

Погледна към Сникърс, който се взеше като всяко самоуважаващо се куче, подал глава през прозореца, с провиснал език. Покупката на кучето бе добър импулс.

Оставиха Кали в задния двор. Детето ѝ беше в рая при уреда за балончета, кутрето и старото семейно куче.

— Само погледни Кланси, тича като младо животно. Сникърс свали поне пет години от гърба му.

— На жената ѝ останаха още две кученца.

— Засега едно е достатъчно. Ще донеса лаптопа, за да се успокоиш. Да ти донеса ли преди това бирата?

— Аз ще си взема.

Докато чакаше, Гриф се замисли. Ако и нейният компютър бе пипан, както и неговият, това означаваше, че в Ридж се подвизава киберкрадец. Беше логично.

Странното щеше да бъде, ако компютрите и на двамата са обект на интерес, и то почти веднага един след друг. Това вече беше лично и директно, поне така му се струваше.

Той прехвърли възможностите, докато стоеше на вратата в кухнята и наблюдаваше как двете кучета теглят в различни посоки играчката, която бе направил сам, докато Кали подтичваше около тях сред водопад от балончета.

Преместването в Ридж не беше импулс като кученцето. Беше мислил дълго, внимателно, огледа възможностите от всички страни, прецени „за“ и „против“. И решението, както и за кучето, се оказа добро.

Животът тук беше хубав. По-тих и спокоен, отколкото в Балтимор, но той обичаше тишината и спокойствието. От време на време преживяваше културен шок, но пък умееше да се приспособява.

Беше колкото интересно, толкова и щастлива случайност, че няколко месеца след като се установи тук, Шелби се прибра у дома. Дали не трябваше утрешната дума на деня да бъде „късмет“?

— О, Грифин!

— Какво? — Той се обърна към нея. — И твоят компютър ли е пипан?

— Не знам. Не съм го погледнала. Голямата спалня — каза тя и махна с ръка. — Прекрасна е, великолепна! Знаех си, че ще бъде върхът. Така ми се струваше, но сега, когато е завършена, тя е... Ще приготвя цяла кутия със салфетки, защото мама ще изплаче реки от сълзи на радост и удоволствие, когато я види. Съвършена е, точно каквато тя искаше. А и си я оставил безупречно чиста.

— Част от услугата.

— И цветя си сложил.

— И това е част от услугата за изключителни клиенти.

— Изключителните ти клиенти ще се разплачат и ще се накиснат в голямата вана в мига, в който се приберат. Когато успее да си позволя къща, да знаеш, че си нает.

— Ще те включа в списъка. Дай да видя.

— Добре.

Тя постави лаптопа на плота и го включи.

— Да си качвала или сваляла нещо днес?

— Днес сутринта Клей изпрати още снимки на бебето, но това беше всичко.

— Дай да видя. — Той натисна няколко клавиша и първо извика историята. — Влизала ли си в тези документи, проверявала ли си това днес?

— Не. — Тя вдигна ръка и потри гърлото си. — Не съм го докосвала от сутринта, а тогава проверих единствено имейла си.

— Шелби, някой е проверявал тези файлове и е влизал в тези документи. Тук се вижда, че данните са свалени на друг диск. Копирани са на друг диск.

— Както и твоите.

— Както и моите. — Умните зелени очи пламнаха. — Трябва да повикаш брат си.

— Добре. Господи! Би ли му се обадил... Аз трябва... трябва да проверя в банката.

— Върви. Аз ще му звънна. — Той се обади на Форест.

— Всичко е тук. — Гласът ѝ трепереше от облекчение. — Всичко е още тук.

— Форест ще дойде. Трябва да си смениш паролите. Само че...

Тя вдигна поглед. Вече се беше заела с това.

— Какво?

— Струва ми се, че ако някой искаше да изтегли пари от сметката ти, щеше да го е направил досега. Аз си смених паролите минути след като разбрах, но той е имал часове, за да изпразни твоята сметка, ако това е искал.

— Каква друга причина може да има?

— Информация, може би. Имейли, сметки, сайтове, които посещаваш често, календар. По-голямата част от моя живот е на компютъра. Ние... двамата с теб имаме връзка, нали така?

— Ами... да.

Беше странно да го изрече на глас.

— Някой е хакнал и двата компютъра в рамките на дванайсет часа. Би ли огледала стаята си, може нещо да липсва. Аз ще наглеждам Кали.

Тя кимна и забърза към горния етаж.

Той погледна отново към задната врата. Всичко там беше наред. Красиво малко момиченце, балончета с цветовете на дъгата, две щастливи кучета си играеха сред зелените хълмове.

Извън тази картина обаче, нещо не беше наред.

Беше ѝ необходимо малко време, защото искаше да провери внимателно. Само че всичко се оказа на място.

— Нищо. — Тя слезе и изчака Гриф да се отдели от вратата. — Всичко е както го бях оставила. Проверих компютъра в кабинета на татко и ми се струва, че някой е пипал и него. Не че са взели нещо, но е пипан по време, когато вкъщи не е имало човек.

— Добре. Седни за малко.

— Трябва да приготвя вечеря. Кали трябва да яде.

— Какво ще кажеш за една бира?

Тя поклати глава и въздъхна.

— Но ще пия чаша вино. Нервите ми са опънати. Не мога да ти опиша колко ми писна от всичко това.

— Не ти личи. Това става ли? — Той посегна към бутилка червено със запушалка от синьо стъкло, оставена на плотта.

— Да.

— Ще ти наляя.

Взе чаша, докато тя вадеше картофи, за да ги обели.

— Нещо по-лично, каза ти. — Тя се остави познатата задача да я разсее, докато се опитваше да мисли обективно. — Първо помислих за Мелъди, но тя едва ли ще се сети за нещо подобно. Прекалено сложно е.

— Не е Мелъди. Тя е фен на насилието и вандализма.

Тя обели бързо един картоф.

— Мислиш за убийство, но това също е насилие. Истинско насилие.

— Опитвам се да намеря връзка между нещата.

— Ричард. — Ръцете ѝ застинаха и тя вдигна поглед. — Ричард беше коренът на всичките ми неприятности, а всичките беди ти се стовариха заради мен.

— Не е така, червенокоске.

— Заради мен — повтори тя. — Не говоря за вина. Прекалено дълго време изпитвах вина заради неща, които не съм направила, за неща, които не мога да предотвратя, но фактите са си факти. Връзки — повтори тя и се зае със следващия картоф.

— Добре. Ако разгледаме връзките... — Гриф замълча, когато чу, че входната врата се отваря. — Това сигурно е Форест. Да оставим въпроса на професионалиста.

— С удоволствие.

Форест влезе и взе бира от хладилника.

— Казвайте.

— Някой ми е откраднал ключовете и ги е използвал, за да влезе в къщата, а след това е пипал компютъра ми, както и този на Гриф. Не открих нещо да е взето, а имам пари в брой, съвсем малко, в най-горното чекмедже.

— Това е първото място, където ще бръкне крадецът. Премести ги. Кутия с тампони е сигурно място.

— Ще го имам предвид, но той очевидно не е търсил нито пари, нито ценности.

— Информацията е ценна. Къде ти бяха ключовете?

— В чантата.

— Стига глупости, Шелби.

— Добре де, добре. — Тя си пое дълбоко дъх и посегна към чашата вино. Поуспокои се, но продължи да бели картофите, докато разказваше за търсенето на ключовете. — Знам, че бяха у мен, когато

отидох да репетирам. Извадих ги от стартера. Отворих с ключа, който Дерик ми даде, за да мога понякога да репетирам рано сутрин, преди останалите да дойдат. Така направих и днес. Влязох преди останалите, после ги извадих, за да заключа вратата, когато си тръгнах. Пъхнах ги в страничния джоб на чантата, както винаги. Винаги ги слагам там. Не съм невнимателна.

— Никога не си била. Открай време си много организирана. — Форест се обърна към Гриф: — Може и да не разбереш защо слага нещо на определено място, но тя си знае.

— Така се пести време. Отидох в салона и сложих чантата зад плота. Никой не би ми пипнал ключовете — не и хората, които работят там, Форест. Познавам момичетата, вече и повечето клиентки. Говоря за редовните клиенти. Идват и туристи, но е невъзможно някой от тях да се пъхне зад плота, да ми бръкне в чантата, без никой да забележи. Днес нямахме кой знае колко работа.

— Значи чантата ти е била зад плота, докато се прибра у дома и не можа да ги намериш.

— Да. Не. Взех я, когато отидох да купя обяда. Беше с мен при Сид и Сейди, после в пицарията, където незнайно как са се озовали под плота им. Реших, че съм ги изпуснала.

— Така е трябвало да си помислиш, и щеше да се питаш дали така нареченият заместник-шериф е нащрек.

— Не е трудно да се сетиш — обади се Гриф.

— Аз нямаше да се досетя — поправи го Шелби. — Нямаше да се замисля повече.

— Да си се блъскала в някого, докато си била за поръчките за обяд? — попита Форест.

— Не. — Смръщи чело и се опита да си припомни както няколко пъти досега, докато търсеше ключовете. — Ходих и на двете места след натоварения обеден час, защото Джолийн дойде да се извини, и това отне известно време. Някой може да ми е бръкнал в чантата, но щях да усетя. Едва не се сблъсках с един човек — спомни си тя. — Бързах да се върна, защото закъснявах, и едва не се сблъсках с един човек, който ме попита за най-хубавия път по пътеката Рандеву.

— Аха. Той те помоли да го упътиш, нали?

— Да, бил в района и искал... — Тя затвори очи. — Господи, каква глупачка съм. Да, помоли ме да го упътя и аз му показах на

картата, а ръцете ми бяха пълни с пликове. След това се върнах с поръчките и си прибрах чантата, раздадох ги. Тогава трябва да е станало. Чантата ми висеше на рамото.

— Той как изглеждаше? — попита Гриф и погледна Форест. — Извинявай.

— Не се извинявай. Това беше следващият въпрос.

— Висок. Трябваше да вдигна глава. Ами... дай ми секунда. — Тя отнесе картофите до мивката, изми ги и ги постави на дъската за рязане. — Около четирийсетте. Беше с тъмни очила. Аз също... беше слънчево. Имаше и бейзболна шапка.

— Цвят? Лого?

— Май беше бежова. Не помня лого. Косата му беше тъмна — не черна, тъмнокастениява, сравнително дълга. Къдреше се около ушите. Мустаците му бяха посивели, имаше брада. Много спретната, къса. Приличаше на... на преподавател в колеж, който играе футбол.

— Едър мъж, казваш?

— Да. Висок, едър. Но не дебел и отпуснат. — Тя сложи картофите да врят.

Форест кимна, извади телефона и потърси нещо в него.

— Какво ще кажеш за този?

Тя погледна снимката на Джеймс Харлоу.

— Не, беше малко по-стар.

— Посивяла брада.

— Да, и... Приличаше на преподавател.

— Погледни внимателно, опитай се да си го представиш с брада и по-дълга коса. Просто си представи как би изглеждал, ако го маскираш със специален комплект.

— Навремето имах такъв — отбеляза Гриф и погледна образа над рамото на Шелби.

— Просто не... Веждите му бяха по-гъсти, тъмни като косата и... Господи, аз съм кръгла глупачка.

— С удоволствие ще нарека сестра си глупачка. Това е част от работата ми, но в случая не е така.

— Стояла съм на тротоара и съм разговаряла с Джими Харлоу, била съм близо до него, както до вас сега, и дори не ми е минало през ума да заподозра нещо. А той е откраднал ключовете от чантата ми.

— Това му е специалността — напомни ѝ Форест. — Той си променя външността; хванал те е в момент, когато си била разсеяна, задал ти е съвсем обикновен въпрос. Накарал те е да се наведеш над картата, за да те пребърка, а когато е взел ключовете, е направил така, че да ги откриеш на логично място. Щеше да решиш, че си бързала, че си ги открила случайно, и нямаше да си провериш лаптопа.

— Какво е търсел? Какво е искал?

Форест изви вежди към Гриф.

— Ти какво мислиш, малкият?

— Искал е да разбере дали не сме скътали няколко милиона, или пък знаем къде да ги открием.

— Но защо ти? — попита Шелби. — Разбираемо е, че може аз да знам. Дори е решил, че трябва да знам.

— С теб прекарваме доста време заедно, откакто се върнахме.

— Знам, че спиш със сестра ми — отбеляза Форест. — Не ми пробутвай разни евфемизми. Местиш се в Ридж и за нула време се сближаваш с този — обърна се той към Шелби, — който е дошъл преди няколко месеца. Човек, който живее от измами, със сигурност би се запитал дали вие двамата не се познавате от едно време.

— Той е убил Мелинда Уорън, така че сега е сам — заяви Гриф. — Всичко е за него, но преди това трябва да намери и бижутата, и марките. Ти си единствената връзка, червенокоске.

— Не знам къде са. Може Ричард да ги е продал и да е профукал парите, да ги е закопал или да ги е вложил в сметка в Швейцария. Въпросният Джими Харлоу няма да намери нищо в компютъра ми. Нито в твоя, Грифин.

— Да се надяваме, че това ще му се стори достатъчно — каза Форест, — но няма да разчитаме на това. Ще докладвам на шерифа, ще му разкажа всичко. Какво има за вечеря?

— Шунка, картофено пюре и боб.

— Става. Кучето ти е тук, Гриф. Нали го купи от Рейчъл Бел?

— Да. Казва се Сникърс.

— В момента изравя делфиниума на мама. Живи ще ви одере и двамата.

— Мама му стара! — Гриф изскочи навън и повика кучето.

Форест се ухили и се облегна на плота.

— Никак не ми е приятно да си мисля, че сестра ми прави секс.

— Тогава не мисли по този въпрос.

— Старая се. За да приемеш някои хора, ти трябва време — продължи той, — след това минаваш към приятелството, или пък не. С други обаче нещо ти прищраква и имаш чувството, че ги познаваш отнякъде. Един господ знае как, но между вас се получава. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Май да.

— С Гриф просто се получи. С Мат ми беше необходимо време, но се разбираме. Гриф помогна да скъсим и времето, и разстоянието.

Форест взе телефона от колана си и набра един номер.

— Опитвам се да ти кажа, че той ми е приятел, при това добър — а като знам що за човек е, държа да подчертая, че е много повече от предишния...

— Шерифе, надявам се не прекъсвам вечерята ви — каза Форест в слушалката и zakрачи насам-натам, докато докладваше.

След вечерята, която се оказа чудесна, въпреки че не внимаваше, докато готвеше, тя изпрати Гриф и Кали да ловят светулки. Ранните вече присветваха в жълто в мрака; проправяха пътечка за множеството, което озаряваше хълмовете и гората през юни.

Лятото идваше и снежната северна зима се бе превърнала в далечен спомен, сякаш от друг свят. Нещо, което приключи скоро след като започна.

Тя се замисли колко много ѝ се искаше да приключи. Въпреки светулките, симпатичната градина за феи и зелените хълмове, нещо студено я беше последвало вкъщи. Малкото момиченце може би танцуваше сред светлините в двора, наглеждано от мъжа, в който... с когото имаше връзка. Брат ѝ щеше да си тръгне след малко, за да провери онова студено нещо, което я преследваше. Сянката я преследваше и тя не можеше да се преструва, че не е така.

Беше избягала в търсене на приключения, любов, вълнуващо бъдеще, и се беше върнала разочарована, потънала в дългове. Но имаше и нещо повече, още по-лошо, и тя трябваше да се изправи срещу него.

Прииска ѝ се да имаше проклетите милиони. Щеше да ги опакова в лъскава хартия, да ги завърже с панделка и да ги хвърли на

Джими Харлоу, без да съжалява дори за миг.

Просто се махни, помисли си тя. Остави ме да опазя живота, който виждам, че мога да водя.

Не можеше дори да си представи какво е направил Ричард с бижутата и марките, нито с парите, които бе взел, ако се беше отървал от тях. Откъде да знае, след като дори не го познаваше? По време на целия им брак той се беше преструвал и крил, също като Джими Харлоу днес следобед.

Така и не бе разбрала нищо. Може би от време на време бе забелязвала сянка, но така и не бе успяла да разбере що за човек има до себе си.

Сега вече знаеше какво е виждал Ричард, когато я е поглеждал. Една глупачка — мишена, както наричаха такива като нея. Полезен обект, може би ценен за известно време — а след като бе използвал онова, което му беше необходимо, той я бе захвърлил като ненужна вещ.

Сега се опитваше да се освободи от дълговете. Вече беше направила нещо. Щеше да намери начин да поеме пълен контрол и да овладее сегашното положение.

Нямаше намерение да живее, преследвана от действията на човек, който я беше използвал и лъгал, който бе напълно непознат.

Прибра и последните чинии и реши да изпие още една чаша вино. Щеше да остави Кали да си поиграе със светулките още малко, преди да я изкъпе и да я сложи да си легне. Утре щеше да обмисли как да разчисти миналото, да се отърве от него веднъж завинаги. Наля си вино и тръгна към вратата, когато телефонът ѝ изпиука.

Извади го и зачете есемеса от Ема Кейт.

Ще се омъжвам! О, боже! Не съм и предполагала, че искам, преди да ми предложи. На пръста си имам пръстен и съм полудяла от щастие. Утре трябва да говоря с теб, но сега съм прекалено заета. Изпращам есемеса от банята, преди да се върна в леглото при него. Боже господи! Ще се омъжвам! Чао засега.

Шелби прочете есемеса за втори път. Усмивката ѝ стана още по-широка и по-щастлива. Най-добрата ѝ приятелка танцуваше в светлината. Написа отговор:

Безкрайно се радвам за теб! На седмото небе съм. Върни се към приятните си занимания, а аз ще ти завиждам, защото не знам кога пак ще мога да правя същото. Ще говорим утре. Искам всички подробности. Обичам те! Кажи на Мат, че е най-големият късметлия на света.

Изпрати есемеса, а после излезе навън, за да потанцува.

22.

Двете с Ема Кейт се срещнаха в парка, за да могат Кали и Джаксън да си поиграят.

— Докторът ми даде един час, да е жив и здрав. Знаеше колко много искам да говоря с теб. Погледни!

Ема Кейт протегна ръка и диамантът заблестя на слънцето.

— Много е красив. Съвършен!

— Избрал е вграден — виждаш ли, не стърчи като някои.

— Да, много ми харесва, Ема Кейт.

— Каза, че не искал да закача нищо, да ми е спокойно, докато работя с пациенти. Много ми е приятно, че е помислил за това. Освен това ми е улучил размера. Взел мярка от друг пръстен — идеята била на Гриф.

— Разбрах, след като казах на Гриф за есемеса ти. Той дори не ми беше намекнал, че е ходил с Мат да купуват пръстен.

— Мат каза, че Гриф бил като гроб, когато го помолиш.

— Разказвай всичко! О, чакай. — Тя забърза към Джаксън, който бе повърнал малко. След като го почисти, тя го целуна по коляното и извади едно от камиончетата от чантата си, за да може да си играе с него в пясъчника.

— Известно време ще имаме спокойствие. Кали обича да го командва, но винаги става така, когато си най-голям.

— Говорихме, че искаме да си имаме деца. И двамата сме на мнение, че трябва да изчакаме малко, но след година-две... Господи! Омъжена, деца... — Тя се разсмя, притисна ръце към сърцето си и вдигна рамене. — Не мога да повярвам.

— Ти го искаш.

— Да, с Мат. Вчера ми прати есемес, че ще работи до по-късно, но щял да спре, за да купи нещо за вечеря. Донесе и вино, и цветя. Трябваше да се сетя, че е замислил нещо, но ми беше приятно, че няма да готвим и ще изпием бутилка вино, а на масата имаше цветя. Непрекъснато разправям, че трябва да отскоча до салона и да направя

нещо с косата си, а той все ми повтаря, че била чудесна. Всичко в мен било красиво. Реших, че просто иска да му излезе късметът.

— Ема Кейт!

— Не че никога не ми казва, но той си е такъв. Мислех си, че денят ми е бил безкраен, но беше приятно, че не се налага да мисля, нито пък да приготвям нещо. Чувствах се чудесно, особено след две чаши вино. Така че май и двамата извадихме късмет.

Тя притисна отново ръце към гърдите си и въздъхна.

— Така и стана, но преди... Преди да ме хване за ръката, ме погледна. Кълна ти се, Шелби, заедно сме почти три години, но сърцето ми заблъска. Честна дума. А когато ми каза, че ме обича, положението стана направо неудържимо. Била съм придала смисъл на живота му, искал да бъде винаги с мен, да живее с мен, нищо друго нямало значение. Дори коленичи.

— Това е прекрасно, Ема Кейт! Вече има какво да разказваш на децата.

— В момента ми се струва точно така, а изобщо не очаквах. Не съм и помисляла, че ще изпитам нещо подобно, когато извади пръстена.

— Кажи ми какво каза той. Как ти предложи?

— Каза... „Омъжи се за мен, Ема Кейт. Прекарай живота си с мен.“ — Очите на Ема Кейт се напълниха със сълзи, гласът ѝ затрепери. — „Да създадем живота си заедно.“

— О! — Шелби извади кърпички и за двете. — Колко красиво!

— Знам. Наистина. Затова казах — да. Да. Ще се омъжа за теб. Да, ще прекарам живота си с теб. Да, ще създадем живота си заедно. А той ми сложи пръстена и той ми стана. Разплаках се, защото бях толкова щастлива, точно както сега.

Воздъхна и отпусна глава на рамото на Шелби.

— Снощи исках да поговоря с теб, но...

— Беше заета.

— Бях ужасно заета.

Кали се приближи и погали мокрите бузи на Ема Кейт с две ръце.

— Щастливи сълзи.

— Да, миличка. Много щастливи. Ще се омъжа за Мат. Толкова се радвам!

— Аз ще се омъжа за Гриф.

— Наистина ли?

— Аха. Обичам го.

— Разбирам те. — Тя гушна Кали. — И то много добре. Слушай, Кали. Ти трябва да ми станеш шаферка.

Кали се ококори и прошепна, обзета от страхопочитание.

— Мамо!

От страх да не се разплаче пак, Шелби грабна Джаксън и го настани в скута си.

— Господи, Кали, това е невероятна чест. Никога досега не си била шаферка.

— И аз не съм била булка, така че всичко е наред — заяви Ема Кейт.

— Може ли да ми купиш нова рокля и лъскави обувки?

— И двете ще си купим нови рокли и лъскави обувки. Майка ти също. Ти ще ми бъдеш кума, нали, Шелби?

— Разбира се, че ще бъда. — Обзета от щастие, Шелби прегърна Ема Кейт и притисна децата между тях. — Разбира се. Ще ти организирам най-прекрасното моминско парти в целия щат Тенеси — точно както си го представяхме като малки. Определихте ли дата?

— Ако мама постигне своето, ще бъде утре, или след две години, за да може да ме докара до лудост, докато прави планове сватбата да бъде поне в къщата на губернатора.

— Ти си единственото ѝ момиченце. — Както и тя — за своята майка, помисли си Шелби и я бодна чувство за вина. — Майката има право да се вълнува за сватбата на единственото си момиче.

— Мама си е родена развълнувана. Вече обсъжда рокли, цветове, места за сватбата и списъци с гости. Двамата с Мат бяхме намислили да направим малка, скромна сватба през есента, но сега мама се развихри и се примирихме с голяма сватба през април. Значи ще бъда пролетна булка.

— Няма нищо по-красиво от това. Да направим годежно парти, Ема Кейт. Всички обичат партитата.

— Искам парти — обади се Кали.

— Разбира се. Ти искаш ли парти, Джаксън?

— Ще получа ли подаръци?

— Няма парти без подаръци.

— Мама е преди теб. Не можах да я спра, ще организира барбекю в задния двор. Тя иска официално парти, затова вече намира да сме в хотела. Оставих я да прави каквото пожелаете, защото всичко останало ще бъде по мой вкус. Няма да отстъпя. Освен това разчитам да ми помогнеш да я озаптявам.

— Дадено. Какво ще кажете да ви полюеем? — попита тя децата.

— Искам високо! — Кали се втурна право към люлките.

— Няма смисъл да се люеем, ако не е високо. — Шелби вдигна Джаксън на ръце. — Да отидем да ги полюеем, бъдеща булке, и да обсъдим роклята.

— Една от последните ми любими теми.

Шелби не разказа на Ема Кейт за ключовете и лаптопите. Не искаше да разваля приятния момент. Въпреки това проблемът не спираше да я тревожи.

След като нахрани децата и ги сложи да спят — с огромно удоволствие — тя седна пред лаптопа. Първо работата, каза си; плати сметките, попълни таблицата и пресметна кога най-скоро ще може да изплати следващата кредитна карта.

Имаше още доста за плащане.

Продажбите от магазина за дрехи втора употреба бяха в застой — тя очакваше това и си напомни, че те ѝ бяха помогнали да запълни огромна дупка.

Постара се да не мисли колко е отвратително, че някой е свалил цялата информация и е наясно с трудностите ѝ — имейлите, кореспонденцията с адвокатите и данъчните, таблицата, болезненото отделяне на пари за сметки.

Не можеше да се предаде, каза си тя. Щеше отново да помисли за неразборията. Докато разглеждаше трудностите, които бе срещнала, Джими Харлоу трябваше да се досети, че ако е имала достъп до милиони, едва ли щеше да събира дребни пари, за да плаща дългове.

Той щеше да се махне, нали? Със сигурност знаеше, че рискува да бъде заловен и хвърлен отново в затвора, ако се върти прекалено близо до нея.

Но пък от друга страна, милионите долари бяха доста примамливи.

Както и разплатата. Това ѝ беше ясно. Тя самата бе усетила тази тъмна страна през изминалите месеци.

Действай, помисли си тя и започна да прави списък.

Разгледа снимките, които държеше в отделен файл. Дали Харлоу е направил същото? Дали е проучил снимките от годините, които прекара с Ричард? Защо не ги беше изтрила — снимките на Ричард, на двамата, докато бяха в Париж, в Тринидад, в Ню Йорк и Мадрид? Всички онези места.

Всички онези места, помисли си тя.

Дали не е взел собствеността, която е откраднал, дали не я е скрил, докато са пътували? Някой друг сейф, шкафче на летище — дали не е пхнал краденото някъде, за да го продаде след време?

Снимките ѝ напомниха къде са ходили и кога.

След това бяха в Атланта, където се настаниха за постоянно. Поне тя се беше установила там, помисли си. Той непрекъснато пътуваше в „командировки“. Тя вземаше бебето и заминаваха, когато той настояваше да са заедно или на почивка.

— Къде е ходил, когато не бях с него? — питаше се тя. — Защо му е трябвало да взема съпругата си и бебето, към които не проявяваше интерес през останалото време?

Стана и отиде в кухнята, отвори вратата, за да влиза въздух, и отново я обиколи.

Трябвали сме му за прикритие, разбира се. За него са били само прикритие. Поредното прикритие. Колко ли е лъгал и мамил по време на тези пътувания с нея и Кали? Дори не желаше да мисли.

Налагаше се обаче да мисли внимателно.

Седна отново и с помощта на снимките добави информация към списъка си. Опита се да се върне назад във времето, на онези места. Господи, понякога беше толкова уморена. Опитваше се да се справи с бебе на чуждо място, където всичко ѝ бе непознато, дори езикът.

Замисли се за онова, с което разполагаше. Водеше си записки, опитваше се да си припомни хората, на които той я беше представял, и случаите, когато я караше да организира коктейли. Богати хора, каза си тя. Но тя и тогава знаеше, че са богати.

Дали не са били мишени? Може да са му били съучастници.

Най-вероятно и двете.

Скочи, когато чу стъпки, сърцето ѝ препусна лудо и тя се обърна, стиснала в ръка кухненски нож.

— Шелби? Шелби Ан?

— Мамо? — Тя въздъхна неуверено и върна ножа на място. Усмихна се, когато майка ѝ влезе.

— Ето те и теб. Къде са ми бебенцата?

— Спят след един безкраен ден в парка. Скоро обаче ще се събудят и ще искат закуска.

— Аз ще се погрижа. Виж, днес в болницата направих нови снимки. — Тя извади телефона си и се сгуши до Шелби, докато ги разглеждаха. — Красив е като принц. Има брадичката на баща си, виждаш ли? Отбих се у Клей, за да проверя дали всичко е наред, защото утре Джили ще доведе Бо.

— Браво. На нея ще ѝ бъде приятно да си е вкъщи с Джаксън и бебето.

— Ако ѝ разрешат, на мига ще излезе, но се примири за утре. Открих най-сладкото плюшено кученце и го сложих в люлката на Бо. Купих чудесни цветя за спалнята, за Джили. Детската стая е сладка като захарен памук. Имах два масажа в салона. По-късно ще направя спагети — Джили обича моите спагети — и ще ѝ занеса, така че утре никой да не мисли за вечеря.

— Ти си не само най-добрата майка, а и най-добрата свекърва.

— Джили е една от светлинките в живота ми. Сега обаче ще прекарам деня с внучетата си. А ти върви да се позабавляваш.

— Мамо, карала си до Гатлинбърг не знам колко пъти през последните два дни, оправяла си у Клей и планираш да им направиш вечеря, за да не се занимават те. Освен това си ходила на работа.

— Точно така. — Грейнала от радост, Ейда Мей посегна към каната с чай в хладилника. — Сега ще се насладя на остатъка от деня. Освен това ходих на пазар. Купих най-сладурските дрешки за малкото момченце. Купих играчка и за Джаксън и едно малко подаръче за Кали.

— И най-добрата баба. Мамо, много ги глезиш.

— И се справям чудесно с глезенето. — Тя наля две чаши чай с лед и добави листенца мента, които откъсна от саксията на прозореца. — Не помня някога да съм се чувствала по-добре. Няма нищо похубаво от новородено бебе. А пък спалнята ми е като в списание.

Кълна ти се, че снощи можех да остана да спя в новата вана. И момиченцето ми си е вкъщи с нейното момиченце. Пиленцата ми са вкъщи, съпругът ми продължава да ме води на срещи. Имам всичко, което мога да искам.

Тя подаде едната чаша на Шелби и я целуна по бузата.

— Ти върви.

— Къде?

— Където трябва. Аз бих поканила красивия ти умен приятел на среща. Върви да си купиш някоя хубава дрешка.

Шелби се замисли за таблицата.

— Имам достатъчно дрехи.

— Новата дрешка дава самочувствие на момичетата. Работиш много, Шелби. Знам, че имаш сметки за плащане; знам, че седиш пред компютъра и се тревожиш. Отгледала съм те да бъдеш умна и отговорна, но ти казвам... — Ейда Мей подпря свитите си в юмруци ръце на кръста, както правеше и майка ѝ понякога. — Майка ти казва да отидеш да си купиш нова рокля. Купи си нещо с парите, които сама си изкарала. Виж дали това няма да ти оправи настроението. А след това остави Гриф да ти го дооправи. По-късно ще кажа на Сузана да доведе Челси и момичетата ще си направят парти довечера. Ти заслужаваш същото.

— Вечерно парти ли?

Ейда Мей прихна и отпи глътка чай.

— Така му казват възпитаните хора. Върви да си купиш рокля, иди в салона да те разкрасят и вземат акъла на Грифин.

— Нали знаеш, че те обичам, мамо?

— Така и трябва.

— Но не ти казвам достатъчно често каква страхотна жена си. Не само като майка, а и като свекърва и баба.

— Това беше черешката на днешната ми торта.

Шелби продължи:

— Не просто плащах сметките — с тях се справям, не се тревожи. Опитвах се да помисля; разглеждах снимките от времето, когато бях с Ричард. Припомнях си местата, на които сме ходили, кога и защо.

— Доста пътувахте, а това никой не може да ти го отнеме. Много ми беше приятно да получавам картички, писма и имейли, когато беше

в чужбина.

— Сигурно не ги пазиш.

— За бога — разбира се, че ги пазя. В една кутия са.

— Мамо, ти си чудесна. Може ли да ми ги дадеш? Ще ти ги върна веднага след като ги прегледам.

— На скрина в хола са. Синя кутия с бели лалета на капака. Има и надпис.

— Благодаря, мамо. Много ти благодаря.

Тя си купи рокля — семпла, лятна, с цвета на ментовите листенца, които майка ѝ добавяше към чая. Ейда Мей се оказа права. Тя остана особено доволна, че си е купила рокля с пари, които сама е изкарала.

Бе достатъчно да зададе два въпроса, за да разбере къде работи Гриф. Откри ги двамата с Мат — потни, голи до кръста (о, боже!), да строят верандата на една къща в покрайнините на града.

— Здравсти. — Гриф избърса лицето си с потна кърпа. — Не ме докосвай, отвратителен съм. Всъщност, трябва да стоиш с гръб към вятъра.

— Имам братя — каза тя и се наведе, за да поздрави щастливия Сникърс. — Честито, Мат. Смятай, че съм те прегърнала.

— Благодаря. Ема Кейт каза, че днес сутринта сте се видели в парка и ти ще ѝ бъдеш кума. Запознай се с кума.

— Е, господин кум, двамата с теб трябва да се консултираме. Междувременно, трябва да помоля за една услуга.

— Казвай. — Гриф взе каната и отпи направо от нея.

— Мама има планове за децата, а аз искам да направя... проучване. Питам се дали имаш нещо против да го направя у вас. Ще ти приготвя вечеря като компенсация за тихото работно място.

— Разбира се. Аз съм облагодетелстваният от тази работа. Заклучвам, откакто... така че... — Той извади ключовете от джоба си и свали един. — С този ще си отключиш.

— Много благодаря. Мат, четиримата трябва да се съберем в най-скоро време. Сватбата изисква добра стратегия. Знам, че госпожица Бици ще поеме годишното парти...

— Не ме стряскай, когато работя с остри инструменти.

— Ние ще се справим с госпожица Бици — увери го Шелби. — Двете с Ема Кейт планираме сватбите си от десетгодишни. Може би сега вече не иска сребърна карета, теглена от шест бели коня.

— Плашиш ме.

— Знам основното, и мога да се оправя с госпожица Бици.

— Ще ми го напишеш ли черно на бяло? — попита той и взе каната от Гриф. — Може дори да го подпишеш с кръв. Пет пари не давам чия е кръвта.

— Обещавам най-тържествено. Искам обаче да чуя какво искаш и ти. Много ме бива да координирам нещата.

— Ема Кейт каза същото. Разчитам на теб.

— Добре, затова трябва да се съберем в най-скоро време.

— Какво ще кажете — у нас, в събота вечерта? — попита Гриф. — Ще метнем нещо на грила и ще се заемем със стратегията. Ако не искаш да молиш родителите си да гледат малката червенокоска, доведи и нея — добави той предвидливо. — Винаги можем да я закачим в гардероба, или да я натикаме в някое чекмедже.

— Ще помисля. Трябва да вървя, а вие се захващайте с работата. Представи си, че си получил още една прегръдка, Мат. Ти направи най-добрата ми приятелка безумно щастлива, така че и аз те обичам.

— Ще се женя — подхвърли Мат, след като Шелби си тръгна.

— Точно така, приятел. Чакай малко. — Той остави пистолета за пирони, който току-що бе взел от земята, и хукна след Шелби. — Ехо! Аз не получих дори въображаема целувка.

— Не си, но това е, защото ще получиш много повече по-късно. Без никакви преструвки.

— Наистина ли?

— Така нареди мама.

— Много харесвам майка ти.

— И аз. Чао.

— Сигурно ще се прибера към четири, четири и половина — провикна се той.

— Ще съм там.

— Радвам се — отвърна тихо Гриф и се ухили на Сникърс, който го бе последвал и гризеше връзките на обувките му. — Много се радвам.

Първо се отби на пазара, защото още когато видя Гриф на работното му място, реши какво да приготви за вечеря.

Настани се в кухнята му, така че да вижда прекрасните стъклени врати и гледката, която се разкриваше всеки път, когато погледнеше натам.

Щом отвори кутията на майка си и зачете, почти не се сети да вдигне глава.

Спря, колкото да приготви ястието за вечеря и да го пъхне във фурната. И да помисли.

Беше колкото странно, толкова и вълнуващо да види себе си, да разгледа стария си живот през призмата на времето. Бяха минали няколко години, но ѝ се струваха като цял един живот.

Сега разбираше колко наивна е била, как не е мислила. Ричард се беше възползвал от това.

Кали я беше променила — видя и това на снимките и в писмата. Прочете написаното, анализира как го е написала и забеляза, че след Кали стилът ѝ се е променил.

Беше ли успяла да заблуди майка си с ведрия тон на писмата, имейлите и бързо надрасканите картички, след като дъщеря ѝ бе станала майка? Съмняваше се. Дори сега долавяше неискреното звучене.

Стана нещастна изведнъж, а сега виждаше, че самоувереността ѝ бе заличена постепенно, внимателно. Единственото истинско щастие се появи, когато се роди Кали.

Не, не е успяла да заблуди майка си. Тя сигурно е забелязала, че все по-рядко споменава Ричард.

През първата година бе споделяла незначителни подробности за местата, на които бяха пътували, хората, с които се бяха срещали, и онова, което бе видяла.

Лесно можеше да проследи пътя си въз основа на написаното, и едва сега започваше да проглежда.

Щеше да помисли още, обеща си тя. Може би никога нямаше да намери отговорите, но бе намерила банков сейф само по ключа в джоба на яке.

Затова щеше да помисли още.

Подреди прибори за вечерята на плота, отвори виното, което беше купила — надяваше се на добри бакшиши в петък вечерта — и чу ръмженето на джипа на Гриф.

Извади бира, отвори я и излезе да го посрещне.

Той ѝ се стори прегрял, потен, но и много апетитен. Усмихна ѝ се, облегна се на джипа, смъкна малко слънчевите си очила, за да я огледа, а кученцето започна да обикаля ливадата в кръгове.

— Точно това ми липсваше на верандата. Красива червенокоска със студена бира в ръка.

— Стори ми се, че ще бъдеш готов за бира. — Тя заслиза по стълбите. — Имам братя.

— Напълно готов съм. Все още няма да те докосвам. Днес май се превърна в август.

— Често става така.

— Стегни се за след като си взема душ. Как е Кали?

— Ще яде хотдог на грил с братовчед си и най-добрата си приятелка, и то след като ги съблекат, за да си поиграят под пръскачката.

— Пръскачката ми се струва добра идея. И хотдогът не е зле.

— Те ще трябва да почакаат до другия път.

— Тогава искам студена бира и красива червенокоска, която ми е приготвила вечеря. Не съм придирчив.

Гриф влезе в кухнята с нея и кутрето хукна, за да го настигне. Той подуши и попита:

— Какво готвиш? Мирише страхотно.

— Кюфтета с пресни картофи и моркови.

— Кюфтета ли? — Той подуши отново. — Сериозно?

— Денят е топъл за кюфтета, но пък са типично мъжко ястие. Днес, когато те видях, ми се стори, че ти се ядат кюфтета.

— Не съм ял домашни кюфтета от последния път, когато бях в Балтимор и успях да убедя мама да ми направи. Защо повечето жени не харесват кюфтетата?

— Току-що отговори на собствения си въпрос. Отивам да видя как върви печенето.

— А аз отивам под душа. След това се стегни, червенокоске.

Развеселена и развълнувана, тя се върна до печката и си каза, че е преценила времето чудесно. След това се разколеба.

Самоувереност, помисли си тя. Спомни си какво бе усещането, когато бе самоуверена и дръзка.

Изключи печката и се качи по задните стълби.

Гриф пиеше студена бира, докато водата от душа се стичаше по него и отмиваше огромно количество пот и мръсотия. Верандата щеше да стане хубава, мислеше си той, но все още не бе готов за рязката промяна на времето.

Пролетта настъпи, мека и приятна. Той бе забравил колко горещо и влажно може да е лятото в планината.

А днес бе вкусил, макар и за кратко, прекрасните неща, които го очакваха.

Когато лятото бе в разгара си, двамата с Мат щяха да започват рано и да приключват следобед. Така щеше да има възможност да работи повече у дома. След това, щом излязат разрешителните, трябваше да се заемат с бара.

Не биваше да забравя и Шелби. Искаше да прекарва с нея колкото може повече време.

Докато мислеше за нея, стъклената врата се отвори.

Тя застана пред него — гола, усмихната; къдравата ѝ коса се бе разстлала по раменете. Без да откъсва очи от неговите, взе бирата от ръката му и я остави на плота отзад.

— Ще ти трябват и двете ръце — каза му тя.

— Днес е ден на чудесата — възкликна той и протегна ръце към нея.

— Хладна е. — Отметна глава назад и пръстите ѝ запълзяха по гърба му. — Водата е хладна.

— Много ли?

— Не, приятно. А това е още по-хубаво. — Тя се вдигна на пръсти и притисна устни към неговите. В целувката ѝ нямаше нищо хладно.

За него бе истинско чудо, че водата не кипна като кръвта му. Всички часове, в които се бе потил през деня, часовете през нощта, в които тръпнеше от желание и притеснения за нея, се оттекоха.

Мека кожа, жадна уста, ненаситни ръце — в този момент тя му даде всичко, от което имаше нужда.

— Желая те. — Имаше чувството, че не е достатъчно бърз. — Направо полудявах от желание да те докосна отново.

— Полудявам, когато ме докоснеш. Не спирай.

Топлина, нужда и удоволствие се смесиха и накараха сърцето ѝ да препуска, кожата ѝ да тръпне. Колкото повече ѝ даваше той, толкова повече искаше тя и разкриваше апетита си.

Искаше него, само него — задебелите ръце, стегнатото тяло. От устните му, търпеливи и настойчиви, ѝ се завиваше свят.

Той прихвана бедрата ѝ и я вдигна от пода на банята. Изненадващата му сила я караше да се чувства крехка и желана.

Без да откъсва очи от неговите, тя обхвана кръста му с крака и заби пръсти в раменете му.

Извика, когато той влезе в нея. Беше разтърсена, разтреперана и жадна за следващия силен тласък.

Водата се стичаше и искреше по плочките. Мократа плът се изплъзваше под ръцете ѝ. Чу собствените си въздишки.

Имаше чувството, че е в безтегловност. Притисна се в него, докато той я издигаше до неподозирани висини. Продължи да се притиска и когато двамата потънаха в блажен мрак.

— Чакай — успя да изрече той и протегна ръка, за да спре водата. — Чакай малко.

— М-м-м. Имам чувството, че ще изтека в канала.

Усети движение, и въпреки това остана впита в него дори когато той я положи на леглото.

— Трябва ми една минутка — каза той.

— Не бързай.

— Няма. Само че ти си мокра и гола. Ще донеса кърпа.

— Купих си нова рокля.

— Така ли?

— Да, щях да я облека за вечеря, а след това да те оставя да я свалиш. Обаче бързах.

Образът предизвика нов прилив на енергия.

— Роклята още ли е тук?

— Виси в пералното помещение.

Той прокара пръст отстрани.

— Не се отказвай от плана си, и тогава няма да бързаме.

— Идеята ми харесва. Но не се сетих да си донеса сешоар. Ти едва ли имаш.

— Не, съжалявам.

— След душа и заради влагата, косата ми ще бухне чак до луната. Трябва да имам ластик и фиби в чантата.

— Косата ти ми харесва.

Тя се сгуши до него.

— И аз харесвам твоята. Харесва ми как слънцето я изсветлява на кичури. В салона на баба хората дават луди пари за такива кичури.

— Мъжете, които ядат кюфтета, нямат нужда от кичури.

Тя го целуна по рамото.

— Ти имаш. Ще донеса кърпите и ще включа отново печката.

— Изключила ли си я?

Тя му отпрати усмивка на опитна флиртаджийка, с притворени очи, както правеше Кали.

— Искях те под душа, така че вечерята ще отнеме малко повече време, отколкото предполагам.

— Добре че си я спряла. Аз ще донеса кърпите.

Той стана и се върна в банята.

— Какво проучване... да не би това да беше просто таен план да ме намокриш и съблечеш гол?

— Не, просто бонус. — Тя се усмихна и взе кърпата, която той ѝ подаде. — Грифин, косата ми е като друг човек, а този друг човек има нужда от отделна кърпа.

— Добре. — Той се върна за нова кърпа и за бирата, която тя беше оставила на плота.

— Та какво проучване си правила?

— А, да. — Тя се загърна в първата кърпа и се наведе, за да събере косата си във втората. — Не е приятна тема за разговор. За другите неща става въпрос. Онези, свързани с Ричард.

— Не искаш ли да говориш за тях?

— Искам. — Тя се изправи и подпъхна ъгълче от кърпата по очарователен начин. — Искам да говоря с човек, който ще види нещата от различен ъгъл. Мислех да разкажа на Форест, може би утре, въпреки че той сигурно вече се е досетил за половината от нещата, които измислих, но...

— Облечи си новата рокля и ще обсъдим въпроса, докато кюфтетата се пекаат.

23.

Тя включи отново печката, облече си роклята и върза косата си на опашка, за да не бухне, докато се суши.

Излезе при него на задната веранда и поседя малко, загледана в планините със заоблени върхове и хребети.

— Днес плащах сметки, докато децата спяха, и си помислих как Джими Харлоу — трябва да е той — се е ровил в моите неща: всичко, което сме разглеждали с адвокатите, сметките за всичко, което съм продавала. Стори ми се много унижително, че един напълно непознат се е занимавал с това, но си казах, че унижението си струва, ако той е разбрал, че онова, което иска, не е у мен.

— Добро мислене. Умно, позитивно.

— След това се замислих и за друго. Той е видял снимките на лаптопа. Там са разделени на файлове — прехвърлих ги от стария компютър веднага след като властите ми го върнаха. Така и не успях да разгледам всичките, нито пък ги изтрих... Те са от времето, когато бях с Ричард, а после не ми остана време. Хрумна ми, че той — говоря за Харлоу — е видял всички места, на които сме ходили, най-вече през първата година. Така може да проследи всичко, като на карта.

Гриф кимна.

— И ти също.

— Да, и аз стигнах до този извод. Гриф, мисля, че Ричард е имал причина да ме води на тези места. Сега вече ми е ясно, че при него всичко е било с някаква цел. Аз съм била нещо като прикритие. А когато Кали се роди, той се превърна в семеен човек. Ами ако е скрил бижутата, марките или и двете на някое от тези места, или ги е продавал на местата, на които сме ходили? Замислих се още повече, докато разглеждах снимките. По онова време сигурно си е вършил работата. И на медения месец — поне аз си мислех, че сме на меден месец — а след това с бременната си жена. Една бременна жена е много удобно прикритие.

— Съгласен съм с теб, въпреки че сигурно те боли.

— Болката вече отмина. Докато разглеждах снимките и писмата, които съм изпращала у дома, започнах да си припомням какво ми казваше — поне през първите месеци, около година. Винаги, когато щяхме да се срещнем с някого, той казваше: „Просто бъди себе си, Шелби!“. Това щяло да ги очарова. Не трябвало да се притеснявам, че не знам нищичко за изкуството, виното и модата. Не се притеснявах от тези срещи с нови хора, но после започнах.

— Той те е карал да се чувстваш неловко и... незначителна.

— Така е. А после „бъди себе си“ започна да се променя — как трябвало да се опитам да впечатля хората, защото щели да ме разберат какво представлявам. Нямах какво да кажа, и това беше чудесно прикритие за него.

Тя отпи от виното и остави чашата.

— Мислех си да прегледам статии онлайн, от времето, когато сме били на определено място. Имало ли е кражби? Някаква измама? Нещо по-лошо? Имах достатъчно материали, защото мама бе запазила писмата ми и картичките. Всичките. Затова ги прочетох, припомних си какво сме правили, къде ходехме, докато бяхме в Париж и Мадрид, с кого сме се срещали. Отначало помнех дори най-незначителните подробности. Бях страшно впечатлена.

— Сега, като си припомняш, нещо прави ли ти впечатление?

— Две неща. Защо е бил в Мемфис? Не вярвам просто да е забол пръст на картата и да го е избрал случайно. Само че той се появи едва четири дни след като е обрал жената — Лидия Ред Монтвил — и е прострелял сина ѝ.

— Четири дни, според брюнетката. Той ги е излъгал двамата с Харлоу и е избягал с плячката.

— Точно така. Сигурно е носел плячката със себе си, или я е скътал някъде. Може би в някой банков сейф. Вече е имал нова самоличност и дебела пачка пари. Поне така ми се стори. А пък аз бях готова да ме омаят.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Да.

— Ченгетата са търсели Джейк Бримли, сам мъж. Той е бил наясно, че партньорите му ще го изпеят. Не е действал без

предварителен план. Нова самоличност, пари, нов външен вид. Имал е нужда от още нещо. Трябвало е да бъде в двойка.

— Точно така.

— Не е искал жена като брюнетката, която да може да участва в игрите му. Искал е невинно създание; някой, когото да манипулира, доверчива жена. И готова да бъде омаяна.

Тя само кимаше, а след това изпусна дълго съдържания си дъх.

— Много добре паснах, още от самото начало.

— Той е бил професионален манипулатор, Шелби. Не си имала никакъв шанс, след като те е набелязал. Той се сдобива с млада, забележителна червенокоса жена, така че вече не пътува сам, а и хората ще я забелязват. Ще забелязват първо нея, и последно нея ще забравят. Кое беше първото място, на което те заведе?

— В Мемфис прекара четири дни. Дотогава не бях срещала толкова чаровен и вълнуващ човек. А как само разказваше за пътуванията си! Договорът ни свърши, и аз имах намерение да се върна у дома за около седмица преди следващия. Той обаче каза, че трябвало да заmine за Ню Йорк по работа, и ме покани да тръгна с него. Аз се съгласих. — Тя се изсмя. — Просто заминах. Щеше да е за няколко дни. Мислех си, че ще преживея приключение. Колко вълнуващо беше.

— Че как иначе — каза Гриф.

— Летяхме с частен самолет. Не познавах хора, които са пътували с частен самолет.

— Няма охрана, няма проверка на багажа. На частния самолет можеш да качиш почти всичко.

— За това не се бях замисляла. Той пътуваше с частни самолети почти винаги. Навремето това бе просто поредната тръпка. Не бях ходила в Ню Йорк, а той беше толкова мил и чаровен и... ми се струваше заслепен от мен. Не беше заради парите, Гриф, въпреки че ми беше приятно да ми купува красиви дрехи и да ме води в ресторанти. Блясъкът беше невероятен. Бях заслепена.

— Той се е погрижил да стане така.

— Дори сега ми е трудно да повярвам, че не е казвал искрено всичко, което ми говореше тогава. Каза, че съм му липсвала в живота. А аз исках да е точно така, да бъда липсващата частичка. Така че,

когато ме помоли да не се връщам, а да замина с него за Далас — пак по работа — аз тръгнах. Захвърлих всичко и заминах с него.

— Друг голям град.

Тя затвори очи и кимна.

— Да. Нали виждаш схемата? Пътувахме от един голям град до друг и не оставахме повече от два дни. Понякога ми даваше пачка пари и ми казваше да отида на пазар, защото имал срещи. След това се прибираще с букет цветя — бели рози. Каза, че живеел по пътищата или във въздуха, но бил готов — след като вече имал мен — да се установи някъде.

— Точно каквото си искала да чуеш. Работата му е била да разгадава хората, да бъде точно такъв, какъвто те искат или очакват.

Тя поседя тихо за момент, порадва се на меката светлина, на шепота на дърветата и на ромоленето на потока.

— Ако аз бях създала мъж, по когото да си падна на този етап от живота си, то той щеше да е Ричард. Работата е там, Гриф, че през първите няколко седмици ние кръстосахме цялата страна.

— Той е прикривал следите си.

— Мисля, че да, и се питам дали е имало места, на които е оставил част от задигнатата във Флорида плячка. Щом е имал сейф във Филадельфия, може да е имал и други. Мелинда Уорън намекна за това. Той никога не оставаше без пари в брой, затова си мисля, че е имал сейфове, от които да тегли, или пък е крал по пътя.

— Може би и двете.

Тя се премести към него, така че да застанат един срещу друг.

— И аз мисля така. Докато разглеждах снимките и писмата, си спомних, че докато бяхме в Сейнт Луис, веднъж се събудих и него го нямаше. Бил излязъл на разходка — поне така ми каза. Трябвало му време, за да помисли. Върна се чак рано сутринта и беше много развълнуван. Направо трепереше. После заминахме. Той взе кола под наем и тръгнахме към Канзас Сити. Трябваше да спрем набързо, така ми каза. Трябвало да се срещне със свой сътрудник. Извади часовник „Картие“ от джоба си и каза, че ми бил купил нещо дребно. Преди две години исках да си го сложа, но така и не го намерих. Той се разсърди, каза, че съм била небрежна, че съм го изгубила, но аз не бях проявила небрежност. Както и да е — влязох в интернет и проверих. Огледах датите и открих, че същата нощ в Сейнт Луис е имало кражба. И този

път са били бижута, на стойност четвърт милион в бижута. И часовници.

— Краде ги в Сейнт Луис, пласира ги в Канзас Сити.

— Сигурно си е казал, че часовникът е моят дял — поне за известно време. Имаше и други случаи. Да видим дали ще успее да ги свържа, както този в Сейнт Луис.

Той протегна ръка и погали нейната.

— Какво ще ти покаже това?

— Знам, че не мога да променя абсолютно нищо. — Тя сведе поглед към ръцете си. Замисли се за бележките си, за купчинката снимки и пощенски картички. — Може и да е крал на тези места, а аз мога поне да кажа на полицията онова, което знам. Така ще имам чувството, че правя нещо.

— Но ти правиш нещо.

— В момента би трябвало да слагам масата. — Тя стана. — Благодаря ти, че ме изслуша.

— Как да не те изслушам? — Той стана след нея. — Аз самият съм започнал списък.

— Какъв списък?

— Не разполагам с информация като теб. — Той посочи лаптопа. — Бих искал да погледна. Моят списък е с имена, събития и дати. Уорън, Харлоу и Бримли — както е бил известен навремето. Кражба в Маями, стрелба, измама. Ти си следващата. Не знаех, че си се появила дни след Маями, но се сетих, че не му е отнело много време.

— Аз съм била като скроена специално за него, както си мислех, че той е специално създаден за мен. — Тя извади кюфтетата, за да се отцедят от мазнината. След това взе единственото му плато и прехвърли в него кюфтетата и зеленчуците. Обърна се, защото той мълчеше.

— Какво има?

— Не искам да те тревожа повече, но не мисля, че е влязъл случайно в клуба, където си пяла онази вечер. Едва ли е решил изведнъж: „Ето го прикритието ми“.

— Как мислиш, че е станало?

— Според мен е отделил няколко дни, за да те проучи. Ти си красива и червенокоса; обзалагам се, че на деветнайсет си била

зашеметяваща на сцената. Името ти е било написано, така че той е проверил, задал е няколко въпроса. Била си сама, необвързана.

Тя внимателно украси платото с къдрав магданоз и кръгчета червени и зелени чушки.

— Смотанячка от малко планинско градче в Тенеси.

— Никога не си била смотанячка. Била си млада, свежа, неопитна, но дръзка. Трябва да си дързък, за да се качиш на сцената. Той те проверява, след това се задейства и опипва обстановката. Вече е наясно какво представляваш, какво харесваш. И се превръща в човек, когото ти със сигурност ще харесаш.

— Ами ако бях отказала, ако бях казала — не, не мога да замина с теб за Ню Йорк?

— Тогава той щеше да се прехвърли на друга, която ще тръгне с готовност. Извинявай, но е така.

— Няма нужда да се извиняваш. Истинско облекчение е, че не е било лично. Но пък загадката се заплита.

— Добре. Леле, това изглежда страхотно!

Тя остана доволна, когато чу тези думи, и сложи платото на плота в кухнята.

— Мама веднага ще ти каже, че видът е много важен. Дори вкусът да не е върхът, трябва да изглежда безупречно. Да се надяваме, че съм постигнала и двете. Ще сервирам, а ти ще ми кажеш кое е следващото в списъка ти.

— Хюстън, нали така?

— За около шест месеца.

— След това Атланта, Филадельфия, после Хилтън Хед. Каза, че двамата с Ричард никога не сте правили нещо без причина. Защо е искал двете с Кали да отидете с него в Хилтън Хед?

— Мислиш, че е правил нещо там и сме му трябвали за прикритие ли?

Той си взе кюфте и щедра порция картофи и моркови.

— Господи, Гриф, ами ако не е било нещастен случай? Ами ако някоя сделка се е объркала и са ги убили? Ако са го изхвърлили в океана?

— Едва ли някога ще научиш отговора. Нали е изпратил сигнал за бедствие.

— Някой е изпратил сигнал, но... Гриф, Форест каза, че Харлоу е избягал около Коледа. Ричард... нещастieto се случи два дни след Коледа.

— Убийството на Ричард не е умен начин да се добере до милионите.

— Прав си. Може да са се сбили, да е станало някакво нещастие, но пък си прав. Едва ли някога ще разбере, освен ако не хванат Харлоу.

Тя си сложи съвсем малко храна в чинията.

— Вероятно е станало точно както полицията мисли. Той обичаше да рискува. Караше бързо, ходеше на ски по стръмни склонове, занимаваше се с дълбоководно гмуркано, катереше се по скали, скачаше с парашут. Едва ли би се оставил някаква буря да го спре. Само че тя го е спряла. Какво друго?

— Частният детектив. Може да е точно човекът, за когото се представя, но... — След първата хапка Гриф спря. — Леле! — Опита и втора. — Добре, това е. Ще те задържа. Това кюфте е по-хубаво, отколкото на мама, но ако ѝ го кажеш, ще се закълна, че лъжеш.

— Никога не бих си позволила да обидя кюфтетата на друга жена. Наистина ли ти харесва?

— Попитай ме отново, след като омета чинията.

— Сигурно е от бирата. В кюфтетата.

— Бира ли има?

— Стара семейна рецепта.

— Задължително ще те задържа. — Той спря да яде, колкото да обхване тила ѝ с ръка и да я привлече към себе си за целувка.

— Не бях правила кюфтета от години, но сега се радвам, че се получиха.

— Върховни са.

— Кажи ми какво мислиш за детектива.

— Така. Отплеснах се заради напоеното с бира кюфте. Та значи, частният детектив те намира във Фили и те проследява тук. Или си върши съвестно работата, или има някакъв план. Има лиценз, както си му е редът; къдне се, че брюнетката не го е наела. Форест каза, че не могъл да измъкне от него името на клиента.

— Аз и това не разбрах от Форест.

Гриф вдигна рамене.

— Просто си говорехме. Има и алиби за нощта на убийството, така че няма основание да го прибере. Все още.

Тя наклони глава и отхапа парче морков.

— Значи знаеш повече от мен.

— Откъслечни неща. Знам само, че според Форест вдовицата и синът ѝ отричат да са наемали частен детектив. Застраховката е платена, така че те са оставили тази грозна работа зад гърба си. Полицията в Маями е разговаряла с тях, и изглежда, те също имат алиби за нощта на убийството.

— Ти си пълен с информация.

— Той се притеснява за теб — за Форест говоря. Повечето е кофти информация, затова той не е искал да ти я стовари на главата.

— По-добре да знам.

— Сега вече знаеш. Повечето от останалото са просто предположения. Можем обаче да предполагаме — а това е почти сигурно — че Харлоу е бил в Ридж. Не е трудно да се предположи, че той е убил brunetката, просто защото няма кой друг. А и той има мотив, защото тя е заявила, че той е прострелял сина на вдовицата — и може да е точно така. Но тъй като е стреляно с пистолета, който си открила в сейфа на Ричард във Филадельфия, по-логично е...

— Какво? Какво каза? Пистолетът, който съм намерила... Пистолетът на Ричард ли?

Гриф реши, че сега е моментът да отпие глътка вино.

— Добре, слушай. Той — Форест — е получил тази информация днес. Ченгетата в Маями са направили балистична експертиза, потвърдили са, че с пистолета, който си открила в банковия сейф, е ранен синът. Днес следобед се видяхме случайно и той ми каза.

— Ричард... Ричард е застрелял човек.

— Може би. Може просто да е грабнал пистолета след това, но... Логично предположение. Пистолетът е негов, той е стрелял. Харлоу винаги е отричал, а преди това никога не е бил обвиняван в притежание или употреба на огнестрелно оръжие.

— Тя е излъгала. Била е влюбена в Ричард — за нея е бил Джейк. Тя го е обичала по свой начин. Излъгала е, дори след като той я е изоставил и предал. Не е било само заради парите, заради плячката, когато е дошла при мен. Била е разкъсвана от ревност, разгневена,

изпълнена със завист, че той е прекарал толкова години с мен. Че сме имали дете.

— Най-вероятно е така. — Той бе стигнал до същото заключение. — А освен това е решила, че има и други. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? Не е можела да си представи, че си живяла с него и не си била част от дейността му. Тя беше лъжкия, мошеничка, така че, според нейния начин на мислене, ти си същата.

— Джими Харлоу ще реши същото.

— Не знам.

— Сега шикалкавиш — заяви Шелби, когато Гриф замълча. — Защото се притесняваш, че всичко това ще ме разстрои.

— То наистина те разстрои.

— Да, така е, но искам да чуя мнението ти. Не се опитвай да ме защитаваш единствено защото ще се разстроя, Грифин. Преживяла съм по-лоши неща. Кажи ми какво мислиш.

— Добре. Очевидно, Харлоу не е бил влюбен в Ричард, така че той е можел да мисли по-трезво от брюнетката. Само че той е включен в списъка ми, при това попада в няколко колони. Предполагам, че е отседнал някъде наблизо. Не е чак в Гатлинбърг, като брюнетката. Вероятно не е в хотел. Наел е някое от бунгалата; може и да е в хижа, или пък в някой мотел.

— За да ме наблюдава.

Той замълча за минута, но се съгласи с нея. Знаеше, че така е най-добре.

— Замисли се. Той не се е изправил срещу теб, не те е заплашил като жената. Неговата игра е по-дълга — така мисля, затова има нужда от информация. Искане да разбере какво представляваш. Щом разбере, ще ограничи щетите. По-добре да остане свободен, отколкото богат — особено ако тази част със забогатяването не изглежда обещаваща.

— Дано да си прав.

— Като играе тази по-дълга игра, той ще прояви достатъчно здрав разум, за да огледа, да подреди информацията, също като нас. Той е познавал Ричард достатъчно добре и ми се струва, че ще свърже точките правилно.

Също както размишленията на Гриф помогнаха на нея да свърже точките.

— Най-дълго време живяхме в Атланта. Той обаче имаше намерение да се махне оттам, при това бързо. Според мен, там е имал работа, набелязана мишена, и е искал да се изтегли веднага щом приключи. След като ми каза, едва ми остана време да събера багажа. Той замина пръв.

— Това не го знаех. Заминал е на север без вас с Кали, така ли?

— Приблизително десет дни преди нас. Аз трябваше да събера багажа и да предам ключовете. Мислех, че сме купили апартамента в Атланта, но той се оказа под наем, затова просто върнах ключовете и се качихме на самолета. За малко да се откажа от всичко. За малко да се прибера вкъщи, но после си казах, че имаме нужда точно от това — от промяна. Може би тя щеше да ни помогне да оправим отношенията си, а той все разправяше, че имало огромен двор за Кали. И... обещавахе да имаме второ дете.

— Разигравал те е.

— Това вече ми е кристално ясно — отвърна тя. — В документите му прочетох, че веднага след раждането на Кали си е направил вазектомия. Така е бил сигурен, че няма да има повече деца.

— Щях да кажа, че съжалявам, защото това те е наранило, а и е гадна постъпка. Само че...

— Така стана най-добре — довърши тя. — Трябва да съм благодарна, че не родих второ дете от него. Той ме е разигравал през цялото време, а и това скорострелно преместване във Филаделфия стана по време, когато вероятно е усетил, че обмислям да го напусна. Представи нещата така, сякаш е най-доброто за Кали, и затова тръгнах. Освен това ми се искаше да се получи.

— Ново начало.

— Да, успя да ме убеди в това. Казах, че сме живели най-дълго в Атланта, но той едва ли е оставил нещо важно там. А сега ми се струва, че е планирал да се махнем много преди да ми съобщи, и е имал намерение да отнесе краденото.

Гриф забеляза, че тя само се преструва, че се храни, и му се прииска да изтрие целия разговор, всички мисли, предположения, гледни точки. Само че тя не го искаше.

— Каза, че е пътувал непрекъснато, без теб.

— Пътуваше все по-често, особено след като се установихме в Атланта. Аз просто исках да си имаме гнезденце, рутина. Той дори не

питаше — просто ми съобщаваше, че заминава в командировка. Понякога дори не си правеше труда да ми казва. Може и да ми е казал истината, а може и да не е. Затова пък помня къде съм ходила с него, а това е някакво начало.

— Можеш да кажеш всичко това на ченгетата.

— Сигурно ще им го кажа, но искам първо да помисля, да разбера.

— Добре. Аз също.

— Защо?

— Заради теб — отвърна той без колебание. — Заради Кали. Ако не го разбираш, значи не се справям много добре.

— Ти обичаш да оправяш нещата.

— Така е. Хората трябва да изпитват удоволствие от онова, в което са добри. Освен това харесвам лицето ти. Харесвам и косата ти.

Той протегна ръка. Много му се искаше да освободи косата ѝ от ластика.

— Харесвам и кюфтетата ти — добави той и лапна последната хапка. — Приятно ми е да водя малката червенокоска на срещи с пица. И се самозабравям, когато ми отпрати онази флиртаджийска усмивка. Не става дума само за това, Шелби. Ти си много повече от нещо за оправяне.

Тя не каза нищо и стана да отнесе чиниите.

— Аз ще ги отнеса. Ти сготви. Готвиш великолепно.

Докато той разтребваше, тя отвори лаптопа и потърси една снимка.

— Кажи ми какво мислиш.

Завъртя компютъра.

Силно намръщен, Гриф се наведе и загледа снимката.

Беше правена на едно от последните събития, на които бе ходила в Атланта. Двамата с Ричард бяха с официални дрехи.

— Изглеждаш великолепно, точно както първия път, когато те видях. Усмивната си, но в теб няма светлина. Какво си направила с косата си? Както вече казах, изглеждаш великолепно, но не си същата Шелби. Къде са къдриците? Да не би да си ги продала?

Тя го изгледа, след това отпусна глава на рамото му.

— Знаеш ли какво искам да направя?

— Какво?

— Искам да се разходя в задния ти двор, докато слънцето залязва, и да ти дам безброй съвети, които едва ли желаеш да чуеш, за местата, на които да засадиш цветя и дървета. След това искам да съблечеш новата ми рокля. Това няма да те затрудни, защото нямам нищо отдолу.

— Кое предпочиташ да е първо?

Тя се разсмя и поклати глава.

— Нека първо да те подлудя.

— Вече съм напълно луд — заяви той, а тя го хвана за ръката и го изведе навън.

Той я изпрати до тях и този път, а на връщане се отдаде на мисли. След това си осигури още време и заведе Сникърс на дълга обиколка, а после в продължение на цял час работи по гардероба в една от спалните.

Бавно и постепенно, каза си той, докато прибираше инструментите и почистваше.

Накрая седна пред компютъра и започна свое проучване на неразрешени кражби и случаи на измама в Атланта през годините, когато Шелби бе живяла там.

Истинска загадка. Никога не правел нищо без причина, напомни си Гриф. Защо тогава скапанякът се е изнесъл толкова бързо и неочаквано от Атланта?

Щеше да е много интересно да разбере.

Докато Гриф правеше своето проучване, Джими Харлоу работеше на лаптопа, който задигна от едно търговско изложение в Тампа. Многолюдният хотел и полупияните гости на бара бяха идеални мишени.

Той си тръгна с лаптоп — напълно зареден, в чудесна чанта за пътуване; над двеста долара в брой, два айфона и ключовете за шевролет „Събърбан“, който откара директно в сервис за разглобяване на автомобили на части.

Купи си нова самоличност — връзките бяха голяма работа — и открадна стар, скапан форд, с който стигна до границата на Джорджия

и го остави на познат, който го купи за пет стотака.

За известно време се спотаи, пусна си брада и дълга коса и ги боядиса, като се запасяваше с пари по старомодния начин. Пребъркваше джобове, направи няколко незначителни обира и продължи.

Стигна до Атланта по заобиколен път, отсядаше в долни мотели, от време на време открадваше автомобил — умение, научено и усъвършенствано в младежките години. Отби се в Ню Орлиънс; ограби и преби дилър на наркотици, който продаваше стоката си в гимназия в девети район.

Никак не одобряваше продажбата на наркотици на малолетни.

Освен това задигна солидна тойота „Форънър“, паркирана пред един бар в Батън Руж, която закара в друг сервиз за части.

Плати, за да пренабият номерата, да я пребоядисат, и с помощта на друг познат подправи документите, така че да отговарят на новата му самоличност.

Следеше новините изключително внимателно, използваше лаптопа, за да провери дали не го търсят.

Подстрига си брадата, купи си леки ежедневни дрехи и ги носеше редовно, за да не изглеждат нови. Задължително използваше бронзант, за да се отърве от бледия затворнически тен.

Купи карти, дори се бръкна за сваятна дигитална камера „Канон“ и лепна на джипа няколко стикера от паркове, за да прилича на турист.

Ядеше каквото му се прииска, когато му се прииска. Спеше, когато е уморен, а когато си починеше, ставаше и продължаваше.

Всеки ден от годините, прекарани в затвора, бе мечтал точно за това. За свобода. Мечтаеше и какво ще прави със свободата си.

Нямаше илюзии, че крадците се поддържат — вече не. Само че предателствата заслужават отплата. Това го тласкаше напред.

И го отведе в Атланта, където поразпита когото трябваше, даде пари на когото трябваше и получи информация.

Открадна пистолет 25-и калибър от една къща в Мариета, където някакъв кретен го беше зарязал на нощното си шкафче, и един 9-милиметров от чекмедже в домашен кабинет.

А в къщата имаше деца, помисли си той, докато претърсваше стаите на момичето и момчето. Може да се каже, че им спаси живота.

Остави на децата конзолата за игри, но взе айпадите, още един лаптоп, парите, скрити във фризера, диамантено колие, диамантени обеци, парите, свити на руло в кутия за бижута, и чифт яки ботуши за преходи, тъй като му ставаха.

Когато пристигна във Виланова, жената, която бе живяла с Джейк, вече я нямаше.

Пребърка сейфа, обиколи къщата. Джейк се беше уредил добре, и това остави горчилка в устата му.

Свърза се с брокерката, като използва телефон с предплатена карта, и откри, че ставало въпрос за бърза продажба. Значи положението му не е било блестящо.

Прекара няколко дни в района, за да се ориентира по-добре, след това се отправи към Тенеси.

Взе под наем хижа на петнайсет километра от Рандеву Ридж — тримесечна сделка, за която плати на ръка. Тук се представи за Майло Кестлъринг от Талахаси, служител във фирма за хранителни стоки. Разведен, без деца.

Разполагаше с достатъчно информация за новата си самоличност, но хазяинът искаше само да вземе парите му.

Тук нямаше връзки и се налагаше да бъде внимателен. Трябваше да подходи с двойно повече внимание след убийството на Мелинда.

Според Харлоу, беше я убила собствената ѝ глупост. Затворът може и да бе притъпил инстинктите ѝ, но така или иначе, тя вече не беше фактор.

Червенокосата беше друга работа. Засега поне имаше онова, от което се нуждаеше. Разполагаше с достатъчно, за да кротува.

За малко да се издъни в дома на гаджето, помисли си той. Призна, че е прекалил. Най-добре да влезеш в празна къща, но пък вратата не беше заключена, а лаптопът бе на видно място.

Независимо от всичко взе данните.

След това рискува и заговори червенокосата на улицата, но и от нея взе онова, което искаше. Освен това, по погледа ѝ не забеляза тя да го е познала.

Според него тя не беше от типа на Джейк, но може би тъкмо това е бил смисълът.

Имаше много да размишлява, но тази вечер пред него бяха цифрите. Разполагаше със снимки, с имейли. Животът на определени

хора бе на екрана пред него.

Щеше да реши какво да прави с тях.

Щеше да реши какво да им направи.

24.

Пищният рододендрон по бреговете на потоците се покри с цвят, блестеше и припламваше по склоновете. По-високо се виждаха жълтите като звезди цветове на билките, които надничаха от разперените папрати с натезали зелени листа.

Тя водеше Кали на преходи, показваше й интересни места. Понякога просто сядаха и слушаха песните на сините птици и овесарките. Веднъж, от безопасно разстояние, тя показа на момиченцето как една мечка лови риба в потока, а след това се заклатушка сред зеленината.

Кали отпразнува четвъртия си рожден ден в задния двор на къщата, където бе израснала майка й, с приятели на нейната възраст, роднини и хора, които я обичаха.

За Шелби това бе най-прекрасният подарък.

Имаше шоколадова торта във формата на замък с всички герои от „Шрек“, много игри, подаръци, балони и флагчета.

— Това е най-щастливият й рожден ден.

Вайола носеше правнука си на ръце и наблюдаваше как децата играят с един от подаръците на Кали. Водна пързалка.

— Вече е достатъчно голяма, за да разбере какво е рожден ден.

— Не е само затова, бабче.

Вайола кимна.

— Да. Тя пита ли за баща си?

— Не. Не е казала и дума за него, откакто се прибрахме у дома. Все едно го е забравила, и не мога да преценя дали това е правилно, или не.

— Тя е щастлива. Един ден ще има въпроси и ти ще трябва да им отговориш, но сега е щастлива. Със сигурност е влюбена в Гриф.

Шелби се усмихна и погледна мократа до кости Кали, притиснала се до крака на Гриф.

— Така е.

— А ти?

— Не мога да отрека, че става нещо, и поне засега съм щастлива. Не мисля препалено много по този въпрос, и докъде ще стигнем.

— Ти вече не изглеждаш тъжна и притеснена. Очите ти са същите като моите и в тях личи всичко, както е и при Ейда Мей, и при Кали — изтъкна Вайола. — Не си мисли, че не мога да разбера.

— Бих казала, че тъгата си е отишла, а и не се тревожа чак толкова. Няма ли най-сетне да дадеш възможност и на друг да подържи бебето?

Вайола целуна Бо по челцето и ѝ го подаде.

— Заповядай. Спи като ангелче, шумът не му пречи. Изнеси го на слънце за няколко минути. Не стойте дълго, но малко витамин Д ще му дойде добре.

Беше чудесно да гушне отново бебе, да усети тежестта и топлината му, сладката му миризма. Погледна дъщеря си. Беше станала голямо момиче, растеше като цветенце. Копнежът я завладя отново, когато Бо размаха ръчичка насън.

Клей, мокър почти като децата, се приближи, но тя поклати глава.

— Не си въобразявай, че ще ти позволя да откраднеш бебето от мен. Прекалено си мокър. А моят ред дойде преди малко.

— Май днес няма да имам шанс да го гушкам.

— Той те предпочита, Клей.

— И мама казва така.

— Права е.

— Отивам за бира. Джили ще кара. Ти искаш ли?

— На лимонада съм, докато това приключи.

Той я прегърна през раменете и двамата тръгнаха към голямата вана, в която се изстудяваше бирата.

— Форест ми разказа какво става с теб.

— Не искам да се тревожиш и за това. Имаш си новородено бебе, да не говорим за Джили и Джаксън.

Той я задържа в прегръдките си, и тя се почувства закриляна и обичана, както преди.

— Имам предостатъчно време да помисля за сестра си. Не съм имал хора с описанието на Харлоу, не се е мяркал и в квартала. Знам, че от полицията продължават да го издирват, но на тях това им е

работата. Той сигурно се е покрил. Въпреки това продължавам да се слушвам.

Той си взе бира и я отвори.

— Да внимаваш, Шелби. Чувствам се по-добре, като знам, че Гриф се грижи за теб.

В мига, в който го каза, раменете ѝ се напрегнаха.

— Аз се грижа достатъчно добре за себе си.

Клей отпи от бирата и я перна по носа с пръст — друг навик от едно време.

— Недей да вириш нос. Знам, че можеш да се грижиш за себе си. По-спокойно ми е, когато Гриф се грижи за теб, така че няма защо да се дразниш.

— Не се... — Бебето се размърда и наддаде жален вой.

Клей погледна часовника си.

— На секундата. Време за хранене.

— Ще го занеса на Джили.

Не се дразнеше, помисли си Шелби. Е, може би малко — но как иначе? Беше се забъркала в неприятности, по този въпрос спор нямаше, но бе посветила предостатъчно време, усилия и обмисляне, за да измъкне и себе си, и детето си от тази каша.

Не искаше никой да се грижи за нея. Това се доближаваше прекалено много до предишното ѝ положение. Нали остави Ричард да „се грижи“ за нея? Той вземаше всички решения, той командваше, той я водеше където пожелае.

Нямаше да позволи това да се случи отново. Щеше да направи всичко по силите си, за да покаже на четиригодишната си дъщеря какво може да направи една жена, ако работи упорито и не се отказва.

Тя сама щеше да се погрижи за себе си.

По-късно почисти хаоса, останал след партито, събра остатъците от храна и изхвърли боклука. В кухнята майка ѝ и баба ѝ подреждаха.

— Ще направя огромно количество замразена маргарита — заяви Ейда Мей. — Двете с мама имаме нужда да си пийнем.

— И на мен ми се пийва ледена маргарита.

— Форест и баща ти сигурно ще останат на бира. — Докато работеше, Ейда Мей надникна през прозореца и кимна. — Трябва да

приберат столовете и масичките за пикник. Не знам какво искат Мат и Гриф, но Ема Кейт сигурно ще се присъедини към нашето парти. Трябва да ги попиташ какво искат.

— Добре.

— Може четиримата да поизлезете за малко. Виж колко мило се държи Гриф с Кали. — Ейда Мей се усмихна широко, докато ги наблюдаваше през прозореца. — Завърза поредния балон на китката ѝ.

— Мисли си, че ако ѝ вържат достатъчно, ще полети.

— Виж. Той я вдигна и тя се прави, че лети. Този мъж е роден за татко. Някои са такива — заяви тя и извади блендера. — Вземи например брат си Клей. Много е добър с бебетата. Жалко, че не останаха още малко, но малкият Бо трябваше да се прибира, а Джаксън можеше да заспи прав. Кали обаче все още е пълна с енергия.

— Шоколадова торта и вълнение. Ще подскача, докато дойде време за сън.

— Много се е привързала към Гриф, а и той към нея. Можеш да разбереш какво представлява мъжът по начина, по който се отнася към децата и животните. Изтеглила си печеливша карта, Шелби. Този мъж ще се грижи добре за теб.

— Ейда Мей — прошепна Вайола и изви очи към тавана, а Шелби каза:

— Аз сама се грижа за себе си.

— Разбира се, миличка! Погледни само какво лъчезарно, сладко дете си отгледала, и то сама. Просто ще бъда по-спокойна, ако до теб има добър мъж, при това красив. Запознахме се с някои от роднините му, когато дойдоха на гости, за да му помогнат да постегне къщата на Трипълхорн. Чудесни хора, добри. Покани го на вечеря в неделя.

Шелби усети как сърцето ѝ започна да блъска. Много добре знаеше какво означава, когато една южнячка заговори за роднини и за вечеря в неделя вечер.

— Мамо, срещам се с Гриф едва от два месеца.

— Когато си с него, лицето ти грейва. — Ейда Мей пусна щедро количество лед в блендера при текилата и останалите съставки на маргаритата. — Прави те щастлива, момичето ми. И те гледа, сякаш си шоколадово кремче. Държи се приятно и естествено с приятелите и семейството ти, освен това си има собствен бизнес. Нали не искаш да изпуснеш такъв мъж?

— Дай да ти помогна, Ейда Мей — каза Вайола и натисна копчето на блендера, за да заглуши думите ѝ.

Шелби не го покани на вечеря в неделя, не предложи и да излязат с Мат и Ема Кейт. През следващите няколко дни си повтаряше, че не го избягва, а има достатъчно грижи и работа. Просто искаше да докаже, че може да се справя и сама.

Занимаваше се сама с Кали и нейната нова приятелка, когато имаше свободен следобед.

Състави, без да бърза, следващия си плейлист — подготви следващата серия песни от петдесетте. С повишението, което получи миналата седмица и на двете си работи, възнамеряваше да увеличи плащането за една от кредитните карти.

Ако внимаваше и не си купуваше други нови рокли, независимо какво казва майка ѝ, до рождения си ден през ноември щеше да изплати още една карта.

Това щеше да е най-добрият подарък.

Когато на вратата се почука, тя затвори лаптопа и слезе, за да отвори.

На верандата бе застанал усмихнатият Гриф.

— Здравсти.

— Здравсти. — Постара се да потисне напрежението в корема си и предпазливо отстъпи, за да го пусне — направи достатъчно голяма крачка, за да избегне целувката.

— Майка ти иска полици за пералното помещение.

— Тя има достатъчно полици там.

— Иска още.

— Типично за мама. Ще ти покажа къде е.

— Как е при теб?

— Добре. Заета съм, както вече ти казах. Работех по новия си плейлист и се оправях с плащанията. Така и не мога да се преборя с тях. Ето. Виждаш ли? Достатъчно полици.

— Аха. — Той влезе в помещението до кухнята и се огледа. — Приличен размер. Няма много естествена светлина. Достатъчно полици, но... Повече работа ще ѝ свършат шкафове над пералнята и сушилнята. Наполовина килер, нали?

Заинтересована, почти готова да се включи в промяната на килера, тя се намръщи.

— Може и така да се каже. Двамата с татко държат тук галошите за градината, зимните ботуши, разни такива.

— Най-разумно е да махне полиците там и вместо тях да сложи пейка с отворени шкафчета за обувките и ботушите. Сядаш и си сваляш ботушите. Сядаш и се обуваш.

— Да, ще бъде удобно, а на нея идеята ще ѝ допадне.

— Отгоре полици — достатъчно високи, за да не си удриш главата, когато се изправиш. Дълъг стъваем плот под прозореца. Ако беше у нас, щях да направя по-голям прозорец, за да влиза повече светлина. Както и да е — един дълъг плот с мивка в далечния край, вместо в средата; шкаф с чекмеджета отдолу.

Той вдигна рамене.

— Може просто да сложи ъглови полици там и да приключи. Ще взема мерки.

— Добре. Ще те оставя да работиш на спокойствие.

— Има ли проблем между нас? — попита той, докато вадеше метъра и молив от колана с инструменти, а след това и тефтерче.

— Проблем ли? Не. Защо?

— Защото те виждам за пръв път след рождения ден на Кали, а оттогава все гледаш да си поне на една ръка разстояние от мен.

— Просто имах много работа... нали вече ти казах.

Той взе мерките и записа цифрите.

— Не ми говори глупости, Шелби. Обидно е.

— Не е вярно. Наистина имах много задачи. — Той обаче беше прав — тя го обиждаше. — Може би просто имам нужда да си поема малко дъх. Това е всичко.

— Добре. — Той записа още нещо, след това умните му зелени очи срещнаха нейните. — Направил ли съм нещо, заради което да мислиш, че те притискам?

— Не, не си... наистина не си. Просто имам нужда да... Ти грижиш ли се за мен, Грифин?

Той записа още цифри, надраска бърза скица, след това свали тефтерчето и я погледна отново.

— Разбира се.

— Мога и сама да се грижа за себе си. — Тъй като беше истина, не я интересуваеше колко остро или отбранително говори. — Имам

нужда сама да се грижа за себе си. Не мога — просто не мога — да позволя някой отново да поеме юздите.

Забеляза го в очите му — зърна проблясък на гняв, изненадваща искра на възмущение.

— Държа да ти кажа, че съм човек на точните неща. Скапеш ли нещата на едно място, ще ги скапеш и другаде. Ако искаш да се мериш по Ричард, по онова, което е било, това си е твоя работа, Шелби. Надявам се да се справиш. Но ако възнамеряваш да ме сравняваш с него, това ме докарва до лудост.

— Не е точно така. А с кого друг да сравнявам? Допреди шест месеца си мислех, че съм омъжена.

— Да, но не си била.

Заяви го с равен глас — тя така и не можа да си обясни защо думите му я накараха да трепне.

— Струва ми се, че се справи добре, докато срутваше стените и започваше да създаваш онова, което е добре за теб. Отношенията ни не се ли получават? Ще ми бъде трудно да го разбера, защото съм влюбен в теб. Но дори да съм влюбен, няма да ти позволя да ме сравняваш с онзи мръсник, който те е лъгал и е съсипал вярата и доверието ти, духа ти. Това няма да го търпя. И няма да позволя да ме отблъснеш, за да можеш да дишаш свободно и защото се грижа за теб, както никой досега.

Той пъкна метъра в един от джобовете на колана.

— Прецени и обмисли проблемите си. Ще се обадя на майка ти.

Той мина покрай нея и излезе, преди тя да успее да се опомни. Дори не бе повишил тон. Беше казал всичко толкова тихо, че тя усети студена тръпка и се почувства смазана.

Как можа да й каже тези неща, как можа да говори с нея по този начин, а след това просто да си тръгне? Той започна кавгата — точно така, той, а след това си замина, преди тя да успее да нанесе своя удар.

Нямаше да се примири с подобно нещо.

Изфуча от пералното помещение. И с майка си щеше да се разправя, защото тук намирисваше на намесата на Ейда Мей. Щеше да й даде да разбере — как си позволява да налага мъж на дъщеря си?

Щеше да й каже тя на нея.

За съжаление, се оказа прекалено бавна, или просто Гриф бе много бърз, защото чу ръмженето на джипа му, преди да стигне до

входната врата.

Нищо, каза си тя и закрачи напред-назад, след това изтрополи нагоре по стълбите. Може би така е най-добре. Щеше да се успокои, преди да даде на всички да разберат. Каквото и да означаваше това.

Бузите ѝ горяха, затова влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. Все още бе разгорещена, но водата я поохлади.

Много го беше ядосала. Никога досега не го бе виждала толкова бесен.

Та нали се срещаха едва от два месеца, напомни си тя. Оказа се права, като позабави отношенията им, и беше права, че отстъпи.

След това притисна лице в кърпата.

Той ѝ каза, че е влюбен в нея. Това я изпълни, а след това я остави празна отново. Прииска ѝ се да се разтрепери, да се разридае. Прииска ѝ се да се притисне до него, сякаш животът ѝ зависи от това.

Сега обаче не можеше да мисли по този въпрос, просто не можеше. Беше прекалено напрегната, за да мисли по този въпрос. А пък той беше прекалено ядосан, за да мисли трезво.

Щеше да отиде на разходка — точно така. Разходката щеше да проясни мислите ѝ. Освен това щеше да поговори с Ема Кейт. Спешно трябваше да поговори с нея.

Тръгна отново надолу, обзета от отчаяно желание да излезе от къщата. Когато видя, че входната врата се отваря, тя почти се затича.

— Сега ти слушай — започна тя, а после се закова на място, когато видя Форест и двама мъже с черни костюми зад него.

— Май някой те е подпалил — каза небрежно той. Тъй като бе видял Гриф да тръгва към града, веднага се досети кой е причината за яда ѝ.

— Аз... тъкмо излизах да се поразодя.

— Разходката ще почака. Това са специални агенти Боксуд и Ландри. Трябва да поговорят с теб.

— Ами, добре...

— И с удоволствие биха пийнали нещо студено.

— Разбира се. Влизайте и сядайте. Идвам веднага.

Той я отпрати, за да се овладее, затова тя направи всичко по силите си, за да се стегне. Сигурно положението беше лошо, помисли си тя, докато наливаше в чашите леден чай и по навик сложи листенца от ментата на майка си. Положението бе наистина лошо, след като от

ФБР бяха дошли чак тук. Сложи чашите на поднос, добави малки бледосини салфетки и извади чинийка за замразените сладки, които майка ѝ пазеше за неочаквани гости.

Агентите от ФБР не бяха гости, помисли си тя и върна чинийката на мястото ѝ.

Чу гласа на Форест, докато брат и обясняваше нещо за рафтинг и как брат му Клей щял да им организира незабравимо спускане, стига да намерят време.

Високият агент се изправи, когато тя влезе, и взе подноса от ръцете ѝ.

— Благодаря — каза той и тя долови акцент от Джорджия.

Беше висок и слаб, почти кльощав, тъмнокож, с черни очи и тъмна коса, подстригана съвсем късо.

Той остави подноса на масата и ѝ подаде ръка.

— Специален агент Мартин Ландри. Това е партньорът ми, специален агент Роланд Боксуд. Благодаря ви, че се съгласихте да разговаряме.

— Става въпрос за Ричард. Сигурно е за Ричард. — Тя премести поглед от Ландри към другия агент.

Боксуд беше набит и мускулист. Изглеждаше много бял до Ландри със скандинавско русата си коса и леденосини очи:

— Седни, Шелби. — Форест стисна ръката ѝ и я придърпа на дивана до себе си. — Федералните ни приятели са дошли днес от Атланта със самолет.

— Атланта — прошепна тя.

— Разрешиха ми да ти разкажа какво е положението. — Той я погали по коляното. — Изпратих онова, което ти си си спомнила, и нещата, които Гриф е напаснал. Подредих всичко и го изпратих до полицията в Маями, Атланта и Филадельфия — и така нататък. Изпратих наученото на много места, включително и на ФБР.

— Ти каза... каза, че ще го направиш.

— Точно така. Сега шефът им ги е изпратил, за да поговорят лично с теб.

Тя кимна, а Ландри се приведе напред.

— Госпожо Фоксуърт.

— Никога не съм била, просто си мислех... Казвам се Померой. Моля ви, наричайте ме така.

— Госпожо Померой, миналия февруари сте продали часовници. В „Истърфийлд“ на Либърти, във Филадельфия.

— Да. Ричард имаше няколко часовника, така че аз... — Тя затвори очи. — Крадени са били, нали? Трябваше да се сетя, трябваше. Човекът, който ми помогна в магазина — той няма откъде да е знаел. Той просто ми помагаше. Ще върна парите. Аз не... — Тя нямаше пари. Дори да изтегли всичките си спестявания — и онова, което бе отделила за къща — пак нямаше да ѝ стигнат. — Ако ми дадете малко време, ще платя.

— Не се притеснявай за това, Шелби.

Тя поклати бързо глава към Форест.

— Той ги е откраднал, а пък аз ги продадох. Използвах парите. Не е редно.

— Има и други неща — заговори Боксуд. Имаше дрезгав глас, който ѝ се стори страшен. — Копчета за ръкавели, обеци, старинна шнола за коса.

— Тя все още е у мен! Мислех, че няма стойност, затова дори не се опитах да я продам. Ще я донеса.

— Седни, Шелби. — Форест натисна коляното ѝ с ръка. — Засега стой тук.

— Всички вещи, които сте продали в Пенсилвания — продължи Боксуд, — съвпадат с вещите, за които е съобщено, че са откраднати в района на Атланта от май 2011 до септември 2014 година.

— Повече от една — прошепна тя. — Кражбата не е само една.

— Съобщено е за най-различни предмети. Бихте ли погледнали снимките?

— Добре. Разбира се. Ние се преместихме в Атланта през есента на 2011-а. Не сме живели там през май, но... Той пътуваше. Аз не знаех...

— Живели сте там през април 2012 година.

— Да, там живеехме.

— Бихте ли ни казали къде бяхте на тринайсети април същата година?

— Ами... Не, извинявайте, но не знам. Било е преди повече от три години.

— Помисли — настоя внимателно Форест, а ръката му остана на коляното ѝ. — Било е няколко дни преди Великден. Било е Разпети

петък.

— А, да. Великден. Кали беше почти на годинка. Купих ѝ костюмче, боне и така нататък. Същия петък я заведох да я снимат. Снимките са в албума ѝ. Имаха и реквизит — малки пиленца и плюшени зайчета. Кошници и боядисани яйца. Изпратих снимки на мама и баба.

— Помня ги.

— Беше петък следобед. Не помня по кое време точно. Фотостудиото се казваше „Кимография“. Много хитро име. Помня го, защото заведох Кали отново да я снимат, а фотографката... казваше се Тейт... Тейт... господи... Тейт Мичъл. Сигурна съм, че това беше името. След първия път на Разпети петък, преоблякох Кали с дрешки за игра и я заведох на сладолед. Подкупих я със сладоледа; казах ѝ, че ако е добро дете, ще я заведа на сладолед. Въпреки че беше малка, тя знаеше думата „сладолед“. Ходихме в „Морели“.

— Най-хубавият сладолед в Атланта — обади се Ландри.

— Ходили ли сте там? Кали обожаваше сладоледа им. Отидохме в „Морели“, а след това тя не пожела да вечеря. Помня много добре, защото предположих, че няма да иска да вечеря — беше късен следобед.

— А вечерта, нощта? — подкани я Боксуд.

— Трябва да помисля. — Тя притисна очите си с пръсти. — Ще се опитам да си спомня. Движението беше много натоварено и Кали заспа в колата. Аз се притесних малко, че няма да успея да се прибера преди Ричард. На него му беше много неприятно, когато не знаеше къде съм. Мислех да му изпратя есемес, но не го направих. Той не обичаше да му звъня и да му изпращам есемеси, докато работи.

Тя отпусна ръце и си пое дъх, за да се успокои.

— Прибрахме се, сигурно към шест часа. Шарлин — тя готвеше и понякога поддържаше къщата — я нямаше, защото беше помолила за почивен ден. Аз се зарадвах, че сме само ние в апартамента. Много харесвах Шарлин.

— Било е тихо — само вие и дъщеря ви.

Тя кимна.

— Точно така. Кали беше малко кисела след снимките и сладоледа, нали спа в колата, но аз ѝ дадох Фифи — плюшеното ѝ куче — и кубчета. Много ги харесваше, защото дрънкаха. Постарах се да

приготвя вечерята бързо. Няма да си спомня какво съм готвила, но към седем, може би седем и половина, бях готова и много облекчена. Той обаче закъсня. Ричард закъсня. Сложих храната в печката, приготвих храната на Кали и я накарах да похапне малко, защото бе минало доста време след сладоледа. Изкъпах я, прочетох ѝ приказка и я сложих да спи. Тогава изпратих есемес на Ричард, за да му кажа, че съм му оставила вечеря и ако съм си легнала, да си я вземе. Сигурно съм била ядосана, но бях и много уморена.

Тя потри слепоочието си в опит да си припомни още.

— Легнах си малко след като Кали заспа. Така и не съм чула кога се е прибрал. Видях го на сутринта. Надникнах и видях, че е спал в хола.

Стори ѝ се толкова лично, докато разказваше къде е спал, че се изчерви.

— Понякога, когато закъсняваше, спеше в хола. Приготвих закуска на Кали и сложих яйца да се варят. По-късно щяхме да ги боядисаме за Великден. Той спа почти до обяд. Сега си спомням ясно, защото после беше в прекрасно настроение, шегуваше се, беше развълнуван. Изглежда забеляза, че съм малко сърдита, защото каза нещо — не помня точно какво, винаги имаше някакво оправдание. Среща до късно, не можел да се измъкне. Все имаше нещо, а след това...

Тя замълча и стисна здраво ръце.

— Господи, шнолата! Каза, че ми бил купил нещо за Великден, и ми даде шнолата. Каза да отида да си направя прическа и да облека Кали красиво. Щял да изведе дамите на обяд. Почти никога не се съгласяваше да води Кали; тя много се зарадва и аз се разбързах. Направих точно както искаше. Бях свикнала да изпълнявам всичко, което той искаше. Шнолата. — Тя стисна устни. — Откраднал я е, а след това ми я е подхвърлил като кокал на куче.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Може да проверите часа на снимките, но останалото не мога да го докажа. Сигурно някой ме е видял, докато съм влизала с Кали, но едва ли ме помнят след толкова много време. А и вкъщи нямаше никого. Ако мислите, че съм била с Ричард, ако мислите, че съм била част от дейността му, не мога да докажа нищо — но не съм имала нищо общо.

— Това са много подробности за толкова отдавнашен ден — изтъкна Боксуд.

— Беше първият Великден на Кали и първата ѝ професионална фотосесия. Искях да направя снимки на цялото семейство, след като тя се роди, но Ричард все нямаше време. Така че тези снимки бяха специални. Тя — Тейт — направи снимка на двете ни и аз я изпратих на семейството си. Кали си свали бонето и косата ѝ се разпиля, също като моята. Аз не бях изправила моята в салон, както обичаше Ричард. Това ми е любимата снимка.

Стана и взе снимката от полицата над камината.

— Това е снимката от петъка преди Великден.

— Определено прилича на майка си — отбеляза Ландри.

— Когато става въпрос за Кали — вметна Форест, — Шелби помни всичко.

— Сигурно. Винаги е така с първите деца.

Тя остави отново снимката и седна до Форест.

— О! — Сети се и почти скочи от дивана, но Форест я спря. — Записала съм го в бебешкия ѝ дневник. Записала съм за снимките, дори съм сложила една там. Ще го донеса.

— Не е нужно, поне засега, госпожо Померой.

— Не е лесно да признаеш, че си бил глупав — каза предпазливо тя, — че са те измамили. Не знаех, че той е крадец, че мами хората. Живеех в луксозен апартамент, имах красиви дрехи, домашна помощница — и всичко това, защото той е крал и мамил. Не мога да се върна и да променя нищо. Да донеса ли шнолата? Знаем къде е. Може да я върнете на собственика.

— Предполагаме, че е откраднал и шнолата, и един от часовниците, които сте продали, и други ценни вещи на стойност приблизително шейсет и пет хиляди долара от Аманда Лусърн Брайс от Бъкхед. Дъщеря ѝ я е открила в събота следобед, на 14 април 2012 г.

— Как така я е открила?

— Паднала е — или е била блъсната — по стълбите в дома ѝ. Счупила си е врата при падането.

Кръвта се оттече от лицето на Шелби, докато гледаше Боксуд.

— Мъртва ли е? Била е убита, така ли? Ричард... Той беше в толкова добро настроение. Разсмях Кали. Извинете ме, само за минутка. — Тя скочи, но краката ѝ трепереха. — Извинете ме.

Втурна се към банята и се облегна на мивката. Стомахът ѝ се бунтуваше, но тя не можа да повърне. Не искаше да повърне.

Щеше да се пребори с напъните. Трябваше единствено да диша дълбоко. Щеше да диша в продължение на няколко минути, а след това щеше да се справи с онова, което следваше.

— Шелби? — Форест почука на вратата.

— Само минутка.

— Влизам.

— Само една проклета минута — сопна му се тя, когато той отвори, а след това се хвърли в прегръдката му. — О, господи, о, господи, Форест! Той ни заведе на обяд. Оставил е онази жена умираща, обрал я е, после се е върнал и си е легнал. След това ни заведе на обяд. Поръча шампанско. Той празнуваше. Празнуваше, а е оставил жената мъртва и дъщеря ѝ я е намерила мъртва.

— Знам, Шелби, знам. — Той я погали по косата, прегърна я и я залюля. — Можеше да се случи и с теб някой ден. Знам го със сигурност.

— Как е възможно да не съм разбрала какво представлява?

— Не си. И не си единствената. Никой не мисли, че си част от всичко това.

— Ти си ми брат — разбира се, че няма да го мислиш.

— Никой — повтори той и се отдръпна, за да я погледне в очите. — Те трябва да си свършат работата. Сега ще погледнеш снимките на бижутата, които е откраднал от хората. Кажи им всичко, което знаеш. Друго не можеш да направиш.

— Искам да помогна. Дрехите на гърба ми, Форест — дрехите, с които обличам детето си. Направо ми прилява, като си помисля откъде са дошли парите.

— Кажи ми къде е шнолата. Ще я донеса.

— В най-горното чекмедже на шкафа в банята ни с Кали. Там има кутия. Всичките ми шноли са там. Тя е седефена, с малко синьо и бели камъни. Мислех, че е фалшива, Форест. Дори не ми е минало през ума... та това е най-обикновена шнола, затова не се замислих.

— Не се притеснявай. Ако не искаш да говориш повече с тях, ще им кажа, че няма какво да добавиш.

— Не, ще им кажа всичко, което знам. Което не знам, не го знам. Отивам при тях.

— Когато усетиш, че не можеш повече, просто кажи.

— Искам да приключа.

Шелби се върна и Ландри веднага се изправи.

— Много се извинявам — започна тя.

— Не се извинявайте. Благодарим ви за съдействието, госпожо Померой.

Тя седна и си взе чашата. Ледът се беше разтопил, но чайт бе още хладен.

— Убил ли е и други хора? Знаете ли?

— Възможно е.

— Никога не е прибягвал до насилие към нас с Кали. Ако беше... тогава всичко щеше да е различно. Всъщност, той не й обръщаше почти никакво внимание, и все по-малко на мен. Понякога казваше жестоки неща, но никога не е прибягвал до насилие.

Тя остави внимателно чашата.

— Така и не разбрах какво представлява. Ако бях разбрала, никога нямаше да го допусна близо до детето си. Дано ми повярвате. Кали ще се върне след около час. Ако не сме приключили, нека да отидем другаде или да почакаме до утре. Не искам да чува всичко това. Тя е вече на четири.

— Няма проблем.

— Ако искате, определете друга дата. Ако си спомня нещо друго, за ваканция или среща при лекар, нещо, което ми е направило впечатление, може и да ви разкажа какво съм правила. Какво е правил той. Не знам какво друго да направя, за да ви помогна. Искам да помогна.

— Нека засега да говорим за Атланта и да продължим напред. — Ландри кимна на Боксуд.

— Осми август същата година — обади се Боксуд.

— Рожденият ден на баща ми е на девети август, а Форест е роден на пети. Винаги организирахме двойно парти в най-близката събота или неделя. Искях да се прибера. Не се бях прибирала от доста време и исках Кали да се види със семейството ми. Ричард отказа. Трябваше да ходим на благотворителен бал в събота и аз не можах да дойда да честитя на татко. Бях негова съпруга, трябваше да присъствам и да се държа подобаващо. Събитието се проведе в „Риц Карлтън“, в Бъкхед.

— Събота, осми август 2012 година. Бижута и редки марки за шестцифрена сума са откраднати от дома на Айра и Глория Хамбърг. Същата вечер са присъствали на благотворителното събитие.

— Точно както във Флорида — добави Шелби. — Бижута и марки. Това изглежда му е била... специалността.

— Може и така да се каже. — Ландри се облегна назад. — Разкажете ни за въпросната вечер.

25.

Тя познаваше семейство Хамбърг, бяха се виждали на вечеря у тях. Ричард беше играл голф с Айра Хамбърг няколко пъти, а двамата ги бяха канили в кънтри клуба. Бяха се срещали и на други светски събития и благотворителни балове.

Не бе трудно да запомни някои от подробностите от онази вечер, защото си представяше семейството си тук, в тази къща, докато празнуват рождените дни, и много ѝ липсваха.

Помнеше, че по едно време Ричард ѝ донесе чаша шампанско и ѝ каза нетърпеливо да се смеси с гостите, за бога, и да престане да се цупи. Той щял да излезе, за да изпуши една пура и да поговори по работа с потенциални клиенти.

Не можеше да определи колко време е разговаряла. Наддава за няколко неща на таен търг, както той ѝ нареди. Може да е било около час, едва ли повече.

— Когато ме намери, беше в добро настроение — каза, че ме бил търсил и попита защо не съм проверила наддаванията преди края на търга. Реших, че е постигнал нещо, защото беше в по-добро настроение, а след това заяви огромна сума за вино.

— Семейство Хамбърг живеят на около километър и половина от хотела — изтъкна Боксуд.

— Знам.

Разпитаха я за други вечери, дни, случаи. Някои помнеше, други бяха отдавна забравени. От снимките позна копчета за ръкавели, диамантените обеци, гривна с диаманти и смарагди, която Ричард ѝ беше подарил, а след това я обвини, че я е изгубила, когато тя изчезна от кутийката ѝ за бижута.

Форест остана, след като агентите си тръгнаха.

— Искаш ли да остана?

— Не, не. Добре съм. Мама ще се върне скоро с Кали. Просто... те повярваха ли ми? Не ми отговаряй като брат, а като полицай.

— Вярват ти. Разиграха доброто и лошото ченге, когато Боксуд се опитваше да те подхлъзне на места и те гледаше страшно. Но и

двамата ти повярваха. Ти много им помогна, Шелби. Най-добре престани да мислиш по този въпрос. Нека ФБР да направят необходимото.

— Продала съм крадена стока.

— Не си знаела, че е крадена, не си имала причина да мислиш, че е крадена. Ще се справим.

— Как може да не разбера — как ще ми повярват, че не съм знаела? Кълна се, че ако не знаех, аз самата нямаше да си повярвам.

— Серийният убиец Денис Рейдър е имал съпруга и две деца, живеел е в сплотена общност, ходел е на църква. Никой не е подозирал какво представлява. Някои хора носят маските си безупречно, знаят как да се държат напълно нормално.

— Той не е бил наред, нали? Искам да кажа, че Ричард не е бил наред, за да върши подобни неща.

— Казаха, че е социопат, а един психиатър изреди какви ли не сложни термини за състоянието му. Не, не е бил наред. Приключихме с този въпрос. Няма повече да те тормози. С някои неща ще се наложи да се справиш, но сега гледай към настоящето и бъдещето.

— Опитвам се. Само че това не спира да ме измъчва. Все откривам нови и нови неща.

— Ти си от семейство Померой и носиш кръвта на Макний. Ще издържиш. Ако имаш нужда от мен, обади ми се, чу ли?

— Добре. Не знам какво щях да правя без теб днес.

— И за това повече не бива да се притесняваш.

Шелби се запита дали всички в Ридж вече знаят за агентите на ФБР. Ако още не знаеха, скоро щяха да научат. Затова тя разказа на родителите си веднага щом можа.

На следващата сутрин, преди първият клиент да влезе в салона, тя разказа на баба си и на останалите от персонала.

— Реших, че трябва да научите.

— Ейда Мей ми звънна снощи и ми каза всичко — започна Вайола. — Ще ти кажа какво й казах. Това не е по твоя вина, ни най-малко. А е буря, изпратена от дясната ръка на Господ, който е искал двете с Кали да се отървете от мръсника.

— Предпочитам да не беше мъртъв — отвърна Шелби. — Ако беше жив, щях да му кажа какво мисля за него. Жалко, че умря убеден,

че съм нищожество. Жалко, че умря убеден, че нямам представа какви ги е вършил.

— Бившият на сестра ми си имаше жена в Суитуотър цели шест години — намеси се Вони. — Имали си апартамент и всичко. Никой от нас нямаше представа, а той ходеше в лутеранска църква всяка неделя, когато си беше у дома. Преподаваше на младежкия отбор, беше член на клуб „Елкс“. Лидия нямаше и да разбере, ако жената от Суитуотър не ѝ се беше обадила, за да ѝ каже, че Лора си има вече трета.

Вони вдигна рамене.

— Не е същото, но се опитвам да кажа, че всички обожаваха Лора, докато не разбрахме какво става.

— Благодаря ти, Вони. Мъчно ми е за сестра ти, но разказът ти ме успокои.

— Невинаги познаваме човека, когото си мислим, че познаваме. — Кристъл подготвяше стола си за първия час.

— Братовчедката на най-добрата ми приятелка, Бернадет, живее във Файетвил. Съпругът ѝ измъкнал с измама дванайсет хиляди от хардуерния бизнес на баща ѝ, преди да открият. Братовчедката на Бернадет останала с него след това. Ако питаш мен, човек, който краде от семейството, не струва и пукната пара.

— Това е нищо. — Лорилий подпря свитите си в юмруци ръце на кръста. — Аз за малко да се омъжа за Лукас Джон Бабът — нали помните? Преди десет години бях готова да застана с него пред олтара. Нещо ми каза: „Лорилий, не го прави“, затова и се отдръпнах, но бях на една крачка. Разбрах, че наследил хижата на дядо си при Елкмонт. Знаете ли какво правел там? Метамфетамини, и сега е в затвора.

И други подхваंनाха темата, заразказваха и други случаи. Вайола пристъпи напред и прегърна Шелби през кръста.

— Хората ме питат — не искаш ли да се пенсионираш, Вай? Двамата с Джак можете да попътувате, или да си седите на верандата и да пиете лимонада по цял ден. Аз пък си мисля, че няма начин да се откажа от това място, дори за всички чай в Китай. Къде другаде ще намеря подобно забавление? При това ми плащат.

Целуна Шелби по бузата.

— Добре направи, че разказа на всички.

— Та ние сме като семейство.

— Точно така, Кристъл! Виждам, че клиентката ти за девет часа пресича улицата. На работа, момичета.

На следващия ден се видя с Ема Кейт, за да пийнат след работа, след като бе прекарала цял час с Бици.

— Аз черпя. Длъжница съм ти.

— Няма да откажа. — Шелби извади бележника си и го отвори. — Добре, първо за годещното парти. Всичко е уредено — време, място, дата. Говорих с нея за цветята и храната. Подхвърлих небрежно да запази тежката артилерия за сватбата. Защо не го направим красиво и елегантно? Но понякога елегантността е в нещо семпло. Тъй като на сватбата ще бъдеш в жълто и в цвят на орхидея, оставих тези цветове. Обясних защо няма да си в булчинско бяло — нали така искаше?

— Да. Бели цветя. Тя съгласи ли се?

— Показах ѝ снимките, които намерих в списания и онлайн, и тя много се развълнува. След това, тъй като вече бях говорила с цветарите и бяхме уточнили всичко, реших да поръчаме веднага! Сипах я, когато ентусиазмът ѝ беше пламнал.

Доволна и горда, Шелби потри длани.

— Всичко е готово.

— Ще те черпя два пъти.

— Ема Кейт, трябва да ме черпиш толкова пъти, че няма начин да ги преброим. Отказахме се от оркестъра от Нашвил, който тя искаше да наеме, и ще наемем „Ред Хот енд Блу“ — Танзи ги предложи, а и ти ги харесваш.

— Господи, значи няма да има мъже във фракове, които да свирят валсове? Дватамата с Мат много харесавме „Ред Хот енд Блу“, когато свириха в „Бутлегър“.

— Ще бъде супер купон. Вие с Мат ще решите дали ги искате за сватбата, дали не предпочитате друго, дали ще си вземете диджей, защото още не сте решили.

Шелби отбелязваше последователно точките в списъка си.

— След това казах на майка ти, че аз ще се уговоря с хотела, защото тя трябва да е свежа като майка на булката, и я убедих какво да облече, а сега тя иска да ѝ направят прическа. Подготвих проекти за декорацията на масите, с цветята и всичко.

Шелби се изпъчи доволно.

— Пречупих я и не й дадох шанс да се мята като риба.

— Проекти ли!

— Освен това реших да не ти ги показвам. Довери ми се и остани изненадана. За сватбата ще си наясно дори с най-малките подробности, но това ще бъде изненада и те уверявам, че ще ти хареса.

— Значи няма нужда да премислям.

— Да.

— Ако не обичах Мат, щях да се омъжа за теб. Но той притежава атрибути, които на теб ти липсват, да не говорим, че двамата с Гриф могат да оправят всичко. В момента е у Гриф и през следващите два часа ще му помага. Ще отида там, защото на Мат му пуши главата в желанието да намери подходящ парцел за къща, или пък ще постъпи като Гриф и ще намери някоя стара съборетина, която има нужда първо да се стегне.

— Ти готова ли си за всичко това?

— Точно колкото съм сигурна, че ти ще направиш всичко прекрасно. Той ще открие точното място. Ще намеря за какво да го критикувам, но преди това ще го оставя да действа.

— Добре тогава. — Шелби се намести на стола и се приведе напред. — Да поговорим за сватбата.

Обмисляха и планираха, а Шелби си водеше бележки. Двайсет минути по-късно Ема Кейт посочи бележника и каза:

— Засега запиши това. Вече ми се вие свят.

— Започнахме добре.

— Повече от добре, така че е време да сменим канала. Кажи ми сега за теб. Нещо ново от ФБР?

— Не. Очаквам да се появят отново на вратата със заповед за арест като съучастник или нещо такова. Само че още не са дошли.

— Ако мислят, че имаш нещо общо с всичко това, значи не заслужават да бъдат специални агенти.

Форест бе казал същото, помисли си Шелби, но се успокои повече, когато го чу от устата на най-добрата си приятелка.

— Още веднъж ще прегледам и снимките, и писмата. Трябва обаче да минат ден-два, за да започна на чисто. Може да си спомня друго, или да открия нещо ново.

— Какъв е смисълът, Шелби?

— Ще разбере. Поне ще разбере. Едва ли ще попадна на подробна карта за съкровищата, които е откраднал в Маями, или за другите, които още не са открити. Сигурна съм, че има и други, неразкрити кражби. Но като знам, се чувствам значима.

— Иска ми се да престанеш, но момичето, с което съм израснала, никога не оставяше нищо, когато прецени, че е важно за нея.

— Тази работа наистина е важна за мен. Ами ако открия нещо, което да доведе до друго, да насочи полицията и те да открият плячката? Жената и синът ѝ от Маями поне ще имат това удовлетворение.

— Шелби. — Ема Кейт хвана ръката ѝ и я стисна. — Търсиш начин да им платиш, както плащаш дълговете. А нито едно от тези задължения не е твое. Нито едно. Тъкмо това е една от причините — нали те познавам — да удариш спирачки на връзката с Гриф.

Шелби се зае да подрежда бележките си.

— Не е точно така.

— Но съм достатъчно близо. Двамата изглеждахте щастливи заедно. Струваше ми се, че сте създадени един за друг.

— Просто исках да позабавя нещата.

— Трябва да се движиш със скорост, с която се чувстваш комфортно — спор за това няма.

— Той обаче не е на същото мнение.

— На мен не ми е казал нищо. И пред Мат не е говорил, затова трябваше да измъкна всичко от Мат. Той не е гроб като Гриф, а и аз знам как да подходя. Довечера може да каже и повече. Нали ще работят над къщата, ще пийнат по бира. Ще измъкна от Мат всичко, което знае.

— Той беше побеснял. Не знам как да се справя с мъж, който кипва... с причина.

— И аз! — прихна Ема Кейт и се облегна назад. — Не можеш да се бориш срещу разумните причини.

— Има и още нещо, по-неприятно. Минал покрай нас, когато съм била на работа — знаел е, че работя, а Кали е с мама. Мама ми разказа как излязъл отзад с Кали и прекарал с нея почти час, люлял я и двамата играли с кутрето.

— Добре! Това ти показва с какъв подлец си имаш работа.

— Ема Кейт — въздъхна Шелби. — Не знам какво да правя. Имам пълното право да се ядосвам за някои от нещата, които каза.

Ема Кейт изви вежда и отпи от виното.

— Разумни неща ли?

— Сигурно, от негова гледна точка, но това не ги прави по-малко ужасни за мен.

— Напълно разчитам на теб за годежното парти. Досега не си ме разочаровала.

— И няма да го направя.

— Затова ти имам доверие. Ти защо ми нямаш доверие?

— Аз ли... Разбира се, че ти имам доверие.

— Добре. Върви тогава и поговори с Гриф.

— Да, но...

— Аз казах ли „да, но“ за партито? Не съм — подчерта Ема Кейт. — Щом ми имаш доверие, върви да поговориш с Гриф. Мат казва, че дни наред не може да си намери място. Виждам, че и при теб е същото. Може и да имаш нужда, но край с мятането насам-натам. Върви да се разберете. По един или друг начин, и двамата ще се почувствате по-добре, или поне ще сте наясно какво е положението.

Тя нямаше намерение да го прави. Не беше ли по-добре да остави нещата каквито са, поне за известно време? Мисълта обаче се загнезди в главата ѝ, не спря да я измъчва, докато вечеряха и докато слагаше Кали да спи.

Каза си, че трябва да се успокои, да прекара вечерта в разглеждане на снимки и писма. Но не можа да се успокои.

Слезе при родителите си, които, както всяка вечер, бяха седнали пред телевизора, а майка ѝ плетеше.

— Кали е в леглото. Имате ли нещо против да изляза за малко? Искам да свърша нещо.

— Върви. — Баща ѝ я погледна разсеяно, преди да насочи вниманието си отново към мача. — Ние сме тук.

— Най-много да заведе баща ти на предната веранда, когато мачът свърши. Ще поседим, ще пием по чаша чай и ще се порадваме на аромата на розите.

— Приятна вечер и благодаря. Няма да се бавя.

— Не бързай — отвърна майка ѝ. — Сложи си червило и си оправи косата. Не можеш да отидеш у Гриф без червило.

— Не съм казала, че отивам у Гриф.
— Майка ти знае. Сложи си червило.
— Няма да се бавя — повтори Шелби и излезе, преди майка ѝ да ѝ нареди да се преоблече.

Гриф още не се беше изкъпал, защото реши, че денят не е приключил, дори след като Мат си тръгна. Прекъсна работа, колкото да пусне кучето навън, да си направи сандвич, после пусна кучето отново вътре и продължи работа.

Беше довършил шкафа, и благодарение на Мат вътрешността беше подсушена и боядисана втори път. Затова се зае с канапетото, което направи сам пред двойните прозорци към задния двор. Щеше да е приятно място за сядане с удобен шкаф, в който да прибира разни неща.

Представи си ясно завършената стая. Въпреки че образът го дразнеше, той не направи нищо.

Напоследък все така ставаше.

След като мина с шкурка шкафа, завърши канапетото пред прозореца и приключи с кантовете, стаята се нуждаеше единствено от боя и хубаво почистване. Е, имаше и още — контакти, ключове и вентилатор на тавана, за който вече бе прокарал кабели.

Трябваше обаче да намери подходящ, който отговаря на представата му за стаята.

Дали пък тази вечер да не провери онлайн, да види какво ще намери.

След това щеше да се заеме с малката стая. Тя беше следващата му задача, когато намери време.

Беше пуснал музика и не чуваше нищо, освен лая на Сникърс. След това кучето изскочи от стаята и хукна по стълбите. Едва тогава Гриф свали слушалките.

Грабна чука, пробва тежестта му и тръгна надолу с него. После чу почукването — трябваше на всяка цена да си купи звънец — и макар да се съмняваше, че взломаджията с лаптопа ще почука, той погледна през прозорчето на площадката.

Видя вана на Шелби.

Чувствата му нахлуха, противоречиви, неясни. Удоволствие — господи, как само му беше липсвала! Раздразнение. Чия беше вината, че не я беше виждал? Учудване, защото бе напълно нетипично за нея да дойде в девет вечерта. Облекчение, при това огромно, че е дошла.

Остави чука на стълбите и слезе без него. Кучето лаеше и въртеше опашка пред вратата.

Отвори и се зачуди как сърцето му не се пръсна.

— Надявам се, нямаш нищо против, че дойдох просто така — започна тя. — Искам да поговоря с теб.

Прииска му се да я сграбчи, да усети как тя го прегръща, докато я целува до полуда.

— Разбира се.

— Здравсти, Сникърс. Какво добро куче — изгука тя. — Я, колко си пораснал. Може ли да седнем навън? Вечерта е много приятна.

— Може. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, няма нужда. Ти работиш — миришеш на дървени стърготини и пот, но е приятно.

— Довършвах някои неща. Имах нужда от почивка.

Той излезе навън и посочи един от столовете.

— Знам, че си ми сърдит — започна тя, седна и продължи да гали кучето, което качи лапи на коленете ѝ. — И ясно каза защо.

— Да.

— Опитях се да обясня причините, но ти не разбра.

— Разбирам — отвърна той. — Просто не съм съгласен с причините, които изтъкна.

— Не си живял моя живот, Грифин. На вратата ти не са почукали федерални агенти.

— Чух за това — били много благодарни за сътрудничеството ти.

— Форест.

— Не е издал държавна тайна. Освен това те разговаряха и с мен.

Тя отпусна ръце и се огледа.

— Идвали са тук, така ли?

— За да поговорим. Не е тайна, че двамата с теб прекарваме доста време заедно, откакто си се върнала. Не беше проблем.

Очите ѝ заблестяха, замятаха искри. Гняв, възмущение и разочарование се смесиха в едно.

— Нима не разбираш! За мен е проблем, че са идвали тук, че са ти задавали въпроси за нещо, с което нямаш нищо общо.

— И ти не си живяла моя живот, Шелби. Те знаеха за лаптопа, така че проверяваха всичко. Според мен е чудесно, че и местните, и федералните са се заели със случая.

— Той е убил една жена.

— Какво?

— Не са ти го казали, а Форест е предпочел да не разкрива информацията, докато ти е докладвал.

— Не се заяждай. Брат ти ми е приятел — продължи той. — Не ми докладва. Той разговаря с мен.

Трябваше да си признае, че се държа заядливо, но... Престани, нареди си тя, и кажи каквото трябва.

— Ричард е убил една жена в Атланта. Може да е паднала по стълбите, не е ясно. Станало е, докато е крал от нея. Оставил я е на пода, а тя или е била вече мъртва, или е умирала. Той просто си е тръгнал. Била съм омъжена за този човек, имам дете от него, живяла съм с него почти пет години.

— Било ти е трудно и ми е мъчно, че е било така. Онова, което той е направил, и какъв човек е бил, няма нищо общо с мен. Нито пък с нас двамата с теб.

— Има много общо с мен, следователно има общо и с теб, и с нас. Не го ли разбираш?

— Не го разбирам, защото с теб живеем в настоящето — отвърна той. — Защото съм влюбен в теб. Защото виждам, че имаш чувства към мен. Може и да не са като моите и по този въпрос не мога да споря, но имаш чувства. Виждам обаче, че ти ги отблъскваш, както и мен, защото един социопат, мошеник, крадец и очевидно гаден убиец те е използвал, измамил и ти се чувстваш виновна и отговорна за деянията му.

— Трябва да бъда отговорна към избора, който съм направила, към действията си и последствията от тях.

— Добре — отвърна той. — За това си права. Кога най-сетне ще престанеш да се самобичуваш заради тези неща?

— Не мога да си позволя да направя друга грешка.

— Аз не съм грешка. — При тези думи той скочи. Трябваше да се раздвижи, да се овладее, да се стегне. — Не ми лепвай подобно

нещо.

— Не, не, виновната съм аз. Просто...

— Не си ти, аз съм. Класика!

— Стига, млъкни за малко! Имам чувства към теб и те ме плашат. Не мога просто така да се оставя на чувствата отново, защото говорим за сегашния момент. Сега имам малко момиченце. Трябва да й създам живот — не само за нея, а и за двете ни. Трябва да знам дали правя нещата както е редно, а не да взема онова, което искам за себе си. Трябва да си поема дъх, дяволите да го вземат, да се установя, да помисля, не просто да чувствам. Наранила съм някои хора. Наранила съм семейството си и вече никога, никога няма да го направя отново. Наранила съм и себе си.

Тя също стана, отиде до парапета от другата страна на стълбите. Над поляната, сред дърветата, десетки светулки изнасяха представление, топлите им светлилки пулсираха в мрака.

— Не се самонаказвам, вече не. Не се самосъжалявам. Приключих с тази работа. Прибрах се у дома, доведох и момиченцето си тук и се опитвам да създам нов живот. Така ми се струва правилно. Чувствам се добре. Щеше да е достатъчно, Грифин, напълно достатъчно за мен. След това ти... аз просто... Имаше... все още имам чувства.

— Нямах намерение да избързваме. Мислех да излезем с Ема Кейт и Мат няколко пъти. Да свикнеш с мен. След това те поканих. Не следвах първоначалния план.

— Значи си имаш план.

— Винаги имам план. Проблемът с плановете е, че понякога трябва да ги подобриш с промяна, или повече. Също и ти. Исках да вървим с по-бавна крачка, но... да не би да те притиснах?

— Не. — Не беше редно, а и не беше честно да го остави да мисли така. — Не си ме притискал, Гриф. Ти... беше приятно и...

Тя погледна към жълтите светлилки. Той бе запалил светлината в нея, помисли си тя. Вече носеше пулсираща светлина в мрака.

— Толкова много ми хареса, че ме свари неподготвена. Исках — все още искам — да съм с теб. Ти си пълна противоположност на Ричард. Запитах се дали това е причината да те харесвам толкова. Много си различен от него. Нито си надут, нито надменен, просто...

— Скучен ли?

Тя го стрелна с поглед и почувства облекчение, когато забеляза усмивката му.

— Не, не и скучен. Истински. Имам нужда от нещо истинско — повече, отколкото мога да ти кажа, а ти си такъв. Имам чувства и те ме плашат.

— Нямам нищо против това. Не бързай и помисли. Само че не си измисляй оправдания, за да не се виждаш с мен, бъди откровена.

— Не знаех как. Не съм разбрала как, защото не исках да спра да се виждам с теб. Знаех, че трябва, поне за известно време, но не исках.

— От дълго време ли е така?

— Имам чувството, че е минало много време.

— И при мен е така. Страшно много ми липсваше, червенокоске.

— Идвал си да видиш Кали, докато съм била на работа.

— И тя ми липсваше безкрайно много. А двамата с Кали не сме се карали.

Шелби кимна и се загледа в мрака към светулките.

— Все си мислех, че ще дойдеш да ме видиш. Идваше за „Петък вечер“, но не се доближаваше до мен.

— Ти ме нарани.

Тя се завъртя бързо към него.

— О, Гриф...

— Отново ти казвам, Шелби — не ме сравнявай с него, независимо в какво отношение, защото страшно се вкисвам.

— Извинявай. Не мога да обещаая, че няма да се случи отново, но ще се постарая.

— Това ми стига.

— Ти също ме нарани и много ме ядоса.

— Извинявай. Не мога да обещаая, че няма да се случи отново, но ще се старая.

Тези думи я накараха да се разсмее искрено.

— Много, ама много ми липсваше. Не говоря единствено за секса, въпреки че и той ми липсваше. Просто ми липсваше да говоря с теб. Само че... Веднъж вече си въобразих, че съм влюбена, толкова бързо, че се оставих да бъда пометена като от вълна. Но не съм била влюбена — не и истински. Може би и ти имаш нужда от малко време.

— Ако той е бил такъв, за какъвто се е представял, когато те е помел като вълна, щеше ли да има значение?

— Ами... — Тя вдигна ръце, след това ги отпусна.

— Не можеш да кажеш, защото не е бил. Не е бил такъв, за каквото си го мислела. Виж сега какво знам аз. Пожелах те от мига, в който те видях. Това бе по-скоро свещен момент, не просто любов от пръв поглед, както го наричат. Погледни я само! Тя е най-красивата жена, която съм виждал.

Прииска ѝ се да се засмее отново, но думите му се загнездиха в гърлото ѝ.

— Мокра и нещастна, доколкото си спомням.

— И тъжна, и красива. След това вие с Кали се прибирахте, ти буташе количката и пликите с покупки нагоре по хълма. Беше побесняла — на себе си, беше напълно изтощена. А тя беше такава сладурана. Желаях те, а след това исках да ти помогна. Първо си паднах по Кали, казвам ти го направо. Тя ме омая точно за две минути.

— Тя има подход.

— Твоят подход. Изненадан съм, че не си го видяла. Както и да е — след това те чух да пееш и започнах да се влюбвам. Влюбих се още повече. След това беше моя и това реши нещата. Онова, което бе последната капка... — Той пъкна ръце в джобовете си и я погледна внимателно. — По дяволите, тази последна капка може и да не ти хареса.

— Искам да знам. Няма жена на този свят, която да не иска да разбере.

— Добре. Коя беше последната капка? Ти фрасна Мелъди. Аз не се смятам за избухлив човек, но онова, което направи, ми напълни душата. Помислих си: „Леле, Гриф, влюбен си в нея. Трябва да си глупак, ако не си“.

— Измисляш си.

— Не си измислям. — Пристъпи към нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Трябваше да се дръпна — искаше ми се да не трябва — но осъзнах, че те желая. Да, исках да ти помогна. Можех да оправя някои неща. Но жена, която умее да замахва по този начин... Тя може сама да оправя нещата. Може да направи онова, което трябва.

Шелби си мислеше, че признанието му, че е влюбен, я е разтърсило. Но последното изречение, възхищението в гласа му я остави без думи.

— Наистина ли си го помисли?

— Със сигурност. Видях какво направи и ти се възхитих. Освен това те обичам. Така че нямам нищо против, че съм те уплашил малко, защото ти ще успееш да се справиш. Когато ме погледнеш, Шелби, виждай мен. Когато мислиш за мен, мисли единствено за мен.

— Мисля единствено за теб, когато ме целуваш и когато ме докосваш.

— Тогава трябва да го правя по-често.

— Господи, иска ми се да е по-често.

Тя го прегърна и притисна устни до неговите.

А той направи много повече.

— Ела вътре. — Не можеше да ѝ се насити. — Ела в леглото.

— Добре. — Тя плъзна ръце по гърба му, очарована за пореден път от стегнатите мускули. — Добре. — Вдъхна мириса му на пот и дървесина. — Добре.

Тръгнаха към вратата, но тя го спря.

— О. Чакай.

— Господи, моля те, не казвай „не“.

— Не... искам да кажа, да. — Все още притисната до него, тя успя да се засмее. — Трябва да пратя есемес на мама. Казах ѝ, че няма да се бавя, а ще се забавя.

— Добре, пиши есемеса в движение.

— Ще се справя. — Тя извади телефона и се постара да овладее треперенето на ръцете си, докато пишеше бързо. — Тя разбра, че идвам при теб, така че няма да се изненада... Много бързо отговори.

Бяха вече вътре, до стълбите, когато Шелби спря.

— Проблем ли има?

— Не, не. Тя казва... — Шелби се засмя. — Казва, че така или иначе ще караш след мен до нас, така че да ти спестя тази работа и да остана тук през нощта. След това пише... май ме познава добре, както би казал ти... да не се притеснявам за Кали, ако на сутринта пита къде съм. Да те събудя рано и да отидем у нас на закуска. Ще направи палачинки.

— Обичам палачинки.

— Да, но...

— Пиши есемес. Благодаря, мамо. До утре сутринта.

Той я подкани да се качва, така че двамата бяха на една височина, след това притисна устни в нейните.

— Остани. Спи с мен тази вечер. Събуди се до мен утре сутринта.

Как да устои? А защо да го прави? Погали го по бузата.

— Не очаквах да остана. Нямам пижама.

— Ако това е проблем, и аз няма да спя с пижама. Така ще сме равни.

— Става. — Тя се разсмя отново, почувства се опиянена.

След това той я взе на ръце и я пренесе до спалнята, а кученцето хукна, за да ги настигне.

26.

Шелби се зае с петдесетте и смеси плейлиста с кънтри.

Отиде на репетиция рано. Каза си, че е чудесно, че вече има шест „Петък вечер“ зад гърба си.

Танзи я аплодира, когато завърши „В прегръдките на моя любим“.

— Много ми харесва!

— Не те видях. Мислех да включа малко кънтри, да го смеси с фолк и традиция. Ще включа и доста Патси Клайн. Харесваш ли малките промени?

— Много. Ще стане още по-хубаво, когато вземем музиканти и имаме сцена. До септември ще стане, най-късно октомври, поне според Мат. Разрешителните пристигнаха днес сутринта!

— Танзи, това е чудесна новина.

— Нямам търпение да започнем. И аз се страхувам, защото наливаме огромна сума в цялата работа. Но пък... последните няколко седмици показаха, че на хората им е приятно да идват през уикенда и да слушат музика на живо.

— Значи си убедила Дерик да опитате с група за съботите?

Танзи преплете пръсти и вдигна ръце над главата си.

— Ще опитаме до края на лятото, след това ще видим дали приходите си струват. Ти си основната причина да го направим, Шелби. Не знам колко време щеше да ми трябва, за да убедя Дерик за разширението, ако не беше започнала с „Петък вечер“.

— Приятно ми е да пея, а ти ми даде шанс. Получи се и за двете страни. — Тя слезе от малката сцена. — Как се чувстваш?

— Сутрин ми става малко лошо, но Дерик ми носи солени бисквити и те обикновено помагат. Погледни! — Тя се обърна в профил и сложи ръце на корема си. — Вече започва да ми личи.

— Господи! — Шелби се ококори. — Ти си станала огромна.

— Още не съм — разсмя се Танзи и вдигна блузата си, — но трябваше да захвана панталоните си с безопасна. Вече не мога да ги

закопчавам. Скоро ще мина на клина от часовете по йога; ще си купя дрехи като за бременна, веднага щом ми остане време.

Шелби помнеше това чувство, и радостта.

— Има изключително симпатични дрехи, с които не се чувстваш, все едно си нахлузила покривката на баба си.

— Вече съм си набелязала някои онлайн; мисля да погледна още веднъж, преди да поръчам. Знам, че трябва да си продължиш репетицията, но ми се искаше да видя какво правиш.

Това нямаше как да се избегне, помисли си Шелби. Миналото я преследваше като куче сянката си.

— Извинявай, че е трябвало да говориш с онези агенти.

— Двамата с Дерик няхахме нищо против, не се притеснявай.

— Форест каза, че са се върнали в Атланта. Не можах да им помогна много, за да открият краденото от Ричард. Знам, че е глупаво, но все ми се струва, че ако си припомня нещо, което да ги отведе до целта, ще се почувствам по-добре. А те ми казаха повече, отколкото аз на тях.

— Много е трудно, след като са ти казали всичко.

— Поне научих нещо. Ако искам Кали да порасне умна и силна, човек, който цени семейството и приятелите си, който уважава себе си, трябва да й дам пример. Ако искам да опознае удоволствието сама да направи нещо за себе си, трябва да съм пример за нея. Това се опитвам да направя.

— И го правиш.

— Струва ми се, че трябва да балансирам — нали ме разбираш — защото един ден ще чуе всичко за баща си.

— Когато го чуе, ти ще бъдеш до нея, както и семейството ти. Тя ще има нас, приятелите ти.

— Струва ми се, че Ричард така и не е научил, така и не е разбрал, че има нещо повече от бижутата, които е откраднал, от парите, които е измъкнал с мошеничества. Ако годините с него имат някакво значение, то е, че се научих да не приемам всичко за даденост.

Сега вече не приемаше нищо за даденост — нито смеха в салона, нито удоволствията в стаята за релаксация.

Прегърна импулсивно баба си, докато подреждаше кърпите.

— Това пък защо беше?

— Радвам се, че съм тук с теб. Просто съм щастлива.

— И аз щях да бъда щастлива, ако имах до себе си мъж като Грифин Лот, който ме гледа като Венера Милоска, Чарлийз Терон и Тейлър Суифт в едно. — Кристъл спря работа и щракна с ножицата.

— Кълна се, че искам мъж за секс, но ако Чарлийз Терон влезе и предложи да отидем у нас и да се потъркаляме, ще я заведа право в леглото и ще я пробвам.

Развеселената Вайола изплакна косата на клиентката си.

— Чарлийз Терон. Тя ли ще те накара да зарежеш мъжете?

— Така ми се струва. Ами Дженифър Лорънс? И тя е красавица, сигурно ще бъде забавно да си седя с нея и да пийнем по едно. Само че тя не е Чарлийз Терон. Ти коя би избрала, Шелби?

— Какво?

— Коя е въображаемата ти любовница лесбийка?

— Не съм се замисляла.

Кристъл вдигна пръст.

— Помисли.

Не, помисли отново Шелби, никога нямаше да приеме за даденост този откачен забавен разговор.

— Бих пробвала Мистик — реши тя и Кристъл се намръщи.

— Коя?

— Супер злодейката от „Х-мен“. Форест и Клей бяха луди по „Х-мен“, нали помниш, бабо? Дженифър Лорънс — тази, с която искаш да пиеш по чашка, сега изпълнява нейната роля във филмите. Мистик може да се превърне във всеки, да приема каква ли не форма. Така че едно търкаляне в леглото с нея може да ти осигури всеки, когото пожелаеш.

— Имаме си победител — заяви Вайола и настани клиентката на стола.

Два часа по-късно, тя гушна бебето Бо, докато наблюдаваше как Кали и Джаксън си играят на люлките. Каза си, че до вечерта ще завали — усети мириса на дъжд, видя го. В момента обаче се наслаждаваше на съвършената пролетна вечер.

Баща ѝ се забави в клиниката, затова Клей се зае да поработи в градината, а Джили седна на люлеещия се стол на верандата, след като свекърва ѝ я изгони от кухнята.

— Трябва да е незаконно да си толкова щастлив — заяви Джили.
— Безкрайно много се радвам, че не е. Иначе щяхме да сме в една килия.

— Днес видях Гриф.

Трябваше да свикне, че хората свързват щастието й с Гриф. Не бяха на грешен път.

— Така ли?

— Заведох момчетата на разходка, преди да стане горещо, а той оправяше портата на госпожа Хардиган, майката на шерифа.

— Днес я видях в салона.

— Спрях за малко. Много мило, че оправя разни дреболии. Не искат пари за дребните неща. Знам, защото тя ми каза. Дала им нещо вкусно, което е приготвила, и на двамата изплела шапки и ръкавици за Коледа.

— Виж колко голям е станал Джаксън! Съвсем доскоро не можеше да се качи на люлката и трябваше някой да го повдига.

Очите на Джили се напълниха със сълзи.

Тя размаха ръка, когато Шелби я погали.

— Хормоните ми все още бушуват. Само че... След като отпускът ми по майчинство изтече, няма да се върна на работа.

— Дори не знаех, че мислиш по този въпрос. Нали обичаше работата си в хотела?

— Обичам я и дори не мислех по въпроса, докато... — Тя протегна ръка и погали с пръст бузата на Бо. — Просто не мога да ги оставя и двамата. Искам поне за известно време да остана с тях. Може би година. Двамата с Клей обсъдихме въпроса. Знаем, че ще ни бъде трудно, но...

— Трудно е. Трудно е да избереш и когато ти се налага да избираш.

— Наистина обичам работата си. И съм добра в нея, но искам тази година, това е всичко. Искам да посветя тази година на себе си и на семейството си. Една година не е чак толкова, но за мен ще означава много.

— Тогава трябва да я използваш. Работиш в хотела, откакто си завършила колежа. Обзалагам се, че ще ти дадат отпуск. Може и да не могат да ти запазят работата, но със сигурност ще те вземат отново, когато си готова. А така няма да съжالياваш.

— Това означава да натоваря Клей с всичко.

— Джили, той има силни рамене.

— Никога не съм искала да си остана вкъщи за постоянно, но искам тази една година. А ти? Какво искаш?

— Струва ми се, че имам всичко.

— За утре.

Шелби погледна към вратата на кухнята.

— Мислех си... Досега не съм казала на друг, освен на Ема Кейт.

— Аз умея да пазя тайна.

— Знам. Щом изплувам над водата, щом си намеря мястото, ще започна бизнес с обзавеждане — свой бизнес. Ще правя проекти и ще координирам.

— Винаги те е бивало в това.

— Записала съм се на курсове онлайн, за да натрупам повече опит и да науча необходимото. Два са, като за начало — добави тя. — В тях успех да се вместя.

— Ти ще се справиш по-добре от другите ми познати — освен бабчето.

— Може би компенсирам, че досега не правех достатъчно. Помислих си, че ще успея да се докажа; Гриф и Мат може да ме ангажират понякога или да ме препоръчат на клиентите си.

— Разбира се. Двамата редовно преустройват стаи и части от хотела, Шелби. Аз ще те препоръчам.

— Ами, не знам дали...

— Мисли усилено.

— Може. Засега само обмислям всичко. Знам, че мога да управлявам бизнес, но ми трябва още образование. Знам как да боравя с пари, как да водя счетоводство. Знам, че ме чака още много път, но започнах да заделям пари за курс по бизнес.

— Всеки път, когато се замисля да започна свой сладкарски бизнес, това ме спира и ме връща назад. Бизнесът. — Джили изви очи нагоре. — Ти обаче носиш кръвта на Макний. И още нещо.

— Какво?

— Много ми се иска да преобразя спалнята, заради Джаксън и Бо. Да направя нова детска стая, а Джаксън да си има стая като на голямо момче. Да не говорим, че нашата спалня не е пипвана от пет години и ѝ личи.

— Това може да е много забавно, но...

— Ето я и Макний — засмя се Джели. — Клей е същият. Веднага пресмята. Ако ще си стоя вкъщи, трябва да съм много пестелива, но нямаш представа как ми се иска стая за възрастни хора, където с Клей да сме само двамата от време на време. Мога да бъда пестелива, особено ако ти ми помогнеш. Тъкмо ще натрупаш опит с нас.

Джели се намести и стисна ръката на Шелби, за да подчертае молбата си.

— Шелби, вътре все още са и моите, и неговите мебели, и ужасната лампа, която ни подари леля Луси за сватбата.

— Безобразно грозна лампа.

— Ако тя не твърдеше, че била наследство, щях случайно да я блъсна и да я счупя на парчета. Не ми трябва нищо натрапчиво. Просто искам да ми е чисто и свежо. Помогни ми.

— С удоволствие.

Лампата трябваше да замине, но мебелите... тапицерия или боя, нови пружини. Можеше да се получи.

— Имам много икономични идеи. Понякога е достатъчно да поразместиш нещата или да промениш предназначението им. Ще използваш онова, което имаш, по нов начин, ще добавиш нещо ново. И боя. Боята ще промени много, за малко пари.

— Сега вече се разпалих, вместо да ми се доплаче. Имаш ли време тази седмица?

— Мога да дойда утре сутринта, след като заведем Кали у Челси, преди да отида в салона. Става ли към осем и половина? Рано ли е?

— Няма как да е рано, когато си с две малки деца. Питам се дали може... Здравсти, Форест.

— Здравсти, Джели. — Той излезе от кухнята и се приведе над бебето. — Той кога ще започне да прави нещо, вместо само да спи?

— Ела ни на гости към два и половина след полунощ.

Тя забеляза изражението му, разбра го и стана.

— Ще го внесе вътре за малко и ще го дам на баба му. Така ще мога да се повъртя в кухнята, независимо дали тя ме иска или не.

Взе бебето от Шелби и влезе вътре.

— Трябва да поговорим — обърна се Форест към сестра си.

— Разбира се. Седни.

— Нали няма проблем децата да останат сами? Клей е при лехата със зеленчуците и се прави на фермер.

— Наследил е усета на татко, а децата са добре.

— Да се разходим тогава отпред.

— Какво има?

— Отпред — повтори той и стисна ръката ѝ.

— Ставам нервна, Форест — а, дяволите да го вземат, денят ми беше чудесен.

— Извинявай, че ще го разваля, като ти кажа такова нещо.

— Загазила ли съм? Да не би от ФБР да мислят...

— Нищо подобно. — Той я поведе покрай къщата към предния двор. Там щяха да са далече от децата, за да не ги слуша никой. — Става въпрос за Привет, частния детектив от Флорида.

— Помня кой е Привет — отсече тя. — Каза ли ти най-сетне кой е клиентът му?

— Не, няма и да каже. Бил е открит мъртъв рано тази сутрин, от секретарката.

— Мили боже! Какво се е случило?

— Изглежда, е бил убит между десет часа и полунощ. Застрелян е със същия пистолет, с който е убита Уорън.

Не биваше да се учудва, и въпреки това бе шокирана.

— Бил е убит значи.

— Точно така. При кражба с взлом, или поне така изглежда. Като необмислена работа. След това обаче разбрах — от доклада, който ни изпратиха следователите — че е бил застрелян, докато е седял на бюрото си. В чекмеджето е имал деветмилиметров пистолет. По нищо не личи да се е опитвал да го извади или да се съпротивлява. Рана в главата, също като при Уорън. Изстрел от упор.

— Чакай да си поема дъх. — Тя се преви, подпряла ръце на бедрата си. — Той не ми харесваше. Уплаши ме много, когато дойде в къщата на север, а след това ме проследи до нас. Спотайваше се. Но пък ме остави на мира, когато ти му каза.

— В кабинета му са намерили снимки на вас с Кали, били приложени към досието.

— Кали.

— Записвал си е разни неща, водил е точна сметка на разходите. Все още не му е било платено, а е трябвало отдавна да си получи

парите. Не знаят името на човека, който му е поръчал да ви следи. Местните са разговаряли със секретарката, със сътрудника му, но досега не са успели да разберат кой го е наел за тази работа. А и той не е записал никъде.

— Може да не е имал клиент. Може да е излъгал.

— Може.

— Само че... ти каза, че приличало на взлом, но не било.

— Вратата е била разбита. Липсва електроника, часовникът му, портфейлът, парите за ежедневни разходи. Разхвърляно е. Човек би си казал, че някой мърляч е влязъл да краде. Личният му таблет и лаптопа ги нямало. И домашните му компютри също ги няма.

— Мислиш ли, че някой е бил в дома му?

— Там са пипали по-внимателно и не личи да е влизано насила. Всичко, свързано с този случай, с изключение на снимките, някои бележки и разходи, е изчезнало.

Тя се изправи. Лицето ѝ гореше, главата ѝ беше олекнала, но можеше да следва елементарната логика.

— Мислиш ли, че онова, което му се е случило, е свързано с проклетия обир във Флорида?

— Да, защото той повдигна въпроса и за обира, и за наградата за откраднатото, когато го посъветвах да се маха.

— Значи връщаме се отново към Ричард — или Харлоу. Харлоу е избягал от затвора и вероятно има нова самоличност. Наел е детектив, който да му помогне да открие Ричард. Само че той попада на нас с Кали. Само ние сме, защото Ричард вече го няма. Идва тук и вижда другия партньор. Обръща се срещу него, и другият го убива.

— Знаем, че е бил тук. Ти лично си го видяла.

— Детективът или е бил уверен, че Харлоу наистина е клиент, или е работил с него. Не че има значение вече. Той обаче е пуснал Харлоу в офиса и е разговарял с него. Или на Харлоу не му е харесало онова, което е чул, или е решил, че Привет е излишен. Той го е премахнал, инсценирал е обир, взел е каквото му е необходимо — всичко, което е било свързано с него. Взел е по-ценното, парите и се е махнал.

— Той не мисли, че аз съм излишна, Форест. Открадна информацията и знае, че не само съм безпарична, а и съм потънала в

дългове. Ако все още търси милионите, знае, че не мога да му кажа къде са.

— Не знам защо се е върнал тук, но искам много да внимаваш. Вече е убил двама души. От Маями ще ни държат в течение — професионална етика. Федералните също ще ударят едно рамо. Лошото е, Шелби, че не могат да открият друг, който го е виждал, освен теб.

— Той сам ми се показва.

— Точно така.

Тя погледна към задния двор, където децата играеха, а по-големият ѝ брат се грижеше за градината.

— Не мога да бягам, Форест. Няма къде да отида, а тук е най-сигурното място за Кали. Нямам какво да дам на този човек. Трябва да повярвам, че той просто е разчиствал след себе си. Ужасно е, но е направил точно това.

— Така изглежда. Не ходи никъде без телефона си.

— Винаги е у мен. — Тя докосна джоба, в който държеше телефона.

Форест продължи:

— Носи го абсолютно навсякъде. Дори да си под душа, да е в банята при теб. — Извади от джоба си малък флакон.

— Какво е това?

— Лют спрей. Имаш права според Втората поправка, но хич не те бива като стрелец.

Тъй като не беше далече от истината, тя настръхна.

— Не бях чак толкова зле.

— Хич не те бива — повтори той. — Освен това, нали не искаш да има пистолет около Кали? И аз не искам. Затова остави пистолета на мен, но вземи това. Носи го у себе си. Ако имаш неприятности, насочвай го към очите. Засега го сложи в джоба си — посъветва я той, докато тя го оглеждаше.

— Ще го взема. Ще бъда внимателна, ако го използвам, щом това те успокоява. Той няма причини да ме нападне, особено сега. Искам да загърбя всичко. Това не означава, че ще бъда глупава, но вече няма да е най-важното в живота ми. Мама е приготвила зеле и картофките си за парти. Аз мариновах пилето, а татко ще го изпече, щом се прибере. Защо не останеш да похапнеш?

— Не ми се иска да отказвам. Обичам проклетите картофи. Кажете на мама, че ще намина по-късно, ако мога, за да омета остатъците.

— Добре. Трябва да се връщам, да видя какво правят децата.

— Върви тогава. До после.

Той я гледаше как завива зад къщата. Имаше работа. Първо трябваше да отскочи до Гриф. Нямаше да е зле да разкаже на приятеля си. Искаше колкото е възможно повече очи да наблюдават сестра му.

Гриф бе застанал на длани и колене на пода в банята. Златистият пясъчен цвят му напомняше за плаж, затова си каза, че малката стая ще бъде красива и весела.

Докато слушаше Форест, той приседна.

— Не е случайност. Да влезе в офиса на частен детектив — на точно този частен детектив — и да го убие. Вие, момчетата със значките, не е възможно да мислите, че е случайност.

— Все още разследват. Не — потвърди Форест и се облегна на касата на вратата, докато Гриф работеше. — Не мислим, че е случайност. Въпросът е да свържем Харлоу с Привет, с Уорън, с онзи изрод Фоксуърт и със случая в Маями преди пет години. Най-вероятно Харлоу го е убил, но въпросът е защо. Какво е знаел частният детектив, или кого е познавал? Може да има още един човек, за когото не знаем.

— Това никак не ме успокоява.

— Няма нищо успокояващо за никого от нас.

— Случилото се в Маями преди пет години не е приключило.

— Така е.

— Ако Харлоу беше взел дела си, щеше да си замине. Може детективът да е бил последната му работа, а сега да се покрие. Да изчезне.

Гриф остави инструмента и се прехвърли на следващата плочка.

— Ако детективът е знаел къде е плячката, той щеше да изчезне.

— Истинска загадка.

— Притесняваш се, че въпросният Харлоу може все още да не е напаснал някои части от пъзела и да реши, че Шелби знае.

Форест се приведе напред.

— Не можем да направим почти нищо, освен да го търсим в областта, да задаваме въпроси, да покажем снимката му навсякъде. Федералните душат по следите, които им подадохме, но доколкото разбирам, няма много за душене. Изровили са някои от бившите сътрудници на Фоксуърт — същата работа, както с Харлоу и Уорън. Само че нищо не е излязло. Не че те ще кажат каквото и да било на нас, местните.

— Мислиш ли, че крият нещо?

— Не съм сигурен; не виждам причина. Но никога не се знае. Знам само, че имаме неразкрито убийство в Ридж, а това не ни се отразява добре. Сестра ми е по средата на кашата, а това не се отразява добре на мен, както и на всички в управлението. Държим я под око, пуснали сме допълнителни патрули. Тя обаче няма никакво желание да вечеря с шерифа или да прекара нощта с Ноби.

— Иначе щях да ноцувам в килия за нападение над полицай. Аз не я изпускам от очи, Форест. Тя не обича много подобни приказки, но се налага да го приеме. Много по-лесно ще бъде, ако се премести тук.

Този път Форест седна.

— Сериозно?

— Разбира се. Инсталирал съм нова аларма — доста е досадно, но вече съм я сложил. Имам и свирепо куче пазач.

И двамата погледнаха към просналия се на пода Сникърс, който хъркаше по гръб, вирнал крака във въздуха.

— Това куче е страшно зло.

— Просто си почива между дежурствата.

— Аха. Много добре знаеш какво имах предвид, като казах „сериозно“ за предложението ти Шелби да се премести на по-сигурно място тук.

Гриф продължи да работи. Поставянето на плочки беше методична работа. Освен това го успокояваше.

— Все още не мога да натисна това копче. Негодникът ѝ е извъртял номер, тя се опитва да се съвземе и успява доста по-бързо от повечето хора. Още не се е справила напълно, така че думата на деня е „упорство“, примесено с известно търпение. Да, искам да е тук с мен. Искам и двете с Кали да са при мен.

— Ако с твоето упорство, примесено с търпение, успееш да я убедиш да се пренесе при теб, мама ще започне да планира сватба.

— Няма проблем, защото това е следващата стъпка, която ще предприема. Но на Шелби ще ѝ трябва повече време.

Форест гледаше как Гриф полира пода.

— Правилно ли разбрах, че се каниш да се жениш за сестра ми?

Гриф отново седна и изпъна рамене назад.

— Какво ще кажеш за тази стая?

Форест се изправи и огледа спалнята към нея.

— Приятна е. През прозорците влиза светлина, гледката си я бива. Прекалено голям гардероб за малка стая. Канаето до прозореца е симпатично; харесва ми, че си има самостоятелна баня. Плочките, които слагаш, придават още светлина.

— Представям си вана с крачета и шкафче под овална мивка. Така ще може да се поберат много неща. Над шкафа ще има друго, по-малко — за лекарства, но то ще бъде в различен стил. Направо ще грейне с инсталирани светлини.

— Вана с крачета, шкафче с лампички. Като за жена е.

— Да. Бледо, топло зелено за стените на спалнята, което да отива на светлината в банята и на вентилатора на тавана.

— Инсталираните лампички ли?

— Точно така. Ще има и малък вграден шкаф с полици.

Форест кимна, завъртя се и си представи.

— Правиш стаята за Кали, така ли?

— Зеленото е любимият ѝ цвят, тя ми каза. Заради манията ѝ по „Шрек“, но това ще се промени след време. За нея обаче цветът е добър; подходящ е за спалня. След известно време ще бъде важно да си има своя стая.

— А ти си от хората, които искат да предвидят какво ще бъде след време.

— Да. Влюбен съм и в двете, и тъй като си много наблюдателен, нали това ти е професията, вече го знаеш. Кали вече е с мен, на Шелби обаче ѝ трябва малко време. Тя ще ни настигне бързо, струва ми се, стига да потушим бурята, която онзи скапаняк е разразил зад нея.

— Ами ако не ви настигне?

— Ще чакам. Тя е единствената, така че нямам съмнения. А Кали? Като видя хлапето, направо грейвам. Тя ме заслужава. И двете ме заслужават. Аз съм страхотна партия.

— Мама му стара, Гриф, ако имаше цици, досега да съм се оженил за теб.

— Готово. — Видя, че е стигнал до място, на което трябва да мери и реже, затова се изправи. — Ще си почина и ще си направя сандвич. Ти искаш ли?

— Благодаря, но имам да свърша още неща, а ме чакат много по-вкусни остатъци при мама, стига да успея да се добера дотам.

— Ще те изпратя. Хайде, Сник. Време е за разходка.

Кучето размаха крака във въздуха, претърколи се тронаво и се изправи.

— Някой ден ще си взема куче — каза Форест, когато Сникърс хукна по стълбите, върна се нагоре, после отново слезе надолу.

— Братлетата и сестрите на Сник вече са разпродадени, но видях надпис, че продават бебета бийгъли на завоя на Блек Беър и Драй Крийк.

— Денят още не е настъпил. Не съм си у дома достатъчно често, а и едва ли шерифът ще одобри да водя куче със себе си. — Форест погледна панела на алармата, докато излизаха. — Какво ще правиш, ако специалната ти аларма се включи?

Гриф вдигна рамене и отвори входната врата.

— Ще позвъня на теб и ще грабна някой ключ за тръби. Тежки са.

— Пушката има много повече тежест от ключа, малкият.

— Нямам, а и не искам да имам.

— Гражданче.

Гриф си пое дъх, а кучето хукна към гората, където бълбукаше потокът.

— Вече не съм, и въпреки това не искам пушка.

Погледна на запад, където бледа розовина обагреше облаците над планината.

— Тук не съм имал неприятности. Взех да се притеснявам, докато държах тук медта за окабеляването и водопроводната инсталация. Този материал е като злато и лесно се транспортира. Само тогава, и то чак досега, докато онзи гад довлече неприятности.

Форест погледна на запад, към облаците.

— Имаш си хубав дом, Гриф. Има атмосфера, красив е, уютен. Истината е, че ще ни трябват цели десет минути, докато откликнем на

911, ако се обадиш. Можеш да заредиш пушката с каменна сол, ако ти е чак толкова неприятно.

— Оставям огнестрелните оръжия на теб, заместник-шериф. Мен ме бива повече с гаечните ключове.

— Както искаш.

Точно така, помисли си Гриф, докато кучето тичаше и душеше, и видя първата звезда да намига в небето с цвят на бледолилаво кадифе.

Той наистина правеше каквото иска. Щеше да си направи сандвич, а след това да довърши плочките в стаята на Кали.

— Люлка на предната веранда — каза той и се наведе да погали Сникърс, когато той се втурна към него. — Може и да направя. Нещата означават повече, когато ги направиш сам. Ще хапна и ще помисля по този въпрос.

Ако знаеше, докато седеше в кухнята, ядеше сандвич и правеше груби скици на люлка, че някой го наблюдава с бинокъл, може би щеше да реши друго за пушката.

27.

Трябваше му време, за да довърши стаята на Кали и да направи люлка за предната веранда. Той обаче имаше предостатъчно работа, защото Шелби се занимаваше с организирането на годишното парти.

Беше ужасно заета — опитваше се, както сама каза, да държи Бици под контрол.

Във вечерите и нощите, когато не можеше да бъде с нея, работеше по къщата и планираше.

Когато най-сетне успяха да прекарат една вечер заедно, тя отказа да ходят на вечеря и предпочете нещо по-скромно у тях.

Той нямаше нищо против.

Беше в двора, когато тя пристигна. Той тъкмо закачаше люлка от автомобилна гума на един як клон на старо дърво.

— Я виж ти! — провикна се тя. — Кали направо ще полудее.

— Страхотна е, нали? Взех я от дядо ти.

Беше избрал гума със среден размер, постави я хоризонтално, за да е удобна за малко момиченце, и бе прекарал веригата през градински маркуч, за да не нарани дървото.

— Много мило.

— Искаш ли да пробваш?

— Разбира се, че искам. — Подаде му огромна кана и се наведе за целувка, когато той я прегърна.

— Какво носиш?

— Алкохолна лимонада. Рецептата е на дядо и е върхът. — Настани се на гумата и подръпна веригите. — Стабилна е.

— Забавленията могат да бъдат безопасни — каза той и я тласна напред.

Тя се разсмя, отпусна се назад и косата ѝ полетя.

— Приятно е. Как се сети за това?

Не искаше да ѝ каже — все още — че е разглеждал планове за люлки в задния двор и случайно е попаднал на тази идея.

— Просто ми хрумна. Когато бях на възрастта на Кали, имах един приятел... как се казваше? Тим Макнолти. Той имаше такава в

задния двор — вертикално поставена. Но така ми се струва много по-разумно.

— Харесва ми. И на нея ще ѝ хареса.

Сякаш хипнотизирано, кучето седна на земята; накланяше глава ту на едната, ту на другата страна, за да следва ритъма на Шелби.

— Кълна се, че това куче е по-голямо от последния път, когато го видях преди няколко дни.

— Следващата ми задача е кучешка колиба. Голяма.

— Той ще има нужда от голяма колиба.

Тя скочи от люлката.

— Извинявай, че бях толкова заета напоследък. Почти нямаше минута, без някой да иска нещо от мен.

— Познавам това чувство. Няма проблем, червенокоске. Най-добрите ни приятели ще се женят. Това е сериозна работа.

— Ако не успея да озаптя госпожица Бици, партито ще се превърне в парад. Да не говорим, че ми отне и последната капчица творчество и енергия. Тя скача толкова бързо от партито към сватбата и обратно, че главата ми не спира да се върти. Наумила си е, че Ема Кейт трябва да пристигне на церемонията — мястото все още не е определено — в карета, като принцеса. Бели коне и карета, защото Ема Кейт имала подобна точка в списъка си, когато била на дванайсет. Много усилия ми трябваха, за да я убедя да се откаже.

— Ема Кейт ще ти бъде длъжница до края на живота си.

— Нямам нищо против. Защо не... О, Гриф, ти имаш люлка за верандата!

Втурна се напред, завъртя се и разкроената пола на тревистозелената ѝ лятна рокля се изду.

— Много ми харесва! Къде откри това прекрасно синьо?

— Същото е като очите ти. — Той я последва на верандата. — Аз я боядисах. Аз я направих.

— Сам ли? Разбира се, че сам. — Тя седна и се отгласна внимателно с крака. — Идеална е да седнеш в някоя приятна, тиха вечер или мързелив следобед. Щеше да бъде още по-прекрасно, ако беше донесъл две високи чаши, за да поседим тук и да опитаме алкохолната лимонада.

— Връщам се веднага.

Когато кучето се опита да се качи при нея, тя го повдигна — оказа се, че това не е никак лесна задача.

— Кога стана толкова голям? — Прегърна го, залюля се и си каза, че не е виждала по-прекрасно място.

Всичко беше зелено, закътано, небето бе като син купол, по който на места бяха разхвърляни бели облаци. Чуваше ромоленето на потока — бърз и пълноводен след последните дъждове, и далечното, настойчиво чук-чук-чук на кълвач, който се трудеше някъде сред клоните и отмерваше ритъма за птичия хор.

— Той е заел моето място — каза Гриф, когато изнесе напитките.

— Не искаше да го изолираме.

Гриф примирено седна от другата страна на кучето и то се загърчи от радост.

— Едва ли има по-подходящо място за люлка на веранда. — Тя отпи. — Не съм посрамила дядо.

— Самата истина.

— Мека е, и същевременно силна. Направена е да отпиваш по малко. А когато я пиеш в топла вечер, на люлката на верандата, е още по-хубаво. Имаш си свой малък рай тук, Грифин.

— Този рай има нужда от още работа.

— Ако Адам и Ева бяха вложили повечко труд в градината си, вместо да берат ябълки, сигурно все още щяха да са тук. Градини, къщи, животни — те искат непрекъсната работа, нали? Аз спрях да работя по моите за известно време, но ще наваксам. Тихо и спокойно е тук. Светлината, лампата, люлката, тази прекрасна лимонада. Ти, симпатичното куче. Ще залича всичко, което не носи тишина и спокойствие, а след това няма да мислим повече.

— Нещо се е случило.

— Не знам със сигурност, но сега знам, че този следобед не си говорил с Форест.

— Днес не съм.

— Сигурно е знаел, че ще дойда и ще ти кажа. От полицията мислят, че имат свидетел. За детектива. Агентите от ФБР ще говорят с него.

— Какво е видял?

— Не са убедени, че е видял нещо полезно. Но човекът — всъщност, момче — е бил в сградата в нощта, когато Привет е бил

убит. Казва, че е чул изстрел. Само един изстрел, нещо като заглушен пукот — така е казал. Не се замислил. Времето съвпада и е видял човека, за когото смятат, че е убиецът.

— Харлоу ли е?

— Не могат да кажат със сигурност, но той твърди, че човекът, когото е видял, не бил толкова висок — нито висок, нито едър. Няма и брада. Казва, че е бил с руса коса — светлоруса — и очила с дебели, тъмни рамки. Бил с тъмен костюм. Казва, че не е сигурен, защото само го зърнал — видял го да излиза от сградата, когато погледнал през прозореца. Пресеял улицата и се качил в огромен джип.

— Перука, очила, обръснат. — Гриф сви рамене. — Ако само го е зърнал в мрака, няма начин да определи дали е бил Харлоу, или не.

— Освен това бил малко надрусан и е бил на място, на което няма работа. Затова не е казал нищо, докато го прибрали за незаконно притежание на наркотици, при това не за пръв път. Работи като асистент на фотограф в същата сграда и закъснял, защото се подготвял да заснеме някакво порно. Опитвал се да сключи сделка, за да не го тикнат в затвора.

— Значи има вероятност да си измисля, за да се измъкне.

— Възможно е, но времето съвпада, както и единият изстрел. Само един. От полицията не са съобщили колко пъти е бил прострелян Привет. Така че може и да е видял нещо.

Гриф се замисли, докато се люлееха и пиеха.

— Доста сложно става, ако мислим, че друг е застрелял детектива. Същият пистолет — нали така казаха, както и онзи, с който е убита Уорън. Знаем, че Харлоу е бил в района. Нищо, да предположим, че е така. Замесен е и друг; някой друг е наел детектива. Може да е човек, свързан с Монтвил, или пък застрахователната компания, или човек, с когото Ричард е работил по някое време.

— Питам се дали някой не е убил Ричард и не е инсценирал инцидента с яхтата.

— Това вече е малко прекалено.

— Знам, но той беше твърдо решен да замине, затова се питам дали не е имал среща с някого, за да се отърве най-сетне от откраднатите бижута. Поредната измама, но този път той е бил жертвата.

— Какво ще направиш, ако току-що си се докопала до милиони в бижута — които вече не се издирват — и си убила, за да се докопаш до тях?

— Ще бягам бързо, далече, но...

— Все още има двама, които искат онова, което ти имаш — продължи Гриф. — Затова наемаш детектив и разкриваш пред него какво става. Пуска го и след теб, в случай че знаеш нещо.

— Гриф, нямаш представа колко хора са влизали в къщата на север след смъртта на Ричард. Може да съм пустила дори убиеца му — ако има такъв — за оценка на нещо, за да изнесе нещо. Ами всички онези случаи, когато ме нямаше в къщата часове наред? Някой с опит може да е влязъл, да е огледал. Може да е предполагал, че Ричард е оставил нещо.

— Не знам. Може и да представям нещата по-сложни, отколкото са.

— Рисковано е да инсценираш инцидент с яхта насред буря. Защо просто да не изхвърлиш тялото, или да го оставиш, както другите?

— Не знам. — Тя обаче бе мислила и премисляла този въпрос. — Мислех, че е направено, за да си осигури време. Може наистина да е било нещастен случай — говоря за убийството на Ричард. А останалото произтича оттам. Най-простото обяснение обикновено е най-правилното — довърши тя. — Ричард е загинал при нещастен случай. Харлоу е убил жената и детектива. А свидетелят е бил надрусан, просто е зърнал някого през прозореца. Аз не бих се притеснявал.

— Вечерта е прекрасна, така че да й се насладим.

— Защо не останеш? Остани пак. Може да си изпрося нова покана за закуска.

Тя се усмихна и отпи от чашата си.

— По една случайност имам сак с нещо за преспиване, ако случайно получа покана.

— Отивам да го донеса.

— Благодаря. На пода пред пътническата седалка. Има и одеяло на седалката. Би ли го донесъл?

— Студено ли ти е? — попита той, докато се отправяше към автомобила. — Поне двайсет градуса е.

— Обичам топлите вечери. Иска ми се да не влизам вътре, да остана навън, да наблюдавам как се променя небето, светлината, да чуя гласовете на първите нощни птици в здрача.

— Можем да останем навън колкото искаш. — Той се върна с чантата и одеялото. — Реших да заложа на старите, изпитани пържоли на скара.

— Супер. Остави ги за по-късно.

Тя взе одеялото от него и го тръсна във въздуха, за да го разтвори.

— Къде отиде кучето?

— О, затворих го вътре с един кокал за дъвчене, който разносям в джоба си. Така ще бъде по-щастлив. — Тя постла одеялото на верандата, опъна го и отпусна глава назад. Усмихна се.

— Реших, че е крайно време да ме съблечеш гола на верандата.

Тя го изненадваше. Възбуждаше го. Очароваше го.

— Време ли е?

— Времето е минало, но знам, че ти ще наваксаш.

— Дадено. — Остави сака ѝ отстрани и я привлече в прегръдките си.

Започна да я целува бавно. Тя усети как се отпуска — коленете ѝ омекнаха, а мислите ѝ се замъглиха. Той умееше да докосва устните ѝ така, че да я накара да пламне. Беше по-скоро искра, отколкото лумнал пламък.

Привлече я към себе си, прелъсти я, въпреки че тя искаше да го прелъсти, и се остави да бъде водена по реката от чувства. Залюля се към него, с него, на старата предна веранда, докато слънцето обгръщаше всичко в злато, а светът беше съвсем притихнал, не трепваше дори и едно листо.

Той спусна ципа отзад на роклята ѝ, наслади се на всеки сантиметър от голата кожа. Мека като коприна, гладка като вода. Прииска му се да положи устни там. Беше по-силна, отколкото изглеждаше, помисли си той. Тези рамене не се превиваха от тежкия товар.

Искаше, имаше нужда да ѝ помогне с този товар.

Дръпна леко роклята и тя се разстла в краката им. Красивата дантела на нея бе в зелен нюанс, също като роклята.

— Специално си ги купих. — Тя постави пръсти между гърдите си, когато той сведе поглед. — Не трябваше да харча пари, но...

— Струват си всеки цент. Ще ти се отплатя.

— Разчитам на това — каза тя, преди устните му да завладеят нейните.

Целувката беше по-настойчива и тя отпусна глава назад, за да получи всичко, което той предлагаше, да даде всичко, което той искаше.

Привлече я към себе си и коленичиха на одеялото. Устните им се откъснаха, колкото тя да изтегли тениската му през главата, а след това се срещнаха отново, докато тя я хвърляше настрани. Горещата плът под ръцете ѝ и ароматът на сапун от душа подразниха сетивата ѝ, докато обсипваше с целувки извивката на рамото му.

Усети и далечен аромат на стърготини, който ѝ напомни, също като мазолестите ръце, че той работи с ръцете си.

Кожата ѝ потръпна, а тръпката премина в кръвта ѝ, когато той разкопча сутиена. Грубите ръце обхванаха гърдите ѝ, палците помилваха зърната, събудиха нови желання, развихриха буря в стомаха ѝ.

Всичко у нея сега бе пълно, нежно. Тя копнееше. Ръцете му обаче продължиха да си играят с нея, откриха нови места, събудиха нови усещания.

Той я положи на верандата, прокара пръсти по края на бикините, докосна нежната линия между бедрото и сърцевината ѝ.

Този звук в гърлото ѝ не приличаше на стон, не беше и въздишка. Побъркваше го. Собственото му желание бе на път да избухне, но той се овладя, стегна се, докосна дантелата, разпали огъня под тънката бариера, докато ръцете ѝ го притиснаха силно.

Дъхът ѝ се ускори, тя задиша по-дълбоко, клепките се спуснаха над вълшебните сини очи.

Беше негова, помисли си отново той. Изцяло негова.

Смъкна тънката бариера и я вдигна на ръце.

Тя бе разкъсана от светкавица, заблестяла в бурята, проникнала отвъд удоволствието, нов дълбок блясък, нова заслепяваща нужда. Задърпа колана му, нетърпелива да го поеме, да бъде обладана.

Той я повдигна отново, за да ѝ помогне, след това хвана ръцете ѝ в своите, за да ги успокои, докато тя смъкваше дънките му.

— Не бързай.

Тя дишаше накъсано, желанието ѝ се беше превърнало в болка, и го погледна. Видя същата нужда, същата болка.

— Може би бързам повече от теб.

— Дай ми една минутка. — Задържа ръката ѝ в своята, целуна я отново. — Обичам те.

— О, боже, Гриф!

— Трябва да го кажа, имам нужда да го чуеш, докато си гола на верандата. Обичам те. Не е нужно да прибързваме.

— Не мога да разбера онова, което чувствам, или онова, което става в мен, дори когато те няма. Толкова много е. — Тя притисна лице в рамото му. — Толкова много.

— Засега се получава. — Отпусна я отново назад, за да вдигне ръцете ѝ и да ги целуне, преди да ги освободи. — Всичко се получава.

Той се намести и легна отново на одеялото, а тя се отпусна върху него. Плъзна пръсти в косата ѝ, разроши я, порадва се на дивите къдрици и цвета.

Тя не притежаваше неговото търпение, но се опита да си наложи да изчака. Поведе го през целувката, остави ръцете му да гаят и възбуждат, усети как сърцето му бие под устните ѝ.

Когато между тях най-сетне не остана нищо, тя се надигна над него и го пое.

Усети се пълна, завладяна, съединена.

Притисна ръцете му към сърцето си, за да усети той ритъма, който тя определяше.

Постара се да бъде бавно и откри невероятно удоволствие. Вълните я плискаха, сякаш бе в морето, натрупваха пласт след пласт като облаци.

Въздухът бе гъст като мед, слънчевата светлина струеше и го заливаше като море, извисяваше го над облаците. Тя се бе устремила към задъхания връх. След това се остави да бъде пометена.

Чу птиците отново, тънките гласчета и подсвирквания в гората. След като сърцето ѝ спря да блъска в ушите, тя чу дори тихия бриз, който се промъкваше през клоните като дъх.

Опозна чистата, неподправена радост да лежи отпусната на верандата, напълно задоволена, до мъжа, който също бе напълно задоволен.

— Какво ли би казал пощальонът, ако случайно мине?

Шелби намери сили, за да въздъхне.

— Писмо ли очакваш?

— Не се знае. Дори не съм мислил. Кой да мисли?

— Хубаво е да не мислиш. Почти всеки ден ми се налага да мисля. Не мисля, когато пея, не ми се налага да мисля, когато започнеш да ме целуваш. Нещо като песен е.

— Аз мислех.

— М-м-м.

— Мислех, че приличаш на планинска богиня.

Тя се засмя.

— Богиня ли? Продължавай.

— С тази буйна червена коса и бяла като луна кожа. Слаба и силна, с очи като сини сенки.

— Това вече е като песен. — Трогната и малко нервна, тя се обърна и се подпря на гърдите му. — Ти си поет, Грифин.

— Силите ми стигат дотук.

— Повече от достатъчно е. — Тя го погали с пръст по бузата. — Можеш да бъдеш бог с тези трапчинки. — След това премести пръст на другата буза. — С тази изсветляла на кичури коса и тези прекрасни, ама наистина прекрасни мускули.

— Значи сме подходящи един за друг.

Тя се разсмя и наведе глава към него.

— Колко е дълбок потокът, Гриф?

— Стига до средата на бедрата — твоите.

— Става. Да отидем да се поплискаме в него.

Той отвори едното си око, зелено като на котка.

— Искаш да се плискаш в потока ли?

— Да, с теб. Така ще ни се отвори апетит и ще пийнем по още една чаша лимонада, преди да приготвим вечерята.

Преди той да успее да измисли причина да откаже, тя стана и го дръпна за ръката.

— Все още сме голи — изтъкна той.

— Няма смисъл да си мокрим дрехите, нали? Пусни кучето навън — предложи тя и хукна.

Богиня, помисли си той. Дали пък не беше... елф. Но едва ли елфите имаха чак толкова дълги крака. Пусна кучето, докато Шелби

тичаше през поляната, след това, замислен за нещо по-практично, влезе в къщата и взе две кърпи.

Не беше моралист и щеше да се обиди, ако го нарекат така. Само че му се струваше твърде странно да тича гол из двора.

Преди да стигне до дърветата, чу плисък, смях и веселия лай на кучето.

Около нея заблестяха дъги, капките вода улавяха светлината и блестяха в най-различни цветове. Кучето подскачаше, лаеше, плуваше в по-дълбоката вода, след това се изтръска в плиткото.

Гриф метна кърпите на един клон.

— Толкова приятно хладна е. Можеш да сложиш въдица тук и да уловиш нещо. Ако тръгнеш надолу по течението, където се разширява, може почти всяка вечер да си улавяш вечерята.

— Никога не съм ловил риба.

Тя се изправи, гола и очевидно объркана.

— Сериозно ли?

— Расъл съм в покрайнините, червенокоске, и се занимавах с градски забавления.

— Трябва да оправим тази работа при първа възможност. Ловенето на риба ти се отразява добре. Успокоява, а и ти си търпелив човек, така че ще ти хареса. Какви градски забавления?

— Аз ли? — Нагази във водата. Тя се оказа права, наистина беше хладна. — Главно спорт. Баскетбол през зимата, бейзбол през лятото. Никога не съм си падал по футбола. Бях доста дребен.

— Харесвам бейзбол. — Тя седна във водата и я остави да бълбука около нея. — Ако не беше така, татко досега да ме е сменил за друг модел. На коя позиция си играл?

— Питчър, покривах втора. Най-добре беше да съм втори, така ми се струва.

— Защо не си в отбора по софтбол на „Рейдърс“? Ридж има доста добър отбор.

— Може да се пробвам догодина. Тази година свободното ми време е резервирано за къщата. Не те ли притесняват камъните под дупето? Ами ако някоя риба доплува до... там, където аз бях допреди малко?

Тя се разсмя и се отпусна назад, а косата ѝ се потопи във водата.

— Все още си гражданинче. Знам няколко добри места за плуване. Трябва да ги пробваме някоя нощ.

— Може да направя изкуствено езеро. Мислех за плувен басейн, но той иска много поддръжка, а и тук няма да пасне. За разлика от изкуствено езерце.

— Можеш ли да го направиш?

— Може би. Ще помисля.

— Обичам да плувам. — Спокойна и дори малко сънena, тя размърда пръсти, за да разпени водата. — Започнах да уча Кали още преди да може да ходи. Към апартамента в Атланта имахме басейн, така че можеше да се плува през цялата година. Когато порасне малко, ще я заведа на рафтинг с някоя от групите на Клей. Безстрашна е и ще ѝ хареса. Преди това обаче искам да мине още година.

Тя наклони глава.

— Ти опитвал ли си?

— Пенестата вода ли? Да. Супер адреналин. Ще отида отново, когато нашите дойдат на гости през август.

Пръстите ѝ застинаха.

— На гости ли ще идват?

— На работна ваканция. В началото на август ще дойдат да поработят по къщата. Преди това искам да свърша някои неща. Искам да се запознаеш с тях.

Тези думи предизвикаха тръпка в стомаха ѝ.

— Искам сами да се убедят, че не преувеличавам.

— Разказал ли си им за мен?

Той я изгледа.

— А ти как мислиш?

— Ами... — Тя седна. Нервите ѝ се разиграха отново. — Хм. Семейството ми организира голямо парти в задния двор в началото на август. Ако времето съвпадне и мислиш, че на родителите ти ще им хареса, трябва да ги доведеш.

— Надявах се да го кажеш. Студено ли ти е?

— Не. — Дължеше се на нервите, помисли си тя и се огледа — неочаквано се почувства неудобно. — Настръхнах. Радвам се, че донесе кърпи. — Тя се изправи — водата се стече по кожата ѝ, и протегна ръка за кърпа.

— Не помислих, че трябва да се изсушим.

Той вдигна брадичката ѝ.

— Има ли проблем да се срещнеш с родителите ми?

— Не. Просто малко се притесних, но това е нормално, нали? Просто... — Тя сви рамене и потрепери. — Има нещо на гърба ми. А сега се поизплаших, не знам защо.

Тя се уви с кърпата и се почувства малко по-добре. Облегна се на него.

— Нервно ми, че ще се срещна с родителите ти, но се радвам. Хубаво е, че ще дойдат, за да ти помогнат с къщата и ще прекарат известно време с теб. Сигурно са добри хора, щом са създали човек като теб.

— Ще ти харесат.

— Сигурно. Хайде да влизаме. Не мога да се отърва от този сърбеж по гърба.

Той взе другата кърпа, после я стисна за ръката.

Бинокълът ги последва между дърветата и докато прекосяваха ливадата.

28.

Шелби остави майка си да я убеди да ѝ направи масаж на лицето. Трябваше сама да се сети, че като лежи на шезлонга, завита с одеяло, все едно е затворена в кутия пред настоящата Ейда Мей.

— Хубаво е, че семейството на Грифин ще дойде през лятото. Нали ти казах как се запознахме през есента.

След почистването, тоника и нежния ексфолиант, Ейда Мей с опитните си пръсти втри дебел слой енергизираща маска.

— Бяха изключително приятни. Занесох кошница с домати от градината. Седнахме да пием сладък чай на предната веранда, а в това време майка му работеше в градината. Да знаеш, че изряза и изкорени шубраците и бурените, все едно е пратена на мисия лично от Господ. Там имаше и отровен бръшлян. Показах ѝ как да изкоренява жълтеничето и че сокът му помага, когато те опари отровен бръшлян. Нали е от Балтимор, не знае подобни неща. Поприказвахме си добре.

— Занесла си домати, за да те поканят на верандата, така ли?

— Просто се държах като добра съседка. Да знаеш, че Натали — така се казва майка му — е добра жена. Баща му Бренан също е чудесен човек, а и хубав мъж. Гриф го обожава. И още нещо.

— Какво, мамо?

— Те обичат много и Мат, като тяхно дете, също и Ема Кейт. Това ми показва, че са готови да приемат някого в семейството си, независимо че не им е кръвен роднина. Тази маска трябва да постои още малко. Ще ти направя маникюр и педикюр, докато я чакаме.

На Шелби ѝ се прииска да ѝ каже да не се занимава, но никой не умееше да разтрива стъпалата като Ейда Мей.

— Имаш нужда от педикюр, мило момиче. И не ми казвай, че нямаш време. Всеки, който работи тук, трябва да демонстрира продуктите и услугите — знаеш мнението на баба си по този въпрос. За лятото трябва да си с красиви пръсти на краката. Имаме „Замечтана хистерия“. Много ще ти отива на очите.

— Добре, мамо. — Тя щеше да се погрижи Мейбълин или Лорилий да я вмъкнат и нагласят набързо.

— Кожата ти изглежда чудесно, ти също. Сърцето ми направо пее.

— Защото съм си у дома, готвя, имам сигурна работа и гледам как детето ми цъфти.

— И правиш редовно секс.

Шелби се разсмя.

— Не мога да кажа, че това не е фактор.

— Знам, че все още имаш грижи, но те ще отминат. Онзи Джими Харлоу е на хиляди километри и мами един бог знае кого. Ако ФБР не са го намерили, значи е отпратил някъде в чужбина. Заминал е за Франция.

Затворила очи, с крака, подложени на неповторимо удоволствие, Шелби се усмихна.

— Франция ли?

— Това е първото място, което ми хрумна. Но е заминал.

Сложи калцуни на масажираниите, намазани с крем и доволни стъпала на Шелби и се зае с ръцете ѝ.

— Също като онзи непрокопсаник Арло Катъри, и този го няма. Арло пък ще остане поне пет години в затвора, така чух. И Мелъди Бънкър. Дочух, че като излезе от онзи скъпарски рехабилитационен център, щяла да се премести в Ноксвил, където живее братът на госпожица Флорънс.

— Пет пари не давам къде ще ходи и какво ще прави. Кълна се, че неприятностите, които създаде, вече ми се струват на светлинни години. Не мога да повярвам, че е било преди седмици. Чудя се на такива като нея, мамо, които имат толкова високо мнение за себе си, че не забелязват, че не оставят отпечатък в ничий живот.

— Опита се да остави отпечатък върху твоя.

— Да, но не успя.

— Ти правиш нещо с живота си, Шелби, и ние се гордеем с теб.

— Знам. Показвате ми го всеки ден.

— Каж ми какво искаш, миличка. Знаем, че нещо ти се върти в главата. Виждам го.

Отпусната, унесена, Шелби въздъхна.

— Започнах курс онлайн.

— Знаех си, че става нещо! Какъв е този курс?

— Вътрешен дизайн. Два малки курса са, но се справям добре и ми харесва. Мислех да се запиша на друг, когато този свърши, стига да мога да си го позволя, а също и на бизнес курс. Ще натрупам и опит, и знания.

— Имаш талант за тези неща. Запиши се на другите курсове, Шелби Ан. Двамата с баща ти ще платим.

— Сама ще платя, мамо.

— Слушай ме сега. Ние с баща ти сме работили упорито, за да изпратим братята ти в колеж. Те също трябваше да работят, но ние носехме основния товар, защото така постъпват родителите. Правим каквото ни е по силите. Щяхме да издържаме и теб в колежа. Ти пое по друг път за известно време. Но ако си решила да продължиш образованието си, ще платим ние. Направи го за Кали и не ми приказвай повече.

— Знаех, че ще ми кажеш точно това.

— Попитай баща си какво мисли, и ще получиш същия отговор. Ти не си седнала да чакаш ние да ти плащаме цял живот. Работиш, грижиш се за детето си и се стремиш... да усъвършенстваш талант, който ти е даден от господ. Ако не мога да подам ръка на собствената си дъщеря, що за майка съм?

Шелби отвори очи и видя онова, което си представяше. Високата ѝ майка се бе изправила над нея със строго изражение.

— Много те обичам, мамо.

— Така и трябва. Ще ми се отплатиш, като ми помогнеш да освежим хола. Толкова много промени направихме на горния етаж, че холът ми се струва унил.

— Накрая ще кажеш на татко, че имам нужда от този опит.

— И ще го натрупаш, а аз ще имам свеж и красив хол.

Сложи ръкавици на ръцете на Шелби, след това мина зад нея и започна да масажира врата ѝ.

— Държа да ти кажа, че когато семейството на Гриф пристигне, трябва да отидеш някоя вечер и да им приготвиш вечеря. Покажи им каква добра готвачка си.

— Мамо...

— Знам, че повечето жени не понасят друга да се мотае в кухнята им — започна весело да обяснява Ейда Мей. — Само че тя ще бъде на гости и ще работи. Знам, че на мен ще ми стане приятно, ако

някой приготви вкусна вечеря, след като цял ден съм работила. Не съм ли доволна, когато готвиш у нас?

— Да, но...

— Трябва да направиш онази салата с паста, която направи за нас с татко ти онази вечер, и от хубавите пилешки гърди с грах.

— Мамо, дотогава има много време.

— Времето лети, независимо дали гледаме часовника или не.

— Знам — нали годежното парти на Ема Кейт е тази седмица, а имам чувството, че Мат ѝ предложи да се оженият преди пет минути. Предстои ми още толкова много работа.

— Искан ми се да ти купя нов официален тоалет.

Вече бяха говорили по този въпрос и тя беше благодарна, но предпочиташе да похарчи парите за курса по дизайн и да продължи образованието си.

— Благодаря ти, но сега нямам нужда от рокля, която ще облека един-единствен път. Освен това цялата вечер ще препускам, за да съм сигурна, че всичко е наред, и трябва да държа госпожица Бици далече от фронтвата линия.

— Милата, има нужда някой да я държи настрана.

— Така че в събота ще ми бъде по-спокойно, ако не съм с нова рокля. — Беше ѝ омръзнало от дълги, скъпи рокли през изминалите няколко години, но пък продажбата им бе допринесла за изплащането на дълговете. — Да си вдигна ли косата или да я пусна? — попита тя, макар да знаеше, че майка ѝ отново ще се разприказва.

— О! Мама ще ти направи чудесна прическа, така че красивите ти къдрици да се виждат, вместо да ги криеш.

Тъй като Ейда Мей имаше друга работа, Шелби затвори очи и се наслади на останалата част от процедурата.

Наистина ѝ предстоеше много работа и имаше много малко време, за да се справи с всичко. Пишеше имейли, звънеше по телефона, пращаше есемеси на мениджъра в хотела, който остана доволен, че тя урежда всичко, вместо прекалено ентузиазиранията майка на бъдещата булка.

Шелби бе наясно с това.

Надяваше се да е провела последния разговор с цветарката преди събитието, но ѝ предстоеше още един с Бици.

В края на работния ден си позволи да поседи за малко — с новия педикюр — във вътрешния двор заедно с баба си.

— Грееш, момичето ми.

Шелби отпи глътка сладък чай.

— Мама е истински гений.

— Има талант, но също така е работила с превъзходен материал. Напоследък изглеждаш по-щастлива, а това е най-сигурната терапия за разкрасяване. Трудно е да накараш някого да грейне, ако не е щастлив.

— Щастлива съм. Кали цъфти, имаме ново бебе в семейството, което да глезим, а най-добрата ми приятелка се омъжва. Работата тук ми напомни колко много обичам Ридж. Да не забравя удоволствието от „Петък вечер“ в бара.

Отпи нова глътка.

— И накрая, имам си гадже, което ме кара да грея дори когато не е наблизо. Какъв невероятен късмет, бабо! При някои хора вторият шанс идва прекалено късно.

— Ти работиш упорито за своя.

— Скоро няма да спра. След като вече съм нагласена, а ноктите ми са красиви, кажи, имаш ли време в събота да ми направиш прическата за партито?

Вайола погледна Шелби над очилата.

— Ще ме оставиш ли да я направя както преценя?

— Не бих се усъмнила в опитната ръка на експерта.

— Добре. Имам страхотни идеи. Кажи ми сега какво си намислила.

Бабчето винаги я разбираше и без думи.

— В момента партито е най-важното. Току-що разговарях с госпожица Бици — доста усилия ми трябваха — и успях да я убедя да не наема в последната минута малък оркестър, който да свири в балната зала. Един господ знае какво ще измисли за самата сватба.

— Много обича момичето си, но има откачени идеи, които не пасват на Ема Кейт, както и обувките ѝ. Идеята тук е друга.

— Имам нужда от мнението ти и съвета ти. Много съм ти благодарна, че ме взе на работа, бабо — не само защото имах нужда от работа, а и защото ми помогна да се върна. Помогна ми и да усетя нещата тук. Искам да кажа, че съм ти много благодарна.

— Ако си намерила друга работа, няма да се ядосвам. Не съм и помисляла, че ще останеш тук завинаги. Да управляваш този салон ще ти отива точно колкото и обувките на Бици. Какво си намислила?

— Все още няма нищо. Няма и да има през следващите шест месеца. Може би дори повече — уточни тя. — Записала съм се на онлайн курс по дизайн.

— Имаш същия усет към дизайна, както Ейда Мей към кожата. Едно време си мислех, че ще постигнеш слава и успех с пеенето си, а след това ще използваш таланта си, за да правиш дизайн на големите къщи, които ще притежаваш.

— Нямам желание да вложа всичкия труд, необходим за музикална кариера. Вечерите, турнетата... пак опираме до основното. Вече не е за мен, друга съм. Там няма да имам втори шанс, захвърлих го и не се опитвам да го намеря отново.

— Животът непрекъснато ти поднася възможности за избор. Сега си направила друг.

— Мисля, че ще мога да направя нещо за нас с Кали, бабче. Вайола кимна и изви устни.

— Искаш да градиш кариера. Не просто работа, а призвание.

— Точно така. Справям се много добре на курса. Ще се запиша и на друг — по бизнес мениджмънт.

Вайола кимна и усмивката ѝ стана по-широка.

— Това ти е в кръвта, но образованието също е важно.

— Нямам намерение да бързам. Помогнах на Джили със спалнята ѝ, а на Ема Кейт дадох идеи за апартамента. Просто исках да видя дали ще мога да работя с жилището на други хора и да се съобразя с нуждите им. Сега мама иска да ѝ помогна да освежим хола. Не знам обаче какво ще каже татко.

Вайола отвърна на усмивката на Шелби.

— Мъжете не обичат промените, но свикват с тях.

Никой друг не беше по-наясно от Вайола Макний Донахю със започването на бизнес от нулата.

— Имам невероятни идеи за къщата на Гриф. Понякога просто си прехапвам езика, защото къщата си е неговата, той подхожда умно и с усет.

— Всеки, който има ум и усет, цени погледа на другите, вниква в тяхната гледна точка.

— Понякога не успявам да млъкна навреме, а той не се цупи. Както и да е — ще завърша курса, ще си намеря препоръки, а след това ще започна малък бизнес. Трябва да работя, за да издържам двете ни с Кали и да изплатя проклетия дълг. Идеята ми е да започна нещо малко, като теб и дядо. Ще го разработвам бавно и постепенно. Мислиш ли, че съм улучила правилната посока?

— Това доставя ли ти радост? — Вайола вдигна пръст, след това почука по масата. — Не пренебрегвай това, дали си щастлива на работното си място, Шелби. И без това е достатъчно трудно да ходиш на работа всеки ден и да се справяш с шеф, който не харесва работата ти. Когато си сама, всичко зависи от теб. Ако тази работа не ти носи щастие, тогава остави друг да се занимава с нея.

— Тъкмо затова исках да поговоря с теб, преди да предприема нещо ново. Носи ми щастие, бабо. Бях невероятно щастлива, докато правех онези дреболии за Джили и Ема Кейт; достави ми невероятно удоволствие, когато видях радостта им. Радвах се по детски, когато Гриф използва цвета, който му предложих за хола, и купи скрина, който видях в „Артфул Ридж“ — колко е приятно, че мога да вляза спокойно там — а само бях подхвърлила, че ще изглежда страхотно пред леглото. И наистина е така.

— Тогава го направи. Прави онова, което ти носи щастие.

Шелби си пое дълбоко дъх и се облегна.

— Правя една крачка напред, както беше с курса, после отстъпвам две назад. Поне така виждам нещата. Мислех, че Ричард ще ме направи щастлива.

— Допуснала си грешка — заяви Вайола. — Няма да е последната по пътя ти на този свят. Не и ако имаш късмета да водиш дълъг, пълноценен живот.

— Само мога да се надявам, че е най-голямата ми грешка. — Посегна към ръката на Вайола. — Ще ми помогнеш ли? Не говоря за пари, за да започна. Когато съм готова, може ли да ти задам онези половин милион въпроси, които сигурно ще изникнат?

— Щях да се обидя, ако не ме попиташ. Аз имам усет към бизнеса, както и дядо ти. Кой, според теб, помогна на баща ти да се справи с бизнес страната на практиката?

— Трябваше да се досетя. Разчитам на теб.

— И аз на теб. Я погледни, дошъл ни е на гости един красавец.

— Госпожице Вай. — Мат приближи до масата и се наведе, за да я целуне по бузите. — Извинявай за облеклото. Току-що приключихме в „Бутлегър“.

— Как върви?

— Основното е свършено, готови сме за инспектора утре. Как си, Шелби?

— Добре, благодаря. Да ти донеса ли нещо студено?

Той вдигна бутилката, която носеше.

— Имам безалкохолно, ще карам.

— Тогава чаша с лед?

— Истинските мъже нямат нужда от чаши. — Намигна ѝ и отпи направо от бутилката. — Ема Кейт спомена, че си искала да говориш с мен. Само с мен. — Той размърда вежди и тя се засмя.

— Да, но не очаквах да се появиш толкова рано. Чака те доста работа.

— И теб. Чух, че си отбила атаката за оркестър. Смятай, че съм ти разцелувал краката.

— Сядай — нареди Вайола. — Вземи моя стол — добави тя и стана. — Аз ще затътря уморените си крака у дома и ще си направя нещо по-силно от чай. Матю, да се държиш прилично с момичето ми.

— Слушам, госпожо.

— До утре, бабче. Поздрави на дядо.

— И той ти изпрати поздрави — отвърна Вайола и влезе в салона.

— Трябва ли да знам нещо повече, след като избегнахме виолончелото? — Мат се настани и протегна крака. Въздъхна. — Господи, толкова е приятно.

— Мъж, който работи много като теб, трябва да идва на масаж при Вони всяка седмица. Ще те отпуска и ще поддържа здравето ти.

— Ема Кейт разправя същото за йогата. Предпочитам масажа пред възможността да се усуквам като спирала.

Със сигурност предпочиташе да си е у дома, вместо тук, и чакаше тя да заговори по същество.

— Не очаквах да говоря с теб по този въпрос, докато мине партито и премисля. Току-що разговарях с баба за същото. Двете с мама са единствените, с които съм споделила.

— Значи не става въпрос за партито.

— Не. То ще бъде съвършено, не се тревожи. Става въпрос за това, че... — Тя въздъхна, погледна го и продължи: — Записах се на курсове.

— Гриф смята, че имаш набито око. Не може да се вярва на мъж, чиято глава е толкова замаяна, но пък видях какво си направила у нас. Да не говорим, че цената беше под двеста.

— Просто използвах онова, което имате, и го разположих различно.

— Изглежда по-добре. По-свежо е. А пък идеята да се колосат и сложат в рамки плетените от баба й покривчици! Не останах очарован, когато тя ми каза — струваше ми се прекалено момичешко, прекалено натруфено. Сега обаче мога да кажа, че изглеждат страхотно.

— О, готови ли са вече?

— Взе ги снощи и ги закачихме, където си казала. Дори да не ми харесваше — а на мен ми хареса — изражението на Ема Кейт щеше да е повече от достатъчно.

— Много се радвам, че идеята се е получила.

— Сърбят я ръцете да оправи и останалата част от апартамента. Не мога да ти благодаря, защото се опитвам да я накарам да поспре и в неделя да огледаме един парцел.

— Откри ли нещо? Къде?

— На един хвърлей от къщата на Гриф. Малко под дванайсет декара; няма толкова много земя, колкото при него, но го пресича същият поток.

— Обзалагам се, че е красиво. Не знаех, че искате да сте толкова далече от града.

— Ема Кейт е малко резервирана, но според мен ще премисли, след като го види. Дали да не запазиш идеите си за след като започна строежа?

— Всъщност, исках да те попитам... Само теб, Мат — не Гриф, нито пък Ема Кейт. Мислиш ли, че след като взема диплома, можеш да ме ангажираш, ако е удобно и ако работата позволява? Или пък просто да споменаваш името ми пред клиенти, които искат вътрешен дизайнер. Два от проектите ми за курса са в телефона.

Тя го извади от джоба си.

— Детайлите не се виждат добре на екранчето, но може да видиш общия облик.

— Значи не си казала нищо на Гриф?

— Не съм. — След като намери проектите, тя подаде телефона си на Мат. — Той ще каже „да“, защото няма да иска да ми откаже; и Ема Кейт също. Аз не искам подобно нещо, не искам да започна по този начин. Уверявам те, че ако прецениш, че не искаш да го направиш, няма да спомена нито пред него, нито пред Ема Кейт. Не искам да имаш чувството, че те насаждам на пачи яйца.

Тя си пое дъх, докато той разглеждаше проекта, след това прехвърли на втория екран.

— Работата ти — и твоята, и на Гриф — е много добра. А репутацията ти, въпреки че не си бил тук дълго, по стандартите на Ридж, вече е на ниво. Мисля да допринеса. Като външен консултант.

Той я погледна, след това отново се наведе над телефона.

— Ти ли ги направи?

— Да. Имам ги и в хартиен вид, но...

— Добри са, Шелби. Много добри.

— Честно ли?

— Съвсем честно. Гриф се занимава с по-голямата част от дизайнерската работа и е готов да направи необходимото, ако някой клиент изяви желание. Трябва да му ги покажеш.

— Добре, но не искам да му казвам за идеята, за да не се чувства длъжен...

— Покажи му ги — прекъсна я Мат. — Ние сме екип и когато вземаме решение, трябва и двамата да сме съгласни. Така работим. Затова не мога да ти кажа, преди той да ги види. Но когато говоря с него по този въпрос, ще бъда „за“.

— Наистина ли? Сериозно? Чакай. — Тя се приведе напред и каза: — Погледни ме в очите. Услуга ли ми правиш?

— Да, това ще бъде услуга за всички ни.

— Всички ни — повтори тя и се отпусна назад. — Благодаря ти. Ще ми трябва време, докато си взема дипломата и разработя бизнес план, но като знам, че ще ме препоръчаш, ми е по-леко.

— Има ли начин отсега да започнеш на свободна практика?

— Все още не съм завършила първия курс.

— Танзи вече е пришпорила Дерик. Мостри с боя, аплици и плафониери, мостри за подови настилки. А ние едва започваме. Ако поработиш с нея, тя ще се ориентира — има добри идеи, но са

разпилени, а и тя мисли за детска стая. Така той ще може да си отдъхне. Ще ти бъде дължник.

— С удоволствие ще ѝ помогна, стига да иска.

— Разбрахме се. Двамата с Дерик се разберете за таксата.

— Няма да им взема пари за...

Той поклати глава и ѝ върна телефона.

— Това не е добър бизнес план.

Тя въздъхна дълбоко.

— Не е, нали?

— Ти имаш ли представа колко приятели, роднини, случайни познати и напълно непознати са искали двамата с Гриф да им направим веранда, да боядисаме къщата, да сложим нови плочки, да се заемем с кухнята, когато започвахме?

— Не.

— И аз, защото бяха прекалено много. Приеми съвет от човек, който е минал по този път и няма да повтори грешките си. Ако Танзи иска да чуе мнението ти за бебешките люлки или боята за детската стая, това е едно. А тук става въпрос за разширение на бизнеса им. Ще си изработиш хонорара.

— Добре, стига да ме искат.

— Ще звънна на Дерик. Ако се интересува, той ще ти каже. Трябва да вървя.

— И аз. — Тя стана с него. — Мама е взела Кали и сигурно се чудят къде съм. Благодаря, Мат. — Тя го прегърна. — Запази един танц за мен в събота вечерта.

— Задължително. Покажи на Гриф тези проекти — повтори той.

— Добре, при първа възможност.

Тя влезе вътре. Все още имаше клиенти — две жени бяха седнали в стаята за релаксация след процедурите си, а други две бяха дошли за прически след работа.

Работният ден на Шелби бе приключил.

Тя си взе чантата и излезе.

Неочаквано попадна в прегръдките на Гриф.

Целувката я свари неподготвена и тя усети, че ѝ се вие свят.

— Здравсти — каза той.

— Здравей.

— Видях вана ти, затова дойдох да те потърся.

— Аз просто... — Световъртежът престана, когато забеляза Кристъл, клиентката ѝ и момичето, което миеше косите, останало до по-късно, за да измете. И трите бяха лепнали носове на прозореца.

Кристъл притисна ръка към сърцето си, а Шелби ѝ направи знак да изчезва.

— Осигурихме им представлението за тази вечер.

Гриф се ухили и махна с ръка на жените. Шелби го задърпа към вана си.

— До късно ли си работила?

— Исках да поговоря с баба, а след това се видях за малко с Мат.

— Видяла си се с него, а? Трябва ли да отида да му забия един?

— Не и този път. Има нещо, за което искам да поговоря с теб, и да ти покажа нещо.

— За голямото парти ли става въпрос?

— Не точно. Ела с мен вкъщи, ще вечеряме заедно. Мама и татко ще се радват да те видят. А Кали ще бъде на седмото небе.

— Три червенокоси дами, един лекар и безплатна вечеря. Трябва да съм луд, ако откажа. — Той погледна мърлявата си тениска и прашните дънки. — Днес обаче ме чака още мръсна работа, а не съм се прибирал да се преоблека.

— Може да се измиеш у нас, а и ще вечеряме навън. Обикновено излизаме в такова време.

— Тогава ще карам след теб.

— Нека първо да кажа на мама, че ще дойдеш, за да не я завариш без червило. — Тъкмо посягаше към телефона, и получи сигнал, че има есемес.

— От майка ти ли е? — попита Гриф, докато тя четеше.

— Не. От Дерик.

Есемесът гласеше: „Да, с удоволствие. Спаси ме от ужаса на вътрешния дизайн“.

— Точно за това ще говорим. — Тя тръгна към вратата на автомобила. — Ти защо си още в града?

— По всичко личи, че те чаках.

Тези думи я накараха да се усмихне. Целият този ден я караше да се усмихва.

Огромният джип мина съвсем бавно, докато се качваха във вана.
Тя го погледна разсеяно, но не позна шофьора.

Той бе сменил външния си вид за пореден път.

Тя потегли към дома, а той към хълмовете.

Мъжът знаеше много добре какво е намислил, за кога го е
намислил, и бе доволен, че започнатото в Маями е към края си.

29.

Когато Гриф влезе в салона на Вай в събота, Сникърс предизвика истински хаос. Жени — стилистки, клиентки, масажистки — се скупчиха и започнаха да ахкат и охкат, да го чешат по коремчето и по ушите, от което кучето едва не се пръсна от радост.

Той се замисли за времето, когато беше на двайсет и все търсеше начини да се запознава с жени.

Трябвало е да си вземе куче.

Беше дошъл — по нареждане на Ема Кейт, която отказа да чуе протестите му — да се подстриже. Мразеше да се подстригва, но тя бе доста страшна, когато се разпореди.

— Имаш нужда от подстригване — заяви Вайола и той отпусна примирено рамене.

— Ема Кейт каза, че трябвало да го направя, но ти си заета, така че...

— В момента нямам клиент на стола. Ела, Грифин, седни.

Кученцето веднага се настани на пода със самодоволен вид. Жените отново заохкаха.

— Мъжът трябва да изглежда безупречен и много представителен на годишното парти на най-добрия си приятел. — Вайола посочи стола. — Бъди добър като кучето си.

— Само връхчетата.

Макар да му се искаше да е някъде другаде, Гриф седна.

— Някога да съм правила друго?

— Не, госпожо.

Тя му сложи пелерина и взе спрей, за да навлажни косата.

— Имаш чудесна коса, Грифин. Виждам, че я поддържаш. Предполагам, че си бил тероризиран в бръснарницата като момче.

— Доведоха един клоун — от онези с откачените перуки. Лоша работа. Много беше зле. Чела ли си някога „То“? Книгата на Стивън Кинг? Ето такъв клоун.

— Тук няма клоуни. — Тя се забавляваше и го погали по бузата. — Момче, трябва да се обръснеш.

— Да, ще го направя, малко по-късно.

— Аз ще те обръсна. — Той се ококори, а тя се усмихна. — Някога бръснала ли те е жена — гладко, с бръснач?

— Не.

— Тогава се отпусни и се наслаждавай. — Тя нагласи стола и взе ножицата. — Не си ме попитал къде е Шелби.

— Разчитах ти да ми кажеш.

— Отзад е. Събрали са се група жени, приятелки от колежа. Ще прекарат дълъг уикенд заедно, решили са да отседнат в големия хотел. Много е приятно да имаш приятели от сто години. Вие двамата с Мат сте такива.

— Да, така е.

Тя продължи да води приятелски разговор, докато изтегляше кичури коса между пръстите си и щракаше с ножицата. Той знаеше, че го прави, за да е сигурна, че се е отпуснал. На всеки два месеца се насилваше да дойде за подстригване — или пък го караха — и тя постъпваше по един и същи начин.

Обичаше да я наблюдава как работи — бързите, компетентни, точни движения, начина, по който очите ѝ преценяваха, докато разговаряше с него, или се разпореждаше и отговаряше на въпроси.

Тя беше в състояние да води поне десет разговора едновременно. За него това бе рядко срещано умение.

— Тя ще остане красива цял живот.

— Шелби ли?

Вайола срещна погледа му в огледалото и се усмихна.

— Чакай само да я видиш довечера. Скоро ще излезе, за да се оправи с Кали, а след това ще се върне, за да ѝ направя прическа. Вече я виждам.

— Нали няма да я изправиш?

— Нямам подобно намерение. Тя каза, че трябва да отиде в хотела рано, така че няма да успееш да я закараш, което е жалко, защото двамата сте страхотна двойка. Лорилий, почти свърших. Би ли ми затоплила кърпа, за да обръсна Гриф?

— Разбира се, госпожице Вай.

— Не е нужно да...

— Грифин Лот, как ще успееш да ме придумаш да напусна съпруга си след почти петдесет години брак и да избягам с теб, ако те е

страх, че ще ти прережа гърлото?

И така, той се оказа на стола с мокра кърпа върху лицето, над която стърчеше единствено носът му. Трябваше да признае, че се чувства страхотно, поне докато не я чу да остри бръснача.

— Все още пазя бръснача на прадыдо — продължи небрежно тя. — По-скоро от сантименталност. Завещал го е на дядо, а той ме научи как да бръсна.

На Гриф му се стори, че адамовата му ябълка се свива.

— Кога си го правила за последен път?

— Бръсна Джаксън почти всяка седмица. — Тя се приведе над него. — За нас е нещо като предварителна игра.

Той се закашля, а тя дръпна кърпата.

— Ние не го възприемаме като вас с внучката ми. Освен това бръсних кмета Хагърти всяка събота, преди да се пенсионира и да се премести в Тампа, Флорида. Сега кметът е жена.

Тя капна ароматно масло в дланите си, разтри ги, а след това го нанесе върху лицето му.

— Така брадата ти ще омекне и ще създаде приятно усещане между лицето, крема и острието. Освен това мирише приятно.

— Не прилича много на бръсненето на дядо ти.

— Човек трябва да е в крак с времето. — Тя нанесе крем за бръснене по лицето и по гърлото му с дебела остра четка. — Та както ти казвах, напоследък не бръсна кмета. Има обаче един-двама, които редовно идват да се бръснат. Други ходят в бръснарницата на Лестър. Той все разправя, че щял да се пенсионира, и ако някога го направи, ще открия и услуга за мъже.

— Не спираш да мислиш.

— Самата истина, Грифин.

Той плъзна поглед към бръснача и перлената му дръжка, след това изви очи настрани.

— Важното е — продължи тя — да действаш с къси замахвания, по посока на косъма. След това, ако искаш гладко бръснене, както аз ще го направя днес, повтаряш още веднъж, в посока, обратна на косъма. — Много нежно тя изтегли с палец кожата при бакенбардите. — Нали не усещаш натиск? Оставяме бръснача да си свърши работата. Ако искаш да усетиш натиска, ти трябва по-остър бръснач.

Тя работеше методично, а потокът от думи не секваше. Той се отпусна, не трепна дори когато усети острието на гърлото си.

— Имаш ли намерение да се ожениш за моето момиче, Грифин?

Той отвори очи и я погледна. В нейните забеляза весели искрици.

— Веднага щом е готова.

— Прекрасен отговор. Научила съм я как се бръсне мъж.

— Наистина ли?

— Може и да е позагубила тренинг, но има опитна ръка. А, ето я и нея.

Той се страхуваше да помръдне, само измести очи. Чу как ноктите на кучето задраскаха по пода, а след това и гласа ѝ. Тя се разсмя.

— В дълбоки води си нагазил — прошепна Вайола. — Така е казал поетът. В дълбоки води си нагазил, Грифин.

— И продължавам да потъвам.

— Я виж ти! Не знаех, че ти харесва да те бръснат, Гриф.

— За пръв път ми е.

Шелби прокара пръсти по бузата му.

— М-м-м. Съвършено гладък.

— Предварителна игра — подхвърли отново Вайола и Шелби се изкиска.

— Кара те да се замислиш, нали? Бабо, много се извинявам, но трябва да тръгвам. От хотела ми пратиха зов за помощ, защото госпожица Бици е отишла там, макар да обеща, че няма да се мярка. Сега се налага да отида да потушавам пожари, преди да са лумнали.

— Тичай. Нали ти казах да си вземеш почивен ден?

— Мислех, че ще бъда заета тук. Нали има часове за прическа и маникюр. Трябва да я отстраня, да оправя нещата и да се върна за по-малко от половин час, за да взема момичетата. Обещах да ги заведа да слушат приказка, а Трейси си има планове. Сузана е на зъболекар. Не мога да оставя госпожица Бици да се намесва точно сега, а не искам да разочаровам Кали и Челси.

— Аз ще ги поема.

Шелби погали Гриф по рамото и забърза да вземе чантата си.

— Сигурен съм, че много те бива да потушаваш пожари, но...

— А, не говорех за госпожица Бици. Ще взема децата и ще ги заведа на приказка.

Както бе станало и с кученцето, клиентките отново ахнаха.

— Гриф, става въпрос за четиригодишни деца.

— Това ми е ясно.

— Ти нямаш ли работа?

— Мат го няма. Двамата с Ема Кейт отидоха да огледат някакво място за сватбата.

— Какво място?

— Не знам. Направих каквото можах сам, а новите материали ще дойдат чак в три.

— Трябва да заведе момичетата при госпожица Сузана към три. Ще спят у тях.

— Супер. Аз ще ги взема и ще ги заведе на приказката. Може да се помотаем около час в парка, или ще измислим нещо друго, ако не си се върнала. Ще ги оставя, а след това ще отида да получа материалите. Вземи моя джип, аз ще взема вана.

— Не съм сигурна, че Трейси ще бъде спокойна, ако ти вземеш момичетата.

— Ще се съгласи, Шелби — намеси се Вайола. — Тя е разумно момиче, познава Гриф и знае, че днес имаш предостатъчно задачи.

— Права си. Вече ми се вие свят. — Тя бръкна в джоба на чантата, за да извади ключовете. — Благодаря ти, Гриф. Ще се върна веднага щом мога.

— Не бързай. Ако не си се върнала до три, просто ще дам на Кали пистолет за пирони, а на Челси — трион. Добре ще се позабавляват.

— Много ме успокои.

— Ключовете са в предния джоб.

Тя вдигна вежди.

— Искаш да си пхна ръката в джоба ти ли?

— Нямах представа, че ще стане така, когато ги прибирах, но идеята ми допада.

Тя пхна ръка в джоба му и напипа ключовете.

— Благодаря — повтори тя, целуна го и отново прошепна: „М-м-м“. — Молете се за мен — провикна се, докато излизаше.

Гриф се настани в „Рандеву Букс“, където веднъж в месеца организираха четене на приказки за деца в предучилищна възраст. Всички обичат приказки, помисли си той и се облегна на една от купчините книги с чаша айскафе в ръка. Десетина дечица насядаха в кръг и се заслушаха в приказката за младо момче и млад дракон с ранено крило.

Той познаваше госпожица Дарлин — пенсионирана учителка, която работеше на половин ден в книжарницата. Миналата есен двамата с Мат бяха ремонтирали дребни неща у тях и ѝ бяха направили уютна стая за четене.

Тя заслужаваше, помисли си той. Четеше великолепно, изразително, добавяше и елементи на тъга, радост, изненада и почуда.

Всички деца я гледаха в захлас. Той също се заинтересува какво ще стане с Тадиъс и дракона му Громъл.

Някъде в магазина заплака бебе. Той чу женски глас, който се опитваше да го успокои, след това стъпки, докато жената се разхождаше. Накрая плачът спря.

През прозорците влизаше светлина и падаше в причудливи форми по стария дървен под.

Формите се промениха, когато вратата се отвори; звънчето дрънна, след това формата възвърна стария си вид. Промени се отново, когато една сянка се издължи пред него. Той почти не забеляза мъжа, освен че сянката се промени.

Тогава приказката свърши и Кали хукна към него.

— Ти чу ли? Чу ли? Крилото на Громъл оздравява, а Тадиъс ще го задържи! Искане ми се да имам дракон.

— И на мен. — Той протегна ръка към Челси.

— Може ли една книжка? — попита Кали. — За Тадиъс и Громъл?

— Разбира се. След това предлагам да си купим сладолед и да отидем в парка.

Купиха книжката; тъй като се оказа, че вътре има и второ приключение, той купи и на двете момиченца по една, а след това и сладолед, чиято ягодова заливка потече по-бързо, отколкото можеха да го изядат.

Изми лепкавите им ръчички на чешмата в парка, а след това ги изпрати на площадката, за да изразходват енергията, натрупана от

сладоледа.

След това се строполи на земята, престори се на победен и момичета затичаха в кръг около него.

Кали подръпна Челси за ръката, двете се отдръпнаха и зашепнаха.

— Каква е тайната?

— Челси твърди, че момчетата трябвало да предложат.

Той седна с кръстосани крака.

— Какво да предложат?

Последва ново шепнене, накрая Кали отметна глава като истинска дама и пристъпи към него.

— Аз мога да попитам, ако искам.

— Добре.

— Може ли да се оженим? Ще живеем в твоята къща, и мама също ще дойде. Защото те обичам.

— О! И аз те обичам.

— Значи можем да се оженим като Ема Кейт и Мат, и всички ще живеем в твоята къща заедно със Сникърс. И ще бъдем щастливи до края на дните си.

Напълно слисан, той я притегли към себе си.

— Ще помисля по въпроса.

— Не гъделичкаш — каза тя и го погали по бузата.

— Днес не.

— Обичам, когато гъделичка.

Той я прегърна отново. Нагазил си дълбоко, помисли си.

— Ще започне да гъделичка отново.

Чу пиукане и извади телефона.

„Извинявай, че ми отне толкова много време. Пожарът е потушен. Връщам се.“

Беше прегърнал Кали, докато отговаряше:

„В парка сме, пушим цигари и си допиваме бирата. Може да се сменим.“

Отговорът ѝ пристигна след минутка. „Не замърсявайте. Идвам след десет минути.“

Той пъкна телефона в джоба си.

— Майка ти идва, Кали.

— Ама ние искаме да си играем с теб!

— Трябва да отида на работа. Но преди да тръгна... — Той се изправи, грабна и двете момиченца като футболни топки и те се разписаха, докато той тичаше из детската площадка, следван от Сникърс.

Зърна мъжа, който беше влязъл в книжарницата — реши, че е същият — в края на парка. Притисна децата по-близо до себе си.

Мъжът погледна наляво, ухили се, махна с ръка и тръгна към някого, когото Гриф не видя.

Деца, помисли си той и пусна момичетата на земята, за да им даде възможност да го гонят. Заради тях подозираш всички.

Остатъкът от деня мина шеметно за Шелби. Тя взе децата, смени автомобилите с Гриф и остави момичетата при госпожица Сузана. Прегърна Кали и я притисна до себе си, като си помисли, че за пръв път остава да спи на чуждо място.

Върна се в салона, за да ѝ направят прическа и, по настояване на Кристъл, да я гримират. Предпочиташе да е без грим, но не намери начин да се измъкне, без да я обиди. Явно ѝ личеше, че е нервна, защото Кристъл обеща да я „напудри“.

Това определено ѝ спести време. Около нея се въртяха като около знаменитост, докато тя пращаше есемеси и отговаряше на получените от кетъринга на хотела, от цветарката и от Ема Кейт.

И на безбройните от госпожица Бици.

Така и не можа да се погледне в огледалото, докато работеха около нея в тандем, а след това завъртяха демонстративно стола, за да се види.

Всички съмнения изчезнаха.

— Охо! Изглеждам зашеметяващо!

— Сложих ти малко повече сенки на очите, отколкото ти си слагаш — обясни Кристъл, — но въпреки това е дискретно. Сега и гримът ти е елегантен като прическата.

— Да, наистина. И приличам на себе си, само че по-нагласена, и то след като вие двете се суетите около мен почти цял час. Много ми харесва, Кристъл — вече никога няма да се съмнявам в теб. Бабо, прическата ми е чудесна. Тази тънка лента придава блясък на къдриците, които се спускат от кока.

— Няколко свободни къдрици около лицето ти — добави Вайола и ги намести, — все едно са се измъкнали съвсем естествено.

— Не знам дали останалата част от мен ще бъде на нивото на онова, което постигнахте вие, но ще се постарая. Благодаря ви, много ви благодаря! — Тя ги прегърна. — Трябва да тръгвам. Решила съм да отида в хотела преди госпожица Бици. Ще се видим там.

Пресметна, че има на разположение час, преди майка ѝ да се прибере — два, ако Ейда Мей реши да си направи маска и прическа в салона.

Не ѝ бяха необходими два.

Взе си кола от кухнята и си пое дъх. Беше решила да облече семплата черна рокля, но нямаше да подхожда на гръцкия стил, който баба ѝ измисли, каза си тя, докато се качваше.

Черната рокля бе подходяща за всичко — в това спор нямаше, и ѝ беше свършила чудесна работа през три от петъчните вечери. Трябваше да облече сребърната, която си бе донесла от север. Тя просто не ставаше за „Петък вечер“. Сега обаче...

Извади я и я вдигна пред себе си. Обърна се към огледалото. Беше разкроена, с по-мека линия и щеше да отива на прическата. И черните обувки не са подходящи, каза си тя. Бяха прекалено строги. Но имаше сини сандали с ниско токче — щеше да е по-практично, тъй като през половината вечер щеше да ѝ се наложи да тича напред-назад.

Освен това роклята имаше джобове, така че щеше да пъхне телефона вътре, за да ѝ е подръка.

След като взе решение, тя се облече, сложи си висящи обеци и три тънки, лъскави гривни от кутията на Кали.

Взе си тоалетни принадлежности и дрехи за преобличане, ако остане у Гриф след партито.

Точно след час се качи отново в колата и потегли към хотела. Чувстваше се прекрасно.

Каза си, че е прекарала повече време там през последните три седмици, отколкото през целия си живот. Въпреки това се усмихна, когато зави по криволичещия път към огромната каменна сграда сред дърветата.

Паркира и тръгна по пътеката към широката предна веранда, където имаше две огромни бели вази с бели бегонии и стелеща се синя лобелия.

Ако Ема Кейт и Мат решат да организират сватбата тук, тя си представи тези вази, преливащи от жълти и лилави цветя.

Хората от персонала я поздравиха, докато минаваше през фойето на път към балната зала.

Украсата все още не бе довършена и тя с радост видя, че е била права. Тъмнолилавите покривки върху белите добавяха небрежна елегантност — чудесен фон за белите хортензии и прозрачните стъклени свещници.

Имаше баланс между високите и ниските столове.

Тя планираше да повтори същото на терасата, да постави урни с бели кали, лилии и рози, божури и въздушна зеленина за акцент.

Всичко бе напълно в стила на Ема Кейт.

Шелби забеляза цветарката и тръгна към нея.

— Кажи какво искаш да свърша.

Докато бъдещите младоженци пристигнат, всичко бе на място и тя забеляза по изражението на приятелката си, че всеки час работа, цялото разкарване до хотела си е струвало.

— О, Шелби!

— Да не си посмяла да се разплачеш! Ще ревна и аз и ще си развалим грима. И двете изглеждаме великолепно.

— Толкова е красиво! Всичко, което исках, и дори повече. Дори онова, което не знаех, че искам. Истинска мечта.

— Това е нашата мечта. — Тя хвана ръцете на Ема Кейт и Мат и ги събра. — Сега е ваша мечта. Обявявам ви за стодени.

— Трябва да те помолим за още една услуга.

Шелби бръкна в джоба си, все едно търси нещо.

— Останала ми е още една, ето тук. Какво да направя?

— Двамата с Мат решихме коя е нашата песен, поне засега. „Остани до мен“. Нали я знаеш?

— Разбира се.

— Искам да ни я изпееш довечера.

— Имате група.

— Искаме ти да я изпееш. — Ема Кейт я хвана за ръката. — Моля те, Шелби. Само тази песен. Заради нас.

— С удоволствие. Ще поговоря с групата. А сега ще ви донеса напитки и ще ви разведа, преди хората да започнат да пристигат.

— Гриф идва — обяви Мат. — А, ето го и него.

— О-о! — Тя прокара пръсти по ревера на тъмносивия му костюм и си каза, че е направила добър избор с бледосивата рокля. — Страхотен си.

— Богинята на планината — прошепна той. — Остави ме без дъх.

Пое ръката ѝ и я целуна. Тя се изчерви. А се беше научила да не се изчервява още като тийнейджърка — нали беше червеносока.

— Благодаря, господине. Четиримата изглеждате чудесно, както и залата. Трябва да изпием заедно първите чаши шампанско. И още нещо, Ема Кейт — искам да ви покажа терасата. Сложихме малки лампички сред клоните на дърветата в саксии. Истинска приказка.

— Цветя, свещи и вълшебни светлини — отбеляза Гриф, докато разглеждаха. — Много блясък, но нищо натруфено.

— Отхвърлих идеите на госпожица Бици, но ми се струва, че тя ще остане доволна от крайния резултат. Може да започне буря, но тя се очаква след полунощ.

Тя докосна телефона в джоба си.

— Непрекъснато проверявам приложението за времето; засега всичко е наред. Ето я и госпожица Бици. Много е красива с дългата червена рокля. Отивам да поговоря с нея.

— Имаш ли нужда от подкрепление?

Тя стисна ръката му.

— Винаги.

Тя танцува с него. Много по-късно ѝ хрумна, че не се е сетила нито веднъж за минали партита и официални събития. Не се замисли за Ричард нито веднъж, не си каза, че смокингът му стоеше, все едно е роден с официално облекло.

Цялото ѝ внимание бе насочено към момента.

Танцува с баща си и той изпълни някои от стъпките, които бе запомнил от времето, когато Ейда Мей го бе накарала да ходи на уроци. Танцува и с дядо си на стари хитове, но се оказа, че е позабравила неговите стъпки. Танцува и с Клей, който бе наследил от семейството усета си към ритъма, също и с Форест, който пое ръката ѝ от Клей.

— Ти как влезе? — попита тя Форест. — Не си официален, дори не си с костюм и вратовръзка.

— Заради значката е. Казах на госпожица Бици, че съм на смяна.

— На смяна ли си?

Той се ухили.

— Аз съм винаги на смяна, а не съм се труфил от бала си. Ще ми се да продължа все така.

— Ноби е с костюм.

— Да, но се закле да потвърди, че съм на смяна.

— С какво го подкупи?

— Със специално кафе и два кроасана от пекарната.

Тя се разсмя и се завъртя с него.

— Тази вечер изглеждаш зашеметяващо, малка сестричке.

— Чувствам се великолепно. Виж колко са щастливи всички. Ема Кейт озарява залата.

— Искам си я обратно — прекъсна ги Гриф.

— Мога да те арестувам за тази работа, но ще си затворя очите. Има една блондинка, която ми се струва, че си търси компания.

Шелби погледна накъде сочи брат й.

— Казва се Хедър. Работила е с Ема Кейт в болницата в Балтимор. Няма гадже.

— Супер.

Гриф привлече Шелби към себе си, а Форест се запъти към блондинката.

— Направила си истинско чудо, червенокоске.

— Знам. — Тя плъзна ръце по гърба му и притисна буза до неговата. — Чувствам се прекрасно. Тъкмо казвах на Форест колко са щастливи всички. Хубаво е, че хората се радват за Ема Кейт и Мат. А госпожица Бици... Ето я и нея, отново хукна към дамската тоалетна. Отивам да видя какво става.

Шелби се обърна и го целуна по бузата.

— Няма да се бавя, не повече от двайсет минути плач. Като се върна, една чаша шампанско ще ми се отрази добре.

— Чашата ще те чака.

Тя тръгна към вратата. Извади телефона си, когато той звънна.

— Госпожице Сузана? Всичко наред ли е?

— Нищо особено, мила. Кали е забравила Фифи и сега е много нещастна. Разбрахме чак когато ги слагах да спят. Опитах се да ѝ дам друга играчка, но тя си иска Фифи.

— Не знам как съм я пратила у вас без Фифи. Няма да разваляме първото ѝ гостуване с преспиване. Ще изтичам до нас, за да взема Фифи, и ще го донеса. Трябват ми около петнайсет минути.

— Извинявай, че прекъсвам празника и те притеснявам. Моят Бил може да отиде да вземе кучето, но знам, че майка ти вече заключва.

— Не се притеснявай. Тръгвам веднага. Кажи на Кали, че ще донеса Фифи.

Докато отиваше към дамската тоалетна, видя Кристъл.

— Трябва да те помоля за една услуга. Госпожица Бици е вътре — плаче от щастие, нали я знаеш колко е емоционална. Аз трябва да отида да занеса Фифи на Кали. Би ли успокоила госпожица Бици — или помоли баба си — и кажи на Гриф, ако го видиш, че ще се върна след по-малко от половин час.

— Разбира се. Искаш ли аз да отида за Фифи?

— Благодаря ти, но няма да се бавя.

— Заповядай! Исках да ти го дам в салона. Червилото, което ти сложих.

— Благодаря, Кристъл. Поддържай веселбата.

— Разчитай на мен.

Шелби забърза и пхна червилото в десния си джоб, а телефона в левия. Замисли се за Кали. Беше сигурна, че е приготвила Фифи, но...

Спомни си как Кали взе плюшеното животинче, за да му разкаже за гостуването.

Понесе го със себе си, докато следваше майка си към нейната стая.

— На прозореца — каза си тя. Как бе пропуснала, направо не беше за вярване.

Нищо, щеше да се върне, преди някой да забележи. А Кали щеше да се радва на Фифи.

Заобиколи центъра, тъй като в събота движението беше понатоварено, и стигна у дома за по-малко от десет минути. Беше доволна, че е с ниски обувки, и затича към вратата. Щеше да пее по

средата на вечерта, така че разполагаше с трийсетина минути. Не повече.

Втурна се в стаята си на горния етаж.

— Ето те и теб, Фифи. Извинявай, че те забравихме. — Взе любимото куче от прозореца и се втурна отново навън.

Тъкмо излизаше, когато той пристъпи към нея и кучето се изплъзна от отмалелите ѝ пръсти.

— Здравей, Шелби. Отдавна не сме се виждали.

— Ричард!

Косата му беше по-тъмна, кестенява и падаше на небрежни вълни над яката. Набола брада покриваше долната част на лицето му. Беше с камуфлажна тениска, груби панталони в цвят каки и износени войнишки ботуши. Това бяха дрехи, с които той за нищо на света не би се показал пред хора.

Господи!

— Казаха ми, че си мъртъв.

— Казали са ти онова, което съм искал да ти кажат. Не ти отне дълго време да дотичаш у дома и да разтвориш крака за някакъв дърводелец. Плака ли за мен, Шелби?

— Не разбирам.

— Никога не си разбирала нищо. Май двамата с теб трябва да проведем дълъг разговор. Да вървим.

— Никъде няма да ходя с теб.

Той отпусна небрежно прибраната си зад гърба ръка. Стискаше пистолет.

— Напротив, ще дойдеш.

Пистолетът в ръката му ѝ се стори невероятен, както и всичко останало.

— Ще ме застреляш ли? Защо? Нямам нищо, което искаш.

— Напротив. — Той кимна към снимката на скрина ѝ. Едва сега видя, че я е разглобил.

— Познавам те, Шелби. Толкова си проста. Има нещо, от което никога няма да се отървеш — снимката, която ми даде, на теб и детето. И да ме пребъркат, пак няма да намерят нищо. Запазил съм снимка на любимата си съпруга и дъщеря.

— Зад снимката — прошепна тя. — Какво си скрил там?

— Ключът към кралството. Ще поговорим. Да вървим.

— Няма...

— Знам къде е тя — продължи тихо той. — Ще прекара нощта с малката си приятелка Челси. У баба й. Дали да не отида да посетя Кали?

Преряза я страх, усети как ножът се забива до костта.

— Не! Стой далече от нея. Остави я.

— Готов съм да те убия тук, където ще те намерят хората от семейството ти. Ако искаш да стане така, тя ще бъде следващата. Ти избираш, Шелби.

— Идвам. Просто остави Кали на мира, и ще дойда с теб.

— Разбира се, че ще дойдеш. — Той й даде знак с пистолета да излезе. — Толкова си предсказуема — винаги си била, и винаги ще си останеш. Разбрах, че си готова мишена още първия път, когато те видях.

— Защо просто не вземеш онова, за което си дошъл, и не си тръгнеш? Ние не означаваме нищо за теб.

— И докъде ще стигна, преди да позвъниш на братчето полицай?
— Излязоха от къщата, той я прегърна през кръста и притисна пистолета отстрани. — Ще повървим малко, ще вземем моята кола. Миниван ли е това, Шелби? Срамота.

Този тон, този презрителен тон. Колко често го беше чувала.

— Аз съм нищо за теб. Открай време е така.

— Напротив, беше много полезна. — Той я целуна по слепоочието и тя потръпна. — Отначало беше дори забавна. Боже, колко беше буйна в леглото. Този автомобил! Качвай се. Ти ще шофираш.

— Къде отиваме?

— На едно място. Тихо. Усамотено. Точно такава ни трябва за душевен разговор.

— Защо не си мъртъв?

— Щеше да си по-доволна.

— Точно така.

Той я блъсна в колата и я накара да изпълзи на седалката зад волана.

— Не съм ти направила абсолютно нищо. Правех всичко, което искаше, ходех където ми кажеш. Родих ти дете.

— И ме отегчи до смърт. Карай и се придържай към ограничението на скоростта. Посмееш ли да качиш, заминаваш — ще те застрелям в корема. Много болезнен начин да умреш.

— Не мога да шофирам, ако не знам къде отиваме.

— По задните пътища около тази дупка, която наричаш град. Само смей да пробваш нещо, Шелби — ще те ликвидирам и ще отида при детето. Прекалено много е заложено. Работих и чаках твърде дълго, за да ти позволя да прецакаш всичко.

— Да не мислиш, че ми пука за бижутата и парите? Вземи ги и се махай.

— Това и ще направя. Още в понеделник сутринта. Ако не беше влязла в стаята, нямаше и да разбереш, че съм бил там. По всичко личи, че този уикенд ще се съберем заедно. Просто прави каквото ти се казва, както винаги, и всичко ще бъде наред.

— Ще ме търсят.

— И няма да те намерят. — Той се подсмихна и притисна дулото на пистолета в нея. — Господи, тъпа нещастнице, да не би да си мислиш, че след като успях да надхитря ченгетата толкова време, няма да се измъкна от някакви си провинциални хапльовци? Завий надясно. Леко и внимателно.

— Партньорът ти обикаляше наоколо. Джими Харлоу. Може на него да му проработи късметът и да те намери.

— Едва ли.

Тонът му я смрази.

— Какво си направил?

— Открих го, преди той да открие мен. Внимавай на завоите, да не вземе пистолетът да гръмне.

Тя усети, че всичко в нея трепери, но стисна волана, докато се изкачваше.

— Защо се ожени за мен?

— Тогава така ми изнасяше. Никога нямаше да успея да те ошлайфам, нямаше да излезе нищо от теб. Чуй се само, погледни се. Дадох ти достатъчно пари, научих те как да си купуваш прилични дрехи, как да организираш прилична вечеря, а ти си остана просто селянка от планините в Тенеси. Просто не мога да повярвам, че нищо не ти влезе в главата.

— Ти си крадец и мошеник.

— Точно така, сладурче. — Лекото подсмиване се превърна в широка, доволна усмивка. — И съм невероятно добър. А ти? Теб не те бива в абсолютно нищо. Поеми това подобие на път наляво. Бавно и внимателно.

Може и да я мислеше за невежа, безполезна, податлива на чуждо влияние, но тя познаваше хълмовете. И имаше ясна представа къде отиват.

— Какво се случи в Маями преди години? — попита тя, за да го накара да говори, да го разсейва, докато плъзне ръка в джоба си.

— Ще поговорим и по този въпрос. Има доста неща, за които да говорим.

Щеше да пише есемес, докато кара, помисли си Шелби и се опита да потисне истерията, защото тя бе опасна.

Надяваше се Господ да ѝ помогне да се справи.

Тя познаваше планината добре, но също така познаваше и мъжа до себе си. Бе сигурна, че той ще я убие.

30.

Тъмният черен път се виеше като змия и се изкачваше, даваше ѝ оправдание да вдига крак от газта. Остави се страхът да ѝ проличи — нямаше смисъл от прояви на гордост, а проявата на страх щеше да е още едно от оръжията ѝ. Или поне щит, каза си тя, докато пъхваше ръка в джоба и се молеше да успее да напише свързан есемес.

— Защо избяга?

— Не съм бягал — отвърна той с познатата ѝ самодоволна усмивка. — Аз пътувам. Ти беше точно онова, от което се нуждаех, за да бъде самоличността ми желязна след онази работа в Маями. Не ми трябваше дълго време, за да разбера, че си напълно безполезна в работата ми, затова пък бе чудесно временно прикритие.

— Почти пет години, Ричард!

— Не съм имал намерение да те задържам чак толкова дълго, но ти наду корема. Аз мисля трезво — напомни ѝ той. — Кой ще търси семеен човек, мъж със съпруга селянка и бебе? Освен това трябваше да изчакам нещата да се поуспокоят. И Мелинда да излезе. Тя направи страхотна сделка — не можеш да го отречеш. Мислех, че ще получи двойно повече, а това време щеше да е предостатъчно, за да се уталожат нещата и аз да си покрия следите. Тя обаче винаги ме е изненадвала.

— Ти си я убил.

— Как бих могъл? Нали не си забравила, че съм мъртъв? Сега надясно. Почти пристигнахме.

Там нямаше нищо, освен две хижи — поне така беше навремето, когато замина от Ридж.

Натисна копчето за изпращане — поне така се надяваше — защото трябваше да стисне волана с лявата си ръка.

— Но ти не си мъртъв и си я убил.

— А кои са идиотите, които търсеха? Джими. Аз съм чист. И смятам всичко да си остане така. Когато в понеделник си взема своето, ще се разкарам с милиончетата. Дългосрочна план-програма, Шелби, нужно е много търпение. Тази ми струваше повече от година за всеки

пет милиона. Доста добра сделка в света на големите пари. Спри до джипа.

— Кой друг е тук?

— Сега вече никой.

— Господи, Ричард, чия е тази къща? Кого си убил?

— Стар приятел. Изключи двигателя и ми подай ключовете. — Той отново я побутна с дулото на пистолета. — Не мърдай от мястото си, докато заобиколя. Само смей да пробваш нещо — каквото и да е — и ще те надупча. След това ще оправя и Кали. Познавам хора, които ще платят луди пари за красиво момиченце на нейната възраст.

Тя не знаеше дали той може да я отврати повече.

— Тя е твое дете. Носи твоята кръв.

— Да не би да си въобразяваш, че ми пука?

— Не. — Ръката ѝ се върна в джоба и продължи да натиска трескаво клавишите. — На теб не ти пука за никого и за нищо. А пък аз съм готова на всичко, за да опазя Кали.

— Значи остатъкът от уикенда ще бъде лесен и за двамата.

Тя се замисли дали да не заключи вратите, когато той излезе, за да си даде време да изпрати следващия есемес. Така обаче щеше да го ядоса. Най-добре да го накара да мисли, че е напълно безпомощна.

Не беше много далече от истината.

Когато той заобиколи и отвори вратата, тя слезе послушно.

— Ето го нашия дом далече от дома. — Извади тънко фенерче и насочи лъча към малката хижа с груби стени.

Обувките ѝ изхрущяха по късата пътека, посипана с чакъл, която водеше към хлътнала веранда. Видя два стари стола и разклатена маса. Нямахше абсолютно нищо, което да използва за оръжие.

Пъхна отново фенерчето в джоба си и ѝ подаде ключ.

— Отключи вратата.

Тя пристъпи от тъмната веранда в тъмната хижа. Дулото на пистолета бе все още насочено към нея.

Трепна, когато той светна лампата — не се сдържа. От тавана висеше крушка — жълта, мътна.

— Наричам това място Дупката. Не е нищо особено, но е наше. Сядай.

Тъй като тя не се подчини достатъчно бързо, той я блъсна към един стол на червени и зелени райета. Тя запази равновесие и се

обърна, за да седне. Тогава видя петната кръв по пода, които водеха до вратата на шкафа.

— Да, ти ще я почистиш, а след това имам една лопата с твоето име на нея. Ще погребеш Джими и ще ми спестиш усилието.

— И правиш всичко това за пари?

— Винаги е за пари.

Вълнението, светлината, която я бе привлякла към него отначало, избликна отново. Този път обаче тя разбра какво представлява. Беше натрапчива и фалшива.

— Винаги е за пари — повтори той, — но и заради тръпката. Да знаеш, че си най-умният в стаята, независимо в коя тъпа стая. Да знаеш, че ако искаш нещо, можеш веднага да го имаш.

— Дори да принадлежи на друг ли?

— Особено ако принадлежи на друг, глупачке. В това е тръпката. Искам бира. — Отправи ѝ широка усмивка. — Да ти донеса ли нещо, любима?

След като тя не му отговори, влезе в малката кухня.

Да, беше като парализирана — той дори не си направи труда да я върже. Тя държеше ръцете си в скута. Кокалчетата им бяха побелели. Сега обаче се надигаше и гневът ѝ, не само страхът.

Лампата, помисли си тя — лампата на масата с черна мечка, присвита край пън. Може пък да е достатъчно тежка, стига да успее да се добере до нея.

В кухнята сигурно имаше ножове.

Едва ли пушката „Уинчестър“ над камината бе заредена. Със сигурност не беше.

Имаше табелка с име. „Уилям К. Баунти“.

Тя отпусна пръсти и плъзна ръка в джоба си.

Ричард се върна и седна срещу нея.

— Много уютно, нали?

— Как го направи? Как оцеля след инцидента с яхтата?

— За мен оцеляването е същността на живота. Мелинда щеше да излезе от затвора. Не очаквах Джими да духне и да усложни положението. Не мислех, че е способен на подобно нещо. Затова пък Мелинда беше голям проблем. Тя открай време е като куче, захапало кокал — не пуска до последно, затова трябваше да се справя с нея, преди да си взема моето.

Той се облегна назад, очевидно напълно спокоен.

— Разчитах на тези пет години и бях почти накрая. Така че... малка ваканция със семейството, трагедия — и аз отново щях да изчезна.

— Щяхме да дойдем с теб, ако Кали не се беше разболяла. — Когато очите му заблестяха, тя разбра истината и я обзе ужас. — Щял си да ни убиеш. Щял си да убиеш собственото си дете.

— Когато млади семейства отидат на почивка, се случват и нещастия. Просто се случват.

— Нямах да ти се размине. Ако властите не те бяха погнали, семейството ми щеше да те разкрие.

— Не и ако бях умрял, докато те спасявам. Щеше да се получи. Щях да прекарам няколко дни, за да ни представя като щастливо семейство — хората вярват на онова, което виждат. Красива двойка с красиво момиченце. След това щяхме да излезем с яхта. Щяхме да влезем достатъчно навътре, да те напия с вино и да чакам да се смрачи.

Той отпи глътка бира и й се усмихна.

— Щях да изхвърля хлапето през борда. Ти заминаваше веднага след нея. Нямах да ви пипна с пръст.

— Ти си чудовище.

— Аз съм победител. Щях да потопя яхтата, да си взема екипа за гмуркане, а новите документи и дрехите за преобличане да сложа в непромокаема торба и за няколко часа да стигна до Хилтън Хед. Така и направих, само че без теб.

— Бурята.

— Неочакван бонус.

— Можеше да умреш. Защо си рискувал да умреш?

— Не разбираш, и никога няма да разбереш. — Той се приведе към нея и светлината у него заблестя отново. — Това е смисълът, затова е цялото усилие. Достатъчно беше да изхвърля банския, да се кача в едно такси и да взема автомобила, който ме чакаше на паркинг до летището. Отидох в Савана, където си имах хранилище. Нямах да имам нужда от него, ако си бях намерил ключа за сейфа във Фили.

Наблюдаваше я, докато отпиваше от бирата.

— Ти си пипала там. Къде беше ключът?

— В джоба на коженото ти яке, бронзовото, което ти подарих за рождения ден преди две години. Беше се промушил през малка

дупчица в хастара.

— Мама му стара. — Той се изсмя и поклати глава, сякаш бе пропуснал нещо очевидно. — Този ключ щеше да ми спести и време, и усилия. Както и да е, аз съм мъртъв. Ти трябваше да се правиш на опечалената вдовица известно време. Как ти понесе?

— Ще ми се да беше истина.

Той се разсмя и вдигна бутилката бира.

— С връщането в пуцинака си върнала и част от дързостта си. Я да видим дали си свикнала пак с домакинската работа.

Стана и отиде в кухнята.

Когато донесе белина и четка, той се изправи.

— Искаш да почистя кръвта ли?

— Ще почистиш кръвта, освен ако не искаш да чистиш и своята.

— Не мога...

Той замахна с лявата си ръка, бърз като змия, и я удари силно по скулата. Тя се олюля назад и падна на стола.

Не знаеше дали ударът я е шокирал, но бе сигурна, че го познава. Познаваше истинската му същност. Само че никога досега не я беше удрял.

— Господи! От години чаках този момент!

Неприкритото удоволствие по лицето му я вледени. Той щеше с радост да я пребие, ако не му се подчинява. Когато пристъпи към нея, тя се прикри с разтреперана ръка.

И този път усети повече ярост, отколкото страх.

Показа единствено страха.

— Исках само да кажа, че ми трябва кофа. Трябва ми кофа с вода и... и парцал. Не мога да почистя само с белина и четка. Само това исках да кажа. Моля те, не ме наранявай.

— Защо не го каза, мама ти стара?

Тя отпусна глава. Помисли си, че никога няма да види отново Кали, семейството си, Гриф и сълзите закапаха.

Нека да види сълзите, помисли си тя; нека да си помисли, че това е типично за нея.

— Ако се разцивриш, ще те смачкам. Върви да намериш тъпата кофа. Само смей да мръднеш, и ще попиваш собствената си кръв.

Тя влезе в кухнята и се заоглежда. Нямахме ножове, но със сигурност имаше нож в някое от чекмеджетата. Освен това имаше

чудесен чугунен тиган, все още на котлона, също и кафеварка. Ако беше пълна с горещо кафе, щеше да е чудесно оръжие.

Тя погледна под мивката, премисли какви са възможностите, след това отвори малкия килер. Там откри метла, парцал и кофа. Имаше и стара връв, ръждясала верига, газ за запалки и спрей против насекоми.

Замисли се дали да не грабне спрея и да го насочи към очите му. За съжаление, лютият спрей беше в чантата ѝ в колата. А той я дебнеше.

Тя извади парцала и кофата, която напълни с гореща сапунена вода.

Помъкна я към най-голямото петно кръв.

— Трябва да отида до тоалетната.

— Ще стискаш — заяви той.

— Ще направя всичко, което ми кажеш. Просто искам това да приключи, Ричард. Но сега трябва да отида до тоалетната.

Той присви очи. Тя бе навела поглед, отпуснала рамене.

— Върви. Остави вратата отворена.

— Ако не ми разрешаваш да остана сама, то поне недей да гледаш.

Тя влезе в малката баня — дали нямаше ножчета за бръснене в шкафчето? Прозорецът беше прекалено малък, за да се измъкне, ако има възможност.

Тя свали седалката, а той застана на вратата.

— Просто не ме гледай — изплака задавено тя. — Вратата е отворена, а ти си застанал до нея. Моля те единствено да не ме гледаш, за бога!

Той се облегна на касата и вдигна очи към тавана.

— Прекалено срамежлива си за човек, който пикае във външна тоалетна.

Тя се овладя, вдигна полата и свали бикините. Пъхна ръка в джоба си.

Моля те, Господи, ако слушаш, нека се получи. Нека есемесът стигне до когото трябва.

Когато приключи, лицето ѝ пламна.

— Господи, погледни се само — потна, на петна, косата ти прилича на гнездо на плъхове. Как съм могъл да се хвана с теб?

Тя натопа парцала в кофата, изстиска го и започна да мие кръвта.

— И с каква жална и сърцераздирателна история се върна? Наранени чувства, сигурно. — Той се направи, че плаче. — Господи, каква си слабачка. Да не би да си въобразяваш, че онзи нещастник, с когото се чукаш, ще се задържи?

— Той ме обича. — Каза го убедено и това ѝ даде спокойствие. И сигурност.

— Обича ли те? Ти си му била под ръка за чукане. И без това за друго не ставаш. Така и ще си остане. Просто парче за чукане, което се плиска в кален поток.

Тя застина на място и бавно вдигна поглед.

— Шпионирал ли си ни?

— Можех да ви отстраня и двамата. — Той вдигна пистолета и го насочи към главата ѝ. — Бум, бум. Исках обаче да го стоваря на Джими. Така кръгът щеше да се затвори.

— Но ти си убил Джими.

— Неочаквана промяна на плановете. Не се тревожи, вече съм го измислил. Винаги измислям какво да правя. Хайде, Шелби, действай.

Тя отново се зае да чисти и започна да обмисля плана си.

Гриф се заговори с Дерик за ремонта и изгуби представа за времето. До него бе чашата шампанско на Шелби, но Шелби я нямаше. Огледа се и видя, че Бици се е върнала и танцува с бъдещия си зет. Очите ѝ бяха малко подпухнали.

Сигурно Шелби се занимаваше с поредната криза, реши той. Все пак стана, за да я потърси.

— Ехо, Гриф, насам! — Кристъл се приближи до него и посочи чашата шампанско. — За мен ли е? — Тя взе чашата и отпи дълга глътка. — Имах нужда, след като пресуших сълзите на госпожица Бици. Тя изплака цели реки.

— По всичко изглежда, че двете с Шелби сте се справили.

— Не, бях сама... Затова те търсех, но на няколко пъти се заприказвах. Страхотно парти! На Шелби ѝ се наложи да отскочи до тях за малко. Трябваше да вземе Фифи и да го занесе на Кали. Досега трябваше да се е върнала.

— Кога отиде?

— Не знам кога точно, защото трябваше да се оправя с ревлата, а след това и със сестрата на госпожица Бици — казват ѝ Захарче. Тя влезе и двете ревнаха заедно. Реваха поне двацет минути. Шелби или се е върнала, или е някъде по пътя.

Може би заради случилото се наскоро, той усети как ужасът го задушаваше. Извади телефона си, за да ѝ се обади, и в същия момент получи есемес.

— От Шелби.

— Ето, видя ли? — Кристъл го погали по ръката. — Сигурно иска да ти каже, че се връща. Успокой се.

Но когато прочете есемеса, изпита чувството, че светът му пропада.

— Къде е Форест?

— Форест ли? Видях го да флиртува с една красива блондинка. Аз...

Гриф обаче ѝ беше обърнал гръб. Втурна се през дансинга, без да обръща внимание на хората, които го поздравяваха. Забеляза Форест и изглежда онова, което чувстваше, се беше изписало по лицето му. Форест го погледна и очите му станаха леденостудени.

Обърна гръб на блондинката, без да каже и дума повече.

— Какво се е случило?

— Тя е в беда. — Гриф му подаде телефона си.

Ричард жив има пистолет накара ме шофирам Блек дранго запад по бб номер 529 кре.

— Боже.

— Какво е това ББ?

— Блек Беър Роуд. — Форест стисна ръката на Гриф, преди приятелят му да хукне. — Няма да я намериш, ако се юрнеш сам по хълмовете.

— Няма да я намеря и ако стоя тук.

— Няма да стоим. Ноби е на бара. Извикай го. Никакви рискове.

— Тръгвам след нея, Форест.

— Добре, но трябва да сме сигурни, че ще я намерим. Извикай Ноби.

Извикаха Ноби, Клей и Мат навън.

— Ще подходим умно — започна Форест. — По двама в екип. Шерифът събира още хора. Ще претърсим района на запад от града. Обзалагам се, че той ще се придържа към черните пътища. Клей, погледни тук.

Клей отпусна ръка на рамото на Форест и се наведе над картата на телефона.

— Вие с Ноби ще покриете този район тук. Оглеждайте се за автомобила и за този номер. Мат, сигурен ли си?

— Да, мама му стара.

— Ти отиваш в града, оставаш при шерифа, той ще...

— Какво става тук? — Вайола излезе навън. — Какво се е случило? Къде е Шелби?

Гриф изчака не повече от секунда.

— Губиш си времето, като обмисляш какво да кажеш и какво да премълчиш, Померой. Ричард е жив — не знам как е станало — и тя е при него. Тръгваме да я търсим.

Тя пребледня, а очите ѝ заблестяха като син огън.

— Ако организирате хайка, ние с дядо ти идваме.

— Бабче...

— Хич не ми пробутвай това „бабче“ — сопна се тя на Форест. — Кой те е учил да стреляш?

— Тръгвам — заяви Гриф.

— Ноби, организирай отгук. Двамата с Гриф тръгваме.

— Кали — провикна се Вайола.

— Тя е добре. Гриф провери и сме оставили човек пред къщата — обясни Форест, отвори една заключена кутия отстрани на джипа си и извади полуавтоматична пушка „Ремингтън“ и кутия с муниции.

— Виждал съм те как стреляш и знам, че ще се справиш.

Гриф бе стрелял единствено по мишени, но не започна да спори.

— Ще я върнем, Гриф.

— Не и докато стоим тук.

— Разчитам да запазиш самообладание. — Докато говореше, Форест натисна газта и потеглиха. — Ще следим телефона ти, ако тя успее да пусне друг есемес. Използвай моя, за да координираш другите екипи. Шерифът вече е позвънил на федералните. Те имат екипировка,

с каквато ние в Ридж не разполагаме, и по-добра техника. Шелби разсъждава разумно — телефонът ѝ е включен, те ще го проследят.

— Той сигурно я е наблюдавал или е бил в къщата, когато се е върнала.

— Ще разберем, когато я върнем.

— Сигурно той е убил онази жена.

Лицето на Форест си остана безизразно, докато скоростта се качваше.

— Готов съм да се обзаложа.

— Струва ми се, че го видях. Стана ми неприятен още щом го видях — когато заведох Кали в книжарницата, след това в парка. Той разигра сценка.

— Да мислим за сега.

Сега обаче страхът разкъсваше и сърцето, и стомаха му.

— Трябва да е отишъл някъде. Шелби каза, че никога не правел нищо без причина.

— Ще го намерим и ще си я върнем. Жива и здрава.

Преди Гриф да отговори, телефонът му изпиука.

— От Шелби е. Господи, тя има железни нерви. — Опита се да прочете несвързания есемес, докато пътуваха. — Олд Хестър Роуд — струва ми се, че това иска да каже.

— Знам какво има предвид. Олд Хестър. Там са пръснати хижи, има и стари къмпинги, и сърни. Далечно място. Кажи на Ноби, Гриф, и той ще се оправи.

— Той пък какво иска от нея?

— Каквото и да иска, няма да го получи.

Лед — остър, назъбен — се смеси с разкъсващия страх.

— Далеч ли сме?

— Да, но се движим много по-бързо от тях. Кажи на другите, Гриф.

Той предаде и прекъсна официалната връзка.

Не можеше да я изгуби. Нямахше да я изгуби. Кали нямахше да изгуби майка си. Щеше да направи необходимото. Погледна пушката в скута си.

Щеше да направи каквото се налага.

— Изпрати нов. *Десен ръкав покрай черниците. Отделна хижка. Джип.* Пред хижата има друг джип.

— Изглежда, има още заложници. Или пък става въпрос за стария му партньор. Кажи на другите.

Гриф нямаше представа как Форест удържа джипа на пътя при тази скорост по острите завои. Неведнъж поднасяха и гумите докосваха тесния банкет.

И въпреки това скоростта не беше достатъчно висока.

— Изпраща... пише... Уилям, има предвид Уилям. Уилям Бънти.

— Баунти — поправи го Форест. — Знам къде е. Води ни по-бързо от скапаните федерални.

— Колко има още?

— Десет минути.

— Давай по-бързо. — С уверени ръце, Гриф започна да зарежда пушката.

Шелби изпразни кофата два пъти, след това я напълни.

Бавеше се, тъй като нищо не можеше да махне петната от стария дървен под.

Наля белина върху тях, отпусна се на ръце и колене и започна да търка.

— Ето, това вече е работа като за теб.

— Търкането на подове е честен труд.

— Работа за загубенячки. Известно време живя във висшето общество. Аз ти осигурих този живот. — Той я ритна. — Показах ти какъв е вкусът на хубавия живот. Трябва да ми бъдеш благодарна.

— Ти ми даде Кали, затова съм ти благодарна. Още от самото начало си имал намерение да ги убиеш, нали? Хората, с които си избягал, жената, с която си живял — тя каза, че си бил женен за нея. Така ли е?

— Колкото и за теб. Единствената ѝ проява на глупост бе да реши, че наистина сме женени. Това представлявате вие, жените. Готови сте да се оставите да ви смажат. Тя обаче нямаше да се откаже, дори да мислеше, че съм мъртъв. Тя искаше дял и беше прекалено близо. Приблжих се зад нея, на паркинга на онази дупка, в която пееш за жълти стотинки.

Той поклати глава и започна да обикаля около нея, докато тя работеше.

— Спасих те от срамен живот. Да не би да си въобразяваше, че можеш да постигнеш нещо с посредствения си гласец? Ами изражението на Мел, когато ме видя! Това беше върхът. Вземам си думите обратно — това беше втората ѝ проява на глупост. Отвори прозореца и каза: „Джейк, трябваше да се сетя“. Това бяха последните ѝ думи. Наистина трябваше да се сети.

— Тя те е обичала.

— Виждаш ли докъде те довежда любовта? — Той я ритна отново. — Просто поредната измама.

Тя седна, след това се изправи бавно с кофата в ръка.

— Трябва ми още, за да избеля петната. Има ли още?

— Имаш предостатъчно.

— Да, но ми трябва, за да...

Тя вдигна бутилката и плисна белината в лицето му.

Когато той изрева, тя имаше избор. Или да се хвърли към пистолета, или да хукне към вратата. Беше прекалено объркана, за да бяга.

Изрита го в чатала. Подът обаче беше мокър, тя се подхлъзна и затова не успя да нанесе добре удара. Но поне го улучи. Докато се опитваше да му измъкне пистолета, той гръмна шумно.

Ушите ѝ писнаха. Тя се наведе и грабна парцала с надеждата този път да го стовари в топките му. Но той размаха ръка, стисна шепа коса и тя усети пареща болка в черепа.

Заби лакът над същото чувствително място и разбра, че го е наранила, че му е причинила болка. Той обаче побесня не по-малко от нея и я захвърли през стаята като парцалена кукла.

— Мръснице! Нищожество такова!

Тя се обърна. Не беше сигурна колко добре вижда той, надяваше се да е сляп. Отчаяно посегна към обувката си и я захвърли в другия край с надеждата той да последва звука.

Той обаче тръгна бавно към нея, бялото на очите му бе кървясало.

— Няма да те убия веднага. Първо ще те смачкам. — Разтърка очите си с ръка.

Тя знаеше, че по този начин влошава положението. Дано, дано да стане по-зле.

— Да започнем с капачката на коляното.

Тя се сви в очакване на болката, а след това се отдръпна назад, когато вратата, където свършваха кървавите петна, се отвори със замах.

Ричард се завъртя, мигаше бързо-бързо със замъглени очи, когато един мъж като канара се стовари върху него.

Разнесоха се ужасни звуци, чу се удар на юмрук в кокал. Единственият важен звук дойде от пистолета, когато той се изплъзна от ръката на Ричард и изтрака на пода.

Тя се хвърли към него и той едва не се изплъзна от ръката ѝ, мокра от сапуна и потта.

Както бе на колене, тя се олюля и стисна пистолета с две ръце.

Едрият кървеше. Каквато и сила да го беше тласнала в стаята към мъжа, който го бе прострелял, вече бе изчерпана. Ричард стискаше гърлото му с ръце. Стискаше с всички сили.

— Мъртъв, а? Мислех, че си мъртъв, Джими.

И аз мислех същото за теб, каза си тя и го повика тихо, със студен глас:

— Ричард.

Той завъртя глава. Тя се запита как ли му изглежда през тези горящи очи. Надяваше се да прилича на отмъстителка.

Той оголи зъби и се изсмя.

— Не ти стиска.

Хвърли се към нея.

Чуха първите изстрели, когато Форест зави по прашния път. Всичките им планове да се приближат тихо — единият отпред, другият отзад, докато подкреплението идваше, се разпаднаха.

Той натисна газта и се понесе по пътя, а следващите гърмежи отекнаха в ушите му.

— Влизай бързо — изрева Форест, докато скачаха едновременно от джипа. — Ако е на крака, събори го.

Блъснаха вратата едновременно. Гриф вдигна пушката.

Ричард беше вече на пода.

Тя бе коленичила, стиснала пистолет в протегнатите си ръце. Лицето ѝ беше покрито с кръв и синини. Роклята ѝ беше скъсана на рамото, където се виждаха още синини.

Очите ѝ бяха студени и яростни, косата — щръкнала, неуправляема, огнена.

Едва ли някога щеше да се стори по-красива на Гриф.

Тя завъртя пистолета към тях и той забеляза, че ръцете ѝ треперят. След това ги отпусна.

— Мисля, че този път е мъртъв. Мисля, че го убих. Мисля, че сега вече е мъртъв.

Гриф подаде пушката на Форест. Сърцето му заблъска отново, когато я прегърна.

— При мен си. Добре си. При мен си.

— Не ме пускай.

— Няма. — Той се отдръпна, колкото да измъкне пистолета от пръстите ѝ. — Той те е наранил.

— Не колкото искаше. Кали?

— Тя е добре. В безопасност е. Спи.

— Каза, че ще я убие, ако не тръгна с него. Каза, че лично ще се заеме с нея. — Погледна брат си, който притисна пръсти към гърлото на Ричард. — Трябваше да я защитя.

— Направила си каквото е трябвало — каза ѝ Форест.

— Сега вече мъртъв ли е?

— Диша. И двамата дишат, но със сигурност състоянието им е тежко. Зависи от лекарите и Господ да оцелеят.

— Той го е прострелял два пъти — Джими — и е решил, че е мъртъв, но не беше. Хвърлих белина в очите му, но не беше достатъчно. Подхлъзнах се на нея, когато исках да го изритам в топките, и той ме стисна за косата. Щеше да ме застреля, и тогава другият излетя като демон от ада. Аз взех пистолета. Едрият не можеше повече да се бие, защото силно кървеше. Ричард го душеше. Повиках го по име. Извиках: „Ричард“, и той ме погледна. Не знам защо реших, че това ще го спре. За него бях нищо. Той мисли, че съм слабо, глупаво безгръбначно. Сам го каза. Каза, че съм нещастница, и се хвърли върху мен. Аз обаче намерих смелост да го прострелям три пъти. Мисля, че бяха три пъти. Падна чак след третия изстрел.

Форест коленичи, за да са на едно ниво очите им.

— Направила си каквото е трябвало.

Нейните очи омекнаха, блеснаха от сълзи.

— Вземи си думите назад.

— Кои думи, миличка?

— Че не мога да стрелям.

Форест облегна чело на нейното.

— Вземам си думите назад. Изведи я оттук, Гриф. Аз ще се оправя.

— Добре съм.

Вместо да спори, Гриф я взе на ръце.

— Ти дойде. — Тя докосна бузата му. — Знаех, че ще дойдеш. Не знаех дали есемесите са получени. Опитвах се да ги изпратя по азбучен ред, така че щеше да си или ти, или Форест, или бабчето, може би дядо. Знаех, че ако ги получите, ще дойдете. Ще оправите нещата.

— Ти оправи всичко и не остави нищо за нас.

— Налагаше се... Някой идва. — Тя заби пръсти в рамото му. — Светлини. Някой...

— Подкреплението. Сега вече си в безопасност. — Той отпусна лице в косата ѝ. — Цялото полицейско управление на Рандеву Ридж идва, и един господ знае кой още.

— Добре тогава. Ще ме заведеш ли при Кали? Не искам да я будя. Не искам да ме вижда, преди да се преоблека, но трябва да я видя. Господи, това е колата, с която дядо извежда баба на срещи. Пусни ме, да не би да се уплашат.

Той я пусна да стъпи и я прегърна. Когато усети как трепери, свали сакото си и го метна на раменете ѝ, докато баба ѝ и дядо ѝ слизаха от колата.

— Всичко е наред. Добре съм. Аз... — Останалото не се чу, защото дядо ѝ я притисна към рамото си. Тя усети, че той трепери, знаеше, че плаче. Заплака и тя, докато останалите приближаваха.

— Къде е мръсникът? — попита Джак.

— Вътре, дядо, прострелях го. Не е мъртъв — отново — но го прострелях.

Джак обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна по мокрите бузи.

— Искам да видя момиченцето си. — Вайола я дръпна настрани и огледа лицето ѝ. — Родена си да защитаваш себе си и близките си хора. Направила си онова, за което си родена. Сега ще те заведем у дома и...

Тя замълча и се овладя.

— Гриф ще те заведе у дома — поправи се Вайола.

— Майка ти и баща ти са у Сузана, при Кали. Просто стоят при нея, докато спи. Искат да чуят гласа ти.

— Ще им се обадя веднага. Телефонът ми е в джоба. Той така и не разбра, че имам телефон. Никога не е знаел много за мен. Шерифе!

Усещаше главата си ужасно лека. Докато Хардиган крачеше към нея, пред очите ѝ затанцуваха тъмни кръгове.

— Аз го прострелях. Щеше да ме убие, затова го прострелях.

— Искам да ми разкажеш всичко, което се случи.

— Тя разказа най-общо на Форест — прекъсна го Гриф. — Трябва да се махне оттук. Иска да види дъщеря си.

Шериф Хардиган докосна насинената буза на Шелби.

— Той ли го направи?

— Да, господине. Удря ме за пръв път. Предполагам, че ще бъде за последен.

— Върви си у дома, миличка. Ще ми разкажеш утре.

Не тръгнаха веднага. Пристигна Клей, вдигна я на ръце и я задържа така, сякаш никога нямаше да я пусне. След него дотича и Мат, прегърна я и ѝ подаде телефона, за да говори с Ема Кейт.

— Кажу ми на Форест, че ще взема джипа му.

Гриф подкара надалеч от хижата, от кръвта, от светлините, след това спря на един от завоите.

Привлече я към себе си и я притисна.

— Трябва ми минутка.

— Колкото искаш. — Тя започна да се отпуска. — По дяволите, Грифин, забравих да им кажа. Ричард има ключ в джоба си. Предполагам, че е там. Бил е зад снимката, на която сме ние с Кали. Каза, че в понеделник сутринта щял да ходи в банката, и затова реших, че става въпрос за някоя от банките в Ридж. Там е сложил бижутата и марките. Скрил ги е в банка в Рандеву Ридж.

Гриф бе затворил очи и вдъхваше аромата на косата ѝ.

— Кой да се сети да погледне там?

— В това отношение е бил много хитър. Трябва да им кажа.

— Ще им кажеш. И утре е ден. Чакали са пет години. Ще почакаат още една нощ.

— Още една нощ. Искам горещ душ и лют вода, а след това ще изгоря тази рокля. Преди всичко обаче, искам да видя Кали.

— Това е задача номер едно.

— Можеш ли да намериш пътя към Ридж оттук?
— Нямам никаква представа къде се намирам.
— Нищо. — Тя пое ръката му в своята. — Аз знам. Знам как да се приберем у дома.

ЕПИЛОГ

Шелби спа дълго и дълбоко, успокоена, след като видя заспалата Кали. Майка ѝ се засуети, а баща ѝ настоя да я прегледа.

Слънцето грееше високо в небето, когато се събуди, и бе превърнало любимите ѝ хълмове в блестящо зелено, окъпани след бурята, която бе вилняла, докато тя спеше.

Намръщи се, когато видя в огледалото лилавата синина на скулата си, и притисна пръсти към нея.

След това си каза, че ще мине.

Нямаше да позволи Ричард да ѝ остави белези.

Докато слизаше, чу гласове и завари всички в кухнята.

Гриф се беше облегнал на плота и се усмихваше на баба ѝ, а дядо ѝ даваше инструкции на Мат за някаква повреда на джипа. Майка ѝ беше подготвила красив поднос, баща ѝ пиеше кафе на слънце. Ема Кейт и Форест си говореха, а Клей, Джили и бебето се бяха сгушили един до друг.

— Тук парти ли има?

Разговорите спряха и всички се обърнаха към нея.

— Мъничката ми, тъкмо ти приготвих закуска, за да ти я донеса в леглото. Имаш нужда от почивка.

— Наспала съм се, мамо. — Тя се наведе, за да целуне майка си по бузата, и грабна резен бекон от чинията, макар да нямаше апетит, само и само да накара майка си да се усмихне. — Парти! О, Ема Кейт, партито ти!

— Да не съм чула и дума. — Ема Кейт скочи и я притисна до себе си. — Много ме уплаши, Шелби. Никога повече не го прави.

— Готова съм да ти обещаая.

— Ела и седни тук — нареди баща ѝ. — Искам да те погледна.

— Добре, татко. Къде е Кали?

— Заведохме Джак при госпожица Сузана, за да ѝ прави компания. — Джили се усмихна и стисна силно ръката на Шелби. — Мислехме, че ще спиш повече.

— Радвам се, че всички сте тук. Много се радвам, че ви заварвам заедно. — Тя погледна Гриф. — Всички заедно.

Седна до баща си, за да може той да обърне лицето ѝ на едната и на другата страна, да светне с фенерчето си в очите ѝ.

— Главоболие?

— Не. Абсолютно никакво. Честна дума.

— Някъде да те боли?

— Не... Всъщност, бузата ми е изтръпнала. Неприятно усещане.

— Това ще свърши работа. — Вайола ѝ подаде пакет с лед и я целуна по косата.

— Приятно е. — Истинска благословия, помисли си Шелби. — Той ме удари. Опитваше се да ме нарани и с думи, както обикновено. Само че не можа. Каквото и да кажеше... Господи, пак забравих. Форест, трябва да ти кажа, че беше тук, в къщата, когато дойдох да взема Фифи. Търсеше...

— Ключ ли? Сейф, за който е плащал под името Чарлз Джейкс в продължение на пет години.

Тя премести торбичката с лед.

— Да, това забравих да ви кажа.

— Гриф ми каза снощи, когато се отбих. Ти спа до късно, Шелби. Открихме онова, което федералните търсеха, във Фърст Банк ъв Тенеси на Хай стрийт.

— Всичко ли? Тук ли е било?

— По-голямата част. Собствениците и застрахователните дружества са уведомени. С този въпрос ще се занимават федералните.

— Разкажи ѝ останалото, Форест — настоя майка му. — Все още не мога да повярвам.

— Какво още има? — Стомахът ѝ се сви, затова тя посегна към чашата кока-кола, която майка ѝ беше поставила пред нея. — Мъртъв ли е? Убила ли съм го?

— Не. През нощта беше жив и има голяма вероятност да се оправи.

Тя затвори очи и въздъхна. Беше направила каквото трябваше, точно както каза Форест, но не искаше да ѝ тежи убийство. Дори то да беше убийството на Ричард.

— Ще оживее ли?

— Така казаха. След това ще прекара остатъка от живота си зад решетките. Другият се оказа яка гадина. При него няма никаква опасност.

— Не съм го убила. Не ми се налага да живея с тази мисъл. — Тя отново затвори очи. — Но ще отиде в затвора. Няма да успее да се измъкне отново.

— И ще прекара остатъка от живота си в килия. Никога няма да докосне теб и Кали.

— Кажи й най-хубавото — настоя Ейда Мей. — Стига сме говорили за него.

— Какво по-хубаво от това, че ще прекара живота си в затвора? — попита Форест и вдигна рамене. След това се ухили. — В Маями е обявена награда за онзи, който намери откраднатото. Стандартните десет процента. Ще има доста документи за попълване и доста пречки, но специален агент Ландри мисли, че ще получиш около два милиона.

— Два милиона какво?

— Долара, Шелби. Слушай внимателно.

— Но... той ги е откраднал.

— А благодарение на информацията, която ни даде, бяха открити.

— Трябва да прием мимоза. — Ейда Мей заплака и скри лицето си с ръце, а Джак я прегърна. — О, татенце, защо нямаме шампанско?

— Ще ми дадат толкова много пари? — Шелби се опитваше да го проумее. — Така ще мога да изплатя остатъка от дълга.

— Първо, дългът не е твой — намеси се Вайола, — но ти ще бъдеш свободна и можеш да започнеш на чисто. Той не е мъртъв, Шелби Ан, а ти никога не си му била съпруга. Освен ако адвокатите ти не са глупаци, част от дълга трябва да бъде махнат. Ще имаш предостатъчно за плащане, но ще отскочиш доста напред.

— Не мога да си представя. Трябва да помисля. Просто не мога да повярвам, че ще се освободя от този товар. И от него.

— Сега хапни и си почини още малко.

— Трябва да видя Кали, мамо.

— Какво ще й кажеш?

— Колкото е възможно повече от истината.

— Тя носи кръвта на Макний и Померой — заяви Вайола. — Ще се справи.

По-късно тя заведе Кали у Гриф. Реши, че и двете имат нужда да са с човек, който няма да ги нарани. Освен това искаше да прекара с него известно време на спокойствие.

Двамата седнаха на верандата, а Кали тичаше след кучето сред водопад от балончета.

— Не мога да повярвам, че си й купил поредната машина за балончета.

— Тази е за тук.

— Радвам се, че нямаше проблем да я доведа тук за малко.

— Винаги може, червенокоске.

— Сега вече знам. Снощи ми минаха толкова мисли през главата, докато шофирах с него и бяхме в хижата. Казвам го само защото татко е проверил в болницата. И двамата са минали критичната фаза. Ричард се опитва да сключи сделка, но не са му дали възможност. А другият се е разприказвал, без уговорки. Форест беше прав. Никога няма да излезе от затвора. Няма защо да се тревожа за Кали.

— Никога не бих го допуснал близо до нея.

Долови и гнева, и обичта в гласа му.

— Сигурна съм. Всичко, случило се снощи ми е малко объркано днес. Не знам дали ти разказах подробно.

— Няма значение. Нали си тук.

— Искам по-късно да приготвя вечеря за тримата.

— Аз ще я приготвя.

Тя се усмихна и отпусна глава на рамото му.

— Не си чак толкова лош готвач, но аз съм по-добра. Освен това искам да направя нещо нормално. Така се чувствам, когато съм тук. Чувствам се нормална.

— Тогава остани. Остани за вечеря, за през нощта, за закуска. Остани.

— Ами Кали?

Той помълча, след това се изправи.

— Би ли дошла за минутка? Искам да ти покажа нещо. — Тя погледна към двора и той се обърна.

— Малка червенокоске, би ли гледала Сникърс? Трябва да стои в двора. Ние влизаме за минутка.

— Добре, добре. Той харесва балончетата. Виж, мамо, правят дъга.

— Виждам. Остани в двора със Сникърс. Аз ще бъда вътре.

— Че къде може да отиде? — попита Гриф и я дръпна вътре. — И без това ще я виждаш през прозореца.

— Да не би да си започнал друга стая?

— Почти съм я довършил. — Повече я към горния етаж.

Тя чу смеха на Кали през отворените прозорци, последван от весел лай.

Нормално, помисли си тя отново. Безопасно и истинско място.

Той отвори една врата. Светлината нахлу през прозорците и попадна върху приятното зелено на стените. На прозореца бе закачил кристална висулка, която разпръскваше дъги наоколо.

— Прекрасна е! С този цвят, все едно хълмовете са влезли вътре. И си направил канапе до прозореца.

— Мислех да сложа и полици, но още не съм решил. Има предостатъчно място за шкафове.

Той отвори двойните врати и тя се ококори.

— Невероятно! Всичко е готово, боядисано, красиво. Дори лампата. Да не би това... — Тя отвори друга врата. — Баня, красива и свежа. И...

Едва тогава забеляза малката сапунерка. Ухилен Шрек.

Сякаш нечий ръце прегърнаха сърцето ѝ.

— Направил си я за Кали?

— Реших, че ще има нужда от свое местенце, на което да расте. Нали знаеш, че двамата с Кали ще се женим. Не може булката ти да живее в недовършена стая.

Очите ѝ започнаха да парят.

— Тя спомена нещо. Как ще се ожените?

— Да ти обясня ли?

Тя се обърна към него.

— Какво?

— Неподходящ момент. — Притеснен и разочарован, той прокара ръка през косата си. — Обикновено избирам момента. А този може би не е най-добрият. Искам тя да си има своя стая, която да я радва. Искам да се чувства удобно тук. Понякога може да решиш да

останеш, така че тя ще има своя стая. А ти ще имаш кабинет на третия етаж.

— Кабинет ли?

— Все още не съм го започнал, защото може да решиш да е някъде другаде, но ми се струва, че тази стая е подходяща. Ще бъде точно срещу моя. Идеята за кабинет на първия етаж ми харесва — добави той, — но на третия може да се работи далече от жилищното пространство.

Тя все още не схващаше.

— Ще ми направиш кабинет, така ли?

— Че как ще управляваш бизнес, ако нямаш кабинет?

Тя пристъпи към прозореца и погледна Кали и кучето.

— Не съм говорила с теб по този въпрос.

— Госпожица Вай говори.

— Да, разбира се. Мислиш ли, че ще мога да се справя? Да започна и да управлявам свой бизнес?

— Мисля, че можеш да направиш всичко. Вече си го показала. Какво може да те спре? Така и двете ще си имате свои кътчета, а ти ще можеш да прекарваш тук повече време. Да видим дали ще ти хареса.

— А ти, Грифин? Харесва ли ти?

— Обичам те. Мога да почакам. Много ти се стовари на главата, Шелби. Аз ще почакам, но искам вие двете да сте тук колкото е възможно повече. Искам да бъдеш моя. Искам...

Той замълча, а тя поклати глава.

— Кажу го. Извоювал си го.

— Искам Кали да е моя. По дяволите, тя ме заслужава. Добър съм за нея и ще продължа да бъда добър. Обичам я и тя трябва да е моя. Това е втората част, но тя е не по-малко важна от първата, за нас двамата с теб.

Тя седна на перваза на прозореца и си пое дълбоко дъх.

— Аз ще бъда тук, на разположение и на двете ви. Тук тегля чертата. Ти знаеш какво е страх, защото си го преживяла. При този страх ти се струва, че не е останала и капчица кръв в тялото ти. Всичко се е отцедило от теб, останал е единствено страхът. Това е било, когато той те е заловил, Шелби, но ти ще научиш какво е да си с мен. Също и Кали.

— Познавам страха. Знам за какво говориш. Усетих го, и той беше смесен с ужасна, заслепяваща ярост. Двете се бяха слели в едно вътре в мен. Страхувах се, че ако той направи онова, което се канеше, никога повече няма да видя детето си, нито да я завия вечер, нито да я гледам как си играе и учи. Никога нямаше да избърша сълзите ѝ. Страхувах се, че няма да видя и теб повече — да ме прегърнеш или да вземеш ръцете ми в своите. Толкова много неща, че не мога да ги кажа всичките. Ще ми отнеме цял живот. Същевременно знаех, че ще дойдеш. И ти наистина дойде.

Тя си пое отново дъх.

— Никога досега не съм ти казвала, че те обичам.

— Ще стигнем и до това.

— Какво ще кажеш за сега?

Тя забеляза промяната в лицето и очите му. Сърцето ѝ се усмихна.

— Сега ме устройва.

— Не ти казах, че те обичам, защото няхах доверие. Не в теб, Грифин — на теб имам пълно доверие, още от самото начало, и това малко ме плашеше. Няхах доверие на себе си.

Тя притисна ръце към сърцето си — можеше да се закълне, че усети как то се уголемява.

— Всичко се случи толкова бързо, че си казах, че не бива да се оставям на течението. Не биваше да се отпускам по вълните. И въпреки това го направих. Точно така. Обичам те. Обичам те какъвто си, обичам начина, по който се държиш с мен и Кали. Може би яростта и страхът ме накараха да прогледна, но сега пред погледа ми е ясно. Направил си тази стая за Кали — само за нея. Тя вече е твоя. Аз също.

Той пристъпи към нея и хвана ръцете ѝ.

— Това „да“ ли беше?

— Цял букет „да“-та. Не слушаше ли?

— Малко се поизгубих, след като чух „обичам те“. — Той я привлече към себе си и светлината и дъгите от кристала ги докоснаха.

— Обичам те — прошепна тя. — Тази любов ме изпълва, озарява ме. Също като Кали. Не знаех, че някой друг може да ме накара да се чувствам по този начин. Ти обаче ме караш да се чувствам точно така.

Той я залюля в прегръдките си, очарован от чутото.

— Никога няма да спра.

— Вярвам ти. Вярвам ти и... ще създадем прекрасни неща заедно. Мога да погледна отвъд днешния ден и да видя утрешния — седмиците, месеците и годините, които идват.

— Трябва да ти купя пръстен. Трябва да купя пръстен и на Кали. Сърцето ѝ се разтопи.

— Прав си. Тя те заслужава. Ще пазя светлината в теб. — Тя се отдръпна и обхвана лицето му с ръце. — Искам още деца.

— Веднага ли?

— Почти. Не искам да чакам. Ние с теб имаме подход към децата, а Кали трябва да има голямо, шумно семейство.

Той се беше ухилил щастливо и умните му очи блестяха.

— Колко голямо?

— Още три, та да станат четири.

— Четири е постижимо. Къщата е голяма.

— Имам невероятни идеи за къщата, които не съм споделяла с теб.

— Наистина ли?

— Да. И за някои от тях няма да има отстъпки. — Тя го прегърна. — Ще работя с теб за къщата, семейството и живота ни. Ще създадем нещо силно и красиво заедно.

— Вече сме започнали. Ако ще осъществяваш всички тези идеи и ще ми помагаш с къщата, трябва да се преместиш в най-скоро време.

— Какво ще кажеш за утре?

Тя забеляза изненадата му с удоволствие, след това видя и радостта.

— Утре става. Дума на деня. „Става“. Всичко става.

— Да отидем да кажем на Кали.

— Хайде. Останете за вечеря — предложи отново той, когато заслизаха. — Останете през нощта. Останете за закуска. Знам, че за нея все още няма легло, но ще измислим нещо.

— Знам.

Излязоха от старата къща, която правеха своя. Тръгнаха към малкото момиченце и дебелото кутре, които тичаха сред облаците балончета, а зад тях хълмовете зеленееха и облаците прекосяваха наситеносиньото небе. Водата ромолеше приятно около камъните под шарената сянка.

Беше намерила пътя към дома, помисли си Шелби.

Беше пристигнала вкъщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.